

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

KARANLIK SIRLAR

SARAH MACLEAN

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

KARANLIK SIRLAR

SARAH MACLEAN

Karanlık Sırlar
Sarah MacLean

Kitabın Özgün Adı: The Rogue Not Taken
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 385
Yazan: Sarah MacLean
Çeviren: Merve Altıparmak
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Nursel Calap
Kapak Tasarım ve Dizgi: Cem Özcan

ISBN: 978-605-9545-77-8

© Sarah MacLean
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ekim 2017

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/F
Zeytinburnu / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No:34191
Tel:(0212) 674 85 28

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

USA TODAY BESTSELLER

KARANLIK SIRLAR

SARAH MACLEAN

Ücretsiz PDF Kitapları - <https://rantey.org>

*Dr. Howard Riiana ve çok sevdiği eşi için.
En derin sevgilerimle...*

“Benim gözetimim altındayken ölmeyeceğine dair yemin ettim ve bu yemini tutmak niyetindeyim.” Dikkati, omzundaki neredeyse iyileşmiş olan yaranın üstüne bal sürdüğü bölgeye kaydı. Balın yapışkanlığı teninin yumuşaklığının karşısında hiçbir şeydi.

Omzundan başka yerlere de dokunabilmeyi diledi. O temiz, güzel, pembe ve dayanılmaz yumuşaklıktaki bütün bedenini istedi.

Güvenilir bir konu arayışına girdi. Amaçlarından bahsedecekti. Onun amacından. “Bir kitapçı açma planları yapıyorsun yani?”

Sophie başıyla onayladı. “Bir kitapçı açacağım.”

Onun kitapların arasında darmadağın olduğunu ve toz içinde kaldığını hayal etti. Bu haddinden fazla hoşuna gitti.

Kaldırdığı eline baktığında eli bal yüzünden parıldıyordu. O da bakmıştı. “Elini yıkamalısın.”

Yıkamalıydı tabii. Ama bunun yerine elini ağzına götürdü ve onun gözlerine bakarak parmaklarındaki balı yaladı.

Sophie’nin gözleri kocaman oldu ama hiç tereddüt etmedi. İşte o zaman anlamıştı.

Onu öpecek olsa, Sophie onu durdurmayacaktı.

Ve eğer onu öperse, duramayacaktı.

1. BÖLÜM

SOPHIE’NİN SOSYETE SÜKSESİ

Londra

Haziran, 1833

Liverpool Kontesi su canlılarına bu kadar meraklı olmasaydı, işler daha farklı ilerlemiş olabilirdi.

Belki kimse 13 Temmuz’da, 1833 sezonunun sonuncu ve efsanevi bahçe partisinde yaşanan olaylara tanıklık etmiş olmazdı. Belki Londra kendini güzelce bavullara yerleştirip sayısız vagon aracılığıyla böcekler gibi Britanya kırsallarına dağılır ve huzurlu bir yaz geçirirdi.

Belki.

Fakat bir sene önce, Liverpool Kontesi’ne yarım düzine kadar turunculu beyazlı balık hediye edilmişti ve bunların Japonya Şoğgunları’nın¹ sevgililerinin birincil soyundan geldiği söyleniyordu. Sophie bu hikâyenin kesinlikle inanılmaz olduğunu düşünmüştü, çünkü Japonya dünyanın geri kalanından

¹ Japonya’da bir askeri rütbe ve tarihsel unvan.

izole olmuş bir ülkeydi. Ama Leydi Liverpool evcil hayvanlarıyla gurur duyuyordu, onlarla fanatik bir tutku ile ilgileniyordu. Altı balık bir süre sonra iki düzineye çıktı ve hayvanların hediye edildiklerinde içinde bulundukları geniş kâse sadece gölet olarak tanımlanabilecek bir konteynırla takas edildi.

Balıklar kontesin hayal gücünü canlandırmış olmalıydı ki, Çin hakkında Japonya hakkında bildiğinden daha az şey biliyor olmasına rağmen Liverpool Yaz Partisi garip bir şekilde Çin temalıydı. Hatta Leydi Liverpool insanları, balıklarının anımsatmasını istediği çok belli olan beyaz ve turunculu yarı saydam ipek elbisesiyle karşılarken bu kopukluğu açıkladı. “Biliyorsunuz, kimse Japonya hakkında bir şey bilmiyor. Ülke aşırı içine kapanık, ki bu da tema söz konusu olduğunda hiç hoş olmuyor. Çin de onlara çok ama çok yakın... Aynı sayılırlar.”

Sophie kontese iki ülkenin aynı olmadığını söylediğinde kontes kıkır kıkır güldü ve ipek yüzgeçlerle dolu kolunu salladı. “Merak etme, Leydi Sophie, sonuçta Çin’de de balık olduğundan eminim.”

Sophie bu cahil cümleler karşısında annesine doğru bir bakış attı ama annesi hiç fark etmedi. Haftalarca Çin ve Japonya’nın kesinlikle aynı olmadığını anlatmaya çalışmıştı ama kimse onu dinlememişti bile. Annesi böyle gösterişli bir partiye davet edilmiş olduğu için müteşekkirdi. Ne de olsa Talbot kardeşler gösterişlilik konusunda öne çıkanlardandı.

Aristokrasinin geri kalanı gibi onlar da kendilerini, davetiye yer dağıtıldığından beri Londra şapkacılarının ihya olmasını sağladığına emin oldukları şapkalarla taçlandırılmış halde ve her biri diğerinden daha karmaşık işlemeleri olan kırmızılarının, altın renginin hâkim olduğu ipek kumaşların arasında buldular.

Fakat Sophie, bu saçmalığa ortak olmasına dair annesinden gelen tüm ısrarlara rağmen, ailesinin canını sıkma pahasına

da olsa, sıradan ve soluk sarı renkli bir şey giymişti.

İşte Haziran'ın ortasındaki o güzel günde Leydi Liverpool en güzel ya da en eğlenceli olmayan, piyanoyu en iyi şekilde de çalamayan, Talbot'ların zavallı ve yavan kızı Sophie'ye acıdı ve sudan çıkmış balığa dönen genç kızın balıkları düzgün ortamlarında görmek isteyebileceğini düşündü.

Sophie bu teklifi mutlulukla kabul etti. Gülümseyip duran aristokratlardan ve Sophie ile ailesine odaklanmaktan dikkatle kaçman bakışlardan uzaklaşacağı için müteşekkirdi. Ne de olsa bir nesneden dikkatle kaçınan bakışlardan daha bariz bir bakış olamazdı. Bu durum bahsedilen nesne göz ardı edilmesi imkânsız bir şey olduğunda daha doğrudu.

Bu bakışlar genç Talbot kızlarını her dışarı çıktıklarında izliyordu. Son dört senede beş defa çıkmışlardı ve her seferinde bir öncekinden daha az hoş görülmelerinin yanında, yıllar geçtikçe davetiyeler de azalıyordu.

Sophie annesinin kızlarını sosyete güzelleri haline getirme rüyasından vazgeçmesini tercih ederdi ama bu asla olmayacaktı. Sonuç olarak Sophie buradaydı ve Liverpool'daki köşkün ağaçlarının arasında saklanıyor, kız kardeşleri hakkında artık fısıltı olmaktan çıkmış söylentileri duymazdan gelmeye çalışıyordu.

Sophie onu camla çevrili, çeşitli çiçeklerde dolu ve içinde dedikodu bulundurmayan, devasa büyüklükteki efsanevi Liverpool bahçelerine yönlendiren ev sahibini büyük bir rahatlıkla takip etti.

Balık havuzunu arayarak limon ağaçları ve etkileyici eğrelti otları arasında ilerledikleri sırada bir ses duydu. Zavallı bir yaratık orman güllerinin arasında işkence görüyormuş gibi çıkan ritmik ve rahatsız edici bir tür ağlama sesi gibiydi duyduğu.

Elbette Sophie vicdansız biri değildi ve bahsi geçen canlının yardıma ihtiyacı olduğu kesindi. Sesin kaynağını buldu-

ğundaysa ne yazık ki kadının yardıma ihtiyacı olmadığı net bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Kadına zaten yardımcı olunuyordu.

Hem de Sophie'nin eniştesi tarafından.

Kadının Sophie'nin kız kardeşi olmadığını da belirtmeliydi.

Bu nedenle ilk şoku atlattıktan sonra araya girmeyi kendisine hak görmüştü. Hiç de alçak olmayan bir sesle, "Ekselansları," dedi. Kelimeler o âna, o adama ve ona bu kadar güç veren dünyaya karşı duyduğu tiksintiyle doluydu.

Çift durakladı. Adamın kolunun arkasından sarışın ve güzel bir kafa uzandı. Üstünde çoklu köşelerinden sarkan altın püsküllerin kulaklarından aşağıya sallandığı, kırmızı ipekten bir pagoda vardı. Kadın kocaman mavi gözlerini kırıştırdı.

Haven Dükü, Sophie'ye bakmaya tenezzül etmedi bile. "Bizi yalnız bırak."

Sophie'nin dünya üzerinde aristokrasiden daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu.

"Sophie? Annem seni arıyor... Zavallı Kaptan Culberth'i kroket alanında sıkıştırdı ve yanında getirmekte ısrar ettiği devasa yelpaze ile adama vurup duruyor. Zavallı adamı kurtarmalısın."

Sophie gözlerini kapatarak sözcüklerin yok olmasını diledi. O sözcükleri söyleyen kişinin de öyle. Kız kardeşini durdurmak için arkasına döndü. "Hayır, Sera—"

"Ah." Seraphina, önceki soyadı Talbot olan Haven Düşesi, köşeyi dönüp saksı çiçeklerinden oluşan kısmı gördüğünde önündeki sahneyi sindirmeye çalışırken, ellerini geleceğin Haven Dükü'nün içinde gelişmekte olduğu, hafiften büyümüş karnına götürdü. "Ah." Sophie, olayı sindirmeye çalışan kız kardeşinin gözlerindeki şoku, ardından gelen üzüntüyü, sonra-

sında da sakinliği gördü. “Ah,” diye tekrar etti Haven Düşesi.

Dük kıpırdamadı. Karısına, gelecekteki çocuğunun annesine bakmadı bile. Bunun yerine bir elini o sarı buklelere götürdü ve partnerinin boynuna doğru konuştu. “*Bizi yalnız bırak, dedim.*”

Sophie uzun boylu, güçlü ve o anda hissettiği her şeyi saklamaya çalışan Seraphina’ya baktı. Sophie de elinde olmadan aynı şeyleri hissediyordu. Kız kardeşinin konuşmasını istiyordu. Kendine ve doğmamış çocuğuna arka çıkmasını istiyordu.

Seraphina arkasına döndü.

Sophie kendine engel olamadı. “Sera! Bir şey demeyecek misin?” En büyük Talbot kızı başını iki yana salladı. Bu durumu kabullenışı Sophie’yi çok öfkeliendirdi. Eniştesine döndü. “O bir şey demeyecekse bile, ben diyeceğim. İğrençsin. Kibirli, nefret dolu ve mide bulandırıcı birisin.”

Dük ona küçümseyen bir edayla baktı.

“Devam edeyim mi?” dedi Sophie.

Adamın kollarındaki sarışının nefesi kesildi. “Sen ciddi misin?! Bir dük ile böyle konuşulur mu? Ne kadar saygısızca!”

Sophie kadının kafasındaki salak şapkayı alıp ikisini de onunla dövmemek için kendini zor tutuyordu. “Haklısın tabii. Şu durumda saygısız olan kişi benim.”

Seraphina hafifçe, “Sophie,” dedi ve Sophie onun ses tonundaki aciliyeti anlayarak bakışlarını olay yerinden çekti.

Dük derin bir iç çektikten sonra kendini uzaklaştırdığı kadının eteğini aşağı çekip onu oturduğu masadan kaldırdı.

“Koş, git.”

“Ama—”

“Git dedim.”

Kadın ne zaman kaybolması gerektiğini biliyordu ve ona söyleneni yaptı. Ayrılmadan önce de püsküllerini ve eteğini düzeltti.

Dük bir yandan pantolonunun düğmelerini iliklerden onlara doğru döndü. Düşes gözlerini kaçırıyordu ama Sophie öyle yapmadı. Seraphina'yı evlendiği bu korkunç adamdan koruyabilirmiş gibi, kardeşinin önüne doğru bir adım attı. "Eğer kabalığınla bizi kokutabileceğini düşünüyorsan, işe yaramayacak."

Bunu onu kışkırtmak için söylemişti, öyle de oldu.

Talbot ailesi aristokrasinin skandal ailesiydi. Sophie'nin babası unvanını on sene önce o zamanın kralından almış ve zenginliğe yeni kavuşmuş bir Kont'tu. Babası bu dedikoduyu hiç onaylamamış olsa da Jack Talbot'un unvanını, kömür sayesinde kazandığı servetiyle aldığı kabul ediliyordu. Kimisi bir iskambil oyununda kazanıldığını iddia ederken kimisi de krala ait olan fazlaca utanç verici bir borç karşılığında verildiğini söylüyordu.

Sophie bilmiyordu ama pek umursamıyordu da. Ne de olsa babasının unvanının onunla hiçbir ilgisi yoktu ve bu aristokrat dünyanın içinde yaşamak da istemiyordu.

Hatta insanların kız kardeşlerini yanlış bir şekilde yargılayıp onlara kötü baktığı bu dünya hariç herhangi bir dünyada yaşayabilirdi. Çenesini kaldırıp eniştesiyle yüzleşti. "Bizim paramızı harcamaktan çekiniyor gibi görünmüyorsunuz."

Yine, "Sophie," diyen kız kardeşinin sesinde bu defa kınama sezmişti.

Seraphina'ya döndü. "Onu korumak istiyor olamazsın. Söylediklerim doğru değil mi? Senden önce oldukça fakirdi. Darmadağın bir düklüğün ne yararı olacaktı ki? Ortaya çıkıp onun adını kurtardığın için minnettar bir şekilde dizlerinin üzerine çökmüş olmalıydı."

“Adımı kurtardı, öyle mi?” Dük ceketinin bir kolunu düzeltti. “Olayların böyle geliştiğini düşünüyorsan kafan biraz karışmış olmalı. Babanın sahip olduğu tüm aristokrat yatırımcıları ona ben getirdim. Adam benim iyi niyetim sayesinde varlığını sürdürüyor. Parayı da zevkle harcıyorum,” dedi, “çünkü senin orospu kız kardeşinle bir evliliğe hapsolmak beni herkeşe maskara etti.”

Sophie duyduğu hakaret karşısında nefesini tuttu. Kız kardeşinin dük ile nasıl bir araya geldiği hakkındaki hikâyeleri ve annesinin en büyük kızı düşes olduğunda ne kadar böbürlendiğini biliyordu. Ama bu, hakaretleri haklı çıkarmazdı. “O senin çocuğunu taşıyor.”

“Kendisi öyle diyor.” Adam bahçenin kapısına yönelerek yanlarından geçti.

“Hamile olduğundan şüphe mi ediyorsun?” diye seslendi Sophie arkasından. Dönüp kocaman gözlerle Seraphina’ya baktığında kız kardeşi büyüyen bedenindeki şişliğin üzerine koyduğu ellerine bakıyordu. Sanki çocuğunun, babasının nasıl bir canavar olduğunu öğrenmesini engelleyebilecekmiş gibi.

Sophie tam o sırada adamın ne demek istediğini anladı. Dükün arkasından koştu. “Bebeğin *senin* çocuğun olduğundan şüphe mi ediyorsun?”

Dük donuk ve nefret dolu gözlerle ona doğru döndü. Fakat Sophie’ye bakmadı. Onun yerine karısına bakıyordu. “Yalancı dudaklarından dökülen her kelimedenden şüphe ediyorum.” Dük arkasını döndüğünde Sophie kız kardeşine baktı. Giden kocasının arkasından bakarken yanağından süzülen bir damla gözyaşı dışında gururlu ve ihtiyatlı bir şekilde duruyordu.

İşte o anda kurallar, hiyerarşi ve nefretten oluşan bu dünyaya daha fazla katlanamadı. O bu dünyaya doğmamıştı. Bunu seçmemişti.

Bu dünyadan nefret ediyordu.

Kız kardeşinin öcünü almaktan başka hiçbir amacı olmadan dükü takip etti.

Dük muhtemelen Seraphina'nın Sophie'ye seslendiğini duyduğu için; ya da ona doğru koşan bir kadının sesi onu şaşırtacak kadar ilginç olduğundan; ya da Sophie öfkelerini bastıramadığından cam duvarlarda yankılanan vahşi ve yüksek bir ses çıkarttığı için arkasına döndü.

Sophie onu elinden geldiğince sert bir şekilde itti.

Adam zaten arkasına döndüğü için dengesini kaybediyor olmasaydı...

Sophie ivme kazanmış olmasaydı...

Adamın ayaklarının altındaki zemin bahçe görevlilerinin günün erken saatlerinde görevlerini yerine getirmiş olmalarından dolayı kaygan olmasaydı...

Liverpool Kontesi balıklarına bu kadar düşkün olmasaydı...

“Seni küçük fare!” Dük balık havuzunun ortasında düştüğü yerden bağırdı. Dizleri sıyrılmış, koyu saçları alnına yapışmıştı. Gözleri öfkeyle parlarken, Dük yapmak zorunda olmadığı halde bir tehdit savurdu. “Seni mahvedeceğim!”

Sophie derin bir nefes aldı. Artık kaybedecek bir şeyi olmadığı kesindi. Ellerini beline yerleştirip genellikle ürpertici görünen eniştesine tepeden bakıyordu.

O an pek de ürpertici görünmüyordu.

Sophie elinde olmadan sırttı. “Denediğini görmek isterim.”

“Sophie,” dedi kız kardeşi. Bu defa sesinde korku, pişmanlık ve hüznü vardı.

“Ah, Sera,” dedi eniştesinin kulağa çok hoş gelen söylenişini duymazdan gelip kardeşine gülümseyerek. “Bu durumdan hoşlanmadığını söyleyebilir misin?”

Sophie Londra’da geçirdiği zaman boyunca böylesine eğlenmemişti.

“Hoşlandım,” dedi kız kardeşi sessizce, “ama ne yazık ki bunu gören tek kişi ben değilim.”

Düşes işaret edince Sophie arkasına döndü ve tüm Londra’nın, bahçenin devasa camlarının ardından kendisine baktığını gördü.

*

Ayıplamalar neredeyse hemen başlamıştı.

Eniştesinin ıslak kıyafetlerin, mahvolmuş botların ve yaşadığı utancın her bir parçasını hak etmiş olmasının bir önemi yoktu. Kaçamaklarını hamile karısının ve karısının bekâr kardeşinin gözü önünde yapan adamın canavarların en kötüsü olmasının da bir önemi yoktu. Skandalın tamamen ve yalnızca ona ait olması da önemsizdi.

Skandallar düklerde pek tutmazdı.

Fakat Talbot kadınlarına, at kılından dokunmuş kumaşa yapışan bal gibi yapışırdı.

Jack Talbot Wight Kontu olduğunda, tüm Londra ilgisini ve nefretini bu bayağı, yontulmamış ve aristokrat olmayan aileye çevirmiş, onlara yapışmış ve öyle kalmıştı. Yeni kontun servetinin kömürden gelmesi alay edecek konu bulmayı kolaylaştırmıştı; kız kardeşlere Kirli S’ler deniyordu ve Sophie, Talbot kızlarının adları sırasıyla Seraphina, Sesily, Seleste, Seline ve Sophie olduğundan insanların bu espriyi zekice bulduğunu tahmin ediyordu.

Fakat hiç şüphesiz ki Sophie, Kirli S’ler lakabını, bu balolarda, çay evlerinde ve özellikle erkek kulüplerinde sıkça adı geçen, Seraphina mükemmel dükünü evlenmek için kandırdığından beri bir uyarı olarak kullanılan diğer takma ada tercih ediyordu. Anlamı ise oldukça açıktı; kontluk, Mayfair’de bir

ev, gösterişli ve güzel kıyafetler, fazlaca yaldızlı faytonlar parayla satın alınabilirdi ama düzgün bir soy kütüğü asla satın alınamazdı. Kızlar da uzun süreli aristokrat çevrelere girebilmek için gerekli her şeyi yapardı.

Tehlikeli Kızlar.

Bu etiket kendisinden büyük ve bekâr olan üç kız kardeşi tarafından doğrulanmıştı. Hepsi eşit derecede savurgan taliple-riyle savurgan flörtleşmeler içindeydi ve bu flörtler skandallara çok yakın olmakla beraber sürekli bir tamamına erememe riski altındaydı. Sesily ünlü sanatçı ve Hawkins Tiyatrosu'nun sahibi Derek Hawkins'in ilham kaynağı olarak biliniyordu. Hawkins bir unvan ile övünmese de akla gelebilecek diğer her şey ile övünebildiği için kız kardeşinin kalbini kazanmıştı fakat Sophie ne kardeşinin ne de sosyetedeki herhangi birisinin bu çekilmez adamda ne bulduğunu anlayabiliyordu.

Seleste çok yakışıklı ama ne yazık ki oldukça fakir olan Clare Dükü ile bir küs bir barışık ve aşırı duygusal olan ilişkisini oldukça halka açık bir şekilde yaşıyordu. Tüm balo salonunun önünde tartışıp hemen ardından birbirlerinin kollarına atılmalarıyla Sophie'nin hayal edebildiği en dramatik çiftti onlar. En küçük ikinci kız olan Seline ise Landry Atları'nın sahibi, Tattersall'lara kök söktüren Mark Landry ile beraberdi. Landry kaba, sesi çok çıkan ve gram soylu kanı bulunmayan bir insandı ama Seline ile evlenecek olursa, ki Sophie öyle olacağını düşünüyordu, Seline kızların arasındaki açık ara en zengin kardeş olacaktı.

Bu flörtler insanların ilgisini çekiyor ve haklarında yorumlar yapılıyordu. Talbot kızları da incelenmekten çok hoşlandıkları için, annelerinin endişelerini umursamaksızın, skandal yaratmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kızlar sosyetenin kınayıcı bakışları altında parılıyor, birilerinin yelpaze arkasından yaptığı her yorum onları daha da taşkın hareketler yapmaya itiyordu.

Bu Sophie hariç tüm kardeşler için geçerliydi. Yirmi bir yaşındaki Sophie skandalların uğramadığı tek kardeşti. Sophie bunun nedeninin sosyete dikta ve fikirlerini pek önemsememesi, sosyetenin de bunun bir şekilde farkında olması olduğunu tahmin ediyordu.

Fakat Haven Dükü'nün balık havuzu suyuyla sıırıslıklam olması ve sudaki çiçeklerin az önce mükemmel görünen pantolonuna yapışmış olması nedeniyle, sosyete artık Tehlikeli Kızlar'ın "sessiz olanı" olarak adlandırdıkları Sophie'yi rahat bırakmak konusunda pek de hevesli değildi.

Sophie başını dik tutup bahçeden çıkarken yanakları yanıyordu. Kapı eşiğinde durup gözleriyle kalabalığı taradı. Hepsi oradaydı. Yelpazelerinin ardından ona bakan düşesler, markizler ve konteslerin fısıltıları birden bıktırıcı bir hal alan yaz havasında cırlayan ağustos böcekleri gibiydi. Fakat Sophie'yi şaşırtan şey kadınların tepkisi değildi. Kadınların dedikodu ve skandallarla beslendiğine senelerdir şahit oluyordu.

Onu şaşırtan erkeklerdi.

Sophie'nin deneyimlerine göre, Londra erkekleri dedikodularla fazla ilgilenmezdi ve bu konuyu eşlerine bırakarak daha erkeksi şeylere odaklanırlardı. Fakat görünüşe göre aralarından biri bir saldırıya uğradığında durum böyle olmuyordu. Kontlar, markiler ve dükler de öylece bakıyordu. Her unvan bir diğerinden daha değerliydi. Sophie, kalabalığın içindeki insanlarda kınamadan daha fazlasını gördü.

Nefret genellikle soğuk bir duygu olarak tarif edilse de, o an güneş kadar sıcaktı. Sophie üstüne gelen ısıyı engelleyebilecekmiş gibi, düşünmeden elini kaldırdı.

"Sophie!" Annesi koşarak yanma geldi. Kocaman bir gülümsemesi ve fısıldaşan parti katılımcılarının oluşturduğu kalabalığın sesini bastıracak kadar yüksek bir sesi vardı. Kontes koyu kırmızı bir elbise giymişti; minyon suratı ile güzelliğini

gölgeleyen, aynı renkten yapılmış ve kendisine “Çin modasının simgesi” olduğu söylenmiş o komik şeyi kafasına takmamış olsa bile yeterince komik görünebilirdi.

Fakat kontes o an şapkasıyla ilgilenmiyordu. Bunun yerine en küçük kızının yanına gelmişti ve gözlerinde yalnızca panik olarak adlandırılabilir bir ifade vardı. Sophie’nin diğer kardeşleri ise şatafatlı kıyafetler içindeki ördek yavruları gibi peşinden geliyorlardı.

“Sophie!” dedi kontes. “O ne rezaletti öyle!”

“Birisi seni bizden biri bile sanabilirdi,” dedi Sesily donuk bir şekilde. Gösterişli elbisesinin dikişlerinden fırlayacak gibi duran, aşırı derecede sıkı ve etkileyici bir dekoltesi vardı. Sesily’nin böyle şeyler giyip cazibenin kendisi olacak bir yapısı vardı. “Haven seni öldürmek istiyor gibi görünüyordu.”

Seni mahvedeceğim.

“Bu kadar ortalıkta olmasak öldürebilirdi de,” dedi Sophie.

“Hem de ne ortalık,” dedi annesi.

Sesily bir kaşını kaldırdı ve göğsünden görünmeyen bir şeyi sıyırdı. “Bir de o kadar ıslanmış olmasaydı.”

“Göğüslerini gözümüze sokmana gerek yok, Sesily. Aynıysından bizde de var,” dedi Seleste. Taç gibi bir şeyden aşağı sarkıp yüzünü ve boynunu örten altın ipli tülün ardından konuşmuştu.

Seline kıs kıs güldü.

“Kızlar!” dedi Kontes.

“Gerçekten harikaydın, Sophie,” dedi Seline. “Böyle bir şey yapabileceğini kim düşünebilirdi?”

“Şu an zamanı değil kızlar,” dedi anneleri. “Bunun hepimizi mahvedebileceğini görmüyor musunuz?”

“Saçmalık,” dedi Sesily. “Bizim kediler gibi olduğumuzu

anlaman için kaç tane mahvolma tehdidi atlatmamız gerekiyor?”

“Kedilerin bile bir sınırı var. Bu hasarı gidermeliyiz. Hem de hemen,” diyen Wight Kontesi nerede olduklarını, tüm Londra’nın önünde durduklarını hatırladı ve hepsinin duyabileceği şekilde konuştu. “Hepimiz ne olduğunu gördük! Zavallı Ekselansları!”

Sophie donup kaldı, annesinin sözleri onu şaşırtmıştı. “Zavallı mı?”

“Tabii ki!” Kontesin sesi bir oktav daha yükselmişti.

Sophie gözlerini kırptırdı.

“Ona uyum sağlasan iyi edersin,” dedi Seline. Sophie’nin etrafında karabataklar gibi toplanıp yelpazelerini ve püs tüllelerini sallıyorlardı. “Yoksa annem sürgün korkusundan çıldıracak.”

“Ben olsam endişelenmezdim,” dedi Seleste. “Kimsenin bizi *gerçekten* sürgün edeceği yok. Bizimle zar zor baş ediyorlar.”

Sesily başıyla onayladı. “Kesinlikle. Bizim olaylarımıza bayılıyorlar. Biz olmasak kendi başlarına ne yaparlar?”

Bu yanlış değildi.

“Ve hepsinden daha da iyi konumlara geleceğiz. Seraphina’ya baksanıza.”

“Tabii Seraphina’nın bir pislikle evlendiğini saymazsak,” dedi Sophie.

“Sophie! Sözlerine dikkat et!” Annesi panikten tayılmış gibiydi.

Kız kardeşleri başlarını salladı.

“Hepimiz o kısmı görmezden gelmeliyiz,” dedi Sesily.

“Ayağının kaydığını ve havuza düştüğünü açık bir şekilde

gördük!” dedi Kontes yüksek bir sesle. Mavi gözleri öyle kocaman olmuştu ki, Sophie gerçekten yuvalarından çıkıp çıkmayacaklarını merak etmeye başlamıştı. Gözünün önünde, çimlerin arasında gözlerini arayan annesinin kafasındaki şapkanın yerlere düştüğü bir sahne canlandı.

Ne sahne ama.

Kıs kıs gülme sırası ondaydı.

“Sophie!” dedi kontes dişlerini sıkarak. “Sakın ha!”

Kıs kıs gülüşler homurtuya dönüştü.

Wight Kontesi bir elini göğsüne yerleştirmiş bir şekilde konuşmaya devam etti. “Ah, zavallı Haven!”

Sophie daha fazlasına katlanamadı. Kahkahası hiç ortaya çıkamadı çünkü öfke onu bastırıyordu. Aldıkları unvanın ardından ailesi hiçbir zaman aynı olmamıştı. Annesi bir kontes iken kız kardeşleri sadece fazla zengin değil, fazla zengin *leydiler* olmuşlardı ve bu da sosyeteye, onların varlığını kabullenmekten başka bir çare sunmuyordu. Sophie’nin unvanlara bu kadar önem veren kişiler olduğunu hiç bilmediği bu kadınlar birdenbire unvanlara gerçekten çok değer verir olmuştu.

Gerçeği hiç görmemişlerdi. Talbot ailesinin üyeleri soylularla evlenebilirlerdi ama sosyete de asla kabul görmeyeceklerdi. Sosyete onların varlığına katlanıyordu çünkü kimse yeni kontun tavsiyelerini, zekâsını ya da kızlarının her biriyle onların sunulan fonları riske atmak istemiyordu. Ne de olsa Britanya’daki en kritik ticaret evliliği.

Sophie’nin ailesi bunu herkesten iyi biliyordu.

Ve bu oyuna bayılıyorlardı. Entrikalara da öyle...

Fakat Sophie bunların hiçbirini istemiyordu. Hiç de istemiyordu. Genç hayatının ilk on senesinde unvanı olmayan bir ailenin içinde yaşamıştı. Mossband’ın yeşil tepelerinde oynardı. Talbot ailesi evinde büyükannesinden hamur işleri yapmayı

öğrenmişti, çünkü babası öğle yemeğinde en çok onları severdi. Kasaptan biftek ve peynirciden de peynir almak için atıyla kasabaya inerdi. Fırıncının oğluyla evlenmek gibi güvenli ve makul bir gelecek planlamıştı.

Ve sonra babası bir kont oldu. Birden her şey değişti. Annesi on sene önce oradaki evi kapatıp Mayfair'deki yere taşındıklarından beri Mossband'a gitmemişti. Büyükannesi oradaki evden ayrıldıktan yaklaşık bir sene sonra ölmüştü. Hamur işlerinin kontlar için fazla sıradan olduğu söylenmişti. Kasap ve peynirci, artık o etkileyici Mayfair evlerinin arka girişinden teslim ediyorlardı ürünlerini. Fırıncının oğlu ise... uzak ve hatırlaması güç bir anıydı.

Ailedeki hiç kimse Sophie'nin istemediği bu dünyaya uyum sağlamakta sorun yaşamışa benzemiyordu.

Ailedeki hiç kimse Sophie'nin bu dünyadan nefret ediyor olmasını önemsiyor gibi de görünmüyordu.

Şimdi Sophie'nin onlardan biriymişçesine, buraya aittimişçesine ve onların kabullenişine ihtiyacı varmışçasına davranmaktan çok sıkıldığı Londra sosyetesine onlara bakarken, Liverpool arazisinin bahçesinde duruyorlardı.

Parası ve onu taşıyacak bacakları vardı.

Bir gün bu dünyayı yöneteceklerine inanan, güzelce hatırlanmış kız kardeşlerine baktı. Asla onlardan biri olmayacağını biliyordu. Skandallardan hoşlanmayacağını, bu dünyayı ve ahlaklarını istemeyeceğini biliyordu.

Buna neden boyun eğmeliydi ki?

Bugünden sonra sosyetenin kollarını açıp onu beklemeyeceği aşikârdı; neden skandalını da alıp bir kereliğine bile bütün gerçekleri herkesin önünde haykırmayacaktı ki?

Babasının her zaman dediği gibi, başladığı işi yarım bırakmamalıydı.

Bakışlarını o gruba çevirdi. “Tabii ki. Ekselanslarının kız kardeşimizi küçük düşürmesinin ardından bu sözde beyefendiler bunu yapmak istemediği için benim kahraman rolünü üstlenmem ve onun onurunu kurtarmaya çalışmam gerçekten kötü bir durum,” dedi tüm Londra’nın duyabileceği şekilde. “Hem kendisi –ve doğrusunu söylemek gerekirse– hem de onun gibi unvan sahibi olan diğer erkekler gerçek birer hödükler. Hatta çok daha kötüsü bile olabilir. Bu cemiyet herkesi kandırarak bir unvanın insanları beyefendi yapmaya yettiğini düşündürdüğü için Ekselansları gerçekten de zavallı.”

Annesinin gözleri kocaman açıldı. “Sophie! Leydiler böyle şeyler söylemez!”

Sophie kaç defa bir leydi gibi davranmadığı için azar işiti-mişt i? Onu ve ailesini aralarına kabul etmelerinin tek nedeni paralarına duydukları ihtiyaç olan bu aristokratik dünyanın istediği imaja kaç defa büründürülmüştü? “Çok da endişelenmiyorum,” dedi neredeyse tüm Londra’nın önünde. “Bizim leydi olduğumuzu falan düşünmüyorlar zaten.”

Kardeşleri donup kaldılar.

Kontes sesini alçaltıp güçlükle duyulacak bir fısıltıyla konuştu. “Fikir sahibi olmakla ilgili ne demiştim sana? Kendini mahvedeceksin! Kardeşlerini de yanında götüreceksin! Pişman olacağın bir şey yapma!”

Sophie sesini alçaltma gereği duymadan konuştu. “Tek pişmanlığım suyun daha derin ve köpek balıklarıyla dolu olmaması.”

Sophie bu olanlar karşısında insanlardan ne tepki beklediğini bilmiyordu. Belki insanların nefeslerini tutmasını bekliyordu. Belki de fısıldaşmalarını. Ya da çığırtkan leydilerin çığılıklarını. Ya da öksüren erkek seslerini.

Bir iki baygınlık da olabilirdi.

Her şey olabilirdi fakat beklediği şey kesinlikle sessizlik değildi.

Soğuk bir ilgisizlik ya da arkasına dönüp partiye devam eden bir kalabalık beklememişti. Sanki o hiç konuşmamış gibi, sanki orada bile değilmiş gibi davranılmasını beklemiyordu.

En başından beri Sophie hiç orada olmamış gibi davranıyordu insanlar.

Ama bu durum onun için de arkasına dönüp oradan uzaklaşmayı daha kolay hale getirdi.

2. BÖLÜM

EVERSLEY'İN KAÇIŞI: İLLEGAL KAÇIŞ KONT'U ÖFKELENDİRİR

Sophie bir bahçe partisinde tüm aristokrasinin önünde aristok-rasiye sırtını dönmenin kötü bir yanı olduğunu kısa süre içinde öğrenmişti.

Çoğu kişinin en büyük sorun olduğunu söyleyeceği esas yıkım dışında, daha acil bir sorun vardı. Gittiği partinin katılımcılarını açık bir şekilde reddedenler, daha sonra o partide duramıyorlardı. Ayrıca o reddedenlerin partiden çıkıp ailelerine ait faytonda saklanmaları da yaptıkları çıkışın etkisini azaltmıyordu. O yüzden söz konusu kişi, eve dönüş yolunu kendi imkânlarıyla bulmak zorundaydı.

Bir de Sophie, annesinin onu faytonda görmesi halinde evlat katili olmayacağından çok da emin değildi. İçinde Talbotların olmadığı bir kaçış rotası gerekiyordu ona. En azından özür dilemeye hazır olana kadar.

Tabii eğer özür dilemek için hazır olabilirse.

Bu dünyadan, bu insanlardan, Talbotlar ve Talbot parası hakkında yaptıkları art niyetli yorumlardan, babasının satın alınmış ve söylentiye göre kız kardeşinin çalıntı olan unvanından nefret ediyordu. Her birinin kendini beğenmiş yüz ifadesinden, ailesiyle alay edişlerinden ve yaşam şekillerinden nefret ediyordu. Hayatlarını sanki dünyanın geri kalanı onların etrafında dönüyormuşçasına yaşamalarından nefret ediyordu.

Onlardan, ailesinin bunların hiçbirini umursamayışına kızmasından biraz daha fazla nefret ediyordu.

Ailesi umursamak bir kenara, bundan zevk alıyordu.

Hayır, doğruyu söylediği için özür dilemek zorunda kalmaya hazır değildi. Kardeşlerine ne zaman endişelerinden bahsetse ortaya çıkan aristokrasinin sinsî savunmalarına hazır değildi.

Sophie aile faytonunda değil, Liverpool Köşkü'nün uzak bir köşesinde duvar dibinde saklanıyor ve üst katın penceresinden aşağıya düşen büyük, siyah bir çizmeyle vurulmaktan sonra anda kurtulmuş vaziyette, bir sonraki adımını hesaplıyordu.

Bir sonraki Hessian çizmesinden de kaçacak zamanı bularak yukarıya baktı ve çizmenin peşinden ikinci kat penceresinden aşağı düşen kömür grisi palto ile evin yan tarafındaki çitle-re tırmanmış güllere dolanan uzun, keten kravatu hem şaşkınlık hem de hayranlıkla izledi.

Tabii bunların hepsi, pencerede bir adam ortaya çıkana sürdü.

Pantolonunu sadece bir bacağına geçirebilmiş keten gömlekli adam, uzun bacağını ikinci kat penceresinden dışarı attı. Tüm vücudu ortaya çıkmadan biraz önce, çorap giydirilmiş bir ayak merdivende kendine yer buldu. Sophie'nin gözleri kocaman oldu. Adam diğer bacağını da pencereden dışarı çıkardı. Sophie kendini klasik bir şekilde gelişmiş uylukların üstünde görülen, eşit derecede klasik bir etkileyiciliği olsa da fark et-

memesi gerektiğini bildiği, başka bir şeyin kıvrımlı gücünü incelerken buldu.

Fakat dürüst olması gerekirse, bir adam, bir kadının sığındığı duvar dibinin bir kat üzerindeki pencereden atlayarak aşağı inecekse, o kadının o adamı fark etmesi gerekirdi. Kendi güvenliği için.

Ama fark ettiği kısmın fark etmek için uygunsuz bir kısım olması onun suçu değildi.

Pencereden aşağı inmek için tüm hazırlığını tamamlayan adam, bu iş için özel bir yeteneği varmış gibi iniyordu. Sophie adamın hareketlerine bakınca, bunu ilk kez yapmadığını düşündü.

Adam, Sophie'nin önüne indi ve arkası ona dönükken eğilerek yere düşen giysilerini toplamaya başladı. O sırada yukarıdaki pencerede bir adam daha görüldü: Newsom Kontu. Ona bakarken Sophie'nin gözleri kocaman oldu.

“Seni piç kurusu! Kelleni alacağım senin!”

“Alamayacaksın ve bunu biliyorsun,” dedi adam bilmiş bir şekilde. Ayağa kalkıp gösterişli boyutuna ulaşmıştı; bir elinde kıyafetleri ve çizmesiyle dururken uzanıp çitteki kravatını aldı. “Ama sanırım bunu her halükârda söylemen gerekiyordu.”

Yukarıdaki adam anlaşılmayan sesler çıkarıp homurdandıktan sonra kayboldu.

“Korkak,” dedi adam başını iki yana sallayıp ikinci çizmesini aramak için dikkatini zemine vererek.

Sophie ondan hızlı davrandı, ayakucundaki çizmeyi almak için öne eğildi. Yeniden doğrulduğunda adamın ona baktığını ve yüzünde eğlenceyle karışık bir merak ifadesi olduğunu gördü.

Hızlı bir şekilde nefes aldı.

Liverpool Köşkü'nün üst odalarından kaçan adam tabii ki Eversley Markisi'ydi. Görünüşe göre ona boşu boşuna *Soylu Serseri* denmiyordu.

Sonrasında günün duygusal etkisiyle, patavatsızca, “Demek o sensin,” dedi.

Adamın kocaman gülüşü, abartılı bir şekilde eğilişi ve rahatça, “Demek öyle,” demesini de dillere düşmüş kibrine bağladı.

Sophie çizmeyi göğsüne bastırdı. “Ne yaptın?” Çenesiyle ikinci katı işaret etti. “Pencereden fırlatılmayı hak etmek için ne yaptın?”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Neyi hak etmek için?”

Sophie iç çekti. “Fırlatılmak. Bir nesnenin pencereden dışarıya atılması.”

Adam uzman bir edayla kravatını bağlamaya başladığında uzun keten çizgiler bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Sophie adamın bir uşak ya da aynaya ihtiyaç duymaması karşısında bir an dikkat dağınıklığı yaşadı. Ardından adam konuştu. “İlk olarak, ben bir yere atılmadım. Kendi irademle ayrıldım. İkinci olarak ise, fırlatılmak gibi kelimeler kullanan bir kadın benim binadan çıkmadan önce ne yaptığımı anlayabilecek kadar zekidir diye düşünüyorum.”

Adam tam olması gerektiği gibiydi. Skandalları seven. Günahkâr. Tam bir fırlama. Sosyetenin onu kutlarken bile yerdiği her şeydi. Tıpkı eniştesi gibi. Ve Britanya aristokrasisine dahil olan diğer tüm kadın ve erkekler gibi. İçine doğduğu bu dünyada olabilecek en kötü şeylerin bir örneği gibiydi. Sophie'nin içine sürüklendiği bu dünyada...

Sophie hemen o anda ondan nefret etti.

Adam çizmesine uzandı. Sophie geri adım atarak ondan

uzaklaştı. “Yani dedikodu sayfalarının senin için dedikleri doğru.”

Adam başını bir yana yatırdı. “Dedikodu sayfalarını okumamak için elimden geleni yapıyorum ama sana garanti ederim, benim hakkımda söyledikleri şeyler doğru değil.”

“Evlilikleri mahvetmekten zevk aldığını söylüyorlar.”

Adam kollarını düzeltti. “Yanlış. Ben evli kadınlara dokunmam.”

O anda üstteki pencereden kafasında şapka olan bir kadın çıktı. “Aşağıya geliyor!”

Rakibinin onunla yüzleşmek için geliyor oluşu markiyi harekete geçirdi. “Bu bana verilen bir işaretti.” Bir elini Sophie’ye uzattı. “Sizinle konuşmak çok güzeldi leydim ama çizmemi geri istiyorum.”

Sophie çizmeyi göğsüne daha da bastırırken kadına baktı. “Bu Marcella Latham.”

Newsom Kontu’nun nişanlısı –artık eski nişanlısı, diye düşündü Sophie– mutlu bir şekilde el sallıyordu. “Teşekkür ederim, Eversley!”

Eversley ona dönüp göz kırptı. “Benim için bir zevk, tatlım. Tadını çıkar.”

“Umarım arkadaşlarıma bahsetmem senin için sorun değildir.”

“Onlardan haber almayı dört gözle bekliyorum.”

Lady Marcella pencereden içeri girerek kayboldu. Sophie aralarındaki konuşmanın gelecekteki zengin ve unvanı olan koca tarafından basılan iki kişi için biraz... tuhaf ve... arkadaşça olduğunu düşündü.

“Leydim,” dedi Eversley Markisi.

Sophie ona baktı. “Evliliklerini bitirdin.”

“Aslına bakarsan, nişanlarını.” Elini uzattı. “Ayakkabımı istiyorum. Lütfen.”

Sophie onu görmezden geldi. “Yani sadece nişanlı kadınlara dokunuyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Çok farklıymış gerçekten.” Aristokraside tanımaya değer bir kişi bile yok muydu gerçekten? “Alçak herifin tekisin.”

“Bunu daha önce de duydum.”

“Serserisin.”

“Öyle diyorlar,” dedi Sophie’nin arkasına bakarak.

“Her anlamda ahlaksız birisin.”

Bir fikir ortaya çıkmaya başlamıştı.

Adam onu ilk kez fark ediyormuşçasına ona odaklandı. Kaşlarını kaldırdı. “Sanki kocaman bir böcekle burun buruna gelmiş gibi görünüyorsun.”

Sophie burnunu büzdüğünü fark etti. Sonra durumu düzelterek, “Pardon,” dedi.

“Önemli değil.”

Ve orada öylece durup yazlık giysilerinin altında bir çizmesi eksik olan bu adama baktığında, iğrenç olsun ya da olmasın, onun tam ihtiyacı olan kişi olduğunu düşündü. Tabii eğer eve gidene kadar sürececek kırk beş dakika boyunca ona katlanabilirse. “Newsom Kontu ile karşılaşmak istemiyorsan, buradan hızlıca ayrılmalısın.”

“Anladığın için çok mutluyum. Çizmemi verirsen, hızlanabilirim.” Marki çizmeye uzandı. Sophie tekrar bir adım geri atarak uzanamayacağı bir yerde durdu. “Leydim,” dedi Eversley, katı bir şekilde.

“Görünüşe göre çok özel bir durumun var.” Durakladı. “Ya da özel durumu olan kişi belki de benimdir.”

Eversley gözlerini kıstı. “Nasıl bir durummuş o?”

“Pazarlık yapacak bir durum.” Eversley onu eve götüren kişi olacaktı.

Evin köşesinden bir ses geldi ve Eversley bakışlarını Sophie’den düşmanının görünmek üzere olduğu tarafa kaydırıldı. O anki kaçma fırsatını kullanan Sophie, bir elinde çizmeyle evin arkasına doğru koştu. Evin arkasında bir ağaç dizisinin ve çalılıkların altında kalan alçak bir taş duvar ve duvarın arkasında sahiplerinin eğlenceden ayrılıp evlerine dönmelerini bekleyen faytonlar vardı.

Eversley onu takip etti. Takip etmek zorundaydı. Ne de olsa adamın çizmesi Sophie’deydi.

Ve Eversley’in bir faytonu vardı.

İdeal bir takastı. Ağaçların onu görülmekten koruyacağı bir yere geçince ona döndü. “Sana bir teklifim var, Lord Eversley.”

Adam kaşlarını kaldı. “Korkarım bugünlük daha fazla teklif almıyorum, Leydi Sophie. Ayrıca Tehlikeli Kızlar’dan biriyle toplum içinde buluşmamam gerektiğini ben bile biliyorum.”

Eversley kim olduğunu biliyordu. Onun söyledikleri karşısında içinde oluşan öfke ve utanç Sophie’nin yanaklarını kızartmıştı. “Eğer bir *kadın* olsaydın, sosyeteden yıllar önce uzaklaştırılırdın, farkındasm, değil mi?”

Adam bir omuzunu kaldırıp indirdi. “Ah, ama neyse ki kadın değilim. Ve bunun için Tanrı’ya şükrediyorum.”

“Evet, bazılarımız o kadar şanslı değil. Bazılarımızda senin özgürlüğün yok.”

Adam onunla göz göze geldiğinde birden ciddileşti. “Özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

Sophie geri çekilmedi. “Benim hayatım boyunca olamayacağım kadar özgür olduğunu biliyorum. Ve özgürlüğüm olmadan da, teslim olmam gereken şey—” Sophie doğru kelimeyi arıyordu.

“Zalimlik mi?” dedi Eversley bir kez daha ciddiyetini yitirerek. Öylesine hızlı olmuştu ki Sophie bir an durup düşündü. Ta ki adamın düşünceli bir tartışma yaşayamayacak kadar sinir bozucu olduğunu hatırlayana dek.

“Burada zalim olan bir şey yok.”

“Özel bir alanda birlikteyiz, leydim. Eğer bunun kız kardeşinin eski sevgilisi ve şimdiki kocası için olduğu gibi bitmesini istiyorsan, bu zalimlik oluyor.”

Bir adamın söyleyebileceği onca sinir bozucu şey içinden bunu söylemesi... Ayağını sert bir şekilde yere vurdu. “Zavallı Haven’e atılan iftiraları ve kardeşimin onu nasıl kandırdığıyla ilgili şeyler duymaktan bıktım.”

“Kardeşinle evlenmek istemiyordu,” dedi Eversley.

“O zaman onun mürekkepleriyle oynamasaydı!”

Adam güldüğünde, Sophie onun sinir bozucu olduğuna dair fikrini değiştirdi.

Adam korkunç birisiydi.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

Adam bir elini göğsüne bastırdı. “Kusura bakma.” Kıs kıs gülüşleri yine kahkahaya dönüştü. “Mürekkebiyle oynamasaydı!”

Sophie kaşlarını çatı. “Mecaz anlamdaydı.”

“Ama bunu gerçekten çok iyi dile getirdin. Metaforundaki çift anlamı bilsen sen de gülerdin.”

“Bundan şüpheliyim işte.”

“Senin iyiliğin için, umarım haklıyım. Eğlenceli birisi olmadığını düşünmek istemezdim.”

“Ben gayet eğlenceli biriyim!” dedi Sophie.

“Gerçekten mi? Sen Talbot kızlarının en küçüğü olan Sophie’sin, değil mi?”

“Evet.”

“Eğlencesiz olan.”

Sophie bu tanımlama karşısında geri çekildi. İnsanlar onun hakkında böyle mi diyordu? Sophie bu kelimeler karşısında hissettiği hüznün kıvılcımından nefret etti. Tereddütten de. Adamın gerçekten haklı olabileceğine dair beliren korkudan da. “Eğlencesiz diye bir kelime yok.”

“Beş dakika önce fırlatılma da yoktu.”

“Tabii ki vardı!” dedi Sophie.

Eversley topuklarının üstünde sallandı. “Sen öyle diyorsan.”

“O bir kelime,” dedi Sophie adamın gözlerindeki parıltıyı fark etmeden önce. “Ah. Anladım.”

Adam söylemek istediğini kanıtlarcasına ellerini iki yana açtı. “Eğlencesiz işte.”

“Ben gayet de eğlenceliyim,” dedi Sophie pek de inandırıcı olmadan.

“Hiç sanmıyorum,” diye karşılık verdi Eversley bilmiş bir edayla. “Kendine bir bak. Üstünde doğu kültürüne ait hiçbir şey yok.”

Sophie kaşlarını çatı. “Bu Çin hakkında bilgisi de ilgisi de olmayan insanların katıldığı bir bahçe partisi için çok saçma bir tema.”

Eversley sırtı. “Dikkatli ol. Leydi Liverpool seni duyabilir.”

Sophie omuzlarını dikleştirdi. “Leydi Liverpool’un Japon balığı gibi giyindiğini düşünürsek, benim düşüncelerimi pek umursayacağını sanmıyorum.”

Eversley kaşlarını kaldırdı. “Bu bir jest mi, Leydi Sophie?”

“Bu bir gözlem.”

Eversley, “Yani, eğlencesiz işte,” dedi.

“Ben de senin *sevimsiz* olduğunu düşünüyorum ki böyle bir kelime gerçekten var,” dedi Sophie.

“Bunu düşünen ilk kadın sensin o zaman.”

“Karşına çıkan aklı başında ilk kadın ben değilimdir herhalde.”

Adam hafifçe kıkırdarken sesi sıcacık ve... garip bir şekilde davetkârdı. Hoştu. Onu onaylar gibiydi.

Sophie bu düşünciyi zihninden uzaklaştırdı. Adamın, onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. O aptal, boş ve korkunç dünyanın geri kalanının düşüncelerini de öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm sosyete onun eğlencesiz –bu kelimeye içten içe suratını buruşturuyordu– olduğunu düşünse ne olurdu ki? Eversley, onun istediği sonuca ulaşmak için kullandığı bir amaçtı.

“Yeter,” dedi Sophie tekrar duruma odaklanarak. Babasını birileriyle pazarlık yaparken o kadar çok izlemişti ki ne zaman konuşup bir anlaşılmaya varabileceğini biliyordu. “Tahminimce partiden ayrılıyorsun?”

Soru Eversley’i şaşırttı. “Aslına bakarsan, evet.”

“Beni de götür.”

Adam yüzünde bir şok ifadesiyle ona baktı. “Ah. Hayır.”

“Neden?”

“Çok fazla sebebim var, minyon kız. Aralarından biri de Kirli S’lerden birinin üstüme kalmasına izin vermeye niyetimin olmaması.”

Sophie takma adı duyunca içini çekti. Çoğu kişi bunu yüzlerine bakarak söylemezdi. Sophie bu korkunç adamdan bunun beklenmesi gerektiğini düşündü. “Sizi tuzağa düşürmek niye-

tinde değilim, Lord Eversley. Sizi temin ederim, eğer öyle bir fikrim *olsaydı* bile, bu sohbet,” –elini ileri geri yaparak aralarını işaret etti– “beni böyle bir hatadan geri döndürürdü.” Derin bir nefes aldı. “Kaçmam gerekiyor. Bunu anlıyor olman gerek. Çünkü sen de aynı durumdasın.”

Eversley ona baktı. “Ne oldu?”

Sophie sosyetenin soğuk bakışlarını ve acımasız darbelerini hatırlayarak bakışlarını kaçırdı. “Önemi yok.”

Eversley kaşlarını kaldırdı. “Benimle beraber ormana girdiysen, tatlım, oldukça önemli olmak zorunda.”

“Burada altı üstü bir sıra ağaç var, ormanda falan değiliz.”

“Bana ihtiyacı olan birine göre fazla aksisin.”

“Sana ihtiyacım yok.”

“O zaman çizmemi ver de yoluma bakayım.”

Sophie çizmeyi sıkıca tuttu. “Senin faytonuna ihtiyacım var. Bu başka bir şey.”

“Faytonumu meşgul edeceksin ama,” dedi.

“Sadece eve götürülmem gerek.”

“Dört kardeşin, bir annen ve baban var. Onlarla git.”

“Gidemem.”

“Neden?”

Gurur.

Tabii ki ona *bunu* söylemeyecekti.

“Sadece bana güvenmek zorundasın.”

“Tekrar söylüyorum, ailenizdeki kadınların pek güven veren bir namı yok.”

Sophie anlamamış gibi yapmadı. “Ah, sen de güvenilirliğin cisim almış halisin zaten.”

Eversley sırtıttı. “Güvenilirlikle işim yok, tatlım.”

Sophie ondan nefret etmeye başlıyordu.

Başını salladı. “Pekâlâ. Bana işleri yokuşa sürmekten başka şans bırakmıyorsun.” Eversley kaşlarını kaldırdı. “Beni eve götür ya da çizmeni unut.”

Eversley uzun uzadıya onu izlerken Sophie onun bakışları altında hareketsizce bekledi. Kendini onun gözlerinin mükemmel yeşilini, aristokratik burnunun dümdüz çizgisini ve dudaklarının hoş kıvrımını görmemek için ikna etmeye çalıştı.

Dudaklarını fark etmemesi gerekiyordu.

Sophie aklında bu düşüncelerle yutkundu ve Eversley’in gözleri Sophie’nin boynuna kaydı. Dudağı seğırdi. “Çizme sende kalsın.”

Sophie’ın ne hakkında konuştuklarını hatırlaması birkaç saniye sürdü.

Daha bir cevap düşünememişti ki Eversley bir ayağında sadece çorapla ağaçları aşmış ve duvarı da geçerek faytonuna doğru ilerlemişti.

Sophie duvara ulaştığında Eversley geniş, iyi görünümlü siyah bir faytonun önüne geçmiş atlarla uğraşıyordu. Onu rahatsız edecek bir şeye basması ümidiyle dakikalarca onu izledi. Halatları kontrol edip atları yeniden bağıyor gibi görünüyordu ama bu saçma bir şeydi, çünkü bunu yapacak bir ahır dolusu uşağı olması gerekiyordu.

Altı atı da inceledikten sonra faytona bindi. Sophie genç bir üniformalı çalışanın kapıyı kapatışını ve faytonun çıkması için yol açışını izledi.

Derin bir iç çekti.

Eversley Markisi fonlar ve erkeklikle birlikte gelen özgürlüğü için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Adamın aristokrat aylıklığın bir resmiymişçesine lüks faytonunun içinde

boydan boya uzandığını ve yorgunluğunu atmak için tembel ve hareketsiz bir şekilde kestirmeyi düşündüğünü hayal etti.

Sophie'yi çoktan unuttuğuna dair şüphesi yoktu. Adamın zihninde insanları hatırlamak için fazla alan olmadığını düşündü. Ne de olsa hayatında sürekli değişen kadınlar varken buna ihtiyacı yoktu.

Uşaklarını bile hatırladığından şüpheliydi.

Sophie'nin bakışları uşak olacak yaşta olmayan uşaklara kaydı. Çocuk faytonların yanında duruyor ve sürücüler yerlerine geçip Eversley faytonunun geçişine izin vermek için kenara çekilirken onları izliyordu.

Sophie'nin elindeki çanta ağırlaştı. Ağırlığın sebebi paraydı. *Bu evden hiçbir zaman yanına bir kavgayı kazanacak kadar nakit almadan çıkma.* Babasının sözleri tüm Talbot kızlarının aklına kazınmıştı fakat aristokratik leydilerin yumruk kavgalarından sakınmak için genellikle yardıma ihtiyaçları olmazdı.

Fakat Sophie aptal değildi ve az önce sosyete ile arasında geçen olayın kavgı namına yaşayabileceği en sert şey olduğunu biliyordu. Babasının çantadaki o parayı kaçıışı için kullanmasını onaylayacağından şüphesi yoktu.

Kararını vererek uşağa yaklaştı.

“Affedersiniz bayım.”

Uşak ona döndü ve elinde bir erkek çizmesi taşıyan genç bir kadın gördüğü için bariz bir şekilde şaşırdı. Adam hızlıca eğildi. “L-leydim.”

Göründüğü kadar gençti. Sophie'den bile gençti. Sophie duruma şükretti. “Fayton ne zaman gitmeye hazır olur?” diye sordu rahat olduğunu umduğu bir ses tonuyla.

Uşak cevaplayabileceği bir soru olduğu için müteşekkirdi. “On beş dakikadan fazla sürmez, leydim.”

Sophie hızlı olmalıydı. “Söylesene, marki için mi çalışıyorsun?”

Uşak gözleri Sophie’nin elindeki çizmeye kayarken başıyla onayladı. “Bugünlük.”

Sophie botu arkasına saklayarak konuştuğunda şaşkınlığını gizleyemedi. “Uzun bir süreliğine değil yani?”

Çocuk başını iki yana salladı. “Yeni bir işe başlıyorum. Kuzey’de.”

Yüzünde bir gölge belirdi –hüzündü belki de. Yoksa pişmanlık mı? Sophie daha her şeyi tüm açılardan değerlendirmeden bir fikir belirdi aklında. “Ama sen Londra’da mı kalmak istiyorsun?”

Çocuk bu aristokratik leydi ile konuşmaması gerektiğini fark etmişe benziyordu. Başını önüne eğdi. “O nasıl isterse markiye o şekilde hizmet etmekten memnuniyet duyarım, leydim.”

Sophie hızlıca başını salladı. Çalışanlar sürekli olarak bir araziden diğerine gönderiliyorlardı. Eversley’in, çalışanlarının onun keyfine göre yer değiştirmekten hoşlanmayacaklarına dair hiçbir şüphesi yoktu belli ki. Başkalarını umursayan bir tipe benzemiyordu zaten.

Sophie de planını uygulamaya başladığında hiçbir suçluluk duygusu hissetmedi. “Merak ediyordum da, bir konta hizmet etmek ister miydin?”

Çocuğun kocaman olmuş gözleri onunkilerle buluştu. “Leydim?”

“Wight Kontu benim babam oluyor da.”

Genç adam gözlerini kırptırdı.

“Burada. Londra’da.”

Çocuk bu teklif karşısında şaşırılmıştı ve bu Sophie’ye çok

da ilginç gelmemişti. Ne de olsa uşaklar her bahçe partisinde yeni bir iş imkânı elde edemezdi.

Sophie devam etti. “Hayatı kömür madenlerinde başladı. Tıpkı babası ve büyükbabası gibi. Kendisi sıradan bir aristokrat değildir.” Hâlâ bir şey yoktu. Sophie açıkça konuşmaya başladı. “Uşaklarına da iyi para  der. Marki ne ödüyorsa onun iki katını ödeyecektir.” Durakladı. Teklifini artırdı. “Hatta daha fazlasını da.”

ocuk başını bir yana yatırdı.

“Ve Londra’da kalabilirsin,” dedi Sophie.

ocuk kaşlarını çattı. “Neden ben?”

Sophie gülümsedi. “Adın ne senin?”

“Matthew, leydim.”

“Pekâlâ Matthew, bugün birinin şans yıldıztı parlamalıydı, öyle değil mi?”

ocuk şüpheyile yaklaşmaya devam etti ama omzunun üstünden faytonlara bakıp, “İki katı diyorsunuz yani?” dediğinde, Sophie ocuğun teklifi düşündüğünü anladı.

Başıyla onayladı.

“Wight Köşkü’ndeki uşakların Londra’daki en iyi yaşam şartlarına sahip olduğunu duymuştum,” dediğinde Sophie onu kazandığından emin oldu.

 ne doğru eğildi. “Kendin görebilirsin. Hem de bu gece.”

ocuk gözlerini kısıtı.

“Parti dağıldıktan sonra gel ve babamın sekreteri Bay Grimes ile görüş. Ona seni benim gönderdiğimi söyle. Geldiğinde sana destek çıkacağım.” El çantasına uzanıp bir k ğit ile kalem çıkarak Mayfair’deki evinin adresini ve eve alınmasını sağlayacak kısa bir not yazdı. Tekrar çantasına uzanıp iki tane bozuk para çıkardı. Bozuk paraları ve k ğidi çocuğa uzatarak, “Burada iki kron var,” dedi.

Çocuk ağzı açık şekilde ona baktı. “Bu bir aylık kazanç değerinde!”

Sophie para göndermesini görmezden geldi. Ne de olsa orada kabalığa bel bağlıyordu. “Babam sana bundan daha fazlasını ödeyecek. Söz veriyorum.”

Çocuk dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bana inanmıyorsun,” dedi Sophie.

“Bir kıza inanmam mı gerekiyor?”

Sophie kelimelerdeki hakaret içeriğini görmezden gelerek çocuğun gözlerine baktı. “Bana inanman için ne kadar lazım?”

Çocuk kaşlarını çattı, ağzından çıkan sözler bir açıklamadan çok soru gibiydi: “Bir pound?”

Çok büyük paraydı ama Sophie paranın gücünü ve güven de dahil neleri alabileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Çantasına uzandı ve taşıdığı paranın geri kalanını çıkardı. Eve döner dönmez yeniden para alabileceği için çocuğa ödeme yapmaktan çekinmedi.

Çocuk parayı kavradığında Sophie kazandığını biliyordu. “Bir şey daha var,” dedi yavaşça. İçinde bir parça suçluluk hissi vardı.

Babasının en yeni ve en sadık uşağı tereddüt etmedi. “Ne olursa, leydim.”

“Ne olursa mı?” dedi Sophie ses tonundaki umudu gizleyemeyerek.

Çocuk başını sallayarak onayladı. “Ne olursa.”

Sophie bu planı hayata geçirirse bir daha dönüşü olmadığını bilerek derin bir nefes aldı. Yakalandığı takdirde tamamen mahvolacağını da biliyordu.

Arkasına baktığında Liverpool Köşkü’nün, ağaçların arasından cehennemin kapıları gibi yükseldiğini gördü. Bahçeyi hatırladığında içinde öfke ve üzüntü yeniden hareket geçti.

Partiyi hatırladığında. Serayı hatırladığında. Enişte dediği o domuzu hatırladığında. Tüm Londra'nın ona destek çıktığını ve Sophie'ye karşı geldiğini hatırladığında. Onu nasıl reddetdiklerini ve utandırdıklarını hatırladığında.

Buradan ayrılması gerekiyordu. Hem de hemen. Yaptıklarının ne kadar acı olduğunu fark etmeden.

Ve bunu yapmanın sadece bir yolu vardı.

Tekrar Matthew'e döndü. "Üniformanı istiyorum."

3. BÖLÜM

SOPHIE’NİN GİYSİLERİ BULUNDU! HAINLIK KORKUSU!

Sophie’nin, faytonun Mayfair’e gitmediğini anlaması, olması gerekenden uzun sürdü.

Bunu gizlice Matthew’un formasını giymeden ve saçlarını toplayıp şapkasının içine sokmadan önce fark etseydi, geri dönmeyi akıl edebilirdi. Faytoncunun yanına oturma riskini alır, adamın davetini reddetmezdi.

Ne yazık ki faytoncu kaşlarını kaldırıp şüpheli bir şekilde ‘keyfin bilir’ dediği halde gidecekleri yolun oturmasını gerektirecek kadar uzun olduğundan şüphelenmemiş, faytonun arkasına geçip en yüksek basamakta dikilmiş, mutlu bir şekilde tutacıklara sıkı sıkı tutunmuştu.

Faytoncu Liverpool Köşkü’nün uzun yolundan çıktığında sağa değil de sola döndüğünde de anlamamıştı.

Önünden geçtikleri alan daha pastoral bir hal aldığına da anlamamıştı. Bunun yerine babasının temiz hava diyeceği ha-

vayı içine çekmiş ve kız kardeşleriyle beraber her şeylerini toplayıp Londra'ya geldiklerinden beri ilk kez özgür hissetmişti.

Ve eğlenmişti de.

Al sana, iğrenç Soylu Serseri.

Aynı faytonun içinde seyahat ettikleri halde hiçbir şeyden haberi olmayan Eversley'i düşünerek güldü. Sophie'nin istediği şeyi alamayacağını mı sanmıştı? Sophie faytondan atlayıp eve gittiği zaman Eversley'in bundan haberi olmayacağı için neredeyse üzülmüştü bile.

Kendini beğenmiş ifadesinin şoka dönüşmesini görmek için üstüne para bile verirdi.

Mavi gökyüzünü ve koyun sürüleriyle, ağaçlarla ve saman balyalarıyla döşenmiş çiftlik arazilerini izlerken kendi kendine güldü. Aristokrasinin dikkatini çekmeden ya da yardımını almadan oradan kaçabildiği için de kendisiyle gurur duyuyordu. Ne yazık ki kimseye bu hikâyeyi anlatamayacaktı. Berkeley Meydanı'ndaki Talbot Evi'ne varır varmaz Matthew'un üstüne tam oturmayan ama çok işine yarayan kıyafetlerini çıkartmalı ve eve nasıl döndüğüyle ilgili yeni bir hikâye uydurmalı, babasının yeni uşağına da bunu sır olarak saklayacağına dair yemin ettirmeliydi.

Fakat şimdilik, Londra'nın çatıları uzaklarda belirip ona o akşamüstünü ve herkesin önünde gerçekleşen, uzun zaman da unutulmayacak olan mahcup edilişini hatırlatana dek zaferini kutlayacaktı.

Yanakları suratındaki koca gülümseme yüzünden ağırırken bunu kutladı da. Ta ki bacakları ve kolları gibi başka yerlerinin de ağrıdığını fark edene dek.

İlk başta bunu görmezden geldi. Mayfair'e varmak için geri kalan birkaç kilometreye de dayanabilirdi. Londra sokakları duraklamalarını, yeniden hareket etmelerini ve yavaş gitme-

lerini gerektirecek sokaklardı ama tek yapması gereken başını öne eğip sıkı tutunmaktı. Bir saat içinde evde olacaktı.

Sonra ayakları ağrımaya başladı. Ayaklarında hâlâ ipek ayakkabıları vardı, çünkü Matthew'un çizmeleri Sophie'nin babasının deyimiyle hep çok uzun olan "paletlerine" çok küçük geliyordu. Babası onu su yaratıklarına benzetmenin hiç de hoş olmadığını kabullenmek istemiyordu.

Fakat ipek ayakkabıların bu gibi seyahatler için iyi olmadığını anlamıştı.

Anlaşılan o ki Sophie de öyle değildi.

Yarım saat içinde gerçekten zor zamanlar yaşamaya başlamıştı. Faytonun arkasında sıkıca tutunurken elleri de ağrımaya başlamıştı. Dışarıda seyahat etmenin bu kadar güç olacağını tahmin etmemişti.

Dişlerini sıkarak kendisine dünyada o an yaşadığından daha zor durumlar olduğunu hatırlattı. İnsanlar köprüler yapmış, insanlar kolonilere kaçmıştı. Kendisi bir madencinin kızı ve birinin de torunuydu.

Sophie Talbot, eve ulaşması için geçmesi gereken üç kilometre boyunca bir faytona tutunabilirdi.

Sanki evren onu duymuş ve aptallığının altını çizmek istemiş gibi fayton iyice hızlanmıştı. Sophie aşağı baktı, atlayıp eve kadar yürümeyi düşündü. Yolum hızla ilerlediğini görünce bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

O, bahçe partisinden ayrılmak istemişti, dünyadan değil.

"Sıçayım bu işe."

Sophie. Kelimelerine dikkat et. Beyninin o anda panik halinde olan minik bir kısmında annesinin sesini duydu. Fakat küfretmesi gereken bir zaman varsa, o zamanın tam da o an olduğundan şüphesi yoktu. Ne de olsa bir uşak gibi giyinmişti, bir faytona tutunuyordu ve muhtemelen ölecekti.

Sonrasında faytonları yüklü bir posta arabasının yanından geçti. Arabanın üstünde aşağı sarkan ve ona sırıtan küçük bir çocuk vardı.

Sophie işte o anda bu faytonun içindeki adamlar her nereye gidiyorsa, gittikleri yerin Londra olmadığını anladı.

“Sıçayım bu işe,” diye tekrar etti. Bu sefer daha yüksek sesle.

Çocuk ona el salladı.

Sophie, çocuğa karşılık vermek için elini kaldırmaya cesaret edemedi. Bunun yerine daha sıkı tutundu, alnını faytonun soğuk ahşabına dayadı ve sözlerini tekrarladı.

“Sıçayimbuişesiçayimbuişesiçayimbuişe.”

Bir tekerlek, sanki Sophie’nin ahmaklığını cezalandırmak istercesine yoldaki bir çukura denk geldi ve tüm araç zıplayarak onu neredeyse aşağı fırlattı. Sophie korku ve umutsuzlukla bağırdı. Artık daha sıkı tutunduğu için ellerindeki ağrı daha keskindi.

Sadece bir seçeneği vardı. Bu faytondan inmeliydi. Hem de hemen. Talbot evi, sadece iki üç kilometre mesafedeydi. Bu korkunç durumdan çıkarsa eve yürüyebilirdi.

Faytoncu ona seslendi. “Sana benimle oturmanı söylemiştim.”

Sophie gözlerini kapattı. “Ne zaman duracağız?”

Korkunç cevap için uzun saniyeler boyunca bekledi. “Hava güzel olduğu için üç saatte varırız diyorum. Belki dört!”

Sophie gürlledi. Sesi *sıçayım bu işe*’den daha kötü bir sözle ağzından çıkmıştı. Faytondan atlamak birdenbire mantıklı bir ihtimal olmuştu.

“Sanırım arka tarafta seyahat etmek konusundaki fikrini değiştirdin?” dedi faytoncu.

Tabii ki fikrini değiştirmişti. Bu berbat plana hiç kalkışma-

malıydı. O aptal bahçe partisinden kaçmak için yemin etmese şimdi evde olup burada, düşüp ölmeye dakikalar kalmış bir vaziyette olmayacaktı.

“Faytonu durdurayım mı? Yanıma gelebilirsin.”

Sophie durmak kelimesinden sonrasını duymadı bile.

Tanrım. Evet. Lütfen, dur.

“Evet, lütfen!”

Fayton yavaşlamaya başladı ve Sophie’yi her şeyin yerini alan, paniğini ve acısını unutturan bir ferahlık kapladı.

“Tüm seyahat boyunca arka tarafta durmak istemen garipti zaten.”

Faytoncu bunu deseydi şimdi bu berbat halde olmazdı zaten. Eversley Markisi’nin Mayfair’e gitmediğine dair en ufak bir belirti olsa bu faytona adımını bile atmazdı. Fakat şimdi hatasını telafi etmek yerine bunu düşünüp durma zamanı değildi. Ellerini bıraktı, omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes alarak aşağı inip Matthew’un de kendisinin de seyahatin geri kalanında onlara katılmayacağını söylemeye hazırlandı.

Özgürlük harika bir şeydi.

Onun faytona sızdığını öğrendiğinde markinin yüzünde oluşacak ifadeyi görmek için de sabırsızlanıyordu. Adam önce bir şaşırıp sonra o bencil varlığına geri dönebilirdi ama Sophie ona bunu yaşatabildiği için çok mutluydu.

Fakat bacakları dayanamadı ve Sophie utanç verici bir şekilde yere düştü.

“Hay sıçayım!” Bu en popüler kelimesi haline geliyordu.

Faytoncunun gözleri kocaman olduğunda Sophie ona hak vermeden edemedi, çünkü ne de olsa dışarıda seyahat edenlerin tek sorumluluğu faytondan düşmekten kaçınmaktı.

“Ayağa kalk seni sakar,” dedi faytoncu. Tatlı bir sesle eleş-

tirdiğini düşündüğü kesindi. “Seni tüm gün bekleyemem!”

Zaferi yok olmuştu.

Özgürlüğü de.

Ellerinin ve dizlerinin üstünde ayağa kalkarken kasları engebeli yolda uzun süre tutunduğu için ağrı içindeydi. Yavaşça ayağa kalktı ve sırtını faytona dönerek omurgasını düzeltip omuzlarını esnetti. “Korkarım beklemek zorundasın,” dedi, “çünkü marki ile görüşmek istiyorum.”

Faytoncu duyduğu kelimeleri ve bir uşağın efendisiyle görüşme talep etmesinin verdiği şoku hazmederken bir sessizlik oldu.

Eversley Markisi’nin onun efendisi olmadığını öğrenince çok şaşıracaktı; Sophie’nin onun uşağı olmadığını öğrenince de...

Sophie kendini açık ettiği adamın Londra’ya giden yolları yeniden geçmesi gerekeceğini düşününce hafif bir hüzün duydu. Adamın bedeni de en az onunki kadar isyanlardaydı.

“Sen deli misin?” dedi adam inanamayarak.

Sophie ona baktı. “Hiç de değilim.” Faytona dönüp kapıya vurdu. “Kapıyı açın, lordum.”

Aracın içinde bir hareket vardı. Fakat kapı sıkı sıkıya kapalıydı.

“Sen delirmişsin!” dedi faytoncu.

“Sana yemin ederim ki delirmedim,” dedi Sophie. “Eversley!” diye bağırdı kapıya vururken hissettiği acıyı görmezden gelerek. Tahmin edilebileceği gibi tembel aristokrat muhtemelen uyuyordu. “Kapıyı aç!”

Sophie’yi gördüğünde çok sinirlenecekti, ama Sophie’nin umurunda değildi. Hatta Sophie bu sinir bozucu ve katlanılmaz aristokrata bir ders vermek için yanıp tutuşuyordu. O za-

mana kadar adı özel sohbetlerde King² olarak geçen Eversley Markisi'ni kimsenin karşısına almaya cesaret edemediğinden emindi. Adam kendisiyle yeterince övünmüyormuş gibi, bir de Britanya'nın en büyük unvanını üstleniyordu.

Ve tüm Londra bunu öylece kabul ediyordu. Ona bu komik adla sesleniyorlardı. Bir de diğeri olan *Soylu Serseri* ile. Sanki bu bir küfür değil de bir övgüymüş gibi.

Ve Sophie bir dük hakkında doğruları söylediği için dışlanmıştı.

Öfkesi, hoşuna gitmeyen ve adını vermeyeceği bir şeyle birleşip alevlenmişti.

Sophie faytona bakıp kaşlarını çattı. Fayton sanki içindeki insanın ve o insanı yaratan dünyanın dışavurumu gibiydi. Boş ve aristokrat, zorba ve sinir bozucu.

Sanki hiçbir şey onu yenemeyecek gibiydi.

Ta ki o âna kadar. Sophie'ye kadar.

“O içeride değil.”

Sophie faytoncuya baktı. “Ne dedin sen?”

Adam bu delilik karşısında gitgide daha az affedici bir hâl alıyor ve belirgin bir şekilde sinirleniyordu. “Marki içeride değil. Seyahat senin kafanı karıştırmış. Bin şuraya. Her yere çok uzağız ve gün ışığını boşa harcıyorsun, seni deli.”

Sophie ona inanmak istemeyerek kapıya baktı. “Ne demek içeride değil?”

Adam canı sıkılmış bir şekilde ona baktı. “O. İçeride. Değil. Bunun neresini anlamıyorsun?”

“Ama onu bu faytona binerken gördüm!”

Faytoncu onunla bir çocukmuşçasına konuştu. “Onunla orada buluşacağız.”

² Kral (İng.)

Sophie gözlerini kırptırdı. “Nerede?”

Öfke günü kazanmıştı ve adam iç çekerek yola döndü. “Onlara yanıma tanımadığım bir çocuk vermelerini istedim. Keyfin bilir. Akıl nereye kaçtıysa oradan dönmesini bekleyecek vaktim yok.”

Adamın bir bilek hareketiyle atlar ve fayton hareket etmeye başladı.

Sophie yol ortasında kalakalmıştı.

Tek başına.

Kime denk gelirse ondan yardım istemesi gerekecekti.

Sıçayım bu işe.

Arkasından seslendi. “Hayır! Bekle!”

Fayton durdu ve Sophie’nin koşup ön tarafa atlamasına ucu ucuna yetecek kadar bekleyip yeniden hareket etti.

Sophie bir an faytoncuya her şeyi söylemeyi düşündü. Kendini belli etmeyi. Kendisini onun merhametine bırakıp onu evine götürmesini ummayı.

Evine. Gözünün önüne kilometrelerce, tepelerce ve çılgın gün batımlarınca uzanan abartılı yeşillikli bir yer geldi. Londra değildi. Tabii Mayfair de değildi. Orada abartılı olan tek şey, olur da birisi çay içmeye gelirse diye her gün giymek zorunda bırakıldığı ipek eteklerdi.

Ve babasında, her gün birisinin çaya gelmesine yetecek kadar para vardı.

Londra onun evi değildi. Son on yıldır hiç olmamıştı. Annesi ve kız kardeşlerinin geçmişi hiç özlemiyorlarmış gibi ayılıp bayıldığı o Mayfair Köşkünde yaşadığı sürece hiç öyle olmamıştı. Annesi ve kardeşleri yıllar önce yaşadıkları hayattan nefret ediyormuş gibi davranıyorlardı. Gerekirse geçmişi untabilecek gibilerdi. Hatta sanki unutmuşlardı bile.

Gözlerine dolan yaşlar karşısında şaşırdı. Bunun için yaz rüzgârıyla faytonun hızını suçlayarak gözlerini kırptırdı ve gözyaşlarını geçiştirdi.

Uşak kıyafetiyle faytonun önüne oturmuş, yalnızca Tanrı'nın bildiği bir yere doğru ilerliyordu.

Ve bir şekilde onu mutsuz eden şey Londra'ya geri dönme fikri oldu.

Fayton kuzeye ilerliyordu. Tekerlerin ve atların toynak seslerini dinlerken faytoncunun onu fark etmemesini istemenin delice olduğunu bilerek sessizce bekledi.

Saatler sonra, güneşin batımının ardından, Sophie'nin hiç de ona uygun bir yerde olmadığı aşikâr bir hal almıştı. Bir uşak forması giyip erkek rolü yapmanın ve faytonun dışında seyahat etmenin bu olayın en zorlu kısmı olacağını düşünmüştü ama, bunların hana varmakla karşılaştırıldığında hiçbir şey olduğunu fark etti.

Sophie faytoncunun atlar için ahırda yer ayarlamak ve faytonu koyacak yer bulmak için aşağı inişini izledi.

Bir an durup düşündü. Faytonlar kullanılmadıklarında neredelerdi? Bu daha önce hiç aklına gelmemiş bir soruydu.

“Bir lord gibi orada oturmaya devam mı edeceksin yoksa aşağı gelip bir işin ucundan mı tutacaksın?”

Adamın sözleri Sophie'yi kendine getirdi. Aşağı baktığında faytoncunun ona baktığını, ama artık yüzünde önceki kızgınlığından farklı bir şey olduğunu fark etti: Şüphe.

Sophie bunu göze alamazdı. En azından planının diğer basamaklarını gözden geçirmeden önce olmazdı.

Plan bu korkunç durum için yanlış bir tabirdi. *Felaket* daha doğru olurdu.

“Neredeyiz?” diye sordu sesi biraz kalınlaştırarak. Adamın onun bir kadın olduğunu anlamasına izin veremezdi. Fayton-

dan aşığı inerken, o anda bir uşığıın tam olarak ne yapması gerektiğini bilmediğini hatırladı ve yere inmenin iyi bir başlangıç olacağını düşündü. Yere indiğinde başını eğdi ve tam dizlerinin üzerine düşecekken kendisini toparladı. Uşaklar dizlerinin üstüne düşmezdi, o kısmı biliyordu.

“Önemli olan tek şey, marki için burada olduğumuz gerçeğı.”

“Kendisi nerede?” Kelimeler Sophie onları durduramadan ağzından dökülmüştü. Sınırları zorladığını bilmek için adamın soğıuk ve eleştirici bakışlarına maruz kalmasına gerek yoktu ama adam yine de bunları sağlamıştı.

“Senin sorununun ne olduğunu bilmiyorum, evlat,” dedi, “ama kendine çekidüzen versen iyi olur. Uşaklar efendilerinin nerede olduğunu ya da cevaplarına ihtiyaçları olmayan soruları sormaz. Uşaklar hizmet eder.”

Sorun tam olarak buydu tabii. Sophie bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyordu. “Evet, efendim. Öyle yapacağım.”

Adam başını sallayıp arkasına döndü ve omzunun üstünden, “Öyle olsa iyi olur,” dedi.

Sophie’nin onun arkasından seslenmekten başka seçeneğı yoktu. “Peki... ne... ne yapmalıyım?”

Adam durup yavaşça arkasına döndü. Ona bakıp gözlerini kırıştırdı. Ardından sanki karşısındaki bir çocukmuş gibi konuştu. “İşini yapmakla başlayabilirsin.”

Bu hiç yardımcı olmamıştı.

Adam atlara döndükten sonra Sophie derin bir nefes aldı ve geçmişte uşakların yaptığına şahit olduğu şeyleri düşündü.

Bakışları büyük, siyah faytona kaydı. Bombostu. Ama boş olmamalıydı. Eversley bu kadar mesafeyi hazırlanmadan katetmezdi. Çantaları ve valizleri olması gerekiyordu.

Ve uşaklar valizleri alırdı.

Yeni amacıyla kapıyı açtı ve markinin uşakların toplaması ve odalarına yerleştirmesi için bıraktığı ne varsa toplamaya hazırlanarak içeri girdi. Karanlıkta bir an durakladı. Devasa faytonun içine girdiğinde kalabalık handan gelen sesler boğuk bir hal almıştı. Gerçekten de devasaydı. Sophie'nin gördüğü en geniş –hatta şüphe uyandıracak kadar geniş– özel faytonlardan biriydi. İçine üç sıra koltuk sığdırılabilirdi. Ama sığdırılmamıştı. Arka tarafında sadece tek sıra koltuk vardı ve geriye sadece bir adamın yere uzanabileceği genişlikte boş alan bırakıyordu. Hatta birkaç adam bile sığabilirdi.

Fakat ortalıkta kimse yoktu. İçerisi büyük ahşap tekerleklerle doluydu. On ya da on ki taneydi. Karanlıkta tam olarak sayamıyordu, ama yine de durup düşündü. Eversley Markisi niçin fayton tekerlekleri taşıtıyordu? Londra'nın kuzeyinde tekerlekçi kıtlığı mı vardı?

Gerçekten de, Eversley Markisi'nin orada bulunduğuna dair tek kanıt, konttan kaçarken üst kattan aşağıya süzülüşü sırada üzerinde gördüğü giysilerdi.

Nereye gitmişti ki?

“Evlat!”

Sophie yorgun bir şekilde iç geçirdi. Faytoncu istenmeyen yol arkadaşı haline gelmeye başlamıştı bile. Dişlerini sıkarak ona cevap verdi, “Evet, efendim?”

“Faytonun içindeyken de üstündeyken olduğun kadar işe yaramazsın!”

Ardından bir el onu kalçasından yakalayıp pantolonunun belinden hızla faytondan aşağı çekti. Adam kapıyı üstünkörü bir şekilde örtüp onu karşısına dikerken Sophie çılgınca bağırdı. Ne de olsa her gün adamlar tarafından bir yerlere çekilmiyordu.

Adam üstüne geldiğinde Sophie işinin bittiğini anlamıştı.

Hatta babasının Matthew’u işe alması iyi olmuştu çünkü Sophie, Eversley ve Lyne’nin onu işten çıkarmak istediğinden emin olmuştu. “Sen aklını mı–”

Adamın Sophie’nin zihinsel becerileri –ya da beceriksizlikleri– hakkındaki düşünceleri neredeyse sağır edici gümbürtüler, atların çılgın nal sesleri, nefes alışverişleri ve erkeklerin neşe dolu bağırışlarıyla bölündü. Sophie kalabalık bir hanın yolunda değil de açık bir yolda gidiyormuşçasına hızla ilerleyen faytonların ilkinin ona doğru geldiğini görecektense kadar kısa süre içinde o tarafa baktı.

Bir çılgılık atarak geri çekildi ve kocaman olmuş gözleriyle faytona yaslandı. O sırada gelenlerden ilk fayton, sanki devrilecekmiş gibi bir tekerleğinin üstünde durdu ve faytoncu, gelen diğer faytonları görebilecekleri gibi mükemmel bir şekilde park etti. Faytoncu yorgun olması gereken ama inanılmaz güçlü görünen bacaklarıyla atların ve aracın üzerinde dikilmiş, ellerini beline koymuş bir şekilde hiç şüphesiz onun gibi çılgın faytoncular tarafından kullanılan diğer faytonları bekliyordu. Yüzünün büyük bir kısmı şakağının gölgesinde gizleniyordu ve handan da ışık gelmiyordu; yine de Sophie, adamın gülüşündeki hinliği görebiliyordu.

Sophie garip bir şekilde o gülüşle arasında bir çekim hissetti.

“Görünüşe göre ben kazandım, çocuklar.” Diğerleri de artık durmuştu ve adam, “Yine,” dediğinde onlarca faytondan öfkeli inlemeler yükseldi.

Sophie hayatında ilk defa hava karardıktan sonra bir han civarında bulunuyordu fakat bunun sıklıkla yaşanan bir durum olduğunu düşündü. Ancak adamların Büyük Kuzey Yolu’nda sadece eğlence için birbirleriyle yarıştığını düşünemezdi.

Eğlence.

Zihninde yankılanan kelime Sophie'ye, ona *eğlencesiz* olduğunu söyleyen Eversley ile yaptıkları konuşmayı hatırlattı.

Sophie yine sinirlendi. O oldukça eğlenceli biriydi.

Ne de olsa buraya gelmişti, öyle değil mi? Eğlence anlayışları oldukça ilginç olan adamlarla dolu bir yerde bir erkek çocuğu gibi giyinmişti.

Adamın yerinden aşağı atlayarak atlarına yaptıkları iş için teşekkür etmeye gitmesiyle Sophie o âna döndü. Adam koştukları için göğüsleri inip kalkan, sahiplerinin onları kucaklamasına izin verirken bile nefes nefese olan atların yanına giderken kasılarak yürüyordu.

Adam ve lideriymiş gibi görüldüğü grubu Sophie'yi şaşırtmıştı. Hiçbir resmiyeti olmayan simsiyah gömleklerin üstüne siyah ceketler giyinmiş adamlardı hepsi ve aralarında bir tane bile kravatlı yoktu. Sophie hiç böyle bir şey görmemişti. Pantolonları yolun kenarlarına yerleştirilmiş olan lambaların ışığıyla parlarken Sophie kılık kıyafetlerini inceledi. Giydikleri şey... deri miydi? Çok ilginçti. Aynı zamanda da büyüleyici.

Lideri ve pantolonunun sıkıca sardığı kıvrımlı uyluklarını inceledi. Adam aşırı derecede düzgün yapılı bir adamdı.

Bir gün içinde gördüğü ikinci düzgün yapılı adamdı bu.

Sophie bu düşünceyle hafifçe öksürdü ve sıcaklık yanaklarına da sıçrarken çıkardığı ses adamın ilgisini çekerek onu dönmesine neden oldu. Gözleri hâlâ karanlıkta kalsa da Sophie hiç bu kadar incelendiğini hissetmemişti. Birdenbire kendini onu daha önce hiç içinde bulunmadığı bu durumda ve ait olmadığı bu yerde gizlediği için Matthew'un kıyafetlerine minnet duyarken buldu.

Sophie o an kaybolmak isteyerek bakışlarını adamın çizmelerine indirdi.

Ve işte o anda, adamın çizme giymediğini fark etti.

En azından bir ayağına giymemişti.

Hay sıçayım.

Eversley Markisi gelmişti.

Ona doğru geliyor, muhtemelen bir çizmesi eksik olduğu için kasılarak yürüyordu. Sophie markinin kendisini görmezden gelmesini umarak başını hiç kaldırmadı ve bakışlarını onun ayaklarından ayırmadı.

İşe yaramamıştı. “Evlat,” dedi marki ona fazla, hem de çok fazla yaklaşıarak.

Sophie ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve markinin gitmesini bekledi.

Bu da işe yaramadı.

“Beni duyuyor musun?” dedi Eversley.

Sophie döndü ve tam dizlerinin üzerinde eğilecekti ki kendini durdurdu. O an bir erkek gibi giyinmiş olmasa bile Sophie’nin ona sırtına dönen sosyeteye dair nefret ettiği her şeyin temsilcisi olan ve kadınları mahveden bu adam nezaketi hiç hak etmiyordu. Sonuçta o da en kötü ânında Sophie’ye sırtını dönmüştü. Eğer ona yardım etmek isteseydi, Sophie bu saçma duruma düşmüş olmazdı.

“Duyabiliyor musun?” dedi Eversley en sonunda.

Sophie duruşunu düzelterek öksürdü ve çenesini göğsüne iyice yapıştırıp sesini alçaltarak cevap verdi. “Evet, Lordum.” Kullandığı saygı sözcüğü boğazını sıkıyor gibiydi.

Arkadaşlarından biri adamın yanına gelerek Sophie’yi, onun söyleyeceği şey her neyse ondan kurtardı. “Kahretsin, King. Resmen korkusuz birisin. Son dönemeçte kendini öldüreceksin sandım.”

Sophie kömür madenlerinde her türlü konuşma tarzına alış-

tığı için konuşma dilinden değil ama ağır İskoç aksanlı bir ses duyduğundan dolayı derin bir nefes aldı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında kendini, kültürsüz bir serseri olan ve beklenmedik bir şekilde dük olmasıyla tüm Londra'nın paniğe kapılmasını sağlayan Warnick Dükü ile yüz yüze buldu. Dük Londra'da nadiren görülürdü ve Londra'da hoş görülmesi bundan daha da nadir olurdu ama adam karşısında, iki metre ötesinde duruyor ve Eversley Markisi'nin omzuna vurarak, Sophie'nin tahminiyle yarış sırasında kendisini öldürmediği için tebrik ediyordu.

Eversley de kendini beğenmişliği ve berbatlığıyla dükün kocaman gülüşüne karşılık veriyordu. "Sağ tekerdeki iki tahta kırıldı," dedi ve Sophie o anda adamın neden faytonunda tekerleklerle gezdiğini anladı. "Fakat görünüşe göre korkusuzluk zafer getiriyor."

Warnick kahkaha attı. "Son çeyrekte senin faytonu ezip geçmeyi düşündüm."

"Beni yakalayabilsen bile," dedi King, "bunu yapamayacak kadar korkaksın."

Sophie bir adamı öldürmemenin korkaklıktan çok onurlu bir davranış olduğunu düşünse de fikrini söylemeden geri çekilerek bu ikiliden uzaklaşmaya ve Eversley'in, Sophie'nin artık herhangi bir Talbot kızını tanıyabileceklerini anladığı bu adamların önünde onu rezil edebileceği bu açık alandan kaçmaya çalıştı.

Dük, Eversley'e bir adım daha yaklaştı ve sesini alçaltarak tehditkâr bir şekilde, "Sen bana korkak mı dedin?" dedi.

"Evet, dedim. Londra'ya en son ne zaman gittin?" Eversley bunu sorduktan sonra Sophie'nin hareket ettiğini fark etti. "Olduğun yerde kal," dedi. Parmağı Sophie'yi gösterirken bakışlarını dükten ayırmamıştı fakat Sophie'nin orada donup kal-

maktan ve konuşmalarının bitmesini beklemekten başka şansı yoktu.

Sophie aristokratların uşaklarına karşı ne kadar kaba olabildiklerini hiç fark etmemişti. Ne de olsa yapması gereken işleri vardı. Tam olarak ne işi olduğunu bilmiyordu ama işinin bu iki ahmağı izlemek olmadığından emindi.

Dük başını hafifçe yana eğdi. “Hoşlanmadığın yerel insanlardan kaçınmanın nasıl bir şey olduğunu bilmen lazım.”

Eversley sırtıttı. “Ben o konuda uzmanım.”

Warnick açık ceketinin içine uzanıp bir bozuk para çıkardı. “İşte zaferinin karşılığı.”

Parayı attı ve Eversley onu havadayken yakalayarak cebine koydu. “Paranı almaktan zevk duyuyorum.”

“Para mı?” dedi dük. “Sen parayla değil, kazanmakla ilgileniyorsun.”

Sophie gözlerini devirmemek için çaba sarf etti. Tabii ki kazanmakla ilgileniyordu. Eversley Markisi’nin kazanmaktan başka bir derdi olmadığından emindi.

Bu adamın bir şeyleri kaybetmesini sağlamak istiyordu.

Sophie markinin kaybedişiyle ilgili hayallerinin tadını çıkaramamıştı ki dük son cümlesini söyledi. “Tabii kazanmak kaybettiğin çizmenin karşılığı olamaz ama. Onu son randevu yerinde hediye olarak mı bıraktın?”

Sophie’nin kalbi bu kelimeler karşısında, Eversley’in ününü hatırlaması karşısında ve burası her neresi ise, buraya gelmiş olması ve hiçbir planının olmaması karşısında hızla atma-ya başladı.

Sırada ne vardı?

Handaki birisinin onu eve bırakacak kadar nazik olmasını dilemek zorundaydı. Birinin onu Londra’ya götürmesi için yal-

varması gerekecekti ve bu hiç kolay olmayacaktı. Birisini onu eve götürdüğünde para verileceğine dair ikna etmesi gerekecekti ve bunun ne kadar zor olacağını biliyordu.

“Çizmenin kolaylıkla geri alınacağını düşünüyorum.”

Bu kelimeler onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve kelimelerin anlamı Sophie’nin bakışlarının direkt olarak markinin gölgede kalan gözlerine dönmesine neden oldu. Onu tanımış olması mümkün müydü?

“Belki de oğlanı gönderip aldırırım.”

Sophie donup kaldı. Nefesi bile ciğerlerinde sıkışıp kalmıştı.

Onu tanımıştı.

Dük gözünün önünde neler döndüğünden habersiz bir şekilde güldü ve faytonuna doğru giderek, “Oğlan hanımefendinin odasına da bir güzel göz atabilir,” dedi.

Sophie öfkesine mani olamayarak hızlıca soluk verdi. Marki kaslı ve yabani arkadaşları tarafından övülürken, Marcella tabii ki hareketleri yüzünden eleştirilecekti.

Eversley çıkardığı ses yüzünden ona döndü. “Umarım çizmem o faytonun içindedir.”

Sophie mükemmel uşağı oynamak yerine ona çizme ile tam olarak neler yapabileceğini söylememek için kendini tuttu. “Maalesef yok, Lordum.”

Eversley bir kaşını kaldırdı. “Yok mu?”

Sophie onunla göz göze gelebilmeyi diledi. Dileği yerine getirildiğinde ortaya çıkan yeşil gözleri aşırı derecede rahatsız ediciydi ama Sophie en azından onları görebildiği için markinin durum hakkındaki düşünceleri konusunda bir çıkarım yapabilecekti. Sophie omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı ve Eversley duruşundaki savunmayı fark etti. “Yok.”

Eversley sesini alçalttı. “O zaman nerede?”

Sophie de onunla eşleşmek için sesini alçattı. “Tahminimce onu bıraktığım yerdedir. Liverpool çalılarının arasında.”

Sophie bunu söyledikten sonra markinin boğazında oluşan hareketlenmeyi zevkle izledi. “Benim Hessian çizmelerimi bir çalılıkta mı bıraktın?”

“Sen *beni* çalılıkta bıraktın,” dedi Sophie.

“Bana bir faydan yoktu.”

“Çizmelerinin de bana bir faydası yoktu.”

Eversley ona uzunca baktıktan sonra konuyu değiştirdi. “Çok gülünç görünüyorsun.”

Tabii ki öyle görünüyordu. Bir omzunu kaldırıp sonra serbest bıraktı. “Bu *senin* üniforman.”

“Bu uşaklar için! Eğlence arayan şımarık bir kız için değil!”

Bu sözler Sophie’yi kızdırdı. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ben şımarık falan değilim. Bu da bir eğlence değil.”

“Öyle mi? O halde neden benim uşağımın üniformasını çaldığın ve faytonumla buraya kadar geldiğin hakkında mükemmel bir açıklaman vardır.”

“Tabii ki var. Ayrıca *senin* faytonunun içinde değil üzerindeyim.”

“Görünüşe göre benim kör faytoncumla birlikteydin. Neden üstündeydin?”

Sophie güldü. “Uşaklar faytonun içinde seyahat etmez, Lordum. Öyle olsaydı bile, bahsettiğimiz faytonun içi tekerleklerle dolu. Sebebi ne acaba?”

“Değiştirmem gerekir diye,” dedi marki düşünmeden. “Benim uşağım nerede peki? Onu bayılıp çizmemle beraber çalılıkların arasında mı bıraktın?”

“Tabii ki hayır. Matthew oldukça iyi halde.”

“Senin elbiseni mi giydi?”

Sophie’nin yanakları kızardı. “Hayır. Liverpool seyislerinin birinden kıyafet satın aldı.”

Adam sorularına devam etti. “Peki sen? Tüm Londra’nın önünde mi soyundun?”

“Tabii ki hayır!” Gitgide öfkeleniyordu. “Aklımı kaçırmadım ben.”

“Tabii,” dedi Eversley. “Tabii ki kaçırmadın.”

“Kaçırmadım!” dedi Sophie, dikkat çekmemek için dişlerini sıkarak konuşuyordu. “Kıyafetlerimi ailemin faytonunda değiştirdim. Matthew’e de bu üniforma için para ödeyip yeni bir pozisyonda işe başlaması için babama gönderdim.”

“Benim uşağımı çaldın.”

“Bu çalmak değildi.”

“Bu sabah bir uşağım vardı. Ve şimdi yok. Bu nasıl oluyor da çalmak olmuyor?”

“Çalmak değildi,” dedi Sophie. “Onu satın almış değildin ya.”

“Ben ona para ödedim!”

“Görünüşe göre ben daha iyi para ödedim.”

Marki sessizleşti ve Sophie, adam başını bir kez sallayıp, “Pekâlâ,” dediğinde gözlerindeki öfkeyi görebildi.

Arkasına döndü.

Bu beklenmedik bir hareketti. Sophie’nin hiç parası olmadığından, Eversley eve gitmesine yardım edebilecek tek kişi olduğundan ve bu hareketin onun hayatından çıkmış olduğu anlamına gelmesinden dolayı hiç de ideal bir hareket değildi.

Sophie adamın faytonuna binmiş olmanın kendisinin pek işine yaramamasını görmezden geldi.

İç geçirdi. Adam katlanılmaz biriydi ama Sophie birisine ihtiyacı olduğunu bilecek kadar akıllıydı. “Dur!” diye seslendiğinde faytoncunun ve Eversley’in birkaç arkadaşının dikkatini çekse de esas adamın ilgisini çekemedi.

Eversley onu görmezden geliyordu. Hem de açık açık.

Terlikli ayaklarının altında canını yakan çakıl taşlarını yok sayarak onun arkasından koştu. “Lordum,” dedi gergin bir şekilde, “bir şey daha var.” Adam durup ona döndü. Sophie ona yaklaştığında alnının, onun sıkı, düzgün ve kararlı dudaklarına denk geldiğini ve boyunun uzunluğunu fark etti.

“Sana uygun değil.”

Sophie gözlerini kırptırdı. “Anlamadım?”

“Üniforma. Fazla sıkı.”

Ona önce eğlencesiz olduğunu söylemişti, şimdi de tombul olduğunu ima ediyordu. Sophie zaten bunu biliyordu ama adamın onun diğer kadınlar kadar esnek olmadığına dikkat çekmesi gerekmiyordu. Boğazındaki yumruyu yuttu ve cevap verdi. “Affedersiniz, Mükemmel Lordum, bugün terziye uğramaya vaktim olmadı.” Marki kabalığı için özür dilemedi, Sophie de buna hiç şaşırmadı fakat adam olduğu yerde beklediği için konuşmasına devam etti. “Eve götürülmem gerek.”

“Evet, bugün bunu söylemiştin.”

O da yardım etmeyi reddetmiş ve onu bu karmaşanın içine sürüklemişti.

Bu karmaşanın içine düşmenin tek sorumlusu o değil. Sophie bu düşüncüyü görmezden geldi. “Evet, şey, durum hâlâ aynı.”

“Ve bugün de dediğim gibi, bu benim sorunum değil.”

Kelimeler Sophie’yi şaşırttı. “Ama...” dedi sesi kısılırken, ne diyeceğini bilmiyordu. “Ama ben...”

Eversley kelimelerini bulması için onu beklemedi. “Çizmemi ve uşağımı çalmış olman ailenin geçmişteki hareketlerini de göz önünde bulundurursak benim ilgimi çekmek ve unvanımı almak için izlediğin yanlış bir yol. Sana yardım etmek istemememi anlayacağını düşünüyorum.” Eversley durakladı ve Sophie ona cevap vermediğinde konuşmasına devam etti. “Açık bir şekilde konuşmak gerekirse, sen *devasa* bir problem olabilirsin, Leydi Sophie. Ama benim problemim değilsin.”

Kelimeler oldukça sert geldi. Ve markinin ona sanki o bir hiçmiş, hiçbir şeye –düşünmeye bile– değmezmiş gibi arkasını dönmesi beklenmedik bir darbe etkisi yaratmıştı. Bu etki tüm sosyetenin ve ailesinin aynı şekilde ona arkasını dönmediği, şartların daha normal olduğu farklı bir günde yaşayacağından daha büyük bir etkiydi.

Sophie’nin gözünde o gün yaşananlar ve tüm aristokratların gerçekler yerine, haklı olan yerine o çok değerli düklerini seçtikleri ve Sophie’yi reddettikleri sahne canlandı.

Gözyaşları davetsiz olmalarına rağmen geldiler. Ama istenmiyorlardı.

Sophie ağlamayacaktı.

Sophie yaşları gözünde tutabilmek için derin bir nefes aldı.

Onun önünde ağlamayacaktı.

Yaşlar gözlerinin ardında beklerken Sophie burnunu çekti. Bir leydiye yakışmayacak bir hareketti bu.

Eversley hızla ona döndü. “Eğer nezaketime oynamaya çalışıyorsan, hiç uğraşma. Nazik biri değilimdir.”

“Merak etme,” dedi Sophie. “Senin nazik biri olduğunu düşünemezdim zaten.”

Eversley onu sessiz bir şekilde izlerken dizginleri çözen faytoncu yukarıdan seslendi. “Lordum, oğlan sizi rahatsız mı ediyor?”

Marki gözlerini ondan ayırmadı. “Evet, öyle.”

Diğer adam ona kaşlarını çattı. “Ahıra git ve atlara su ile yemek ver. Bu yüzüne gözüne bulaştırmadan yapabileceğin bir şey olmalı.”

“Ben—”

Eversley sözünü kesti. “Faytoncunun dediğini yapmalısın,” dedi. “Onun öfkesine maruz kalmak istemezsin.”

Sophie’nin kocaman olmuş gözleri bir adamdan diğerine kaydı.

“İşin bittikten sonra da kendine bir yatak bul evlat,” dedi faytoncu. “İyi bir uyku çekersen beynin yerine gelir belki.”

“Yatak mı?” dedi Sophie, markiye bakıp adamın dudaklarındaki gülümsemeden nefret ederek.

“Samanlıkta yer var.” Faytoncu onunla Sophie bir embeşilmiş gibi konuşurken bıkkınlığı belliydi. Adam sonrasında dört ayaklılara dönüp aşağıya atladı ve atları alıp ahıra doğru götürerek Sophie ve Eversley’i hızla boşalan alanın ortasında bıraktı.

“Samanlık kulağa hoş geliyor,” dedi marki.

Sophie, markinin, kafasının yanma alacağı bir darbenin de kulağa hoş gelip gelmeyeceğini merak etti ama sormadı.

“O kadar rahattır ki,” diye devam etti Eversley, “sanırım ben de gidip kendi yatağımı bulacağım. Ayaklarımdan biri çok üşüdü. İçeri gidip ateşin yanında ısıtayım.”

Sophie’nin ayakları da üşümüştü ve ağrıyordu. İpek ayak-kabılar fayton tepesinde ülkeyi kat etmek için ya da uşakların yaptığı iş için yapılmamıştı. Hanın içinde yandığından emin olduğu ateşi düşündü.

Samanlıkta neler olurdu bilmiyordu ama tahmin etmesi gerekirse, saman vardı... ve bu da içeride ateş falan olmayacağını gösteriyordu.

Kim olduğunu ortaya koyabilirdi. Artık vakti gelmişti. Şapkasını çıkarıp komik ayakkabılarını gösterebilirdi. Kendisinin Leydi Sophie Talbot olduğunu söyleyip garip faytonlarla Fox ve Falcon Hanı'na gelen diğer adamların nezaketine sığınarak onu eve götürmeleri için yalvarabilirdi.

Eversley, Sophie'nin fikrini daha fikir tamamen oluşmadan anladı. "Mükemmel bir fikir. Kendini başkasına ver. Warrick bir dük."

Sophie yanlış anlamış gibi davranmadı. "Hristiyan âleminde kalan son adam bile olsan seninle evlenmezdim."

"Aptal planını mahvettiğim için böyle diyorsun."

"Benim planım bu değildi."

"Tabii ki değildir. Bir Tehlikeli Kız'dan neden böyle bir şey bekleyeyim ki?" Sophie ondan o anda nefret etti. O saçma lakabı kullandığı için, diğerleri gibi olduğu için ve Sophie'nin istemediği halde içine sürüklendiği bir hayatı istediğini düşündüğü için.

O hayatın bir şeylere değer olduğunu, Sophie'nin içine doğduğu dünyadan daha fazlasına değer olduğunu düşündüğü için. Tıpkı Londra'nın geri kalanı gibi, Sophie'nin farklı olduğunu, önceden tamamen mutlu olduğunu, unvanlardan, şehir evlerinden, çaylardan ve sosyete tarafından hapsedilmeden önce mutlu olduğunu görmek istemediği için.

Sophie yutkundu ve öfkesini geçiştirmeye çalıştı. "Mayfair'e gittiğini sanıyordum," dedi sesinin alçaklığından nefret ederek.

Eversley tereddüt etmeden yolu gösterdi. "Elli kilometre güneyde. Belki şansın yaver gider ve bir posta faytonu görürsün."

Kelimeler ona o anki halini hatırlattı. "Posta faytonu için param yok."

“Hepsini uşğıma vermen yazık olmuş.”

“Çocuk için öyle olmadığını düşünüyorum,” dedi Sophie sesindeki sertliğe engel olamadan. “Ne de olsa onu hayatı boyunca sana hizmet etmekten kurtardım.”

Eversley güldü. “O halde önünde oldukça uzun bir yol var. Şimdi başlarsan, yarın akşam orada olursun.”

Eversley korkunç biriydi. Sophie de ona en iyi yüzünü göstermemişti ama yine de korkunçtu. O daha kötüydü. “Senin hakkında söyledikleri çok doğru.”

“Hangi kısmı?”

“Centilmen falan değilsin.”

Adam gözlerini onun tüm bedeninde gezdirdi. Üzerine olmayan, fazla sıkı üniformayı incelerken Sophie’ye bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu hatırlattı. “Kusura bakma tatlım ama sen de bu akşam bir leydiye benzemiyorsun.”

Eversley hanın içine girip kaybolurken Sophie de ahır, yolu ve bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

Ya yağmur altında kalacaktı ya da dolu.

4. BÖLÜM

KİRLİ S KAÇIRILDI! SERSERİDEN ŞÜPHELENİLİYOR!

Birkaç saat sonra, hanın karanlığa gömülüp sessizleşmesinin ardından geleceğin Lyne Dükü olan ve serseri lakabını gururla taşıyan, adı çıkmış çapkın Eversley Markisi yatağında uyanık bir şekilde uzanıyordu.

Uyanıktı ve çok, çok rahatsızdı.

Sophie onun zaferini mahvetmişti.

King'in dünyada hoşuna giden onca şey arasında kazanmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Kadınlar, kavgalar, yol yarışları, kartlar... Ne kazandığının önemi yoktu. Tek önemli olan kazanmaktı.

King'in zaferle olan ilişkisi basit bir şey değildi. Birçok kişi öyle olduğunu düşünmesine rağmen, bu sadece zevkle ilgili değildi. Dinlenmekle ya da eğlenmekle de ilgisi yoktu. Zaferin yarattığı his onun için su kadar, yemek kadar önemliydi. Kendini yalnızca zafer kazandığında özgür hissediyordu.

Kazandığı zaman kaybettiklerini unutuyordu.

Ve fayton yarışında her biri diğerinden daha iyi sürücü olan yarım düzine adama karşı Büyük Kuzey Yolu'nda nefes almadan hızla ilerlemiş, atlar yolu yararcasına ilerlerken neşe ve heyecan tüm bedenini ele geçirip zihnini bu seyahatin amacından, son durağa ulaştığında onu bekliyor olacak şeyden, geçmişten arındırırken açık ara farkla galip gelmişti.

Zaferi savaşıarak kazanmıştı. Diğer adamlar etkileyici bir yetenekle sürmüş, ona kaybetme ihtimaliyle sataşmış ve zafelerini tehdit etmişlerdi. Ama King kazanmıştı ve bu oldukça tatmin ediciydi. Bu kısa süren ve tarifi zor bir özgürlük hissiydi.

Bir sonraki gün yeniden başlamak için yeni tekerleklerle ihtiyacı olan faytonun üstünde nefes nefese beklerken, gün doğarak ona gerçekleri ve görevini hatırlatmadan önce o gece iyi bir uyku çekeceğini bilmenin zevkini yaşıyordu.

Fakat gece onun olamamıştı.

Bir saati bile olmamıştı.

Çünkü Fox and Falcon'a geldikten sonra gördüğü ilk şey, komik görünmesine neden olan Eversley üniforması içinde onun faytonuna yaslanmış Leydi Sophie Talbot olmuştu.

İşte o anda zaferi de mahvolmuştu.

İlk önce bunun o olamayacağını düşünmüştü. Çünkü bu, hayatı boyunca kadınların yaptığını gördüğü birçok aptallık içinde en aptalca olanıydı. Ama aslında buna inanması o kadar da güç olmamalıydı. Ümitsiz kızların neler yapabileceğini biliyordu; istediklerini almak için tüm yolları deneyeceklerini de...

Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Evet, gördüğü kesinlikle oydu. Kirli S'lerin en küçüğü Leydi Sophie, kendisini eve götürmeyeceğini açıkça belirttiği halde onu rahat bırakmamıştı.

Faytonuna binmişti.

Bir uşak gibi giyinmişti ve daha güvende olacağı fayton içinde değil, sürücünün yanında, tepede seyahat etmiş olmalıydı. Tanrım. Oradan düşebilirdi.

Sophie ölmüş olabilirdi ve bu onun suçu olurdu.

Kapattığı gözlerinin önüne, saçları yolun çamuruna karışmış bir şekilde yerde yatan cansız ve kırgın bir kız geldi.

Fakat cansız bir şekilde gördüğü kız Sophie Talbot değildi. Başka bir kız, başka bir zamandı.

Küfrederek karanlık ve sessiz odasında ağır yorganı kenara itti, ayağa kalktı ve içecek bir şeyler bulup hatırayı zihninden uzaklaştırmak için odayı aradı. Ellerinin titremesini görmezden gelip viskisini doldurdu ve pencereye dönüp hanın boş bahçesine bakarken büyük bir yudum aldı.

Birkaç saat önce, uşağının kayıp olduğunu ve Sophie Talbot'un onun yerine geçtiğini öğrendiğinde, Sophie onu tanıdığı için şaşkına döndüğünde ortalık kalabalıktı. Onu tanımaması için ölmüş olması gerekiyordu.

Tanrım. Nasıl olmuştu da başkaları da onu tanıyamamıştı?

Ve nereye gitmişti?

Umurunda değildi. Sophie Talbot onun sorunu değildi. Bunu kıza da söylemişti.

Ve ağlamıştı.

Eversley bu düşünceyi görmezlikten geldi. Gözyaşları sık kirpiklerle çevrili mavi gözlerini hanın dışındaki lambanın ışığında daha da mavileştirmişti. Sophie bunu, onu manipüle etmek için yapmıştı. Talbot kızları hep böyle yapmıyor muydu zaten? Onlardan şüphelenmeyen aristokratları evlilik tuzağına düşürmüyorlar mıydı?

En büyükleri düşes olmuştu, en küçükleri neden geleceğin düşesi olmasındı?

Yanlış kişiyi seçmişti.

Uşağı parayla satın alıp fayton seyahatini de canlı bir şekilde atlatarak buraya gelmişti. Sophie Talbot ünü ne olursa olsun kenarda durup gülücükler saçacak biri değildi. Kız hakkında çok az şey biliyordu: O da Talbot kızları arasında en ciddi olanın Sophie olduğuydu. Ailesindeki diğer kişilerle özdeşmiş olan edepsizliğe karşı duyduğu nefret ve gösterişi sevmemesi düşünüldüğünde böyle olması doğaldı.

Fakat hareketleri ciddiyetini taşııyordu. Hatta onun aptal gibi görünmesine neden oluyordu.

O bir aptal olabilirdi ama kendisi öyle değildi.

Onun yanına yanaşmayacaktı.

Sophie onun problemi değildi.

Buraya gelen yolu bulmuştu; eve giden yolu da bulabilirdi.

Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. Babası sözünü tutup ölmeden önce Cumbria'ya dönmek için bir yol bulmak gibi. King, babasının ölmesi fikrini kabullenemeyerek biraz daha içti. Ne de olsa ölmek atan kalpler içindi ve Lyne Dükü damarlarında kan taşıyamayacak kadar sert ve sakindi.

Hemen gel. Baban rahatsızlandı.

King'in çocukluğundan beri Lyne Kalesi'nde hizmetçi olan Agnes Graycote'un el yazısıyla yazılmış basit bir mektup. Kadın, dük için tereddüt etmeden senelerce çalışmıştı. King oradan ayrıldıktan, dük Londra'ya seyahatlerini kestikten ve King ile barışma çabalarından vazgeçtikten sonra bile orada kalmıştı.

Sanki barışmak mümkün olabilirmiş gibi... Sanki aristokratik gururu yüzünden King'in hayatını mahvetmemiş gibi... Sanki King her çağrıldığında aynı dört kelime ile –verebildiği en dürüst cezaydı– cevap vermemiş gibi.

King, Agnes'in çağrısını neredeyse görmezden gelecekti.

Neredeyse.

Ama işte burada, Büyük Kuzey Yolu'nda bir handa, Londra'dan elli kilometre uzaktaydı ve ölüm döşeğindeki babasının gözlerine bakıp söyleyeceklerini yüksek sesle söylemek için İskoç sınırına gidiyordu.

Soy benimle son bulacak.

Viskiyi bitirmeden önce karanlığın içinde bir kez daha küfretti. Bardağı pencere kenarına koyarak yatağına dönüp gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı. King ağır bir uyku ararken, zihnindeki sesler dışında hiçbir şey bulamadı. Onu hiç merak etmediği karanlık yollara sokacaklarını bildiği için çocukluğu ve babası hakkındaki düşüncelerine karşı direndi ve bunun yerine daha güvenli bir anıya döndü. Günün erken saatlerine. Yarışına. Zaferine. Ve o zaferin mahvoluşuna.

Hayır.

Onu düşünmemeye çalıştı. Günün önceki saatlerindeki isteğini ya da görüntüsünü düşünmemeye çalıştı. Üniformayı olabilecek en yanlış şekilde doldurmuş olduğunu düşünmemeye çalıştı: Pantolon çok sıkıydı, ceketinin düğmeleri iri göğüslerinin üstünde sıkı duruyordu ve karnı hoş bir şekilde dışarı çıkmıştı. Tanrım. Hâlâ ipek ayakkabılarını giyiyordu.

Uşağının çizimleri fiyata dahil değildi belli ki.

Sırt üstü uzanıp bir elini göğsüne koydu. Neden doğru bir ayakkabı giymemişti ki? Ve uşağı o komik, sarı, ipek ayakkabıları nasıl fark etmemişti?

Belli ki uşağı da aptalın tekiydi.

King uygunsuz ayakkabıları umursuyor değildi. Hatta kız bunu hak etmişti bile, öyle değil miydi? Onu tek çizmeyle ortada bırakan oydu.

Ayakları acımış olmalı.

Kadının kendisi gibi ayakları da onun problemi değildi.

Tıpkı uyuduğu yatağın onun problemi olmayışı gibi.

Onun sorunu değildi.

Eğer uyuyorsa tabii. Hem de bir samanlıkta. Aralarından en az birkaçının onun erkek olmadığını anlayacağı bir grup erkeğin arasında.

Eğer adamlar uyuyorsa.

Duyguları harekete geçmişti. Keskin ve istenmeyen duygulardı.

Suçluluk hissi. Korku. *Panik.*

“Lanet olsun!” Sözlerinin yankısını duymadan ayağa kalktı ve pantolonuna uzandı.

Onun problemi olmayabilirdi ama kızın Tanrı bilir kimlerin elinde, Tanrı bilir neler çekmesine seyirci kalamazdı. Gömleğini giyip düğmelerini açık bırakarak kapıyı hızla açtı ve kızı aramaya gitti.

Han sessizdi; mutfaklar karanlık, musluklar kuru ve ana odadaki ateş sönmüştü. Bakışları odanın diğer ucundaki saate kaydı. Saat sabaha karşı ikiydi; bu saat uyanık olup ona tanıklık edenlere beladan başka bir şey getirmezdi.

Handan çıktığında İngiliz kasabasının ürpertici sessizliği onu rahatsız ederken yakındaki ahırlara yürüdü. Gecenin o saatinin Sophie Talbot’a yaşatabileceği tüm belaları hayal ediyordu.

Adam seslerini duyduğunda neredeyse koşarak binaya girdi. Kahkahalara ve bağırışlara bakılırsa en az yarım düzine adam vardı. Sarı ışığın gerisinde durdu ve tavrını takınıp diyeceklerini söylemeye hazırlanarak sesleri dinledi.

Sanki evren tam olarak neyi dinlediğini biliyormuş gibi

önce Sophie'yi duydu. Söyledikleri, diğer seslerin arasında net bir şekilde duyuluyordu. "Ben sadece, indirecek miyim?"

Bir adam cevap verdiğinde King tamamen taş kesildi. "Ay-nen öyle."

"Tadı çok güzel gibi durmuyor."

Tanrım.

"Şaşıracaksın," dedi bir adam. "Hepsini al. Bir defada. Hoşuna gidecek."

"Öyle diyorsanız," dedi Sophie, sesindeki şüphecilik King'i harekete geçiren uğultular tarafından bastırılmıştı. King, bire altı olduğu bu durumda kazanma şansının korkunç olmasını, özellikle de sözü geçen altı kişinin sarhoş ve sekse aç oluşunun işleri daha da kötü bir hale getirmesini artık umursamıyordu.

"Kızdan uzaklaşın," dedi öfkeli bir sesle. Ahırların birleştiği koridora adım attığında, sadece sarhoş olan grubu değil, kötü düşünceli gibi görünmeyen ve uzun koridorun ortasındaki masada oturan adamları da, üniforması hâlâ üzerinde olan Sophie'yi de şaşırttı.

En azından kızın arka arkaya yudumlar alarak içmekte olduğu birayla neredeyse boğulmasına neden olan şeyin şaşkınlık olduğunu düşünmüştü. Bardağı dudaklarından uzaklaştırarak masanın üstüne öyle güçlü bir şekilde vurdu ki, bardak dönerrek düştü ve içindeki bira, az önce bitmiş bir oyundan kalan iskambil kâğıtlarıyla kaplı masanın üstüne döküldü.

Sophie hızlıca ayağa kalktı. Dökülen biradan kaçmak için aynı anda ayaklanan diğer iki adam da sandalyelerinden kalkarlarken cam bardak masadan düşerek mucizevi bir şekilde kırılmadan ahırlara doğru yuvarlandı ve oldukça dramatik bir şekilde King'in ayaklarının önünde durdu.

King bakışlarını bardaktan yukarı kaldırdığında Sophie'nin

sözleri kulağında yeniden yankılandı. *Tadı çok güzelmiş gibi durmuyor.*

Ona nasıl içki içmesi gerektiğini öğretiyorlardı. Ona hızlıca uyuyabilmek ve güzel bir uyku çekebilmek isteyen erkeklerin içkisinden getirmişlerdi; bir bardak biranın içine bir küçük bardak viski koymuşlardı.

Durum hiç de düşündüğü gibi değildi.

King boğazını temizledi.

“Seni yanlış duyduğumuzdan eminim, King,” dedi Warnick Dükü o ağır İskoç aksanıyla. “Oğlan için kız dediğine yemin edebilirim.”

Warnick tabii ki ahırlardaydı. Adam kibar ortamlardan hayatı boyunca uzak durmuştu. Unvanını bir yükümüşçesine taşıyan biri varsa, o kişi Warnick Dükü’ydü. Fakat sosyeteden nefret etse de etmese de, bir dük Sophie’nin çılgın kostüm ve yanlış planı için ideal bir tanık değildi.

Dükün ahırlarda olduğunu anlar anlamaz neden kendine bir yatak bulmamıştı ki?

Sophie bakışlarını ona çevirdi. Alkol aldığı için pembeleşmiş yanakları utancıyla beraber kızarmaya başlamıştı. Kızın büyük ve mavi gözlerinin ona yalvardığını gördü, ama görmezden geldi. Bu kadın ve belaları ona yetmişti. Onun kendisinden çok, çok uzaklara gitmesini istiyordu. “Yanlış duymadın. O bir kadın. Gözü olan herkes bunu görebilir.”

Masanın etrafındaki erkeklerin ağzının açık kalması, gözü olan herkesin bunu göremediğini göstermiş oldu.

Fakat Sophie ağzını açıp ona bağırdığında hepsinin bunu duyduğundan emindi. “Bunu nasıl yaparsın?” dedi Sophie öfkeyle. Onunla yüzleştğinde ellerini iki yanında yumruk haline getirmişti. “Her şeyi mahvettin!”

“*Ben* mi her şeyi mahvettim?” dedi Eversley, o da sinirlen-

mişti. “Bu aptallıkla işin içinden çıkabileceğini düşünen sendin.”

“Bir dakika. Çocuk bir kız mı?” dedi masadaki adamlardan biri.

“Konuya hâkim olman mükemmel,” dedi dük eğlenerek.

“Ama uşak üniforması giyiyor,” diye ısrar etti sarhoşlardan biri.

“Evet, giyiyor,” dedi Warnick inceleyerek. “Fakat şimdi şöyle bir bakınca...”

“Yeter!” dedi Sophie ve yerdeki çuvalı alıp omuzlarına sararak King’in yanından hızla geçip dışarı çıktı.

King, düke döndü. “Uzun uzun bakmana gerek yok.”

“Ama bir kere baktım.”

“Bakmak için saatlerin vardı. Kızın ayağında çizme olmadığını bile fark etmedin.”

Ahırdaki diğer adamlar şaşkınlıkla bakarken dük kaşlarını havaya kaldırdı.

“Bunu fark ederdik!” dedi aralarından biri gülerek.

“Belli ki etmemişsiniz,” dedi King. “Belli ki sizler görmek istediğiniz şeyi görüyorsunuz.” Fakat Sophie Talbot’un bir kadın olduğunu nasıl anlayamadıklarına akıl sır erdiremiyordu.

“O kimdi?” dedi Warnick.

King ona söylemeyecekti. “Önemli biri değil.”

Dük güldü. “Bundan şüpheliyim.”

“Bu cevabı her türlü kabul etmek zorundasın.” King’in onunla laf kavgasına girecek zamanı yoktu. Topuklarının üzerinde dönüp ahırlardan çıktı ve kızı aramaya başladı.

Onu hanın girişinden yirmi metre kadar ileride yakaladı. Sophie yürüyüp gitmekte tereddüt etmemişti. Omuzları ve başı dikti. “Git buradan.”

“Saat gecenin bir yarısı. Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Çok bariz olduğunu düşünüyorum,” dedi Sophie. “Senden uzak bir yere.”

“Oraya yürüyerek mi gideceksin?”

“Ayaklarım yeterince iyi çalışıyor.”

“Bu yolda on beş dakikadan fazla dayanmazlar. Neden çizimleri de almadın ki?”

Sophie cevap vermedi.

“Paran mı yoktu?”

“Param vardı,” dedi Sophie.

“O zaman ne?”

Adam cevabını alamadı, çünkü Sophie o anda bir taşa bastı ve rahatsız bir şekilde nefesini tuttu.

“Gördün mü?” dedi Eversley ses tonundaki bilmişliği gizlemeyerek. Ya da belki gizlemek istememişti bile.

Hangisi olursa olsun, Sophie bu defa ona döndü. “On iki saat içinde benim zeki olmadığımı ve deli olduğumu söyledin. Seni evlilik tuzağına düşürmeye çalıştığımı iddia ettin. Eğlenceli biri olmadığımı belirttin. Ve fiziğimdeki eksiklikleri açıkça dile getirdin.”

Ne? “Ben eksiklikten falan bahsetmedim.”

Sophie kollarını gövdesinde birleştirdi. “Üniforma, lordum. Üstüme olmuyormuş.”

Adam gözlerini kırpıştırdı. “Ama *olmuyor*.”

Sophie sinirlenip hızlıca soluk verdi ve bir elini havada salladı. “Önemli değil. Bunların hepsini düşününce, bana tanıştığımız andan beri söyleyip durduğun şeyi yapmaya çalışırken, seni yalnız bırakırken, neden beni takip etmek istediğini anlamıyorum.”

Doğrusunu söylemek gerekirse o da bilmiyordu. Ama bir şekilde bunu yapmak istiyordu. “Ayrıca hiçbir zaman eğlenceli olmadığını söylemedim.”

“Evet. Sanırım sen eğlencesiz kelimesini tercih etmiştin ki bu daha aşağılayıcı çünkü görünüşe göre o kadar sıkıcıyım ki sıkıcılığım için bugüne kadar var olmayan bir kelime üretme ihtiyacı hissettin.”

“İkisi aynı şey değil.” King, Leydi Sophie Talbot ile ‘eğlenceli olmayan’ kadar uyuşmayan başka bir sıfat düşünemedi.

“Ve görüyorum ki yine benim zeki olmadığımı iddiasına dönmüşüz.”

Ona arkasını döndü ve yürümeye başladı. King onun toplamayarak yürüdüğünü fark etti ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bu yollardan tekerlekler ve at nalları bile zor ilerliyordu.

Topallaması King’in canını sıktı. Bu zayıflığı, onu görmek istemediği bir şekilde görmesine neden oluyor ve onu yoldaki kurtlarla yalnız bırakmasını imkânsız hale getiriyordu. Her ne kadar kendi kendine bunun onun problemi olmadığını söylemiş olsa da.

Güneş doğar doğmaz onu ilk posta faytonuyla evine gönderecekti. Tabii handaki hizmetçiden bir elbise de alması gerekiyordu. Oldukça iyi bir meblağ ödemesi gerekecekti, ama bu başı belalı kadını Londra’ya geri göndermek için değerd.

“Hana geri dön,” dedi. “Sana bir yatak buluruz ve yarın seni eve götürürüz.”

“Ben evin yolunu kendim bulurum,” dedi Sophie. “Benim için endişelenmene gerek yok.”

King iç çekerek yorgunluğunu belli etti. “Biraz nazik olup yardım teklifimi kabul edebilirsin.”

“Sırf bir aristokrat namı tehlikeye girdi diye beni dikkate

almaya başladığı için aşırı saygı gösterme çabasına giremiyorum, beni affedin.”

Değişik bir damara basmış gibi görünüyordu. Karşı koymadan devam etti. “Birisi senin sorumluluğunu almalı. Bir olay çıkarmayacağına güvenemiyorum.”

Sophie bunu duyunca durdu. Ona döndü. “Ben olay çıkarmam.”

King kaşlarını kaldırdı. “Senin tek yaptığın olay çıkarmak, tatlım.”

“Ben senin tatlın değilim,” dedi ellerini iki yanında sıkarak.

“Tabii ki değilsin,” dedi King düşünmeden. “Ben daha kadınsı tiplere yöneliyorum.”

Sophie bir an omuzlarını düşürdü. King ise sözlerini geri almak istedi. Söylemek istediği bu değildi. O gayet kadınsı biriydi. Hatta Sophie bu sözleri yutmaya çalışırken daha da kadınsı bir şey ortaya çıkmıştı. Ama bu, sıradan birinin ilk bakışta fark edebileceği bir şey değildi.

King’in umurunda olduğundan değildi tabii. Onun kadınsılığıyla ilgilenmiyordu.

Aşırı inatçıydı ve değerinden daha fazla belalıydı. King’in umursamadığı bir şey varsa o da belalı kadınlardı.

Fakat onun kalbini kırmıştı. Ve bu rahatsız ediciydi çünkü Sophie, kalbi kolay kolay kırılabilen biri gibi durmuyordu. Yeniden yürümeye başlamıştı. Sırtı ve omuzları dikti.

Bu bir tezgâhtı. Onun gerçeği görmesini engellemek için yapılan bir şeydi.

Biliyordu, çünkü buna benzer bir şeyi kendi de yapıyordu.

Onunla ilgili ilgi çekici olmayan hiçbir şey yoktu.

Arkasından seslendi. “Londra’ya tek başına yürüyemezsin.”

“Bu senin ne kadar bilgi sahibi olduğunu gösteriyor işte,”

dedi Sophie hiç durmadan. “Londra’ya değil, kuzeye gidiyorum.”

“Bu yönde yürüyorsan kuzeye falan gitmiyorsun,” dedi King, Sophie’nin söylediklerinin gerçek anlamını göremeden. “Bir dakika. Kuzey mi? Neden?”

Sophie durdu. “Burası kuzey.”

“Hayır,” dedi King. “Güney.”

Sophie karanlık yoldan aşağıya baktı. “Emin misin?”

“Hem de çok. Neden kuzeye gidiyorsun?”

Sophie diğer tarafa doğru yürümeye başladı. “Eve gidiyorum.”

Sophie karşılaştığı en sinir bozucu kadındı. “Londra güneyde.”

“Evet. Genel coğrafya bilgim var.”

“Yön konusunda bilgin yok belli ki.” Sophie amacından dönmedi. Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler. Ta ki yeniden Fox and Falcon’un ışıklarına gelene kadar.

King kendine engel olamadı. “Londra değilse, evin nerede?”

“Cumbria.”

King donup kaldı. Bu kız ne oyunlar oynuyordu böyle? *King* de Cumbria’ya gidiyordu. *Kendi* evine.

Tehlikeli Kızlar.

Bu lakap ona Talbot kızları hakkındaki dedikoduları hatırlattı; zenginlerdi ama kalitenin yanından geçemezlerdi. Aristokratik evliliklerini satın almaları ya da çalmaları gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu kendilerini unvan sahibi kişilerin kollarında harap etmektir.

Cumbria’ya yapılacak bir seyahat kolayca yıkımla sonuçlanabilirdi.

Gerçekten de tehlikeliydi.

Tanrım. Akşamın erken saatlerinde oldukça haklıydı. Kız onun peşindeydi. Onu ahırdaki adamlara bırakmanın verdiği suçluluk hissi gitmiş ve yerini öfkeye bırakmıştı. “Plan buydu yani. Beni tuzağa düşürmek.”

Sophie kaşlarını çatı. “Anlamadım?”

“Benim Cumbria’ya gideceğimi nereden biliyorsun? Uşak sana o bilgiyi de mi verdi?”

“Sen de mi Cumbria’ya gidiyorsun?” dedi Sophie şaşkınlıkla.

King gözlerini kısarak ona baktı. “Bilmiyormuş gibi yapmak seni çekici kılmıyor, Sophie.” İsminin yanında olması gereken unvanı söylememişti bile.

“Ben de beni çekici bulman için kıvranıyordum zaten.”

King bir kaşını kaldırdı. “Bana doğruyu söyle.”

“Oldukça basit. Cumbria’ya gidiyorum. Hayatımın ilk on yılını Mossband’da geçirmişt看.”

King bir kahkaha patlattı. “Hayatımda böyle kötü bir yalan duymamıştım.”

“Bu doğru. Neden bu kadar umurunda olduğunu anlamasam da...”

“Peki. Ben de oynayacağım,” dedi. “Çünkü ben de çocukluğumu Longwood’da geçirdim. Ama sen bunu zaten biliyordun.”

Sophie başını iki yana salladı. “Orada hiç Eversley arazisi yok.”

King güldü. “Hayır. Ama Lyne Kalesi var.”

Sophie şaşkın görünme rolünde çok iyiydi. “Peki, bunun seninle alakası ne?”

“Londra’dan ayrılıyor olman ne yazık. Tiyatroyu denemelisin.” King duraksayıp yeniden konuşmaya başladı. “Sana babamın Lyne Dükü olduğunu şimdi mi söylemem gerekiyor?”

“Ne?” Bu konuda gerçekten iyiydi.

“Evet. Büyük sürpriz,” dedi King. Artık yetmişti. “Tehlikeli Kızlar’ın Eversley Markisi’nin resmî olmayan bir unvan olduğunu bilmediğine inanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Aptal ya da değil, gerçek bu. Bir dük olacağımı hiç bilmiyordum.”

“Londra’da bekâr olan tüm kadınlar benim dük olacağımı bilir.”

“Sana garanti ediyorum, bu yalnızca umurunda olduğun kadınlar için geçerli.”

King bu keskin lafı görmezden geldi. “Sosyetenin üst tabakasının en gözde kişisi olduğum söyleniyor.”

Sophie güldü. “Kendini bu kadar üstün görmene bakılırsa, buna şüphe yok zaten. Size garanti veririm, Lordum, olabileceklerin en kötüsüsünüz.”

“Sen de kötü bir yalancısın. Kuzeye gitmekten bahsetmenin nedeni ikimiz de oraya gideceğimiz için seni götürmeyi teklif etmemi beklemendi diye varsayıyorum.”

“Varsayımınız yanlış.”

“Bana masum rolü yapma,” dedi King suratına parmağını sallayarak. “Planlarını görebiliyorum. Resmen bu iş olsun diye uğraşıyordun.”

Sophie gözlerini kırptı. “İş mi? Ne işi?”

King güldü. “Eminim bunu anlayabilirsin. Ailendeki kadınlar aşırı istekli görünüyor.”

Sophie o anda anladı. “Sanki seni yanımda istermişim gibi. Senden hoşlanmıyorum bile.”

“Kim birbirimizden hoşlanmaktan bahsetti ki?” King kuzey yolculuğunda birbirlerine zaman geçirmek için yardımcı olabileceklerini düşündü. “Önemi yok. Aklındaki durak neresiye umursamıyorum. Beni evlilik tuzağına düşüremeyeceksin. Ben Londra’daki diğer adamlardan daha zekiyim, canım. Ve sen, kardeşlerin kadar baştan çıkarıcı bile değilsin.”

Kelimeler gecenin karanlığında asılı kaldı ve Sophie’nin onları duyduğunun tek göstergesi dikleştirdiği sırtıydı.

King hızlıca soluk verdi ve art arda küfretmemek için kendini tuttu. Son kısım biraz sert olmuştu. Bunu kelimeler ağzından çıktığı anda anlamıştı. Talbot kızlarının en sadesi oydu, evet. Bu da onu en az evlenilebilir olan yapmıştı. Bir serveti vardı ve başka hiçbir şeyi yoktu.

Fakat işin ilginç yanı... artık sade falan görünmüyordu. Üstünde ona uymayan bir üniforma ve komik ayakkabıları vardı. Büyük Kuzey Yolu’nda duruyordu ve saçlarına ay ışığı vuruyordu.

Kelimeler aklında yankılanan King’in gitgide daha da rahatsız hissettiği uzun bir sessizlik oldu. Sophie’nin ağlamak gibi korkunç bir şey yapmadan önce özür dilemesi gerekiyordu.

Bunu bilmeliydi. Çünkü Leydi Sophie Talbot orada, gecenin bir yarısı Büyük Kuzey Yolu’nda, ona yardım etmek isteyen herkesten kilometrelerce uzakta, ondan hoşlanmayan ve ona hak etmediği bir hakareti yakıştıran bir adamın yanında ağlamadı. Böyle bir şey yapmadı.

Bunun yerine güldü.

Hem de gürültülü bir şekilde.

King gözlerini kırıştırdı. İşte bu umulmadık bir şeydi.

Gülüşündeki nefreti umursamadı, bir sonraki cümlesi de iyice umursamamasına neden oldu. Sophie, “Senden istediğim

tek şey beni Mayfair'e götürmendi," dedi ve bunu söylerken sanki bir çocukla konuşuyormuşçasına yavaşça konuştu. "Ama bu konuda bana yardımcı olmadığın için, ben de bunu kendim halletmek zorunda kaldım. Ve şu ana kadar—" lafa girmesini önlemek için sesini hafifçe yükseltti, "—çok fazla işime yaramadığının farkındayım. Fakat senin sayende durum şu an daha iyi görünüyor. Artık bir planım var. Seni, yardımını ve nezaketini içermeyen bir plan. Zaten yardım teklif de etmedin ve şimdiye kadar nezaketine dair bir iz de görmedim."

King cevap vermek için ağzını açacak oldu ama Sophie onu yine susturdu. "Sana açıkça söyleyeyim. Senden ve senin temsil ettiğin her şeyden kaçmak için kuzeye gidiyorum. Kendini beğenmişliğin, boşluğun, amaçsızlığın ve hiçbir efor sarf etmeden sahip olduğun unvanına olan düşkünlüğünle aristokrasie dair nefret ettiğim her şeyin vücut bulmuş halisin. Aklında düşünmeye değer hiçbir düşünce yok, çünkü tüm zekânı insanları baştan çıkarmaya ya da aptal yarışlar kazanmaya yoruyorsun. Fark etmediysen söyleyeyim, sen gelip benim bir kadın olduğumu herkese açıklamadan önce ahırda gayet iyi durumdaydım. Ve sadece kuzeyi bulmak için kendi başıma yola çıktığımda, *beni* takip eden *sendin*! Ama nasıl oluyorsa seni evlilik tuzağına düşürmek isteyen kişi benim." Durakladı. "Bunu daha basit nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Git buradan."

King kendi ününü biliyordu. Soylu Serseri lakabı için çok çaba sarf etmişti. Fazla cazibesi olan ama o kadar hırslı olmayan, skandallarla ayakta duran ve nereye gitse dedikoduyu peşinden sürükleyen bir adamdı.

Hiçbir zaman evlenmeyi düşünmediği için, bir geceden daha fazlasını vaat edemeyeceği kadınlarla arasındaki mesafeyi koruması bunu daha da kolaylaştırmıştı.

Böyle olmasına rağmen, hanın yolunda oturdukları o esnada, Sophie Talbot'un onun dikkatle inşa ettiği efsanevi ününe

bu şekilde saldırmayı onu olması gerektiğinden daha fazla yaralamıştı.

Bu sade ve önemsiz kızın onun hakkında ne düşündüğünü umursamamalıydı.

Umursamıyordu da.

Hatta kendi yollarına gitmeleri ve birbirlerini bir daha asla görmemeleri daha iyi olacaktı. Endişelenmesi gereken ölüm döşeginde bir babası vardı. Sorumluluklarla dolu, istemediği bir gelecek onu bekliyordu. Hiç yüzleşmek istemediği bir geçmiş vardı. Bu kız burada bırakmalı ve tanıştıklarını bile unutmalıydı. Ve son sözü söyledikten sonra unutacaktı da. “Senin peşinden geldiğim için şanslısın, yoksa tüm gece güneye doğru ilerleyecektin.”

Sophie gözlerini kısarak ona baktı. “Ah, evet. Kafama neredeyse bir çizme düşürdüğün andan beri adeta iyi şans getiren bir hediyesin.”

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı, kum gibi kuru bir tonda söylenmiş olan bu sözleri neredeyse komik bile bulabilirdi. Fakat bunun yerine onu baştan aşağı süzüp ayaklarına odaklandı. “Yardım teklif edecek ruh halinde olduğum anda o yardımı kabul etmiş olmayı dileyeceksin.”

“Ben açlıktan ölürken sen elinde bir tepsi çay ve kekle bile gelsen senin yardımını kabul etmem.”

King o anda topukları üstünde dönerek lanet kızı o lanet yolda kendi lanet başının çaresine bakması için bıraktı. Bu onun problemi değildi. Bunu kendisine kaç kez hatırlatması gerekecekti? Eğer geride bırakılmak istiyorsa, o da kızı geride bırakacaktı. Hem de zevkle.

Hiç parası olmadan.

Hiç kıyafeti olmadan.

Hiç ayakkabısı bile olmadan.

Bir an tereddüde düştü ve bu yüzden kendinden nefret etti. Kendisinden daha da nefret ederek bu nankör kadına döndü ve hiç beklemeden, “Oraya nasıl gideceksin?” diye sordu.

“Her zamanki yolla,” dedi Sophie sakın bir şekilde. “Faytonla.”

“O halde o faytonlarda yolcu koltuğun olabilmesi için paran olması gerektiğini unuttun sanırım.” Parayı ondan istemesi gerekecekti. King de ona bu parayı verirdi. Ama o bunu istemeden önce değil.

Leydi Sophie Talbot, şaşkınlık ya da hayal kırıklığı yerine gülümsedi ve dişleri ay ışığı altında parıladı. “Öyle bir şeye ihtiyacım yok.”

Gülüşi King’i rahatsız etti. Gözlerini kırıştırdı. “Altı saat önce bir sentin bile yoktu.”

Sophie omuzlarını silkti. “Bazı şeyler değişir.”

King ürperdiğini hissetti. “Ne yaptın?”

“Kız kardeşlerim kadar baştan çıkarıcı olmayabilirim, lordum,” dedi Sophie ve King az önceki hakaret için kendinden nefret etti. “Ama bir şeyleri halledebiliyorum.”

Bu ne demekti böyle?

Sophie çenesiyle hanı işaret etti. “İyi uykular.”

King’in onunla işi bitmişti. Bir kez daha onun kedi problemi olmadığını söyleyerek Sophie’yi tamamen arkasında bıraktı.

Bir sonraki sabah King öfkeli ve rahatsız bir şekilde handan çıkıp yarım düzine kadar yarışçıyı geçerek faytonunun o günün

yarışı için hazırlandığından emin olmaya çalışırken onun nasıl bir problem olduğunu anladı. Planı basitti: Kırık tekeri değiştirmek, atlarını bağlamak, kuzeye doğru hızla ilerleyip oradan, orada geçirdiği geceden ve bir diken gibi fark edilmeden tenine işlemiş olan o kadından uzaklaşmak.

Fayton kapısını açtığı anda görmeyi umduğu fazla tekerlekleri göremedi. Onun yerine bomboş bir alanla karşılaştı. Tüm tekerlekler gitmişti.

Midesine giren krampla dönüp alanın diğer tarafında kendi yenilenmiş faytonuna yaslanmış halde duran Warnick Dük'ün yanına gitti. "Bir şey mi kaybettin, Eversley?"

King İskoç adama bakıp kaşlarını çatı. "Neredeler?"

Dük anlamamış gibi davrandı. "Ne nerede?"

"Ne olduğunu biliyorsun, yayla embesili. Tekerleklerime ne yaptın?"

"Sanırım *benim* tekerleklerimden bahsediyorsun," dedi Warnick gülümseyerek. "Onları satın aldım."

"Bu imkânsız, onlar satılık değildi."

"Uşağın öyle demedi." Dük durakladı. "Ona uşak mı diyeceğiz? Yoksa başka bir şey mi? Uşak tam doğru gibi gelmiyor." Bir daha durup hinlikle gülümsedi. "Kötü duruyor bence."

Lanet olsun.

"Ona hiçbir şey demeyeceksin," dedi King öfkeli sesiyle. "Bana tekerlekleri ver."

Dük başını iki yana salladı. "Hayır. Onlara para verdim. Güzel birkaç sent."

"Onun faytona binmesine yetecektir sanırım."

Warnick güldü. "Onun birkaç yüz faytona binmesine yete-

cektir. Kadın oldukça sağlam pazarlık yaptı.”

King başını iki yana salladı. “Onlar o leydiye ait değildi ve sen bunu biliyordun.”

“Leydi mi kendisi?” Dük faytonuna çıkarken King bir şeye vurmak istiyordu. “Ne olursa olsun, bu senin sorununmuş gibi görünüyor, Eversley. Benim değil. Ben bu tekerlekler karşılığında para verdim ve olay benim için orada başlayıp bitti.”

“Onları kullanamazsın bile,” dedi King. “Onlar benim faytonuma göre yapıldı.” Lanet faytonun her santimi onun özel isteklerine göre yapılmıştı. Warnick tüm fayton olmadan o tekerleklerle hiçbir şey yapamazdı.

“Tesadüf ya, öyleymiş. Biz de bunu seni yarış dışı tutmak için bahane edeceğiz,” dedi Warnick diğer sürücülere dönmekten. “Öyle değil mi, beyler?”

İnsanlardan ona onay veren sesler yükseldi.

“Beni ciddi ciddi burada tekerleksiz bırakmayacaksın herhalde.”

“Ah, tabii ki bırakacağım,” dedi dük başını sallayıp dizginleri tutarken. “Seni bir sonraki hana kadar götürecek harika bir faytonun var.”

King bu sözler karşısında midesinde bir gerginlik hissetmeye başladı. Karanlık ve kocaman faytonun düşüncesiyle sertçe konuşmaya başladı. “Tekrar kazanmamdan korkuyorsun. Bu yüzden bana yardım etmiyorsun.”

Warnick bir omzunu silkti. “Kimse adil bir şekilde oynamamız gerektiğini söylemedi,” dedikten sonra, “Deh!” diyerek harekete koyuldu ve arkasında yarım düzine faytonla handan bir kurşun gibi ayrılırken King’i bir toz bulutu içinde bıraktı. Kırık bir yarış faytonu, bomboş bir fayton ve intikam arzusun-

dan başka bir şeyi yoktu.

Topuğu üstünde dönerek faytoncusunu aramaya gitti.

Görünüşe göre Sophie Talbot ile işi bitmemişti.

5. BÖLÜM

POSTADA KÖTÜ MUAMELE: KUZEY YOLU MU YOKSA KUZEY KABALIĞI MI?

Posta faytonları bilindiği üzere oldukça rahatsızdı.

Sophie oturduğu yerde kıpırdandı ve dışarıdan kocaman görünse de içeriden çok küçük olan taşıma aracında etrafında bulunan hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı. Maalesef kıpırdanmak için az yeri vardı, ama göz temasından kaçınmak için alan çok daha dardı.

İçerisi, yakın köşelerde oturanlar dışında hiç kimsenin bir-biriyle sohbet etmeye meraklı olmadığı kadın ve çocuklarla doluydu. Sophie faytonun küçük oturakları arasındaki küçük alanın karşısında oturan bir kadınla göz göze geldi. Kadın hemen o anda kendi önüne döndü.

Sophie'nin cebinden bir saat çıkarmak isterken yanlışlıkla dirseğiyle dürttüğü bir çocuk, "Ahh!" dedi.

"Özür dilerim," dedi Sophie.

Çocuk ona bakıp gözlerini kırıştırdıktan sonra saatine baktı. "O nedir?"

Sophie şaşırarak çocuğa baktı. “Bir saat.”

“Ne işe yarıyor?”

Sophie nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. “Zamanı gösteriyor.”

“Neden?” Bu soru Sophie’nin ayakucunda oturan küçük bir kızıdan gelmişti. Saate bakmak için boynunu uzatmıştı.

“Yola çıktığımızdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmek için.”

“Neden?”

Sophie dikkatini çocuğa verdi. “Varacağımız yere ne kadar kaldığını bilmek için.”

Yerde oturan kız şaşırmıştı. “Ama oraya gittiğimizde zaten oraya gitmiş olmayacak mıyız?”

“Evet,” dedi çocuk kollarını birleştirip arkasına yaslanırken. “Ne kadar süreceğini düşünmek vakit kaybı gibi duruyor.”

Sophie hayatı boyunca bu kadar kaderci iki çocukla karşılaşmamıştı.

Gerçi tam olarak doğruyu söylemediğini de kabul etmeliydi. Yalnızca posta faytonunun bir sonraki durağına ne kadar kaldığını merak etmiyor, Eversley Markisi ile arasındaki mesafeyi de tahmin etmeye çalışıyordu. Adam Sophie’nin kuzeye gidebilmek için tekerlekleri sattığını öğrendiğinde hiç şüphesiz ki çılgına dönecekti.

Bunu hak ettiğini düşüneceğinden şüpheliydi.

Bunun bir hırsızlık olmadığını da umursamazdı. Ona parasını geri verecekti.

Ama ilk önce kuzeye varmalıydı.

Kuzey.

Bu kararı önceki gecenin bir yarısında, fazla aydınlık bir

samanlıkta, battaniye yerine kullandığı eski gazetelerin altında yatarken almıştı. Uyuyamadığından doğrulup oturmuş ve gazetenin birkaç ay öncesinden kalan bir skandala yer verdiğini görmüştü. Başlıkta *TEHLİKELİ KIZ, DRURY’NİN DEREK’İYLE YAKALANDI* yazıyordu ve hikâye Sesily’nin Derek Hawkins’in tiyatrosunda görüldüğü skandal anlardan bahsediyordu. *SESILY SAHNENİN YILDIZIYLA GİZLİ GİZLİ SKANDALLAR MI YARATİYOR?* demişti diğer hikâye başlığı. Sanki o öğleden sonrası için söylenecek fazla bir şey varmış gibi.

Ki yoktu.

Sesily o gün skandalvari bir şey yapmıyordu. Sophie bunu biliyordu çünkü o gün ona eşlik ediyor ve Derek Hawkins’in olmayan yeteneğinden bahsedişini ve kendisini “zamanımızın en büyük sanatçısı” ile “yüzyılların dehası” ilan edişini dinliyordu. Bu korkunç adam bir noktada başbakan bile olabileceğini söylemişti. Ve bu konuda ciddiye.

Sesily’nin sorduğu en yüz­süz soru, adamın onu ilham kaynağı olarak görüp görmediğiydi. Adam da buna cevap olarak ilham kaynağına ihtiyaç duymadığını, ilhamın içinden geldiğini söylemişti. Adam kendi kendisinin katlanılmaz ilhamıydı.

O gün bir skandal olsa Sophie tüm deneyimi daha çekilebilir bulabilirdi.

Ama dedikodu köşeleri gerçeği önemsemezdi. Onlar TALBOT DEDİKODULARI’nı severdi ve bu, gazetelerin onun kız kardeşleriyle ilgili başlıklara verdiği genel addı. Kız kardeşleri buna bayılıyordu. Sesily’nin bu makaleyi sesli okuduğunu hatırlıyordu.

Fakat Sophie buna bayılmıyordu. Bunun yerine sayfayı buruşturmuş ve önündeki seçenekleri değerlendirmişti. Seçenekler yoktu gerçi. Seçenek vardı. Seçenek. Tek seçenek. Çünkü 1833’te Britanya’da doğmuş olan bir kadının fazla seçeneği olmazdı. İzlemeleri gereken yol belirlenmişti. İzlemeye zor-

landıkları yol. İzlemeye zorladıkları yol için minettar hissetmeleri öğretilen yol.

Fox and Falcon'un yolunda oturmuş ve kibirin vücut bulmuş hali olan ve bir çizmesi eksikken bile bir şekilde kusursuz görünen Eversley Markisi'nin oradan gidişini izledi. Ve o adam, kendini King diye adlandıracak kadar kibirli olan o adam, onun için karar vermişti.

O yola geri dönmeyecekti. Kendi yolundan gidecekti.

Kuzeye.

Hiç yargılanmadığı, hakaret, yaralanma ya da yıkım tehlikesinden çok uzakta yaşadığı yere gidecekti. Kendisi olmasına izin verilen, en sade, en az ilgi çekici ya da eğlencesiz Talbot kızı olmadığı, bir kitapçı olmayı hayal eden küçük bir kız olduğu yere gidecekti.

Günlerini Londra'nın balo salonlarının parıltı ve dedikodularından, skandal haberlerinden ve aristokrasiden uzakta geçirirdi. Ve bunu mutlulukla yapardı. Doğruyu ve düzgünü belirleyen, Eversley Markisi gibi adamlar olmadan yaşardı.

Ailesine bu konuda bilgi verip Cumbria'ya yerleşebilirdi. Hem de memnuniyetle. Babası ona para gönderebilir ve o da sosyeteden uzaktaki hayatına başlayabilirdi.

Memnuniyetle.

Köşesi boynuna batan aşırı rahatsız bir yastığa yaslandı. Çok da umurunda değildi. Yeni hayatını hayal etmekle fazla meşguldü. Sosyetenin soğuk ve umarsız bakışlarından uzak olacak olan hayatını.

Mossband'daki ana yolda bulunan dükkânlardan birinin üstünde bir oda kiralardı. Orada onu hatırlayıp buyur ederlerdi. Tuhafiyeci, kasap, fırıncı. Bay ve Bayan Lander'in –adamın kocaman gülümsemesi ve kadın büyük dudakları ile– hâlâ fırında

olup olmadıklarını ve hâlâ tarçın ile bala bulanmış kahvaltılık çörekler yapıp yapmadıklarını merak etti.

Robbie'nin hâlâ orada olup olmadığını merak etti.

Fırıncının oğlu insanları kazanan gülümsemesi ve gözle-
rindeki parıltıyla, uzun boylu ve zayıf bir gençti. Sophie'den
iki yaş büyüktü ve öğleden sonraları onun oyun arkadaşıydı.
Bazen o yapış yapış ve tatlı çöreklerden aşırırdı ve parmakla-
rındaki şekerleri yalarken gelecek hakkında planlar yaparlardı.

Evleneceklerdi. Robbie daha bu kelimenin ne demek oldu-
ğunu anlayamayacak kadar küçüklerken ona bu sözü vermişti.
Bir gün, Robbie, Mossband'ın fırıncısı olacaktı ve Sophie de
kitapçıyı işletecekti. Güneş doğmadan uyanacaklar ve o çörek-
lerin kokusu saçlarına, kıyafetlerine ve kitaplara işlerken uzun
ve mutlu günler geçireceklerdi.

Sophie o anda Londra'daki soylular olmadan da o kitapçı-
nın var olacağına karar verdi. Babası ona para gönderecekti
ve Sophie de Mossband'ı kuzey vilayetin okuma yazma ora-
nı en yüksek şehri yapacaktı. Kilometrelerce alanın içinde tek
bir kitapçı yoktu. O daha çocukken kitaplar Londra'dan posta
ile gelirdi ya da babası kömür fiyatlarını konuşmak için gittiği
Newcastle'dan getirirdi. Kızlarını hep düşünürdü ve onlara hep
hediyeler getirirdi. Seraphina için saç kurdeleleri, Seleste'nin
oyuncakları için kıyafetler, Sesily için mümkün olan her renk-
te ipek iplikler ve Seline için de şekerlemeler getirirdi. Fakat
Sophie için getirdiği şey her zaman kitap olurdu.

Babası okuma yazma bilmiyordu, sayılarla arası çok iyi
olsa da okumayı hiç öğrenmemişti, bu yüzden getirdiği kitap-
lar hep yönetsel kitaplar olurdu: Hayvancılık üzerine yazı-
lar, avlanma yöntemleri, ekonomik tezler, seyahat rehberleri,
topluluğun kitabının dört farklı versiyonu. Babası bir defasında
Hindistan'dan dağlama ile ilgili garip bir kitap getirmişti ve

Sophie'nin bakıcısı bu kitabı ondan alıp hiç geri vermemiştir.

Babasının getirdikleri birçok küçük kız için sıkıcı olabilir-
di. Ama Sophie için büyümlü şeylerdi. Kitaplar sayfalar dolusu
farklı dünya, insan ve öğretilelerle dolu deri kaplı maceralardı.
Ona basit ve saf bir mutluluk veriyorlardı. Önce kitap rafların-
daldardı, sonra yerlere taşındılar ve annesi en sonunda kitapla-
rı gizli tutabilmek için bir dolap yaptırmak zorunda kalmıştı.
Kitap postaları hiç durmadı. Sophie, annesinin bu durumu o
kadar umursamadığını düşünürdü. Ta ki Liverpool yaz matine-
sine, onun fikirleri yüzünden dehşete düşene kadar. Londra'nın
geri kalanı da aynı tepkiyi vermişti.

Londra'nın en güçlü üyelerinin o orada değilmışçesine öy-
lece arkalarını dönmelerini içeren soğuk anı içini kapladı. Onu
sürgün etmişlerdi. Hatta daha kötüsü, yok etmişlerdi.

Geri geri gidemiyorsa, ileri gidecekti. Ve geçmişin güzel
anılarına dönerek kendi geleceğini yaratacağı.

Robbie hâlâ oradaysa, belki de o eski sözü yerine getirirler-
di. Belki de Sophie ile evlenirdi. Bu düşünce kalbinin ağrıma-
sına neden oldu; evlenme düşüncesi. Sevilme düşüncesi. Rob-
bie'nin çok güzel bir gülüşü vardı. Sophie ona kitaplarından ve
fikirlerinden ne zaman bahsetse, onu dinlerdi.

Evlenirlerse –eski bir arkadaşla evlenmekten daha kötü
şeyler vardı.

Evlenmezlerse –Sophie yine de kitapçı dükkânına sahip
olacaktı. Ve hayatta bundan daha kötü şeyler de vardı.

Gözlerini açtığında karşısında oturan genç anneyle göz
göze geldi. Bu defa utanarak önüne bakmak yerine başını yana
eğerek merakını belli etti. Kadının gözleri Sophie'nin yüzün-
den boynuna indi ve düğmelerin göğsünün üzerinde gergin bir
şekilde durduğu noktada sabitlendi. Sophie de onu takip ede-
rek kendine bakmadan edemedi.

Bir düğmesinin açıldığını ve altındaki patiska kumaşlı mintanı ile uşaklarda pek olmayan şişkinliği ortaya çıkardığını fark etti.

Sophie yakaları bir araya getirerek düğmeyi yeniden takıp tekrar kadına döndü. Kadın Sophie'nin şapkasını işaret etti. "Dağılıyorsun."

Sophie uzanıp uzun ve kahverengi kıvrırcık bir saç tutamının olması gerektiği yerden kaçtığını fark etti.

Açıklamak için ağzını açacak oldu, ama sözleri bulamayınca çenesini kapattı. Sadece omuzlarını silkti.

Kadın sırra ortak olduğu için gülümsedi ve öne eğilerek fısıldadı. "Ben de bir uşağın neden posta faytonuyla seyahat ettiğini merak ediyordum."

Geldiği dünyada bu üniforma onu görünmez yaptığı için, bu dünyada dikkat çekeceğini düşünmemişti. "Bir uşak olmadığının çok aşikâr olduğunu düşünüyorum."

"Sadece bunu düşünerek bakan biri için öylesin. Çoğu insan dikkatli bakmaz," dedi genç kadın ve ardından Sophie'nin yanındaki çocuğa baktı. "Onu geri ver, John."

Sophie çocuğa baktı ve parmağında oynattığı saatle ona sırttığını gördü. "Yanımda götürmeyecektim ki."

"Bunu kimse bilemez," dedi kadın. "Ve ceplerden bir şeyler almayacağına söz verdin."

"Benim annem olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Kadın ona kaşlarını çatı. "Ama sahip olduğun, anneye en yakın şeyim."

Çocuk saati geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Sophie bir yandan zaten kendisine ait olan bir şey geri verildiğinden minnet duymaması gerektiğini fark ederek.

“Bir şey değil,” dedi John kocaman gülümsemesiyle. Ardından öne eğildi ve “Eğer bir şey çalacak olsaydım, çantayı hedef alırdım,” dedi.

Sophie eğilip çantasını bacaklarının arasından kucağına taşıdı. “Uyarı için teşekkürler.”

John şapkasını düzeltti.

Karşısındaki kadın buklelerinden birini kulağının arkasına atıp güldü fakat kısa ve sessiz bir gülüştü -ki bu Sophie’ye posta faytonlarında fazla eğlenmeye izin olmadığını hatırladı. Sophie’yle göz göze gelen kadın, “Ben Mary,” dedi. Çenesiyle yerdeki kızı işaret etti. “Bu Bess.” Bess gülümsedi ve ardından Mary çocuğu işaret etti. “John ile tanıştın zaten.”

Sophie başıyla onayladı, tam kendini tanıtacak oldu ki kadın elin kaldırıp, “Sen de havalı bir uşaksın,” dedi.

Bu faytonun geri kalanı için hâlâ bir uşak gibi görüldüğünü hatırlattı. Sophie başını salladı. “Matthew,” dedi ve kimliğini kullandığı uşaktan sessizce özür diledi.

Mary koltuğuna yaslandı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Kalabalık ve koku bir kenara bırakıldığında, fayton Sophie’nin düşündüğü kadar kötü değildi. *Belki de her şeye rağmen işler yolunda gidebilirdi.*

Bu düşünce aklında belirlediği anda fayton yavaşlamaya başladı. Ayak ucundaki kız ayağa kalktı. “Geldik!”

“Nereye geldiğimizi bilmiyorsun bile,” dedi John.

Kız kaşlarını çatı. “Eğer duruyorsak, *bir yere* gelmiş olmalıyız,” dedi bilmiş bir edayla.

“İkiniz de susun bakalım,” dedi Mary faytonun camını engelleyen iki uyuyan kadının üstünden eğilip bakarak. Sophie onun bakışlarını takip etti ve yolun kenarındaki ağaçların bittiğini gördü. “Hiçbir yerde değiliz.”

Kadın Sophie'ye dönmeden önce dışarıdan bastırılmış sesler geliyordu. "Birinin seni arıyor olması mümkün mü?"

Sophie adamın haberi olmadan ondan yüklü bir meblağ aldığı hatırlayınca, Eversley Markisi'nin onu arıyor olabileceğini düşündü. Oturuşunu dikleştirdi. "Umarım aramıyorlardır."

"Faytondan dışarı!" dedi bir erkek sesi.

"Tanrım," dedi bir kadın.

"Beni duyabildiğinizi biliyorum!"

Sophie göğsünün sıkıştığını hissetti. Eversley onu bulmuştu. Ve onu bir kez eline geçirdiğinde tüm parasını alıp onu Londra'ya götürecekti. Eğer iyilik yapası varsa, Londra'ya törenle bile girebileceklerini fark etti. Eğer öfkeliyse de, onu kendi başının çaresine bakması için yol kenarında da bırakabilirdi. Yine.

Son karşılaşmalarında iyilik yapmak istiyor gibi durmuyordu.

Tabii Sophie de ona kibirli, boş ve aptal olduğunu söylemişti. Bunun iyi niyet oluşturmadığı ortadaydı.

"Hadi gidelim, kadın! Tüm günü burada geçiremem!"

Sophie hitap şeklini kaba bulmuştu, ama deneyimlerine göre Eversley tam olarak kabalıktan kaçınan biri değildi.

Faytonun içindeki kadın ve çocuklar dışarıdakinin kim olduğunu ve neler olduğunu soruyordu. Sophie gizlenemeyecekti. Bu durumda korkaklık yapmamalıydı. Omuzlarını dikleştirerek yerinden kalktı ve kızın etrafından gezerek kapı koluna uzandı.

"Dur!" dedi Mary.

Sophie ona döndü. "Yapacak bir şey yok. Benim için burada."

"O kapıyı açma," dedi genç kadın. "Bir kere açıldığında kapanmıyor."

Sophie başını salladı ve sadece on beş dakikadır tanıdığı bu kadının onu korumaya çalışmasına hüzünlendi. “Bunu anlıyorum. Ama ona bir yanlış yaptım. Birkaç defa. Ve intikam istiyor.”

Ve sonrasında Eversley’i görmek için kapıyı açtı.

Ama karşısındaki adam Eversley değildi.

Karşısındaki *adamlar* Eversley değildi.

Rahatlık yerini hemen telaşa bıraktı. Bu üçlü onun peşinde olamazdı, ama bu adamlar markiden daha kötü giyimli ve kötü niyetli gibi görünen tiplerdi. Sophie gözlerini kırptı. “Siz kimsiniz?”

“Soruları ben soracağım, evlat,” dedi en uzaktaki. “Kahramanlık oynamak istemen çok hoş fakat kenara çekil ve bize istediğimizi ver.”

Sophie o anda anladı. “Siz eşkıyasınız.”

“Tam olarak değil,” dedi adam.

“Bir posta faytonunu kuzey yolculuğunda bizi soymak ve muhtemelen öldürmek niyetiyle durdurdunuz,” dedi içeriden gelen sesleri görmezden gelerek. “Siz eşkıyasınız.” Sürücü kısmına baktı. “Faytoncuyu ne yaptınız?”

“Korkak faytoncuların her zaman yaptığı gibi kaçıp gitti.”

Tanrım. Bu iyi olmamıştı.

“Bizi öldürmelerine izin verme!” dedi içeriden gelen bir ses.

Liderleri bir adım öne çıktı. “Sizi öldürmek gibi bir planımız yok. Ama canımı sıkıyorsunuz. Canımın sıkılmasından hoşlanmam.” Sophie onunla göz göze geldi, zalim ve buz mavis gözleri vardı. “Ayak işlerine bakan bir çocuğun istediğim şeyle arama girmesine izin vermeyeceğim. Onu almak için seni öldürmeye karar vermeden önce önümden çekil.”

Sophie cesaretinin nereden geldiğini bilmiyordu. “Ne istiyorsunuz?”

“Beni istiyor.” Ses faytonun içinden, Mary’den gelmişti. Bakışları Sophie’den dışarıdaki adama kaydı ve, “Kimseyi incitme Bear,” dedi. Ama Sophie kadının gözlerindeki korkuyu gördü.

“Seni istemiyorum,” dedi Mary’nin Bear diye seslendiği adam. “Oğlanı istiyorum.”

John.

Sophie’nin bakışları kadını geçip çocuğun olduğu yere kaydı. Ama Mary’nin yanındaki koltuk boştu ve çocuk hiçbir yerde yoktu. Mary faytondan indi. “O burada değil.”

“Saçmalık,” dedi Bear ve Sophie uslu yüzünden derin bir nefes aldı. “Onu sen aldın. Ve ben onu hâlâ kullanıyorum. Sarhoşları çarpmada en iyi adamım o.”

“Dediğim gibi, o burada değil.”

Adam ona yaklaştı, “Ama küçük kız burada.”

Sophie sözlerindeki tehdidi ve istediğini alamadığı takdirde Bess’i incitmekten çekinmeyeceğini ima ettiğini anlamıştı. Faytondan inerek Mary’nin yanına gelip canavarla yüz yüze geldi. “Geri basmanı öneririm.”

Adam kocaman gözlerle Sophie’ye döndü. “Yoksa ne olur?”

Sophie boyunu aşan işlere karışıyordu ama babasının sözleri ona yardım ediyordu. *Olay ciddileşene kadar ağzına geleni söyle.* Omuzlarını dikleştirdi. “Yoksa pişman olursun.”

Bear tekrar ona dönmeden önce sağa sola bakarak güldü ve öfkeli bir şekilde ona döndü. “Sanırım pişman olacak olan sensin.”

Darbe hiç beklenmedik bir anda, çok hızlı ve öfkeli bir şekilde gelerek şakağında patlak veren bir acıya ve gözlerinin önünde yıldızların oluşmasına neden oldu. Sophie daha düşünmeden kendini yerde yatarken buldu. Mary kendini faytona

yaslayarak geri çekildi. “Kahretsin, Bear, kimseyi incitme demiştim!”

“Bir dahaki sefere seni koruması için bir yumruğu kaldıracabilecek kadar güçlü birini bul,” dedi adam. “Sana söyledim. Yankesicimi senden alacağım.”

Sophie bunu duyunca gözlerini açtı, faytonun arkasında kıvrılmış bir şekilde bekleyen çocuğu görmemek imkânsız bir hal aldı. *John*. Kocaman olmuş gözleri korku ve gözyaşı doluydu. Mary’nin ayaklarına bakıyordu.

“Sana söyledim,” dedi Mary, “o burada değil.”

Sophie, Bear’ın yumruğunun sesini duydu. Mary’nin yanğından kötü bir ses gelmişti ama kadın bağırıldığı halde dengesini kaybetmedi. Bess faytonun içinden çığılık atınca John kulaklarını kapattı. “Sana söyledim, şerefsiz,” dedi Mary, “çocuk burada değil.”

Bear, Mary’ye bir kez daha vurdu ve bu sefer daha hızlı vurduğundan, Mary yere düştü.

Sophie göz ucuyla John’un hareket ettiğini gördü ve ne yapmak üzere olduğunu anladı. Kendini ortaya atıp Mary’yi kurtarmak için teslim olacaktı. Sophie buna izin veremezdi. “Bekle!” diye seslendi.

Neyse ki John durdu.

Sophie, adam Mary’yi geçip faytonu aramaya girişmeden önce ayağı kalkmaya zorladı kendini.

Adam ona arkasını döndü. “Kahramancılık oynamayı bırak, evlat. Kazanamayacaksın.”

Sophie ona doğru giderek adam ile Mary arasına girip ellerini beline koydu fakat onu durdurmak için ne yapacağını bilmiyordu, tek bildiğı başkasını incitmesine izin vermeyeceğiydi. “Sen canavarcılık oynamaktan vazgeçince, ben de kahramancılık oynamayı bırakırım.” Durup çenesini kaldırdı. “Ama

bu yakın zamanda olacak gibi durmuyor, değil mi?”

Adam yine güldü. “Görünüşe göre bir ölüm arzun var.”

Sophie nefretinin gözlerine sıçramasına izin verdi. “Konuştuğumuz ölüm seninkiyse, evet.”

Kollarını iki yana açarak ona arkasını döndü ve yanındaki iki kişiyle bakışarak gülüştükten sonra kemerine uzanıp silahını çıkardı. Sonra dikkatini yeniden Sophie’ye verdi.

Sophie kaskatı kesildi.

“Senden sıkıldım,” dedi adam kolunu kaldırıp Sophie’nin kafasına nişan almadan önce.

Sophie gözlerini kapatıp korkunun tüm bedenine yayılmasını bekledi. Ama korkuyu hiç hissetmedi. Bunun yerine aklında bir tane cıldukça sakın bir düşünce vardı.

Keşke Liverpool Kontesi balıkları bu kadar çok sevmeseydi.

*

King’in faytonlardan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

Kapalı alanda nefes almaya çalışırken kravatını gevşetti ve bu seyahati Leydi Sophie Talbot’un cezalandırılması için oluşturduğu uzun nedenler listesine ekledi. Diğer arkadaşlarıyla beraber Cumbria’ya kadar yapacakları yarış ve finalinde hayatını mahveden babasıyla yapacağı kısa konuşma, planında çok ciddi sorunlar oluşturmuştu. Babasının ölüm döşeğine gittiği ve onun üstüne eğilerek on yıllık savaşlarında zafer ilan edeceği rüyalar görmüştü. *Soy benimle son bulacak.*

Ve tüm dertlerinden kurtulacaktı. En sonunda.

Fakat bunun yerine, belalı ve hırsız olan Sophie Talbot sayesinde, kuzeye doğru yarışmıyordu. Tabutvari bir his yaratan

kocaman ve boş bir faytonun içindeydi. Korkunç yolun üstünde ilerlerken çıkan tekerlek sesleri olmasaydı, King paniğini gizlemekte güçlük çekebilirdi.

Bunun yerine yumuşak yastığına yaslandı ve kapalı alanın yarattığı histen nefret ederek derince iç çekti.

Bir at hazırlatıp onunla gitmeliydi. Evet, sürekli at değiştirmesi gerekirdi ve İngiltere havası risk yaratabilirdi ama en azından temiz havası olurdu. Gitgide daha da rahatsız hisseden King ceketini ve kravatını tamamen çıkardı. Aracın sallanmasına odaklanarak gözlerini kapattı ve derin nefesler aldı. “Bu bir fayton, seni ahmak,” dedi karanlığa. “Hareket ediyor.”

Bir an bunun işe yarayacağını ve gözlerini kapatırsa aklını kaçırmayacağını düşündü. Sonrasında fayton büyük bir çukura girerek onu bir kenara fırlattı ve King gözlerini açıp loş ortamı görmek zorunda kaldı.

Fayton kaza yapacaktı.

Sophie ölecekti.

Ve bu onun suçu olacaktı.

Panik onu içine çekti ve King tavana vurmak için hareket etti. Kendini durduramamıştı. O daha sesini duyuramadan fayton durakladı. Sanki ahşap ve metalden yapılma bu koca yığın onu anlamış gibiydi.

Hemen kapıyı açıp aşağı indi.

Faytoncu ona bakarken merakı şaşkınlığa dönüştü ve King yanaklarının kızarıklığından nefret etti. Adamın onun rahatsızlık ve paniğine şahit olmasını istemiyordu. “Neden durduk?” dedi, rahatsızlığı dışında her şeye odaklanmaya açıktı.

Faytoncu hareket etmedi. “Yolda birisi var, Lordum.”

King faytoncunun baktığı yere dönüp nefes nefese kalmış ve ellerini çılginca sallayan bir adam gördü. “Lordum, lütfen!

Eşkılar tarafından basıldık!”

King, adamın sözlerini tereddütle dinledi. Bu gibi olaylarda seyahat eden birçok kişinin soyulup soğana çevrildiğini biliyordu. Adamı kahramanlık numaralarıyla günü kurtarmaya gönderip o esnada faytonu boşaltıyorlardı. King’in faytonunda çalmaya değer bir şey yoktu. Sophie Talbot bunu garantiye almıştı.

Önlerindeki adam ya gerçekten mükemmel bir aktördü ya da gerçekten endişelenmişti. “Posta faytonu kadın ve çocuklarla dolu,” dedi. “Canları yanacak. Ya da daha kötüsü olacak.”

Posta faytonu.

Tanrım.

Kadınları ve çocukları bekleyen kıyameti görmezden gelecek olsa bile, Sophie Talbot’un da o faytonda olduğuna dair servetinin yarısına bahse girerdi. Adamla göz göze geldi. “Faytonda üniformalı bir uşak var mı?”

Adam şaşırdı. “Aslına bakarsanız—”

Adam lafını bitiremeden King harekete geçmişti. Sophie onu kızdıracak çok şey yapmıştı, evet, ama onu Büyük Kuzey Yolu’ndaki kötü niyetli eşkıyaların eline bırakamazdı. Islah olmaz bir leydiydi. Cesareti sorgulanırdı ama bu tip kadınların eşkıyalarca hoş karşılanmadığını düşünüyordu. Fayton durduğu anda çılgılık atmaya başlamıştır, diye düşündü. Tabii durumun şokuyla bayılmadıysa.

Şansı varsa, bayılmış olmalıydı.

Bu başını beladan uzak tutardı.

Suçlular bilinci açık olmayan kadınları öldürmeyi, zor kadınları öldürmekten daha az tercih ederlerdi.

Ama zor kadın olmak konusunda başarılı olan bir kadın varsa, o da...

King daha hızlı koşmaya başladı.

Kendi kendine ona ulaşacağına söz verdi. Ona ulaşacak ve onu güvenli bir yere götürecekti. Ve onu oradan çıkardığı anda, kız King'e onu Londra'ya götürmesi için yalvarmaya başlayacaktı. Bunun bu lanet durumdaki tek umut olduğunu düşündü.

Köşeyi döndükten sonra posta faytonunu yolun tam ortasında buldu ama ortada umut falan yoktu. İşler sarpa sarmıştı bile.

Leydi Sophie Talbot ne faytonun içinde bayılmıştı ne de içeriden çığılıklar atıyordu. İçeride bile değildi.

Leydi Sophie Talbot, Eversley üniforması ve o komik sarı ayakkabılarıyla ellerini beline koymuş, sanki çok normal bir öğleden sonra geçiriyormuş gibi suçluların önünde duruyordu.

Sanki adamın biri silahını kaldırıp kafasına doğrultmamış gibi.

Lanet olsun.

King hızını attırdı. Aklında onu kurtarmaktan başka hiçbir şey yoktu.

“Hayır!” diye bağırdı. Adamın dikkatini Sophie'nin kaçabileceğı kadar kısa bir süre dağıtmaktan başka bir dileğı yoktu. Ama silahı olan adam daha ona yüzünü dönmeden, faytonun arkasından çıkan küçük bir yaratık kendini Sophie'nin üzerine attı.

King, kendi sesinin ekosunu bir çocuğun “Hayır!” demesi gibi duymuştu ama emin olamıyordu çünkü kalbinin hızlı çarpıntıları ve kulaklarında hızla akan kan onu duymayı zorlaştırıyordu.

Sophie'nin “Hayır!” dediğini de duymuş olabilirdi çünkü Sophie *kafasına yöneltilmiş bir silah olduğunu* görmezden gelip hemen arkasını dönerek küçük çocuğı yakaladı ve sanki kurşun geçirmez gibi kendini çocukla silah arasına yerleştirecek şekilde döndü.

King'in bağırışı kendini ileri attıktan sonra tutarsız bir hal almıştı. Daha da hızlanıyordu. Ama oraya vaktinde varamıyordu. Bu kadarını o silah Sophie'yle birlikte aşağı yöneldiğinde anlamıştı. Her şey yavaşladı. King birazdan adamın dakikalarca hatta saatlerce sürecektir şekilde tetiği çektiğini görecektir ve ardından silah sesi gelerek İngiliz kırsal kesimini yırtıp geçerken havayı da onunla beraber götürecekti.

Ama yine de ona yetişemeyecekti.

Birisi çılgılık attı. Belki de birden fazla kişiydi. Suç mahalline biraz geç geldiği için bilemiyordu ve iri adamı kükreyerek yere devirdikten sonra bilincinin kapandığını anlayana kadar yumruklara boğdu.

Ayağa kalkıp adamın yanındakilere baktı, birini benzetirken diğeri ortalıktan kayboldu. King, kaçan adamın peşinden gitmeyi düşündü. Bu üç adamı yaptıkları şey için haşat etmekten başka bir şey istemiyordu. Kadınlara ve çocuklara böyle davrandıkları için. Onlara silah sıktıkları için.

Tanrım.

Onlara silah sıktıkları için.

Sophie vurulmuş muydu? King faytonun önündeki sahneye döndü ve tehlike geçtiği için camdan dışarı bakan onlarca yüzü görmezden geldi. Oradakilerin yanma koştu. Bilincini yeni yeni kazanan bir kadın vardı.

Sophie, King'in yedi ya da sekiz yaşından daha büyük olamayacağını düşündüğü bir oğlanı yanma almış ve oturmuştu. Sophie'nin ona, "Yaralandın mı?" diye sorduğunu duydu onlara yaklaşırken ve Sophie'nin sözleri, hatta Sophie'nin bir şeyler söyleyebiliyor oluşu bile tüm bedenine çok güçlü bir rahatlama dalgası yayılmasını sağladı. Fakat bu rahatlık öfke ile hemen yer değiştirdi.

Sophie ellerini çocuğun kollarında ve bacaklarında gezdi-

rip öfkmesini kontrol etmeye çalışırken duraksadı. “Emin misin? Seni vurmadı, değil mi?”

Çocuk başını iki yana salladı.

“Yaralanmadın değil mi?” diye tekrar etti Sophie ve King o anda nedenini anladı. Kendisi de aklında Sophie için aynı düşünceleri barındırıyordu. Ama o çocuk için endişelendiğine göre, demek ki kendisi vurulmamıştı.

Nefesi düzene kavuşan King, faytoncusuna ve posta faytonu sürücüsüne bilinçsiz olarak yatan adamları bağlamalarını söyledi. Sophie’ye döndüğünde onun, kolları arasındaki fazla ilgiden utanmaya başlamış çocuğu incelediğini gördü. “Yeter!” dedi çocuk ondan uzaklaşarak. “Zarar görmedim!”

“Ses tonuna dikkat et, Jonathan Morton,” dedi yerden kalan kadın. “O kız senin hayatını kurtardı.”

“Kız mı?”

Sophie gülümsedi. “Sen de benim hayatımı kurtardın. Artık arkadaş olduğumuza göre, sanırım sırrımı öğrenebilirsin.”

Çocuk kaşlarını çattı. “O bir kız!”

Sophie başını sallayarak onayladı. “Evet, öyleyim.”

Duyduğu saygı kafasındaki karışıklığı uzaklaştırmaya yetti. “Bear’a karşı geldin,” dedi King tarafından yere serilmiş olan adama bakarak. “Hem de bizi korumak için.”

Sophie çocuğun bakışlarını takip ettiğinde King’in çizmelelerini görüp onunla göz göze gelmek için başını kaldırdı. Sağ gözünün etrafındaki deri şişmeye ve morarmaya başlayarak çoktan gözünü kapatmaya başlamıştı. Adam ona vurmuştu. King yeniden öfkelendiğini hissetti, fakat bu defa öfkesi başkasıydı. Adamı bir kez daha bayıltmak istedi.

Ona doğru bir adım attı. Sophie ona arkasını dönerek yeniden çocuğa odaklandı. “Sanırım öyle oldu.”

“Ama bizi tanımıyorsun bile.”

“Sen de beni tanımıyorsun ama beni kurtarmaya çalıştın. Öyle değil mi?” Sophie ona uzun uzun baktı. “Bir insan için doğru olanı yapmak istiyorsan illa o insanı tanıman gerekmiyor.”

Çocuk bunu mantıklı bulmuş gibiydi ve biraz durakladıktan sonra ayağa kalkarak başına çok kötü bir darbe alan genç kadının yanına gitti.

King kendini daha fazla tutamadı. Öne çıkarak panik ve öfke dolu olan, aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Bu çok aptalca bir hareketi.”

Sophie yavaşça ayağa kalktı. “Hakaretlerin konusunda nostaljik hissetmeye başlamıştım.” King hissettiği suçluluğu görmezden geldi. Sophie uzun bir andan sonra içini çekti. “Sanırım paranı almak için geldin.”

Seni kurtarmaya geldim, seni deli kadın, demek istedi bir anda. Seni güvende tutmaya geldim.

Ama bu doğru değildi. Parasını almak için yola çıkmıştı. Sophie’nin önceki geceki çocuksu davranışlarının intikamını almaya gelmişti.

Sophie’nin onun problemi olmadığını düşünerek gelmişti.

Ve neyse ki kız zarar görmemişti ve hâlâ onun problemi değildi. “Başka şeyler de var.”

Sophie başını iki yana salladı. “Sana hepsini veremem. Birazına ihtiyacım var. Kuzeye gidebilmek için. Babam daha fazlasını gönderene kadar kendime bakabilmek için.” Durakladı. “Sana bunu faiziyle geri ödeyeceğim.”

King kollarını gövdesinde birleştirdi. “Bana şu anda ödeme yapacaksın. Ben de seni buradan Londra’ya götürecek aracın ödemesini yapacağım. Bugün. Posta faytonu falan yok. Düz-

gün bir araçla gitmeni ve şehir sınırlarına ulaşip benden uzaklaşana kadar toprağa ayak basmamamı istiyorum.”

Sophie çenesini kaldırdı. “Hayır.”

King başını iki yana salladı. “Başka şansın yok. Benden çaldın. Ve bu aptallar için bir hâkim çağırmamız gerekecek,” dedi yerde yatan adamları ima ederek. “İstersek tek taşla üç kuş vuracağız.” Öne eğilerek fısıldadı. “Bu hiçliğin ortasındaki yerde hırsızlara ne yaparlar bilmiyorum.”

Sophie kaskatı kesildi. “Böyle bir şey yapmazsın.”

King gözlerini kısıtı. “Dene de gör.”

Sophie’nin tehdit karşısında atan rengine gülerek kollarını iki yana açtı. “Benim yaptığım bu, tatlım.”

Sophie o an tökezledi ve King renginin atmakla kalmadığını, bembeyaz olduğunu gördü. İçindeki korku hissiyle ona doğru giderek Sophie’yi yakaladı. Gözleri uzun bir süre odağını kaybettikten sonra yeniden ona bakıyordu. “Sophie?”

Sophie başını iki yana salladı. “Sana bu kadar... yakınım olman için... izin vermedim.”

“O zaman bir sonraki hamleden hiç hoşlanmayacaksın.” Onu bir koluyla kaldırdı ve üniformasının düğmelerini açtı.

Sophie ellerine vurdu. “Sen aklını mı oynattın?”

King onu görmezden gelerek kumaşı kenara itti. “Siktir.”

“Ve şimdi de gözümün önünde küfrediyorsun.” Tekrar gözlerini kapattı. “İyi hissetmiyorum.”

“Tahmin edebiliyorum, çünkü vurulmuşsun.”

“Ne? Hayır, vurulmadım.” King onu yere yatırıp üniformasını çıkarırken canı yandı. Sıkıca King’in elini yakaladı ve onunla göz göze geldi. “Vurulmadım.”

“Pekâlâ,” dedi King tekrar işine dönerek. “Vurulmadın.”

“Vurulsam farkında olurdum.”

“Eminim olurdun.” Altındaki mintanın iki yanından tutarak yaraya ulaşabilmek için kumaşı ikiye ayırdı.

“Dur!” dedi Sophie ellerini çıplak tenine götürerek. “Seni serseri! Canın ne zaman isterse kadınların göğüslerine ulaşmak gibi bir lüksün yok!”

King bu kadar endişeli olmasa buna kahkahayla gülerdi. “Seni temin ederim ki kadınların göğsüne ulaşmak için genellikle kumaşı yırtmam gerekmiyor.”

Sophie aşağıya bakıp durakladı. “Kanıyor.”

“Çünkü vuruldun,” dedi King cebindeki temiz mendili çıkarıp omzuna bastırırken. Arkasına bakabilmek için onu kendine doğru çekti. “Kurşun hâlâ içeride. Seni bir hekime götürmemiz gerekecek.”

Sophie cevap vermediğinden ona bakan King kızın bilincinin kapandığını gördü. “Siktir,” dedi tekrar. “Lanet olsun, Sophie.” Eliyle yanağına dokundu. “Sophie. Uyan.”

Sophie bir an gözlerini araladı fakat sonra yeniden kapattı.

Lanet olsun!

“Hayır!” dedi artık iyice kendine gelmiş olan diğer kadın. “Yaralanmış olamaz! Az önce iyiydi! Konuşuyordu!”

Fakat ortada iyi olan birine göre çok fazla kan vardı.

Tanrım.

Bu onun problemiydi.

Sophie onun problemiydi.

“Ölemez!” dedi genç kadın.

Ölmeyecekti.

“Ölmüyor,” dedi King onu kendine doğru çekerek. En yakın kasabayla aradaki mesafeyi hesap ederken onu faytonuna yetiştirdi.

“Hey!” dedi genç kadın arkasından. King arkasına bakmadı. Kadın duyulabilir ayak sesleriyle onu takip etti. “Onu nereye götürüyorsun?”

“Bir doktora görünmesi gerek.”

“O bizim arkadaşımız. Biz götürürüz.”

Artık ona yetişmiş olan kadına döndü. “Bu kadını tanımıyorsunuz.”

“John’un ve benim hayatımı kurtardığını bilecek kadar tanıyorum.”

“Merak etme, onu güvende tutacağım.”

“Senin yanında güvende olacağını nereden bileceğim?”

Kadının onun bir suçlu olabileceğini, güvenilir biri olmaya bileceğini ima etmesine sinirlenmeye vakti yoktu. Sophie’nin tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. “Benim yanımda güvende.”

“Evet ama biz bundan nasıl emin olacağız?”

Kollarındaki, tanıştığı andan beri başına beladan başka bir şey getirmeyen kadına baktı ve bu konuşmayı bitireceğinden emin olduğu tek şeyi söyledi. Onları yatıştırarak tek şey buydu. Bir yalan olmasının ya da ikisini de mahvedebilecek bir şey olmasının bir önemi yoktu.

“Çünkü o benim karım.”

6. BÖLÜM

SOPHIE VURULDU. DOKTOR ARAYIŞI BAŞLIYOR.

Sophie, Hıristiyan dünyasının en kötü yolu çıksa şaşırmayacağı bir yolda son hız giden bir faytonun içinde yarı çıplak şekilde uyandı.

Fayton yolda çok kötü bir çukura girmiş ve her şeyi zıplatarak Sophie'nin omzunun çok fena bir şekilde acımasına neden olmuştu. Gözlerini açtı ve rahatsızlığı bir anda şoka dönüştü.

Eversley Markisi'nin kollarındaydı. Kucağında. Hem de karanlık bir faytonun içinde.

Adam onu çelik gibi kollarının arasında tutuyordu. "Kımıldama."

Sophie yeniden hareket etmeye çalıştı. "Bu tam olarak..." Bir kez daha canı acıyınca cümlelerin geri kalanını nefes nefese söyledi. "...uygun sayılmaz."

King loş ışığa küfretti. "Sana kımıldamamamı söyledim." Dudaklarına bir şişe bastırdı. "İç."

Sophie verilen şeyi hiç düşünmeden içiyordu -ki içtiği şeyin su olmadığını fark etti. Boğazının alevler almasına neden olan sıvıyı tükürdü. “Bu içki.”

“Bu Britanya’daki en iyi viski,” dedi Eversley. “Ziyan etme.”

Sophie başını iki yana salladı. “İstemiyorum.”

“Doktor omzundaki kurşunu ararken bunun için bana minnettar olacaksın.”

Kelimeler hatıralarını canlandırdı. Posta faytonu. Çocuklar. Onları aramaya gelen vahşiler. Silah. Kıyafetlerini yırtan Eversley.

Aşağı bakarak King’in, onun çıplak omzuna bastırıldığı elinin kan içinde olduğunu gördü.

Tanrım.

Şişeyi aldı ve King onu elinden alana kadar içti.

“Ölüyor muyum?”

“Hayır.” Kelime hiçbir tereddüt barındırmıyordu. Hiçbir şüphe yoktu.

Dikkatini King’in kanla kaplı elinin sabit bir şekilde durduğu yere yöneltti. “Ölüyormuşum gibi görünüyor.”

“Ölmüyorsun.” Sophie etrafındaki devasa faytonda yankılanan sözcükleri onun dudaklarından da okudu. Adamın her şeyi kesin bir şekilde vurgu yapıyordu. Kare çenesi, sıkı dudakları, sert dokunuşları. Sanki o öyle dediği için ölmeyecekmiş gibiydi.

“Kendine King demen seni benim efendim yapmaz.”

“Bu durumda öyleyim,” dedi.

“O kadar kendini beğenmişsin ki. Bir yanımda sen yanıldığını gör diye ölmek istiyor.”

Adam o anda şaşkınlık ve korku olarak tanımlanabilecek

bir ifadeyle onunla göz göze geldi. Yumuşak ama tehditkâr bir tonla konuşmadan önce uzun süre ona baktı. “Bir efendiye ihtiyaç duymadığını kanıtlamak istiyorsan söyleyeyim, çok da iyi bir iş çıkarmıyorsun.”

Fayton sessizleşti ve Sophie geleceğini düşündü. Belki kısa belki uzun olacaktı. Kız kardeşlerini bir daha göremeyebilirdi. Onu önemsemeyen bu adamın kollarında, bu faytonun içinde ölebilirdi.

Adam en azından onu yalnız bırakmamıştı.

Gözleri yaşlarla dolarken, Sophie akmamalarını sağlamak için burnunu çekti.

“Kuzey neden?” dedi King bariz bir şekilde dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Sophie’nin anlaması biraz uzun sürdü. “Kuzey mi?”

“Evet. Neden Cumbria’ya gidiyorsun?”

Gelecek için. Geçmişinden uzaklaşmak için. “Londra artık beni istemiyor.”

King pencereden dışarı baktı. “Buna inanmıyorum.”

“Ben artık Londra’yı istemiyorum.”

“Bu daha muhtemel,” dedi. “Bu kadar acil bir şekilde gitmek istemenin nedeni ne peki?”

Sophie bahçe partisinde olanları anlatmanın bir şey kaybet-tirmeyeceğini düşündü. Ne de olsa ölüyordu. “Haven Dükü’ne fahişe dedim. Hem de tüm Londra’nın gözleri önünde.”

King, Sophie’nin beklediği gibi endişeyle bakmadı. Bunun yerine bir kahkaha patlattı. “Sinirlendiğini hayal edebiliyorum.”

Ona olayların geri kalanını da anlatmak istedi ama evren müdahale ederek faytonu kocaman bir çukura sokup havalandırdıktan sonra sert bir şekilde yere kondurdu. Sophie korkunç

bir acının bedenine yayıldığını hissetti. Çılgılık atmasına yetecek kadar keskin bir acıydı. Eversley karanlığın içinde küfredip onu kendine doğru çekti. “Neredeyse geldik,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. Sanki kendisi de acı çekiyormuş gibiydi ve konuşmalarının bitmesiyle gerçekliğe döndüler.

“Neredeyse neredeyiz?” dedi Sophie acısı geçip kelimeleri bulabildiğinde.

“Sprotbrough.”

Sophie’nin Sprotbrough’un neresi olduğuna dair en ufak fikri yoktu ama çok da önemli gözüküyordu. Tekrar bir sessizlik oldu ve Sophie muhtemel ölümünü düşünmemek için tartışacak bir konu bulmaya çalıştı. “Bir faytonun içinde Leydi Grace Masterston’un bekâretini aldığın doğru mu?”

Eversley ona baktı. “Skandal gazetelerini okumuyorsun sanıyordum.”

“Kız kardeşlerim var benim,” dedi Sophie. “Bene yeterince bilgi veriyorlar.”

“Doğru hatırlıyorsam, Leydi Grace Masterson şimdi Wile Markizi.”

“Evet,” dedi Sophie. “Ama North Düşesi olması gerekiyor.”

“North Dükü kadının büyükbabası olacak yaşta.”

“Ve Wile Markisi bir kilise faresi kadar fakir.”

Eversley başını yana yatırıp uzun bir süre düşündü. “Yine de onu önemsiyordu.”

“Babasının adamın fakirliğini umursadığını sanmıyorum.”

“Babasının bu konuda bir yorum yapmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Sophie birkaç saniye sonra, “Onu dük için mahvettin,” dedi.

“Onu marki için mahvetmiş olamaz mıyım?” Sözlerinde Sophie’nin anlaması gereken bir şey vardı ama omzundaki acı bunu engelliyordu. Onun bacağına tutunup bacağına saran deri pantolon sayesinde bir an dikkati dağıldıktan sonra oturmaya çalıştı.

Başını eğip kumaşa baktı. “Pantolonun.” Eversley kaşlarını kaldırdığında Sophie’nin yanakları kızardı. “Üzgünüm. Buna dikkat etmemem gerekiyor.”

“Öyle mi?”

“Bu uygun değil.”

Eversley ona baktı. Bir silahın açtığı kanayan yaranla kucağında oturuyorsun. Bir süreliğine neyin uygun olduğundan bahsetmeyelim.”

“Pantolonun deri,” dedi Sophie.

“Evet, öyle.”

“Çok rezil duruyor.”

“Olabilecek en iyi şekilde duruyor, tatlım,” dedi. Konuştuğu Sophie’nin yanakları kızarıyordu. “Senin de çizmeye ihtiyacın var.”

Konunun değişmesi Sophie’nin başını döndürdü. “Ben—”

Eversley onun ayağına uzanıp parmaklarını mahvolmuş ipeğin üzerinde gezdirdi. “Çizmelerin olmadan çıkmamalısındın. Uşağınkileri almalıydın.”

Sophie başını iki yana sallayıp ayağındaki sarı ipek ayakkabılarına baktı. “Çizmeler olmadı. Ayaklarım fazla büyüktü.”

Eversley onu kendine çekti. “Oraya vardığımızda sana bir çift alırız.”

“Kendine de buldun mu?”

“Neyse ki çok insafli bir uşağım var.”

“O neden burada değil?”

Eversley camdan dışarı baktı. “Seyahat sırasında yanımda birilerinin olmasını sevmiyorum. Bir sonraki handa buluşacak-tık.”

“Ah!” Sophie, Eversley’in o anki durumdan hiç hoşnut ol-madığını dışındı. “Sprotbrough nerede?”

Eversley konu değişikliğine uyum sağladı. “Hiçliğin orta-sında bir yerde.”

“Kulağa tam da becerikli doktorların olabileceği bir yer gibi geliyor.”

Eversley ona baktı, başka bir zamanda olsalardı Sophie adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesine bakıp kendisiyle gurur duyardı. “Sana çok sivri dilli olduğunu söyleyen oldu mu?”

Sophie hafifçe gülümsedi. “O kadar da sıkıcı değilmişim, değil mi?”

Eversley çok ciddi-ydi. “Hayır. Sıkıcı sana uygun bir sıfat değil. Hem de hiç.”

Sophie’nin göğsünde bir alevlenme hissetti. Bu kurşunun omzunda açtığı yaranın verdiği acıdan ya da Eversley’in ken-dinden emin olmasına rağmen ölebileceği korkusundan başka bir şeydi.

“Peki hangi sıfat uygun olurdu?”

Güneş işığı yüzüne vurup onu bir parlaklığa çıkarıp bir ka-ranlığa gömerken faytonda zaman çok yavaş ilerliyor gibiydi ve Sophie umutsuzca onun cevabını duymak istedi. Eversley cevabı dışınrken dudaklarını birbirine bastırdı. En nihaye-tinde konuştuğunda söylediği şey net ve kararlı-ydı. “Aptal.”

Sophie nefesini tuttu. Ne umması gerektiğini bilmiyordu ama bunu ummadığı kesindi. “Pardon ama o korkunç adam o-cuğu alıp Tanrı bilir neler yapacaktı. Ben doğru olanı yaptım.”

“Aşırı derecede cesur olmadığını da söylemedim,” dedi.

Yorgunluk beklenmedik dalgalarla üstüne gelirken bu kelimeler Sophie’yi ısıttı. Ciğerlerini doldurmak çok zor gelirken derin bir nefes aldı. Başını bilinci açılmadan önce olduğu yere, onun omzuna koymadan edemedi. “Bir saygı belirtisi mi hissediyorum acaba?”

Göğsü baştan çıkarıcı bir ritimle inip kalkan Eversley, “Çok ama çok hafif bir tınısını hissetmiş olabilirsin,” dedi.

*

Fayton Sprotbrough’a vardığında hava çoktan kararmıştı ve oraya kasaba demek bile oldukça zordu, çünkü sadece birkaç tane tahta evden ve Mayfair’deki mutfaklardan daha ufak bir meydandan oluşuyordu. Ama bir doktorları olmalıydı.

Kapıyı hızla açıp faytonun merdivenini açtığı anda karanlığın içine bir küfür savurdu. Faytoncu John’un elindeki gaz lambasından gelen sarı ışık Sophie’nin tamamen donuk, rahatsız edici derecede solgun ifadesini ortaya çıkarıyordu.

“Onun bir kadın olduğuna hâlâ inanmıyorum.”

King bir saatten fazla süredir onu kollarında tutuyor, yarındaki kanı bastırıyor, onun uzun kirpiklerine, dolgun dudaklarına ve bedeninin kıvrımlarına bakıyordu. İnsanların ona bakar bakmaz bir kadın olduğunu anlamamalarına anlam veremiyordu. Ama hiçbir şey söylemeden onu seyahatin geri kalanı için kucağına yeniden yerleştirdi.

“O—” dedi faytoncu ikisinin de cümleyi tamamlayacağını bildiği kelimeyi söylemekten kaçınarak.

King o kelimenin söylendiğini duymak istemiyordu. “Hayır.”

Ona ölmeyeceğine dair söz vermişti. Ve bu doğru olmalı-

dı. Karanlıkta, onun gözetimi altındayken, sırf o kurtaramadığı için, dikkatsiz olduğu için başka bir kızın ölmesine izin ver-meyecekti.

Onu koruyamadığı için ölmeyecekti.

Sophie'yi kendine iyice yaklaştırarak faytondan indi. Kızın ağırlığı hafiften dengesini bozmuştu. Faytoncu uzanıp yardım etmeye çalışarak Sophie'yi ondan almak için uzandı. "Hayır," dedi Eversley. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. Bu ris-ki alamazdı. "Ben taşıyım."

Yere indikten sonra bedenini dikleştirdi ve soylu biri şöyle dursun, herhangi birinin bile burayı bulduğuna şaşırmış gibi görünen birkaç metre ilerideki genç bir adamla göz göze geldi. "Bir doktor arıyoruz," dedi Eversley.

Çocuk başıyla onaylayarak işaret etti. "Köşeyi dönünce. Soldaki saman ev."

Bir doktorları vardı. King daha adamın yol tarifi bitmeden hareket etmeye başlamıştı. Faytoncusuna bakarken de hiç te-reddüt etmedi. "Bir han bul ve odaları kirala."

"Odalar mı?" dedi faytoncu.

King ne demek istediğini anladı. Diğer adam ikinci bir oda-nın gerekli olacağından şüpheliydi. Sophie'nin bu geceyi sağ atlatacağından emin değildi. King ona sert bir bakış attı. "Oda-lar. İki tane."

Ve sonra köşeden dönerek aklındaki her şeyi sildi. Kolların-daki kadını doktora götürmek dışındaki her şeyi...

Sophie kapıyı çalmayı imkânsız hale getirince King de gel-diklerini ayağıyla belli etti. Bir doktorun onlara yardım etmesi-ni istediğini düşününce yaptığıının gürültülü, kaba ve tamamen uygunsuz olduğunu umursamadan kapıyı tekmeledi. Para işini hallederdi. Her zaman öyle olmuştu.

King verdiği zararı da faturasına ekleyerek artık açık olan kapıdan içeri girdi ve karşısına uzun boylu, gözlüklü bir adam çıktı. Adam, King'in hayal ettiğinden daha gençti. King'e göre en fazla yirmi beş yaşında olabilirdi. Ve çok da yakışıklıydı.

“Doktora ihtiyacım var.”

Adam gözlüklerini çıkarıp temizleyerek çok değerli olan zamanı âdeta boşa harcadı. “Kapımı kırdınız.”

Adam hayat kurtarmak bir yana dursun, yüzünde sakalı olacak kadar bile büyük değildi.

“Parasını ödeyeceğim,” dedi King ona yaklaşarak. “O yaralı.”

Doktor Eversley'e neredeyse bakmadı. “En baştan kırmamış olmanızı tercih ederdim.” Önlerindeki odada bulunan alışıp masayı işaret etti. “Kızı oraya bırakın.”

King, Sophie'yi kollarından bırakınca hissettiğı rahatsızlığı görmezden gelerek isteneni yaptı. Onu boylu boyunca masaya yerleştirip başka bir adamın onun yarasına ulaşmasına izin verdiğı gerçeğini görmezden gelerek, sanki ona dokunmak ölmesine engel olacakmış gibi parmaklarını bacağına değdirdi.

Doktor gözlüklerini takıp ona baktı. “Çok fazla kan var. Ona ne oldu?”

“Vuruldu.”

Adam başıyla onaylayıp Sophie'yi kaldırarak arkasına baktı. Onu masaya geri yatırdığında Sophie'nin başı sallandı. “Kurşun hâlâ içerde.” Adam yakınında duran büyük bir deri çantaya gidip içinden bir şişeyle birlikte King'in görüntüsünden hoşlanmadığı uzun, ince bir alet çıkardı. “Bilincinin kapalı olmasından hoşlanmadım.”

“Ben de hoşlanmıyorum,” dedi King doktor yarayı incelemek için kumaşı kaldırırken.

Genç adam yakındaki bir dolabı işaret etti. “Şurada birkaç

bez ve üstünde de bir kâse su var. Onları al. Ben kurşunu çıkardığımda bolca kanama olacak.”

King bundan hoşlanmamıştı. Bezi ve kâseyi alıp geri geldikten sonra, “Kasabadaki tek doktor sen misin?” diye sordu.

Adam kafasını kaldırıp baktı. “Otuz kilometre içindeki tek doktor benim.”

King kaşlarını çatı. “İşini nerede öğrendin?”

“Siz benim kapımı kırdınız, bayım. Yeteneklerimi sorgulama lüksünüz olduğunu düşünmüyorum.”

King adamın haklı olduğunu bildiğinden yutkundu. “Çok gençsin.”

“O kadar da genç değilim ki sizin...” duraksadı, gözleri Sophie’nin kıyafetlerini inceliyordu. “Uşağınız mı?”

“Karım,” dedi King tereddüt etmeden.

“Tabii ki.” Doktor gözlüklerini burnundan yukarıya itirdi. “...karınızın omzunda bir kurşun olduğunu ve çıkarılması gerektiğini biliyorum. Dışarıda durup daha olgun bir doktor beklemek ister misiniz?”

Bu sorunun cevaba ihtiyacı yoktu.

“Ölecek mi?” Bu sorudan ve soruyu sorarken sesinin belirsiz tınısında nefret etti. Ölmeyecekti. *Değil mi?*

“Omuz hayati önem taşıyan bir bölge değil,” dedi doktor. “O açıdan şanslı.”

“O zaman ölmeyecek,” dedi King.

“Vurulduğu için ölmeyecek. Ama dediğim gibi, bilincinin kapalı olmasından hoşlanmadım.” Doktor şişeyi Sophie’nin omzuna götürdü. “Bu yardımcı olmalı.”

“Nedir o?”

“Rom.”

King öne doğru bir adım attı. “O nasıl bir ilaç öyle?”

“Çok fazla can yakan ilaç.” King onu durduramadan, doktor şişedeki sıvının yarısını Sophie’nin omzuna döktü.

Sophie o anda gözlerini açarak çığlık atıp masada dimdik oturdu. “Hay sıçayım!”

Doktor buna gülümsedi. “Bu çok iyi bir selamlama.”

Sophie’nin gözleri kocaman olmuştu ve odaklı değildi. “Çok acıyor.”

“Öyledir,” dedi doktor. “Ama artık bizimlesin ki bu beni çok mutlu ediyor.”

“Sen kimsin?” dedi Sophie.

“O bir doktor,” dedi King.

Sophie ona baktı. “Hiç doktor gibi durmuyor.”

“Yeteneklerinden çok emin değilim.”

Sophie dikkatini yeniden doktora verdi. “Beni öldürmemeye çalışın, bayım.”

Diğer adam başıyla onayladı. “Elimden geleni yaparım.”

“O şeyi yarama dökmek gerçekten gerekli mi?” diye sordu. “Çok hoşlanmadım da.”

“Alkolün enfeksiyona karşı iyi olduğuyla ilgili spekülasyonlar var,” dedi doktor. “Umarım öyledir, çünkü yarım şişe romu boşa harcamadığımı düşünmek istiyorum.”

Sophie de King de bunu çok hoş bulmadılar. Doktor umursamaz bir şekilde o garip aleti eline aldı ve King’e dönerek, “Lütfen onu sıkı tutun,” dedikten sonra Sophie’ye dönüp, “Korkarım bu da çok acıtacak,” dedi.

Doktor kurşunu çıkarma işlemine başladığında King ellerini Sophie’nin üstüne anca koymuştu ve kanlar fışkırırken Sophie çığlık atmaya başladığında, King bu duruma düşmelerine izin verdiği için kendini bin defa daha kötü hissetti. Sophie onu

tutmasına karşı çıkıp elinin altında debeleniyordu ve King'in kalan tüm enerjisini Sophie'yi tutmak yerine doktorun elinden aleti almamak için kullanması gerekti.

"Bitti," dedi doktor en sonunda ve pensi kaldırıp King'e kurşunu gösterdi. Ardından gelen kan nehrini durdurmak içinse yine çantasına yöneldi.

King, kapalı gözleriyle masaya geri uzanmış olan Sophie'yi izledi. Bu ses onu neredeyse parçalamıştı. Doktor olan yakışıklı çocuk-adamı boğazlamamak için kendini zor tutuyordu. Doktor iğne iplikle geri dönmeseydi bunu yapabilirdi de. "Hanımefendi, sizi dikmeye başlamadan önce biraz içki ister misiniz? Acıyı hafifletecektir."

Zaten rengi solmuş olan Sophie daha da beyazlayarak başını salladı. Doktor çenesiyle yan tarafı işaret etti. "Burada viski var."

King bunu halledebilirdi. Şişeyi alıp açtı. "Bu zevk için değil gerekli olduğu için yaptığımız bir şey, bu yüzden bardağa dökmeyeceğim," diyerek şişeyi onun dudaklarına götürdü. Sophie başını geri atarak bolca içti. King, "Aferin kızım," derken Sophie öksürüyordu. Alkol hiç şüphesiz boğazını yakıyordu.

Başını iki yana salladı. "Hay sıçayım!"

King buna güldü. "Bunu söylemeye çok alışkınsın sanırım."

Sophie iğneye baktı. "Sosyete leydisinden daha çok kömür madencisinin kızırım."

King güldü ama kahkahası, doktorun dikişe başlaması sonrasında acıyla keskin nefesler alan Sophie'nin sesiyle kesildi. King onun dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapıyordu. "Hiç özlediğin oluyor mu?"

Sophie'nin mavi bakışları onunkilerle buluştu. "Londra'dan önceki hayatımı mı?" King başını sallayarak onaylarken iğne-

nin işleyişini izliyordu. “Özlüyorum. Londra’dayken kendimi hiç iyi hissetmiyorum.” Gülümsedi. “Şimdi de geri dönme şansım yok. Bu kurşun yarasıyla beni asla aralarına almazlar.”

King buna gülümsedi. Sophie Talbot Londra’ya dönmek istese, onu aralarına almalarını sağlardım diye düşünüyordu. “Liverpool partisinde ne oldu?”

Sophie onun gözlerine baktı. “Sen sana ne olduğunu anlarsan, ben de bana olanları anlatırım.”

King kaşlarını kaldırdı. “Bana ne olduğunu biliyorsun.”

“Ondan öncesinde.”

“Tahmin edebilirsin bence,” dedi King.

“Sanırım edebilirim,” dedi Sophie. Sesinde bir şeyler vardı. Eleştiri. Hayal kırıklığı.

King daha önce böyle bir nefretin odağı olmamış değildi, olmuştu. Sadece bunu hiç önemsememişti. Onun üzerine bir şöhret bile yapmıştı. Ama bu kadın, King yanlış hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen, kendisini bir böcek gibi hissetmesine neden oluyordu.

“Harika,” dedi doktor etrafındaki konuşmalardan habersizmiş gibi görünerek. Mükemmel dikişini makasladıktan sonra ortaya biraz bal çıkararak King’in düşüncelerini böldü.

“O ne için?” diye sordu.

“Yarası için,” dedi adam. Sanki çok normal bir şeymiş gibi sarı şeyi yaranın üzerine yaymaya başladı.

“O kızarmış ekmek değil.”

“Eski Mısırlılar bunu enfeksiyonlardan korunmak için yapardı.”

“Bunun bu işlemi şu anda da yapman için yeteri kadar iyi bir neden olduğunu mu düşünmeliyim?”

“Daha iyi bir fikriniz var mı?”

King bu adamdan hoşlanmamıştı. “İşe yarayacak mı?”

Doktor omuzlarını silktilti. “Denemekte sakınca yok.”

King gözlerini kırıştırdı. “Sen aklını kaçırmışsın.”

“Kraliyet Tıp Koleji de kesinlikle böyle düşünüyor.”

“Senin hakkında ne biliyorlar?”

“Üyeliğimi geçen sene iptal ettiler. Neden Sprotbrough’ta olduğumu sanıyorsun?”

“Tıpkı bu kasabanın adı gibi salak olduğun içindir.” King adamı boynundan yakaladı. “Sana açık konuşayım. O kız ölmeyecek.”

“Beni öldürmek bu konuda çok da yardımcı olmayacaktır,” dedi doktor, son derece sakın bir şekilde.

Lanet olsun. King onu serbest bıraktı ve yeninden konuştu. “O kız ölmeyecek.”

“Vurulduğu için ölmeyecek,” dedi doktor.

King adamın bunu daha önce de söylediğini fark etmişti. “Vurulduğu için ölmeyecek deyip duruyorsun.”

“Gerçek bu. Vurulduğu için ölmeyecek.”

“Ama?”

Doktor yarayı kapatırken uzun bir sessizlik oldu. İşini bitirdikten sonra ellerini yıkamaya gitti ve “Bir sonraki aşamada ölmeyeceğini garanti edemem,” dedi.

Sophie dudaklarında hafif bir gülümsemeyle gözlerini açtı ve doktora baktı. “Bundan hoşlanmayacak.”

Doktor ona gülümsedi. “Sanırım hoşlanmayacak.”

Sophie gözlerini kırıştırdı. “Bir doktor için fazla yakışıklıydın.”

Adam güldü. “Teşekkürler, hanımefendi. Tabii bu iltifatı ‘bir doktor için’ kısmı olmadan daha çok tercih ederdim.”

Sophie onu inceledikten sonra başını salladı. “Haklısın.

Fazla yakışıklısın. Nokta.”

Doktor güldüğünde King bir şeyleri kırmak istedi. “Çok daha iyi oldu.”

Saçmalıktı tabii. King, Sophie’nin lanet doktorla flörtleşmesini umursamıyordu. İsterse sonsuza kadar burada yaşayabilirdi. Bu King için her şeyi daha kolay hale getirirdi. Onu bırakıp kuzeye gidebilir ve başına açacağı belalar olmadan bir hayat geçirebilirdi.

Doktor bir elini Sophie’nin alnına koyunca King birini incitmek istemedi. Özel birini. “Ona bu kadar çok dokunman gerçekten gerekli mi?”

Doktor oldukça rahat bir şekilde, “Eğer ateşi olup olmadığına bakacaksam, korkarım öyle.”

“Var mı peki?”

“Hayır.” Doktor dönüp yorum yapmadan odadan çıktı.

King her gün bu şekilde arkada bırakılmıyordu ve bir yanı adamı takip edip ona tam olarak kime saygısızlık yaptığını söylemek istiyordu. Ama sonra Sophie’ye baktı. Ve her şey değişti.

Mavi gözleriyle her şeyi görüyor, onu izliyordu. Dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. “Gördün mü? Evren her zaman senin isteklerine bakmıyor. Gerçekten de ölebilirim.”

“Tabii ki bu konuda kendini beğenmişlik yapman gerek.”

“Diğeri olmaktansa kendini beğenmiş olmak daha iyi.”

King sormamalıydı. Fakat daha sonra bu soruyu sormasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak etti. “Diğeri ne?”

Gözlerindeki ifade açık ve rahatsız ediciydi. “Korkmuş olmak.”

Söylediği şey onu derinden üzdü ve ona başka bir zamanı hatırlattı. Başka bir kadını. O da aynı şekilde korkmuştu, önün-

de durmuş ve onu kurtarması için yalvarmıştı. Ama King o zaman bir adam değil, bir oğlan çocuğuydu. Ve o ölmüş olmasına rağmen, Sophie ölmeyecekti. “Sen ölm—”

Sophie başını iki yana sallayarak inatçı teminatı geri çevirdi. “Bunu bilemezsin.”

“Ben—”

Emin bir şekilde bakan gözleri yine onu buldu. “Hayır. Bilmiyorsun. Ben ne ateşli hastalıklar gördüm, Lordum.”

King, gözleri Sophie’nin omzundaki bandajda, kıyafetlerindeki kurumuş kanda ve onun o rahatsız edici derecede yumuşak teninde gezinirken sessizliğini korudu. Üstünde kan lekesi olmamalıydı. Sophie genç ve sağlıklıydı. Bir kontun kızıydı. Temiz ve yara beresiz olmalıydı. Buradan uzaklarda bir yerde kız kardeşleriyle gülüşüyor olmalıydı.

Ondan çok uzaklarda. İçinde doğan suçluluk duygusundan nefret ederken bakışlarını Sophie’den ayırdı ve onun kanıyla pembeye dönmüş olan su kâsesine batırdığı bez parçasıyla kan bulaşmış tenini temizlemeye başladı.

Sophie kumaşın ilk dokunuşunda irkildi. King, gücü yetseydi kendini geri çekerti, diye düşündü. Belki de odadan çıkardı. Ama Sophie bunun yerine sağlam olan kolunu kaldırdı ve son birkaç saatte yaşadıkları düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede güçlü olan soğuk parmaklarıyla King’in bileğini yakaladı. “Ne yapıyorsun?”

“Kanla kaplısın,” dedi King. “Seni yıkıyorum.”

“Ben kendi kendimi yıkayabilirim.”

“Kıpırdamadan yapamazsın.”

Uzun bir süre birbirlerine bakarlariken King, Sophie’nin ona yardımcı olmasına izin verip vermeyeceğini merak etti. Bir şekilde söylemek istediği sözcükleri söylememek için dilini ısırıldı. *Bırak sana göz kulak olayım.*

Sophie bu sözcüklerden hoşlanmazdı. King bile hoşlanmıyordu.

Ama onları söylemek istediği bir gerçektir.

Ona bakmasına izin vermesi için yalvarmak istiyordu.

Neyse ki bunu yapmak zorunda kalmadı. Sophie kendini bıraktı. King de dikkatli bir şekilde kolundaki ve göğsündeki kanı temizlemeye başlayarak, kanların hepsini bedenine geri sokabilmeyi diledi. Zamanı geri alabilmeyi. Olayların akışını değiştirebilmeyi.

“Gitmelisin,” dedi Sophie sessizce.

King onunla göz göze geldi. “Ne dedin?”

“Beni burada bırakmalısın. Yaşaman gereken bir hayatın var. Ben içine etmeden önce bir yolculuğa çıkmıştın.”

“Beni buraya getiren bir seyahatti.”

“Sadece kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylüyorum,” dedi Sophie. “Senin sorunun değilim.”

Kelimeler canını yaktı. Bunu kendi kendine kaç defa söylemişti? Ona kaç defa söylemişti? “Seni yalnız bırakmıyorum.”

“Doktor iyi birine benziyor,” dedi Sophie. “Eminim kalma- ma izin verecektir, ta ki—”

King’in çürüyen cesedini çiğnemesi gerekirdi. “Doktorla beraber kalmayacaksın.”

Sophie derin bir nefes aldı ve King sesindeki yorgunluğu hissetti. “Paran bende değil.”

“O ne demek?”

“Eğer bu yüzden kalıyorsan yani. Para çantadaydı. Çantayı da posta faytonunda bıraktım. Gitti yani.”

King parayı önemsemiyordu.

“Beni bu yüzden takip ettin, değil mi? Para için?”

“Hayır,” dedi King. “Seni prensip gereği takip ettim. Başka

birine ait tekerlekleri öylece alıp satamazsın. Sahibinin onlara ihtiyacı olabilir.”

“Neden o kadar çoklardı ki?”

“Hiçbir şeyden haberi olmayan bir kadını eşkıyalardan kurtarmaya çalışırken kendi tekerimi kırarsam diye.”

Sophie buna hafifçe güldü ama gülücükleri hafif bir hareketiyle bile kendini belli eden omzu yüzünden keskin bir soluk alışa dönüştü. King çok fazla olduğunu tahmin ettiği acıyı durdurabilmeyi dileyerek ona uzandı. “Sophie—”

Sophie yüzünü çevirdi. “Gitmelisin.”

King başını iki yana salladı. “Seni burada bırakmayacağım.”

“Neden? Benden hoşlanmıyorsun bile.”

Onu ilk gördüğü ve çizmesini çaldığı andan itibaren başında beladan başka bir şey olmamıştı. Ona tekerleklerine, yarım düzine kadar yarışa ve akıl sağlığının yarısına mâl olmuştu. Daha dün ona onu yalnız bırakması için yalvarıyordu.

Ama bugün...

“Seni yalnız bırakmayacağım.”

Doktor o anda geri dönmeye karar vermişti ve bir elinde bir bardak, diğer elinde de bir torbayla içeri girdi. “Şu an ateşinin olmaması hiç olmayacağı anlamına gelmiyor,” dedi Sophie’ye sanki King odada değilmiş gibi. “Bu otlar ateşinin çıkmamasına yardımcı olabilir.”

“Olabilir mi?” dedi King. “Kraliyet Koleji’nden tam olarak neden atılmışsın sen?”

“Gözle görülmeyen yaratıkların enfeksiyon yarattığı düşüncesine katılıyorum.” King bir kaşını kaldırdığında doktor gülümsedi. “Yardımlımı kabul etmemek için biraz geç kaldınız. Kurşunu çoktan çıkardım.” Sophie’nin oturmasına yardım et-

mek için uzandı. “Bu otlar onları öldürmeye ve seni iyi tutmaya yardım edebilir. Bunları her gün üç defa sıcak suya koyup iç.” Oturmasına yardım etti. “İlk dozun bu.” Sophie dumanı tüten bardaktan içerken doktor King’e döndü. “Aklı başında bir doktor bile birkaç gün burada kalmanı isterdi.”

King, Sophie’ye bakarak başını salladı. “Ben de hastana burada kalmak istediğimi söylüyordum.”

Sophie bilerek ona bakmayarak doktora odaklandı. Doktor başını salladı. “Harika. Bir odaya ihtiyacınız olacak.”

King başını salladı. “Halledildi bile.”

Bu Sophie’nin ilgisini çekti. Doktor, “Kocanız işini bilen biri,” dediğinde daha da ilgisini çekti.

Sophie ağzındaki bitkisel çayı püskürttü. “Benim... neyim?”

King, Sophie’nin bu yalanı bu şekilde öğrenmesini istememişti. Fakat evren onun yanındaydı, çünkü doktor kendini tekrar etme fırsatını yakalayamadı.

“Bayan Matthew?”

Küçük kulübede yankılanan ses artık kalıcı olarak açık kapıdan içeri giren bir çocuktan gelmişti. Arkasından gelen kendi yaşlarında bir de kız vardı.

“John, insanların evlerine böyle girilmez,” dedi en arkadan gelen genç kadın. King onların Sophie’nin yol kenarında neredeyse öldüğünü gören çocuklar olduğunu anladı. Kadının bakışları doktora dönüp kocaman oldu. “Vay canına,” dedi, “çok yakışıklısın.”

Herkes bu lanet doktoru fark etmek zorunda mıydı?

Doktor gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi şaşkın kadın.

“Kapı açıktı,” dedi John.

“Kapı yoktu bile,” dedi doktor soğuk bir tonla. “Sanırım hastayı görmek için buraya geldiniz.”

“Bayan Matthew!” dedi oğlan Sophie’yi görür görmez. “Yaşıyorsun!”

Bayan Matthew de kimdi?

Sophie çocuğa gülümsedi. “Öyleyim, John. Senin ve bu iyi doktorun sayesinde.”

“Öldüğünü sanmıştık,” dedi küçük kız suratını Sophie’ye yaslayarak. “Çok fazla kan vardı.”

“Gördüğünüz gibi ölmedim,” dedi Sophie.

“Hâlâ ölebilirsin,” dedi John, King’i kenara itip ona yaklaşıp.

“John!” dedi yanlarındaki kadın. “Bu hiç de cesaret verici değil.”

“Bu doğru, Mary,” dedi John açıklamak için Sophie’ye dönerek. “Annem bıçaklandıktan sonra ateşlenerek öldü. Böyle şeyler oluyor, değil mi doktor?”

“Olabilir.”

Tanrım. King bu sirkin kontrolünü ele almalıydı. “Bizi nasıl buldunuz?” dedi çocuklara doğru bir adım atarak.

“Kolaydı,” dedi Mary. “O yaralıydı ve siz de doktor bulmak için yola koyuldunuz. En yakın kasaba da burasıydı.”

“Biz de buraya geldik!” dedi John gururla.

“Harika,” diye karşılık verdi Sophie artık boş olan bardağını doktora verip masaya dönerken.

“Neden?” diye sordu King kendine engel olamadan.

Mary bakışlarını ondan Sophie’ye, sonra da doktora yöneltti. “Çünkü karın için endişelendik.”

“Neyi için?” dedi Sophie bakışlarını King’e yöneltip.

“Karım,” dedi King basit bir şekilde ve konuyu değiştirmeye çalıştı. “Onun için endişelenmenize gerek yok. Doktor her şeyi halletti.”

Doktor söze girdi. “Kurşunu çıkardım ve yarayı kapattım. Bay ve Bayan Matthew yarayı inceleyebilmem için birkaç gün burada kalacaklar.”

Mary başını salladı. “Harika. Biz de kalacağız.”

“Hayır,” dedi King.

“Ah, *hayatım*,” dedi Sophie, King’e bakarak. “Bence kalırlarsa çok iyi olur.” Dışarıdan bakan birisi için Sophie’nin gözleri kocaman ve sevgi dolu sayılırdı. Konuşmasına devam ederken mavi gözlerindeki kızgınlığı sadece King görebiliyordu. “Mary, odanın parasını *kocamın* ödemesine izin vermelisin.”

Omzundan vurulmuş olsa bile onu kazıklamaya bakıyordu.

“Olmaz,” dedi Mary.

“Olur olur. Kendisi çok zengindir. Ne de olsa *karısının* hayatının kurtulmasında önemli bir rolünüz var.”

Kahretsin!

“Evet,” dedi istemeden. “Öderim tabii ki.”

“Harika,” diyen Sophie neredeyse duyulmayacak şekilde konuşup uykuya daldı. King uyuyabilmesine şaşırmasa yüzündeki gülümsemeyi kendini beğenmiş bir gülümseme olarak tanımlardı. Doktora endişeli gözlerle baktı.

“Otların içinde uyumasına yardımcı olacak bir şey de var,” dedi doktor. “Onu hana taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Hayır.” King’in cevabı kısıydı. Çakma karısını kendisi ta-

şıyabilirdi. Ve bu manyak doktordan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istiyordu. “Bugünkü işlemler için ne kadar ödemeliyiz, doktor?”

Doktor, Mary’ye odaklandığından ona cevap vermedi. “Başınızın yan tarafında çok kötü bir morarma var hanımefendi.”

Kadın yanakları kızarıırken elini oraya götürdü. “Önemli bir şey değil.”

Doktor dönüp bir çekmece açtı. “Tabii ki önemli.” Küçük bir kapla geri döndü ve kabı açarak ona uzandı. Mary geri çekildi. Doktor duraklayarak sesini alçalttı. “Sizi incitmeyeceğim.”

Doktor, Mary’nin suratındaki morartıya beyaz bir krem sürerken King başka bir yere bakması gerekiyormuş gibi hissetti. Sonunda boğazını temizleyip doktora parasını vermek için cüzdanına uzandı... ama cüzdanı yoktu. Bir saatten daha az bir süre önce olduğu yere, kemerine baktı.

“Cüzdanınızı mı kaybettiniz, lordum?” dedi John topukları üstünde sallanarak.

“John,” dedi Mary hızlıca doktorun elinden kaçarak. Sesi nefes nefese gibiydi. “Eşinizin isteklerini yerine getirmeniz çok nazikçe, Bay Matthew,” dedi. King kelimeleri parasının gitmesinin verdiği şokun arkasından duyuyor gibiydi. “Umarım John’un cüzdanınızı aldığını öğrendikten sonra da aynısını yaparsınız.”

John, King’in cüzdanını uzattı. “Alıp götürmeyecektim zaten.”

Manyak bir doktor ve hırsızlar. Sophie tabii ki onu bu mükemmel grupla bir araya getirecekti. Sophie Talbot nereye giderse gitsin, başa bela sarıyordu. Oysa kaç defa onun Tehlikeli

Kızlar arasındaki en sıkıcı kardeş olduğunu duymuştu.

Tehlikeliydi, evet. Ama King kendi ünü için endişelenmiyordu. Kendi iyiliği için endişeleniyordu.

King çocuğa bakarak bir kaşını kaldırdı. “Çaldıklarını saklama niyetinde olduğunu gördüğüm ilk yankesicisin.”

Çocuk ayakkabılarına baktı. “Alışkanlık.”

“Kötü bir alışkanlık,” dedi King.

John doktora baktı ve ona uzun, altın bir zincir uzattı. “Bu da senin.”

Doktorun eli yeleğinin cebine gitti. “Hissetmedim bile.”

John sıırttı. “Ben Londra’nın en iyisiyim. Kendimi ıslah etmeye çalışıyor olmam ne yazık.”

King etkilenmemişti. “Yazık falan değil. Kesinlikle ıslah edilmelisin.”

Birkaç bozukluğu elinde çevirdikten sonra doktora ödemesini yaptı ve cüzdanını cebine koyup Sophie’ye uzanarak onu kibarca kucağına aldı.

Diğerleri kenara çekildiler ama küçük kız onu dikkatle izleyerek konuştu. “O tıpkı Uyuyan Güzel gibi.”

King başını eğip Sophie’nin kapalı gözlerine ve dolgun tenine baktı. Gerçekten de peri masallarındaki uyuyan güzel gibiydi. Bir an bu benzetmedeki anlamları düşündü. O bir prenses olabilirdi ama Eversley bir prens değildi.

“Uyuyan Güzel’in aksine, bu leydi uyanacak,” dedi, çocuktan çok kendisine söz veriyordu.

“Tabii ki uyanacak,” dedi kız. “Tek yapman gereken onu öpmek.”

Bu karma grup onu bu kadar yormamış olsaydı küçük kızın

söylediklerine gülerdi. Sophie Talbot'u öpmeyecekti. O çok farklı türde bir tehlike barındırıyordu.

7. BÖLÜM

UYUYAN GÜZEL UYANDI; ÖPÜŞMEYE GEREK YOK

Sophie ertesi gün uyandığında güneş ışıkları desenli camlardan dans ederek içeri sızıyordu ve Warbling Wren barının üstündeki odalarının pek de temiz olmadığını ortaya çıkaran rahatsız edici bir koku vardı.

“Uyandı.” Bu kelime, o, konuşan kişiyi göremesin diye odanın en uzak köşesindeki karanlığın içine yerleştirilmiş sandalyeden gelmişti. Ama onu görmesine gerek yoktu. Sesin sahibinin kim olduğunu net olarak biliyordu.

Onunla birlikte kalmıştı.

Sophie bu düşünceyle beraber gelen rahatlığı görmezden geldi. Onun yanında kalmasını istemiyordu. Kalmasına ihtiyacı da yoktu. O çapkın bir serseriydi. Ve o olmasaydı Sophie orada olmazdı bile.

Ama yine de kalmıştı.

Düşünmeden yerinden kalkmaya çalıştı ve omzunda oluşan

acı çığlık atmasına neden oldu. Bir eli direkt olarak bandajına gitti ki bu da bir hataydı, çünkü en ufak bir dokunuş yarasına alev aldırıyordu.

Eversley Markisi bir anda yanında bitmişti. “Lanet olsun, kadın. Dikkatli olma becerin mi yok senin?” Bir elini Sophie’nin sırtına koydu. “Yat.”

Sophie onun yardımını reddetti. “Dikkatliydim. Bir leydi uyandığında odasında bir serseri görürse yatağından çıkar.”

Eversley’in cevabı kum kadar kuruydu. “Benim deneyimlere göre, durum tam tersi.”

“Yanında bulundurduğun insanları sorgulamak lazım.” Omzu zonklamaya başlamıştı. “Ne kadar zamandır uyuyorum?”

“Aşaağı yukarı on sekiz saattir,” dedi Eversley. “Çay için uyandığını hatırlıyor musun?”

Bulanık bir anı canlandı. Mary bir kupayla ona doğru eğiliyordu. “Hayal meyal.”

“Peki acın ne durumda?”

Sophie yerinde kıpırdanıp acısını gizledi. “Katlanılabilir.”

“İlginç. Ben çok acıdığını tahmin ediyordum.”

Acıyordu ama Sophie bunu kabul etmeyecekti. “Bir leydi ile böyle konuşmamalısın.”

“Öyle mi? Sen kendinin de arada argo laflar söylediğinin farkındasın, değil mi?”

Sophie kızardı. “Sadece bir tane.”

“Lazım olan bir tane zaten.” Eversley, “Canın yanıyor mu?” dediğinde, Sophie başını kaldırdı.

Hem de nasıl yanıyordu. “Kadınlar acıya dayanıklılıklarıyla bilinirler.”

“Hmm. Bir de daha zayıf olan cinsiyet olarak biliniyorsunuz.”

Sophie ona bir bakış attı. “Bu belli ki hiç doğum ânı görmemiş bir adamın yorumu.”

Eversley’in dudağının kenarında hafif bir gülücük belirdi. “Gördüğüm kadarıyla daha iyisin.” Kelimelerin sıcaklığı Sophie’nin içinde büyük bir zevk hissi yarattı. King kapıya gidip onu açarak Sophie’nin göremediği biriyle konuştuğunda Sophie kendini toparlayacak zaman bulduğu için mutluydu. “Bunu yapmayı hiç istemesem de manyak doktora haber yolladım. Daha fazla çay istedim.”

Sophie doktoru düşündü. “Bana pek de manyak gibi gelmedi.”

“Seni romla uyandırdı ve üstüne bal sürdü. Bu malzemelerle yapılmış bir keki geri çevirmezdim ama konu tıbbi yardım olunca biraz garip duruyor.” Kıza yaklaştı. “Artık uyanık olduğuna göre şu omzuna bir bakayım.”

Sophie başını çevirip kokladı. *Rom ve bal.*

Garip kokunun sebebi hava değildi.

Tanrım.

Sophie geri çekilip elini havaya kaldırdı. “Hayır!”

Kocaman gözlerle ona bakan Eversley donup kaldı. “Anladım?”

Onun kokusunu alacaktı. “Daha fazla yaklaşma.”

“Neden?”

“Uygun değil.”

“Ne uygun değil?”

“Ben yataktayken burada ve bu kadar yakında olman.”

King bir kaşını kaldırdı. “Emin olun leydim, üstünüzü aç-

mak gibi bir amacım yok.”

O anki durumunu düşününce Sophie bundan emindi ama ona doğruyu da söyleyemezdi. “Ne olursa olsun, terbiye kurallarına uymak konusunda ısrar ediyorum.”

“Son bir gündür sana kim bakıyor sanıyorsun?”

Hay sıçayım. Haklıydı. Ona yaklaşmıştı. Kokuyu da fark etmiş olmalıydı. Ama bu yine de koklaması gerektiği anlamına gelmiyordu. Sol tarafındaki acıyı görmezden gelip omuzlarını dikleştirdi. “Benim bir ünüm var, anlarsınız ya.”

Eversley gözlerini kırpıştırdı. “Çalıntı bir üniforma ile Büyük Kuzey Yolu’nda vuruldun ve—”

“O üniformanın parasını ödediğimi kaç defa daha söylemeliyim?”

“Peki. Çalıntı bir uşaktan satın aldığın üniformayla Büyük Kuzey Yolu’nda vuruldun ve bundan önce de bekâr bir beyefendinin faytonuna kaçak olarak bindin.”

“Beyefendi biraz abartı olmadı mı sence de?”

Eversley yorumu görmezden geldi. “Ünün nasıl oluyor da zaten yerlerde olmuyor?”

Ünü son dört gündür yaşanan her şey yüzünden zaten yerlerdeydi ama Sophie bunu söylemeyecekti. Bunun yerine kimse onun kokusunu almadan nasıl banyo yapabileceğini düşünerek yeniden elini kaldırdı. “Bunlar gerçek değil, öyle *algılanan* zararlar.”

Eversley yeniden kaşlarını kaldırdı. “Ne kadar süredir Londra’da yaşıyorsun?”

“On yıldır.”

“Ve konu skandal olduğunda hâlâ gerçek ve yalan arasında bir fark olduğuna inanıyorsun. Ne hoş.”

Sophie kaşlarını çattı. “Söylemek istediğim şey, lordum, benden uzak durursanız iyi olacak.”

Karşı çıkacakmış gibi görünse de durdu ve Sophie'den çok kendi kendine, "Doktor her an burada olabilir zaten," dedi.

Eversley adamı çağırmış gibi, adam o anda yanlarına geldi. Elinde bir bardak çayla gelen Mary de yanındaydı.

Sophie anca o anda adamın ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladı. Tabii ki. Hepsi üst üste geliyordu. Yakışıklı birinin dikkatini adam onun aradığı leydi olmadığını anlayana kadar geçen yarım saniyelik süreden daha fazla üzerinde tutamamış olan Sophie, iki yakışıklıyla birden aynı ortamda olması gereken zamanlarda yatalak ve yıkanmamış olurdu. Kaderi bu olmalıydı.

"Bayan Matthew!" dedi doktor neşeyle. "Sanırım iyice dinlendiniz."

Ona bu ismi verdiklerini unutmuştu. "Öyle görünüyor, doktor..." Sophie duraksadı. "Özür dilerim ama isminizi unuttum, bayım."

"İsmimi hiç söylemedim," dedi doktor çayı Mary'den gülümseyerek alırken. "Teşekkür ederim."

Mary'nin yanakları kızardı. "Rica ederim, doktor."

Eversley sinir olmuştu. Yoksa bu başka bir şey miydi? Doktorun kadınlar üstündeki etkisini kıskanmış olabilir miydi? Hayır. Eversley'in kendisi de oldukça çekiciydi.

Sophie fark etmese de.

Fark etmek için ondan hoşlanması gerekiyordu.

Ve ondan *hoşlanmıyordu*.

Doktor yatağa yaklaşıp Sophie'ye çayı verdi. Sophie büyük bir yudum alırken bekledi ve o sırada doktor, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Sophie hayal meyal adamın hâlâ adını söylemediğini fark etti. Odadaki kimse bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Sop-

hie de Eversley Markisi'nin dikkatle izlediğini bilerek sorusunu cevapladı. "Oldukça iyi."

"Öyle olmadığından eminim." Doktor elinden çayı aldı ve Mary'ye uzattıktan sonra yatağa uzanarak gözlüklerini düzeltti. "Bir bakalım."

Sophie kokudan başka bir şeyi düşünemeyerek yastığına iyice gömüldü. "Bence—"

Adam onu görmezden geldi ve alnına elini koydu. "Harika. Ateşin yok." Sophie buna sevinemedi adam yeniden konuştu. "Çok daha kötü şeyler kokladım, hanımefendi. Sizi temin ederim." Adam kısık sesle konuşmadığı için kelimeler tüm odada duyuldu.

Eversley öfkeyle tavana bakarken Sophie kıpkırmızı oldu. "Bu yüzden mi yanma gelmeme izin vermedin?"

"Rom ve bal ile ilgili açıklamayı yapan sendin," dedi Sophie kendini savunarak.

"Onun manyaklığına dikkat çekmek içindi, *senin* kötü kokuna değil!"

Mary'nin ağzı açık kaldı.

Sophie bu kadar öfkeli olmasa kendi ağzının da açık kalacağını düşündü. "Kötü kokum mu?"

Eversley bir sonraki adımını düşünür gibi olduğu yerde salladı. "Ben öyle demek—"

Sophie'nin canına tak etmişti. "Bana söylediğiniz centilmenlik dışı onca şey içinde, ki birçok şey söylediniz, en kötüsü buydu, Lordum."

Eversley bir şey söylemek istiyor gibiydi ama geri çekildi. Neyse ki doktor bandajı çekmek için o ânı seçti ve Sophie acı içinde bağırdı.

Eversley bir adım öne gitti. "Canını yakıyorsun."

“Evet, fark ettim,” dedi doktor başım kaldırıp bakmadan. “Ama enfeksiyon belirtisi yok.”

Sophie rahatladı. “O zaman yaşayacağım?”

Doktor onun gözlerine baktı. “Bugün için, evet.”

“Tanrım,” dedi Eversley. “İnsanları rahatlatmayı seven bir pisliksin, değil mi?”

Doktor ona döndü. “Ben gerçekleri söylerim. Yaralanmadan sonraki gün ateş ve enfeksiyon olmaması olumlu bir şey. Ama tıp bilimden çok bir sanat. Hâlâ ölebilir.” Dikkatini Sophie’ye verdi. “Hâlâ ölebilirsin.”

Sophie ne diyeceğini bilemediği için sadece, “Ah,” demekle yetindi.

Doktor çantasından daha fazla çay çıkardı ve başucu sehpasına koydu. “Birkaç günden daha fazlası için çaya ihtiyacın olup olmayacağını bilmiyordum ama daha umutlu hissediyorum.”

Sophie bunun kendisini geleceği hakkında daha emin hissettirmesi gerektiğini düşündü. Fakat diğer söylemine bakılırsa, bu tamamen doğru değildi.

Doktor konuşmaya devam etti. “Çaya devam et. Bu karışım seni diğeri kadar uyutmayacak. Ve yaranı temiz tut.” Sehpanın üstündeki otların yanına bir kutu bal koydu ve Eversley’e döndü. “Bal çok önemli. Her banyodan sonra mutlaka sürün.”

Sophie bu görevin kendisi için çok büyük bir problem olan kişiye verilmesine karşı çıkmak istese de, farklı bir kelime onun dikkatini dağıtmıştı. “Banyo yapabilir miyim?”

Doktor ona döndü. “Tabii ki. Tercihen her gün, temiz ve sıcak suyla. Ve eğer hasta hissedersen ya da yaranın görüntüsünde bir değişiklik olursa hemen beni çağırın.”

Bu, oradan gidemeyeceklerini gösteriyordu. “Ne zaman bu-

radan gidebiliriz?” Herkes birbirinden şaşkın şekilde ona baktı.

“Özgür iradeniz var Bayan Matthew,” dedi doktor. “Fakat ben en az bir hafta kalmanızı tavsiye ederim.”

“Bir hafta,” dedi Sophie. Bir hafta içinde kuzeye varmış olmayı, gelecek hayatına başlamayı planlıyordu.

“Küçük kasabamızı beğenmediniz mi?”

Sophie’nin bakışları Eversley’e kaydı. Onun da kuzeye gitmesi gerekiyordu. “Bir hafta çok uzun bir zaman,” dedi. “Kocam,” –Eversley’in gözlerindeki uyarıyı görmezden geldi– “ile birlikte Cumbria’da yapmamız gereken işler var.”

Doktor bir omzunu silkti. “O zaman gidin.”

“O sağlığına kavuşana kadar olmaz,” dedi Eversley. “Sağlığına kavuştuğunu nereden anlayacağız?”

Doktor ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. “Yarası geçtiğinde ve hâlâ ölmediğinde.”

Eversley adamı boğazlamak istiyor gibi duruyordu. Sophie gülümsedi. “Teşekkürler, doktor.”

Adam kibarlığa kibarlıkla karşılık verdi. “Ne zaman giderseniz gidin, beni görmeye geleceğinize inanıyorum Bayan Matthew.” Çıkmak için hareketlendi ve Eversley’e bakarak başını bir kez öne eğdi. “Bay Matthew.”

“Sizi geçireyim,” dedi Mary yakışıklı adamın peşinden giderek.

Sophie kapı kapanırken onu izledi. “İnsanı bir anda hayatta olduğuna bu kadar mutlu eden başka bir adamla tanışmadım.”

Eversley ona kaşlarını çatı. “Bize neden Matthew diyorlar.”

“Uşağımın adı.” Kelimeler Sophie’nin ağzından gizlemeye çalıştığı bir esnemeyle beraber çıkmıştı.

Eversley gözlerini kırptı. “*Benim* uşağımı demek istedin sanırım.”

Sophie bir elini havada salladı. “Neyse ne. Adı Matthew. Posta faytonunda o ismi kullandım.”

“Ben de evli olduğumuzu söyledim.”

“Bu çok saçma bir şey.”

“Evet. Bir uşak gibi adlandırıldığımı yeni fark ediyorum.”

“Ama iyi bir uşak,” dedi Sophie yine esneyerek. Yorgunluk onu ele geçiriyor gibiydi.

“Kötü bir uşak,” dedi Eversley ona yaklaşıp yastıklara dayanmasına yardım ederek. “Eğer iyi olsaydı, sana yüksek sınıftan leydilerle konuşmadığını söyler işine dönerdi. Onu bulup omzuna bir kurşun sıkmak gibi bir niyetim var, çünkü o olmasa tek parça olurdu.”

Onun için endişeleniyor muydu? “Tek parçayım zaten,” dedi Sophie fikrin uyandırdığı zevki görmezden gelerek. Fikri de görmezden geliyordu. “Ve görünüşe göre banyo yapmalıyım.”

“Tanrım,” dedi Eversley. “Berbat koktuğunu söylemek istemedim.”

Sophie gözlerini kapatıp içini çekti. “Dikkatli olun, Lordum. Bunu yapmanın yalnızca iki yolu var. Birinci yolda beni kızdırırsınız. İkincisi ise yalancı olduğunuz anlamına gelir.”

Uykuya dalmak üzereyken bir sessizlik oldu ama hâlâ onu duyacak kadar uyanıktı. “Neden kuzeye gidiyorsun? Orada ne var?”

“Kitapçı dükkânım,” dedi Sophie. Düşünceler ağzından dökülmeden önce güçlükle şekil alıyordu. “Mossband... yapışkan çörekler... Robbie.”

“Robbie mi?”

“Hmm?” Konuşmayı devam ettirmek zordu.

“Robbie kim?”

Bulanık bir anı canlandı. Sarı saçlar ve elma yanaklar. Arkadaşı. Gerçekten var olan tek arkadaş. Çok uzun zaman önce, “Evleneceğiz,” diye söz vermişti.

Sophie gülümsedi. Bir arkadaşla evlenmek iyi olurdu. Belki de Sophie’yi severdi. Sevmek güzel olurdu. Belki de evlenirdi. Belki de mutlu olurlardı.

Ne de olsa yıllar önce söz vermişlerdi. Sophie de söz vermişti. “Evleneceğiz.”

Kelimeyi yüksek sesle, onu izleyen Eversley Markisi’nin önünde tekrar etti.

8. BÖLÜM

KİRLİ S PROGRAMI: UYAN... YIKAN... KUR YAP?

Gece olmuştu. King odaya bir küvet ve soğuk su getirtirken Sophie'nin birkaç saat uyumasına izin vermişti. Sophie örtülerin altında kıpırdanmaya başladığında ise sıcak suyu getirtti. Kovaları getiren kadına ödemesini yaptığında ve bakır küvetten dumanlar yükseldiğinde ise Sophie'nin uyanmasını beklemeye başladı.

Onu küçük odanın duvarına dayalı olan yerinden izledi. Sophie derin uykudan uyanırken ve uykunun rahatlığı yerini omzunun acısına, gerçek dünyanın acısına bırakırken Eversley onun mum ışığının aydınlatığı yüzüne odaklanmıştı.

Babasının ölüp ölmediğini merak ediyordu.

Agnes'in mesajı acildi. King'in çoktan Lyne Dükü olmuş olması muhtemeldi. Onu bolca cezalandırmış olan adama en son ve cezalandırıcı sözü söylemek için son şansını kaybetmiş olması mümkündü.

Babası onun bir aile kurmak için, mutluluk için ve aşk için sahip olduğu tek şansını mahvetmişti.

Anılar birden gözünde canlandı. King çitlerle çevrili Lyne labirentindeydi ve babası arkasında gerekli direktifleri veriyordu. “İki defa sola, sonra sağa, sonra bir kez daha sola ve bir daha sağa döneceksin. Merkeze varana kadar,” demişti düğ onu ileri yönlendirerek. “Devam et hadi. Merkeze kadar.”

King yola devam etmişti ve merkeze vardığında babası ona Theseus³ ve Minotor’un⁴ hikâyesini anlatmıştı. “Biz kim oluyoruz?” diye sormuştu King.

“Tabii ki Theseus!” demişti düğ. “Mükemmel kahramanlar.”

King bu anıyla beraber olduğu yerden kalktı.

Kahramanlarmış. Ne yalan ama.

Sophie’nin yanında durmak için ona doğru ilerledi. Bir skandal fırtınası olduğu belli olan bu kız için zaman ayıramazdı. Londra ona sade ve sıkıcı Talbot kızı diyordu. King bu düşünceye hafifçe güldü. Keşke onu şimdi omzundaki yarayla hiçliğin ortasındaki bir handa sahte kimlikle uyurken görse-lerdi.

Sophie Talbot’ta sıkıcı hiçbir şey yoktu.

Evlenecekti.

Bunu ona en başından neden söylememiştir ki?

King aşk için evlenmek isteyen kadınları biliyordu.

Bir defasında o da birisi için sözü geçen aşk pozisyonundaydı.

Sophie’nin aşkı kimdi? Londra’dan sürgüne gönderilerek kaçıyor ve Robbie adlı –ki Robbie adını kullanan yetişkin

³ Atina’nın efsanevi kralı.

⁴ Yunan mitolojisinde yarı insan yarı boğa bir yaratık.

bir adamın adamlığını sorgular haldeydi– kişiyle özel gelecek planları varsa, bundan neden bahsetmemiști?

Kocas1 için Robert daha uygun bir isimdi. Daha doğruydu. Ona iyi göz kulak olabilirdi.

King'in bunu çok önemseydiğinden değildi tabii.

King bunu düşünürken Sophie kaşlarını çatı ve nefes alış verışı hızlandı. Birazdan yanacaktı ve bilincinin açılmasının getirdiğı histen nefret edecekti.

King yatakta onun yanına oturdu. Kendi kendine onun ateşine baktığını söyleyerek elinin tersini Sophie'nin alnına dayadı ve vücut ısını hissedince rahatladı. Sophie'nin kaşları daha da çatılınca King başparmağıyla kaşlarının arasında oluşan çatlağı dokunmadan edemedi.

Sophie bunu hissedince geri çekildi ve King gururunu görmezden gelerek onun yanağına uzandı. Ona rahatlık veren kişi olmak istemiyordu. Kız tamamen baş belasıydı ve King o olmadan da yeterince belaya bulaşmıştı zaten.

Ama elini çekmedi.

“Sophie,” dedi yumuşak bir tonla. Kendi kendine onu, derin mavi gözlerini görmek için değil, çok istiyormuş gibi görüldüğü banyoyu yapabilmesi için uyandırdığını söyledi.

Sophie içini çekip ona doğru döndü ama uyanmadı.

“Sophie,” dedi King. Dudaklarında onun adını duymaktan hoşlandığını ve yaptığı şey tam olarak bu olsa da onu okşamaya devam etmemesi gerektiğı gerçeğini görmezden geliyordu. Teninin yumuşaklığına, ipeksi kaşlarına, solgun tenine değen siyah kirpiklerine, pembe dudaklarına hayranlıkla bakıyordu.

Sanki elini yanmış gibi kendini çekerek ayağı kalktı.

Dudaklarının rengi onun fark etmesi gereken bir şey değildi.

Banyo yapmak istemişti, King de bunu ayarlamıştı. O andaki ilişkileri bundan ibaretti. Ellerini ve gözlemlerini kendine saklayacaktı. “Sophie,” dedi daha ciddi ve yüksek bir sesle.

Sophie hemen gözlerini açıp onu gördü.

“Banyon,” dedi.

Sophie yatak örtüsünü çenesine doğru çekerken bakışları odanın diğer ucuna döndü. “Ben uyurken mi getirdiler?”

“Evet.”

Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Beni gördüler mi?”

King buna gülümsedi. “Fark eder mi?”

Sophie’nin gözleri kocaman oldu. “Tabii ki!”

“Görmediler. Giyinme odası perdesini yatağın yanına astım.”

Sophie başını salladı. “Teşekkür ederim.”

“Ama ben gördüm,” dedi ona çatmadan edemeden. “Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Sen sayılmazsın,” dedi Sophie.

Bu King’in aklına yatmamıştı. “Anlamadım?”

“Sen benden hoşlanmıyorsun.”

“Öyle mi?”

Sophie başını iki yana salladı. “Hayır. Sebeplerini de yeterince sıraladın.” Oturur pozisyona geçerken suratını buruşturdu. “Neyse ki en sinir bozucu olanı yok saymaya çalıştın.”

“Senden yeterince hoşlanıyorum.”

“Ve bu geçici bir şey,” dedi düz bir ses tonuyla.

Sinir bozucu olmadığından ondan hoşlanıyordu. Konuyu değiştirdi. “Senin için bir elbise de buldum.”

Sophie giyinme odası perdesinin üstündeki sade ve gri elbiseyi gördü. “Mary’yi çağırabilir misin?”

“Neden?”

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Ben yardım ederim.”

Sophie başını iki yana salladı. “Bu konuda olmaz.”

“Hangi konu o?”

Sophie’nin yanakları kızardı. “Lordum, seninle banyo yapmam.”

Kelimelerin onu kışkırtmasını istememişti. Tanrım, üstü başı kan, rom, bal ve Tanrı bilir daha nelerle; maceralarının izleriyle kaplıydı. Ve tabii banyo yaparken giyinik olamazdı. Fakat bir sebepten ötürü Sophie’nin çıplak olacağının iması bile bir anda sertleşip rahatsız olmasına neden olmuştu.

O yakında evlenecek, lanet olası.

“Sana yardım edebilirim,” dedi gereksiz bir şekilde kaba olduğunu bilerek.

Sophie başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Neden?”

Sophie ona bir embesilmiş gibi baktı. “Sen bir erkeksin.”

“Ben sayılmam sanıyordum.”

Sophie gözlerini devirdi. “Bu konuda sayılıyorsun.”

King’in onun istediğini yapması gerekiyordu. Gidip diğer kadını çağırmalı ve ikisini yalnız bırakmalıydı. Ama son günlerde olanlar bunun aksini istemesine neden oluyordu. “Kendisi uygun değil.”

Sophie gözlerini kırıştırdı. “Nerede?”

“Sen istediğin için parasını benim ödediğim odasında.”

“Benim iznim olmadan evli olduğumuzu söyleyerek bunu hak ettin.”

“İlişkimizi tanımlamak için senin uyanmanı mı bekleliydim?”

“Doğruyu söyleyebilirdin,” dedi Sophie.

“Gerçekten mi?” dedi King. “Bunun bu duruma katkısı olacağını mı düşünüyorsun?”

Sophie iç geçirdiğinde King kazandığını anlamıştı. “Saat gecenin bir yarısı ve kadın diğer iki çocukla ilgileniyor,” diye açıkladı King. “Eğer banyo yapmak istiyorsan, yardımımı kabul etmek zorunda kalacaksın.”

Sophie buharı tüten küvete özlem dolu gözlerle bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Bakmamalısın.”

“Bunu hayal bile etmem zaten.” King’in söylediği en bariz yalan bu olabilirdi.

Sophie bir şekilde buna inandı ve başını sallayarak örtülerin altından çıktı. Ayağa kalktığında başının tepesi King’in çenesine denk geliyordu ve King onu odanın diğer tarafına götürmek için kendini zor tuttu. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu, çatallı sesini fark ederek boğazını temizledi.

“Vurulmuşum gibi.”

King bir kaşını kaldırdı. “Zekice.”

Sophie gülümsedi. “Omzum ağrıyor ve sanki bir haftadır uyuyormuşum gibi hissediyorum.”

Yanan ateşi küvetin yanma götürerek su kabını ateşin üzerine tuttu. “Banyonu yaptıktan sonra içmen için daha çok çay yapacağım,” dedi ona dönerek. “Yemek de var.” Kelimeler Sophie’nin midesinin hafifçe guruldamasına neden olduğunda Sophie elini karnına götürdü. Yanakları kızardığında King ona gülümsedi. “Sanırım açsın.”

“Öyle görünüyor,” dedi Sophie.

“Banyodan sonra önce yemek, sonra çay o halde. Sonra da uyku.”

Sophie onun gözlerine baktı. “Oldukça otoritersin.”

“Bu özel bir yetenek.”

“Sana King denmesi oldukça uygun.”

“İsim insanın kaderidir.”

Sophie bunu görmezden gelerek ilerleyip bakır küvete giderken ona döndü. “Teşekkür ederim.”

King kollarını gövdesinde bağdaştırmış şekilde duvara yaslandığı yerden onu dikkatle izledi. “Rica ederim.”

Sophie aşağı eğildi ve parmaklarını sıcak suda gezdirirken beklentiyle iç geçirdi. Suyun sesi, yanan bir ateşten yükselen çıtırtılar gibiydi, kulağa saf ve katıksız geliyordu. Çok çekiciydi.

King kaskatı kesildi. Leydinin zevkiyle ilgilenmiyordu.

Keşke birisi bedenine de bunu söyleseydi.

Keşke birisi bedenine Sophie’nin ödünç alınmış olan geceliğinin göğüs kısmının onu ne kadar sardığıyla, kalçasının üzerine nasıl toplandığıyla ve kalçası ile bacaklarını ne kadar sardığıyla ilgilenmediğini söyleseydi. O parmaklarının başka nerelere gidebileceğiyle ilgilenmediğini de...

King başını kaldırdığında Sophie’nin ona baktığını gördü.

Öksürdü. “Banyo yapmayacak mısın?”

Sophie kaşlarını kaldırdı. “Sen arkanı döner dönmez yapacağım.”

King arkasını dönmek istemiyordu. “Banyo yaparken yardıma ihtiyac duyarsan ne olacak?”

Sophie başını iki yana salladı. “Duymayacağım.”

King gözlerini kısıp ona baktı. “Duyabilirsin.”

“O zaman birkaç metre ileride, mantığın başka bir şey söylese bile kurtarıcım olmaya hazır olacaksın.”

King kaşlarını çattı ama söyleneni yaptı. Sophie Talbot’a

dokunmak gibi bir amacı olmadığı için soyunmasını izlemek kendine eziyet olacaktı. En iyisi arkasını dönmekti.

Ama öyle olmadı.

Bu resmen işkenceydi.

Üstünü çıkarmaya başladığı an teninden kayan kumaşın sesini, yarasına dokunduğunda soluklarının hızlanmasını, kolunu rahatsız bir şekilde hareket ettirmiş olduğu bir anda çıkardığı neredeyse duyulmayacak kadar az olan o sesi duyduğu an yaptığı hatayı fark etti.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu. Sesi biraz sert çıkmıştı.

Sophie bir an sessizce durduktan sonra yumuşak bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi.

King boğazını temizledi. “Omzuna dikkat et.”

“Ettim.”

Geçmiş zaman. Tanrım. Omuzları çıplaktı.

Bunu düşündüğü anda kanıtını duydu. Kalçalarından aşağı ittiirdiği kumaşın sesi o kadar ritmik ki, King, Sophie’nin onu indirebilmek için hareket ettirdiğini düşündü.

Hayal gücü çalışırken yumruklarını sıkarak duvara yaslandı.

Sophie’nin soluğu hızlanmıştı ama King’inki kadar değildi. Onun kalp atışları kadar hızlı değildi.

Başka yerlerinin zonklaması kadar hızlı değildi.

Sonra, Sophie’nin yerini değiştirdiği ahşap duş taburesinin çıkardığı sesi ve ardından Sophie’nin suya girmesiyle sanki saf ve katıksız zevkin içine düşmüş gibi mükemmel bir şekilde iç çektiğini duydu.

Bu hayatının açık ara en kötü akşamlarından biriydi.

Arkasını dönmek için tüm gücüyle direniyordu. Ona git-

memek için. O lanet küvetin yanına gitmemek, hem King onu izlediğinden hem de sıcaklık yüzünden kızarmış bedenine bakmamak için...

Tanrım.

Onu istemiyordu.

Ama istiyordu da.

Sophie yakında evlenecekti.

Robbie adında bir angutla.

Onunla nerede tanışmıştı ki? Cumbria'dan biriyle nasıl evlenmeyi planlıyordu? Ellerini ceplerine soktu. Umurunda değildi.

Sophie sade, fazla usturuplu ve eğlencesiz biriydi.

Yalancı.

Ve sonra Sophie kendini yıkamaya başladı. O kendini temizlerken King onun tenine ve küvete değerek akan suyun sesini duyuyordu, yılgınlıkla kükrememek için kendini zor tuttu. Islak bez onun mükemmel ve solgun teninde gezinirken kollarının ve bacaklarının küvetin kenarından görüldüğünü hayal etti. Boynunu ve göğsünü yıkarken başını geri atıyor, elleri sonsuz bir zevkle bedeninde yavaşça hareket ediyordu. Suyun altına girip üstüne çıkıyor, kıvrımlarda dolaşıyor ve bez görünürde elinden başka hiçbir şey kalmayacak şekilde kaybolana dek aşağıya inerken, o parmaklar farklı türde bir nemin içine dalyordu.

“Sana neden King diyorlar?”

King neredeyse olduğu yerde zıplayacaktı.

Gözlerini kapatıp yumruklarını sıkarak bir şekilde konuşabildi. “Bu benim adım.”

Suda bir hareketlenme oldu. “Annenle baban sana King adını mı vermiş?”

King, Sophie'nin banyo süresinin uzamasını istemediğinden derin bir soluk verdi ve "Kingscote," dedi.

"Ah," dedi Sophie. Bir süre sessiz ve hareketsiz kaldı. "Ne kadar da abartılı bir isim."

"Ailem abartılı olmakla övünür zaten."

"Bir defasında Lyne Kalesi'nde bulunmuştum." King çocukluğunu geçirdiği evin hatırlatılmasından hoşlanmadı. Cevap vermedi ama Sophie yine de konuştu. "Dük bir keresinde orayı ziyarete açmıştı. İçeride bir labirent vardı." King kendisinin de aklında olan yeri hayal eden Sophie'nin sesindeki gülümsemeyi fark etmişti. "Kız kardeşlerim ve ben içeride kaybolup yarım gün geçirmiştik. Labirentin merkezini bulmuştum ve oturup iki saat boyunca kitap okumuştum. Beni hiç bulamadılar."

"Britanya'daki en zorlu labirentlerden biri olarak bilinir," dedi King. "Yolunu bulabilmiş olman etkileyici. Kaç yaşındaydın?"

"Yedi ya da sekiz. Büyüleyici bir yerdi. Bir çocukken orda yaşadığın zamanlarda orayı çok sevmiş olmalısın."

Labirent nesillerdir oradaydı ve çok iyi şekilde bakılmasına rağmen nadiren kullanılırdı. King dadısını, hocalarını ve hemşiresini kaybederek labirentin dönemeçlerini ve çıkmazlarını incelerken sayısız saatler geçirmişti. Onu bulabilen tek kişi babasıydı.

Boğazını temizledi. "Arazide en sevdiğim yerdi."

"Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum. Büyüleyiciydi."

Sözlerinde saygılıydı ve King istemese de bir süre sonra onu oraya götürdüğünü hayal etti. Labirentin merkezindeki çeşmede, Minotor'un mermer heykeli üstlerinde yükselirken... Onu o anda labirentin merkezine götürebilse, Sophie'nin kitap okuyor olmayacağını düşündü.

Bunu düşününce ellerini saçlarının içine daldırdı. Onu asla oraya götürmeyecekti.

Hiçbir zaman.

Sophie iyileştiğinde ondan kurtulacaktı.

Nihayet.

“Eve sık sık gider misin?”

Neden konuşmak zorundaymış gibi hissediyordu ki? Bu içinde bulunduğu suyun sesini duymayı zorlaştırıyordu.

King dişlerini sıktı. “Hayır.”

“Ah,” dedi Sophie, daha fazla şey söylemesini umduğu belliydi. “En son ne zaman gitmiştin?”

“On beş yıl önce.”

“Ah,” diye tekrar etti Sophie. Bu sefer daha yumuşak, daha şaşkıındı. “Şimdi ne oldu?”

“Gerçekten de dedikodu köşelerini okumuyorsun, değil mi?” diye sordu King. Londra’daki leydilerin nakış işlemekle çay arasında yaptıkları bu değil miydi?

“Bu annemin çok gerilmesine neden olan bir gerçek,” dedi Sophie. King sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Ona bakıp gerçekten gülüp gülmediğini görmek istedi. “Ama kız kardeşlerim hakkında konuşma tarzlarını sevmiyorum.”

“Çok sadıksın.”

Sophie başka bir yere baktı. “Bu kadar dert etmemeliyim aslında. Kız kardeşlerim *TALBOT DEDİKODULARI*’na bayılıyor. Kim daha çok skandala imza atacak diye yarışıyorlar.”

“Kim kazanıyor peki?”

Su sesinde bir duraklama olunca King, Sophie’nin pozisyon değiştirdiğini anladı. “Bugünlerde Seline. Mark Landry ile birlikte olan. O adamı tanıyor musun?”

“Evet.”

“Birkaç hafta önce *Scandal Sheet*’te yazana göre Bay Landry Seline’e çok güzel bir kısrığa binmeyi öğretmiş ve sonrasında aynı kısrığı ona hediye ederek babamın evlenmeleri konusunda ısrar etmesini sağlamış.”

“Bu abartılı hediye yüzünden mi?”

“Hayvanın adı Godiva olduğu için. Seline’in ona binmeyi Landry arazisindeki ahırlarda çıplak şekilde öğrendiğini ima ediyorlar.”

“Bu kulağa çakma geliyor.”

Sophie cevap verdiğinde sözlerindeki gülüşme tonu belliydi. “Kulağa rahatsız edici geliyor.”

King güldü.

“Seline’in ve Bay Landry’nin bu hikâyeye bayıldığını söylememe gerek yok,” diye ekledi.

“Mark Landry’nin şımarıklığı sevdiğini bilmeyen yok.”

“Kardeşimle büyük ihtimalle o yüzden bu kadar anlaşıyorlar,” dedi Sophie. “Senin de ondan at satın aldığını düşünüyorum.”

“Evet, bir de kulübümüz var.”

“Landry’nin White içinde hoş görüldüğüne inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi. “İçinde şok edici bir şey geçmeyen bir cümle kurduğuna henüz tanık olmadım.”

“Kulüp White değil,” dedi King. “Aynı kumarhaneye gidiyoruz.”

“Ah,” dedi Sophie kısık bir sesle. “Kumarhaneler hakkında pek fikrim yok.”

“Orayı seversin,” dedi King. “Dedikodu ve skandallarla dolu, kurşunlara karşı pek de güvende olmadığın bir yer.”

Sophie güldü. “Eminim hoş karşılanmam. Artık bilindiği üzere, yeterince dedikodu bilgim yok.” Bir an durdu ve devam ederek “Ki bu da konuyu yine neden Lyne Kalesi’ne dönmek istediğine getiriyor.”

Sorusuyla birlikte odadaki tüm eğlence yok oldu ve King o ânı kaybetmemek için uzun süre cevap vermedi. Ama an kaybolmuştu bile. “Babam ölüyor.”

Sophie küvette hareket etmeyi kesti. Aralarındaki sessizlik uzayıp ağır ve sağır edici bir hal aldı. “Üzgünüm.”

King, Sophie’nin cümlesindeki doğruluk karşısında kaskatı kesildi. “Ben değilim.”

Ona gerçeği söylemek neden bu kadar kolaydı?

Sophie bir süre etrafındaki suyla beraber oldukça sessizdi. “Değil misin?”

“Hayır. Babam şerefsizin teki.”

“Ama yine de eve dönüyorsun.”

King bir an o kelimeleri ve içindeki soruyu değerlendirdi, sonrasında yıllar önce geleceğini mahveden babasını düşündü. King’in istediği tek şeyi elinden alıp onu mahveden babasıydı. King’in hayatını dükün istediği şeyi mahvederek misilleme yapmak üzerine kurmasına neden olan babasını.

Ona neden açıklama yaptığını bilmiyordu. “Beni çağırdı. Ve ona söyleyecek bir şeyim var.”

Daha çok sessizlik oldu. Ve en sonunda Sophie, “İşim bitti,” dedi.

Tanrı’ya şükürler olsun.

Sophie küvette ayağa kalktığı anda ve hatta su sesleri çıkarak hafifçe çığlık attığında bile dönüp arkasına bakmadı. Aynı şey ikinci kez olduğunda da bakmadı. Bu centilmence davranışı için hakkı verilmeliydi.

Dönmek yerine, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Sophie ve yine aynı ses oldu.

King omzunun üstünde bakma riskini aldı.

Hata.

Derin bakır küvette sadece kafasını görebiliyordu ama yanaklarına bakılırsa Sophie temizlenmiş aklanmış ve mükemmel olmuştu.

“Bakma!” diye bağırdı.

“Sorun nedir?”

“Ben...” dedi Sophie. “Çıkamıyorum.”

Bu ne demekti? “Neden?”

“Çok kaygan,” dedi umutsuz bir ses tonuyla. “Ve omzum... Kolumdan destek alamıyorum.”

Tabii ki. Evren kesinlikle onu cezalandırıyordu.

Ceketini çıkarmaya başlayarak arkasına döndü.

“Arkanı dönme!” dedi Sophie küvetin içine batarak.

King onu dinlemedi ve kollarını sıyırmaya başlarken sinirlendiğini hissediyordu. “Seni temin ederim ki, leydim, sen ne kadar yardım istemiyorsan ben de o kadar yardım etmek istemiyorum.”

Biraz ikiyüzlüce olsa da doğrudu.

Sophie küvetin kenarından bakıyordu. “Kabalaşman gerekmiyor.”

Başka bir erkek olsa, Sophie’nin bu sözleri kendini korumak için değil de hakaret olarak söylediğini düşünmesiyle içinde bir acı hissederd.

Ellerini en uygunsuz yerleri örtmesi için yerleştirdiyse de istediği etkiyi elde edemedi. Hatta King’in dikkatini omzundan düşerek suya değen kıvrıcık, koyu renkli ve baştan çıkarıcı

saç tutamına çekmiş ve onu orada çekerek yerine bir öpücük kondurmak istemesine neden olmuştu.

Bu delilikti.

King bakışlarını onun yüzüne odakladı. Aklını korumak için öyle yapması gerekiyordu. “Seni çekip çıkaracağım.”

Sophie’nin gözleri kocaman oldu. “Ama ben—”

“Durumun gayet farkındayım, Leydim.” Saygı sözcüğünü kullanırsa belki de onunla beraber küvete girmeye bu kadar meyilli olmazdı.

“Gözlerini kapat,” dedi Sophie.

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü seni kafa üstü yere düşürmek istemiyorum. Eğer gözlerin kapanmasını istiyorsan, kendi gözlerini kapatmanı tavsiye ederim.”

Sophie karşı gelemeden aşağıya eğildi ve onu havaya kaldırdığında üstünden akan sular King’in gömleğinin önünü ve pantolonunu ıslatarak odanın zeminindeki su birikintisine doğru ilerledi.

King onu kaldırdığında çılgılık atan Sophie gözlerini gerçekten de kapatmıştı. Elleriyle omzunu sıkıca tutuyor ve dengesini sağlamaya çalışıyordu. Bunun havaya kaldırıldığı için ortaya çıkan doğal bir hareket olduğundan şüphesi yoktu King’in, ama yine de bu Sophie için bir hataydı; çünkü elleri onun omuzlarında olduğu için vücudunun geri kalanını örtecek bir şey yoktu.

Bedeninin geriye kalan yumuşak ve pembe kısmı açıktaydı.

Artık onun yüzüne bakmıyordu.

Sophie gözlerini açıp durumu fark ettiğinde zaten pembe olan teni kıpkırmızı oldu. “Beni aşağıya indir!” King, Sophie

sanki ateş parçasıymış gibi onu hemen yere bıraktı. Sophie yere iner inmez kendini bir havluya sardı. “Bakmayacağını söylemiştin!”

“Hayır,” dedi King. “Bakmak istemediğimi söylemiştim.”

Sophie ondan uzaklaşarak yatağın öbür ucuna oturdu. Bunu düşünmeden yapmış olmalıydı çünkü pembe teninin yatakla birleşmesi düşüncelerini pek uzaklaştırmamıştı.

Düşüncelerini hayata geçirecek değildi tabii.

Leydi Sophie Talbot’u istemiyordu.

Yani istiyordu ama istemek istemiyordu.

“Bu gerçekten çok anlamlı bir argüman.”

King sesli mi düşünmüştü? Hayır. Sophie ona bakmış olmasından bahsediyordu.

“Hanımefendi,” dedi King olabilecek en ciddi ses tonuyla, “aklı başında olan hiçbir adam o sözü tutmazdı zaten.”

Sophie havluyu daha da sıktı. “Centilmen bir erkek tutardı.”

King güldü, gerginliği sesinin çatallı çıkmasına neden olmuştu. “Seni temin ederim ki tutmazdı. En ahlaklı peder bile tutmazdı.”

Sophie dudaklarını birbirine bastırdı. “İslanmışsın. Gidip kendine kuru kıyafetler bulsan iyi olur.”

Oradan kovulmuştu. Hem de bir parça kumaştan başka hiçbir şey giymemiş olan kibirli bir kadın tarafından.

Daha düşük seviyeli bir adam kalkar giderdi. Ve Tanrı biliyordu ya, King de gitmeliydi. Giyinip örtülerin altına girmesi için ona biraz zaman vermeliydi. Temizliğinin tadını çıkarmasına izin vermeliydi. Ona yemek getirmeli ve üstünü başını düzeltmeliydi.

Bir centilmen öyle yapardı.

Ama King centilmen falan değildi. Sanki banyo sırasında gelen seslerin baştan çıkarıcılığına katlanmış olması yetmezmiş gibi, sonrasında cırılçıplak vücudunu kucağına almış, aslında çok etkilenmişken ve ıslak pantolonu bunu gizlemek için pek çaba sarf etmezken hiç etkilenmemiş gibi yapmaya çalışmıştı.

Böyle bir şey istememişti.

Onu da istememişti.

Genç kadın King'i çok sinirlendiriyordu. Ve o anda, yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, o da Sophie'yi sinirlendirmek istiyordu.

"Kuru kıyafetler giyeyim o halde," dedi ve Sophie'nin mavi gözlerindeki zafer edasıyla başını sallamasının zevkini çıkardı. Tabii bu zafer edası King düğmelerini açıp gömleğini çıkarınca şaşkınlığa dönüşmüştü.

"Ne yapıyorsun?" dedi Sophie neredeyse çığlık atarak.

"Kuru kıyafetler giyeceğim."

"Bunu kendi odanda yapsan daha iyi olur!"

King duvarın yanındaki küçük bavulu işaret etti. "Burası benim odam."

Sophie'nin gözleri kocaman oldu. "Benim odamı mı paylaşıyoruz?"

"Daha da fazlası," dedi King. "Sadece tek yatak var."

Sophie kaşlarını çattı. "Yapmış olamazsın."

"Yapmadım," dedi King. "Kötü koku olayı, hatırladın mı?" Bu bir yalandı. Sophie'nin uyanmayacağından o kadar korkuyordu ki uyku hakkında düşünememişti bile. Ama Sophie'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Bu, ona söyleyemeyeceği kadar sinir bozucuydu. Bunun yerine düşen pantolonuna uzandı ve Sophie'nin onun ellerine

bakışının tadını çıkardı. “Bir leydi buna bakmamalı, Sophie.” Sophie bakışlarını o anda yüzüne odakladı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Eğer ona bu kadar kızmış olmasaydı, neşeli bile olabilirdi. “Sanırım artık arkanı dönmelisin.”

Sophie arkasını dönmeyince King sade ve eğlencesiz olan bu kızın aslında görüldüğünden daha güçlü olduğunu fark etti. Sophie gözlerini kısarak ona baktı. “Öyle bir şey yapmayacağım seni iğrenç, kendini beğenmiş serseri. İçinde kabadayılı hareket ettiğin bu yer benim odam!”

King bir kaşını kaldırdı. “*Kabadayılı* diye bir kelime yok.”

Sophie tereddüt etmedi. “Eminim ki kelime icat eden kişiler seni görselerdi böyle bir kelimenin olması gerektiğini düşünürlerdi. Tahminimce ben de *eğlencesiz* kelimesini sözlüğe eklemelerine ilham kaynağı olurum.” Durakladı ve ayağa kalktı. “Kendinize başka bir oda bulmanızı öneririm, Lordum, çünkü burada hoş karşılanmıyorsunuz.”

Bu garip, beklenmedik kalkışı yapan Sophie ıslak ve yaralı bir şekilde onun önünde duruyordu ama yine de bir savaşıydı.

Onu istiyordu.

Ve bu başlı başına tehlikeli bir şeydi. İkisi için de.

King onu hayatta tutmak için buradaydı. Hepsi buydu.

Aralarındaki sessizliğin uzamasına izin vererek şömineye doğru ilerledi ve ona biraz çay koydu. Sophie omuzları dik ve etrafına sardığı havluyu tutan ellerinin eklemleri bembeyaz bir şekilde olduğu yerde dururken yatağın yanına giderek aralarındaki mesafeyi kapattı. Onu geçerek elindeki çayı bir kâse balla değiştirirken çıplak gövdesi ona neredeyse değecek gibiydi.

Ona dokunmadan durmak büyük bir güç gösterisiydi gerçekten.

Ama Sophie o anda, King onun kalbinin de kendisinininki

gibi küt küt attığını bilmesine rağmen, geri çekilmedi. Bakışlarındaki duyguya rağmen çenesini kaldırdı ama hiç konuşmadı. Güvensizlik. Gerginlik. Ve ad vermeye cesaret edemediği başka bir şey.

“Otur,” dedi. Sesi sert çıkmış ve odada yankılanmıştı.

Sophie göz ucuyla yatağa baktı. “Neden?”

“Çünkü benim gözetimim altındayken ölmeyeceğine dair yemin ettim.” Kâseyi kaldırdı. “Ve bu yemini tutmak niyetindeyim.” Dikkati Sophie’nin omuzundaki enfeksiyon belirtisi göstermeyen yaraya kaydı. Manyak doktor ya çok şanslıydı ya da çok zekiydi.

“Ben kendim hallederim, Lordum.”

King onu duymazdan geldi. “Otur.”

Sophie oturdu ve King elini bala batırdığında etrafındaki havlu daha da sıkılaştı. Bir sessizlik oldu. İkisi de parmaklarının onun teninin yumuşaklığı karşısında yapışkanlığı bir hiç olan balı sürüşünü izliyordu. King yeterince sürdüğünü düşünüyordu ama ona dokunmaya bir son veremiyor, balı omzuna daha çok yayıyordu.

Balı omzundan başka yerlere de sürebilmeyi diledi. O saf, güzel, pembe ve katlanılamaz derecede yumuşak bedeninin tümüne sürüyor olmayı diledi.

Kendini kaybedecek gibi olduğunda güvenli bir konuya geçiş yaptı. “Robbie kim?”

Bir sessizlik oldu. “Robbie mi?”

King aslında o adam hakkında konuşmak istemiyordu. Sophie yaz mevsimini hatırlatan kokusuyla yeni banyodan çıkmış, temiz ve çıplak bir haldeyken bunu istemiyordu. “Evet. Robbie. Nişanlın olan.”

Sophie, King’le göz göze geldi. King’in gördüğü şey kafa

karışıklığı mıydı? Daha ne olduğundan emin olmadan kaybolmuştu. “Tabii ya. Robbie. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz,” dedi üstünkörü bir şekilde.

“Kim o?” dedi King.

“Mossband’da bir fırıncı.”

Fırıncı. Muhtemelen kısa boylu ve çok da zeki olmayan biri idi.

“Ve sen de bir kitapçı açacaksın.” İşi bitmişti. Durmalıydı.

Sophie başıyla onayladı. “Evet, bir kitapçı açacağım.”

Bu onun için mükemmel bir hayattı. Evli bir kitapçı olacaktı. Toz içinde kalıp darmadağın olmuş halini düşündü ve bu çok hoşuna gitti.

Parmaklarını kaldırıp baktığında bal yüzünden parıldıyorlardı. Sophie de baktı. “Ellerini yıkamalısın,” dedi sessizce.

Yıkamalıydı. Sadece iki adım ileride suyla dolu bir küvet vardı. Hatta lavabo ve temiz su çok daha yakınındaydı. Ama bunun yerine elini ağzına götürdü ve onun gözlerine bakarak parmaklarındaki balı yaladı. Sophie’nin gözlerini kaçırmamasını bekledi.

Sophie’nin gözleri kocaman olmuş ve kararmıştı ama hiç tereddüt etmedi. İşte o zaman anlamıştı.

Onu öpecek olsa, Sophie onu durdurmayacaktı.

Ve eğer onu öperse, duramayacaktı.

Gerçekten de Tehlikeli Kız.

“Şurada senin için bir elbise var,” dedi.

“A-anlamadım?”

“Elbise diyorum,” dedi King, topukları üzerinde dönüp

gömlüğünü kafasının üstünden fırlatarak. “Bir de çizmeler var.”
Kapıyı hızla açtı. “O lanet çizmeleri giy.”

Ve odadan çıktı.

9. BÖLÜM

SPROTBROUGH'TA YAKALANMAK

Sophie üç gün sonra, üstünde Eversley Markisi'nin ortadan kaybolmadan önce ona bıraktığı basit bir gri elbiseyle üst kat-taki odasından aşağıya indiğinde, Warbling Wren'in barının kahvaltı saatinde olması beklenenden daha kalabalık olduğunu fark etti.

Sophie onu, artık “banyo fiyaskosu” olarak adlandırdığı olayı yaşadıkları akşamdan sonra görmemişti. Eğer gerçeği biliyor olmasaydı Sophie'nin de ona yapmasını söylediği gibi onu burada bırakıp gittiğini ve kuzeydeki babasının yanma varmak için yola çıktığını düşünürdü. Fakat Mary ve son iki gündür şafak vaktinde hastasını kontrol etmeye gelen doktora göre, Eversley Markisi artık bariz şekilde Sophie ile ilgilenme-mesine rağmen kasabada kalmıştı.

Ki bu da Sophie'ye uyuyordu.

Bunu düşününce içinde oluşan hayal kırıklığı dalgasını gör-mezden geldi. Hatta bunun bir hayal kırıklığı olduğunu bile

reddetti. Kendini gayet iyi hissediyordu ve her sabah olduğu gibi midesi de onunla beraber uyanmaya başlamıştı.

İçeri girdiğinde onun, barın diğeri ucundaki pencerenin yanında kahvaltı yaptığını gördü. Sophie girdiğinde King ona bakmadı, o yüzden Sophie de başını çevirdi. Ne de olsa arkadaş değillerdi. Tanıdık bile sayılmazlardı.

O senin hayatını kurtardı.

Sophie bu düşünce karşısında kaskatı kesildi. Adam böyle bir şeyi önemsiyor gibi görünmüyordu, Sophie'nin neden umursaması gerekiyordu ki?

Seni öpmesini istedin.

Sophie bu hain düşünceyi aklında uzaklaştırdı. O arzu yorgunluktan ve banyo için hissettiğı minnettarlıktan dolayı ortaya çıkmıştı. Artık tamamen atlatmıştı.

Onu neredeyse fark etmiyordu bile.

Kıvırdığı gömlek kollarını, neredeyse tamamen kastan oluşan güçlü kollarının esmerliğini ve alnına düşen koyu renk saçlarını da fark etmiyordu. Yeşil gözlerinin barın camının dışındaki her şeyi görebildiğini de...

Sophie için resmen görünmez biriydi.

Aynı doğrultuda farklı bir amaçla yürümeye başladı Sophie. Barın musluklarıyla ilgilenen adamın yanına giderek, “Afedersiniz bayım, Londra’ya bir mektup götürebilecek birini arıyorum,” dedi.

Adam homurdandı.

Sophie amacından vazgeçmemişti. “Oldukça iyi paralar ödeyebilirim.”

Mary önceki gün el çantasını geri getirmişti. İçindeki hiçbir şeye dokunulmamıştı. John, fayton daha durmadan çantayı kapmıştı. Çocuğun uygunsuz alışkanlığı olmasa Sophie tüm parasını kaybetmiş olacaktı.

Sophie'nin parası değildi. King'in parasıydı.

İçinde suçluluk duygusu alevlenen Sophie, kendini odanın karşısında bulunan King'e bakmaktan alıkoyamadı. Sophie orada değilmiş gibi bir gazete açmıştı ve onu okuyordu. Sanki hiç tanışmamışlar gibi... Sophie harcadığı her senti yerine koyacağına yemin ederek suçluluk duygusunu bastırdı.

Ama umutsuz zamanlar geçiriyordu.

Adamla konuşmaya devam etti. Sesini alçaltmıştı. "Sana da gidecek kişiye de iyi para öderim."

Adam ona bakmadan cevap verdi. "İki pound."

Sophie gözlerini kırptırdı. "Bu çok fazla."

Adam omzunu silkti. "Bu kadar tutuyor."

Sophie bir an bekledi ve sonra, "Posta faytonunda bir koltuk da istiyorum. Kuzeye," dedi.

Adam homurdandı. "Tabii."

"Karşılıksız," dedi Sophie.

Adam gözlerini kırptırdı.

"Bedava," diye açıkladı Sophie.

Adam başıyla onayladı. "Bedava."

En azından bu hallolmuştu. Parayı kapalı zarfla beraber masanın üstüne koydu. "İki pound verdiğim için, mektubun yarın yerine ulaşmasını bekliyorum."

Adam hakarete uğramış gibi baktı. "Tabii ki."

Sophie bir kaşını kaldırdı. "Özür dilerim, bayım. Ödememi yanlış kullanacağınıza dair bir imada bulunmamıştım. Zaten çok güvenilir ve dürüst birine benziyorsunuz."

Adam Sophie'nin sözlerindeki kinayeyi duymadı. "Öyle-yimdir."

"Tabii ki. Bir sonraki fayton ne zaman?"

“Yarın.”

Harika. O faytonda olmamak için hiçbir sebebi yoktu.

Neredeyse odanın karşısında oturup onun varlığıyla bir gram ilgilenmeyen adam kadar sinir bozucu olan omzundaki sancıyı görmezden geldi. “O faytonda bir koltuk istiyorum.”

Adam masanın altına uzanıp bir bilet çıkardı. Sophie kâğıdı cebine koyup bir sonraki adımını düşündü.

“Üç sorum var.” Kelimeler kulağına yavaşça ve yumuşak bir tonda gelerek içinde bir ürperti oluşturdu.

Sophie ona yaslanma ve bakma güdüsüne karşı geldi. “Ah. Merhaba, Lordum.”

King bir kaşını kaldırdı. “Merhaba.”

“Varlığımın farkına varmaya karar vermişsiniz.”

“Leydim, seni temin ederim, varlığının farkında olmasam Sprotbrough’ta takılıyor olmazdım.”

Sophie’nin dudakları düz bir çizgi halini aldı. Onun için zorluktan başka bir şey değildi. “Soruların neler?”

“Neden meyhaneciye para verdin?”

Sophie onu geçerek masada duran kurabiyeleri ve çayı almaya giderken vurulduktan sonra bir şekilde nişanlısı haline gelen Robbie hakkında daha fazla soru sormadığı için mutluydu.

Ona Robbie hakkındaki gerçeği söylemeliydi. Ama başının bağlı olduğunu düşünmesini istiyordu. Ve bir amacı olduğunu...

Arzulandığını düşünmesini istiyordu.

Ve kendisini de arzulamasını.

Sophie bu düşünce aklına gelir gelmez ondan kurtulmaya çalıştı. Tanrım. Onu arzulamak istemiyordu. Aklını kaçırmamıştı. Yanında olması bile hoşuna gitmiyordu. Aynı şey King

için de geçerliydi.

Tabağını ve bardağını alarak geri döndüğünde onu bıraktığı yerde buldu. Sophie'yi dirseğinden tutup üstünde kahvaltısı ve Sophie'nin haftalar öncesinden kalma olduğunu düşündüğü gazetesi olan kendi masasına götürmeye hazırdı. "Eee?" dedi oturduklarında. "Adama verdiği para?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Kocalığa yakışır bir merak."

Sophie çayından bir yudum aldı. "İkimizin de şansına, benim işlerimle ilgili yorum yapma hakkınız yok, Lordum."

"Yok mu?" dedi King rahat bir şekilde. Sandalyesine yaslandı. "Ona hangi parayla ödeme yaptın?"

Sophie'nin yanakları ısındı. "İkinci sorun bu mu?"

"Evet ama buna cevabı beklenmeyen soru diyebiliriz. O yankesici genç kahraman çantanı ve benim paramı geri getirdi diye tahmin ediyorum."

Zaten kuru olan bisküvi ağzında kuma dönüştü. Sophie yutkunarak çantasını aralarındaki masaya koydu. "Birkaç pound eksik," diye fısıldadı. "Geri ödeyeceğim."

King çantaya dokunmadı. "Hangi parayla? Sahip olduğun para benim param."

Sophie öne eğildi. "Bir süreliğine öyle. Meyhaneci babama bir mektup gönderecek. Durumu anlatıp ondan para istedim."

King de ona doğru eğildi. "Baban çoktan seni aramaya başlamadı mı sanıyorsun?"

"Neden arıyor olsun ki?"

King kaşlarını kaldırdı. "Neden sence?"

Sophie başını iki yana salladı. "Ben kız kardeşlerim gibi değilim."

"Bu ne demek oluyor?" Sophie onu bilmese sinirlendiğini

düşünecekti.

“Onlar benden daha ilgi çekiciler demek oluyor. Hepsi iyi evlilikler yapacak ve aristokrasi basamaklarını bir salkım gibi tırmanacaklar; çok güzel, zengin çocukları olacak.” Pencereden dışarı baktı. Birkaç öküz sırtlarındaki yük arabalarını çekerken arkada atlarını diğer tarafa süren üstü başı kirli iki adam belirdi. “Benim bir yere tırmanacağım yok.” King onu uzun bir süre sessizce izledi ve Sophie en sonunda, “Gördün mü? Sana seninle evlenme planım olmadığını söylemiştim,” dedi.

“Doğru hatırlıyorsam bana Hristiyan topraklarında kalan son adam olsam da benimle evlenmeyeceğini söylemiştin.”

“Acı ama gerçek, ne yazık ki.”

“Neden diye sorardım ama dürüstlüğünün beni yaralayacağından korkuyorum.” Geri yaslandı. “Bahse girelim mi?”

“Ne bahsi?”

“Bahse girerim baban seni çoktan aramaya başlamıştır.”

Sophie gülümsedi. “Bunun doğru olmadığından eminim. Matthew beni senin faytonunda gördü. Babam iyi olduğumu biliyor.”

King bir kaşını kaldırdı. “Bence baban seni mahvettiğini düşünüyor.”

Sophie başını iki yana salladı. “O konuda endişelenme. Ben açıklama yaptığımda beni anlayacak, mantıklı bir adamdır. Zorla evlendirilmeyeceksin.”

“Ah, zorla evlendirilmek konusunda endişelenmiyorum.”

Sophie bunu düşündü. “Sanırım öyle olmaman normal. Birilerini mahvettikten sonra da evlilikten kaçınmayı başardın.”

“Kaçınmaktan çok kaçmak aslında. Asla evlenmeyeceğim. Öfkeli babaların canı cehenneme.”

“Neden evlenmeyeceksin?” Sophie sormadan edemedi ama

King'in suratı düşünce sorduğuna pişman oldu. "Boş ver. Bunu sormamalıydım."

King bir an durduktan sonra konuştu. "Baban seni çoktan aramaya başladı, Leydim. Bahis bu."

Sophie zafer duygusunu hissetti. Babası onu arıyor olsaydı bile yarın mesajını alacak ve tüm aramaları durduracaktı. Sophie iddiayı kaybedemezdi. Ânın tadını çıkararak gülümsedi. "Seni temin ederim ki aramıyor. Ben kazanırsam ne yapacaksın?"

"Ne istersin?"

"Kitapçımı. Mossband'da anacadde üzerinde."

"Tamamdır. Ve ben *kazandığımda*, istediğim şeyi alırım."

Sophie kaşlarını çattı. "Bu çok yüksek bir fiyat gibi."

"Bir kitapçının maliyetinden daha mı yüksek?"

Sophie başını bir yana eğdi. "Sanırım değildir. Pekâlâ. Kabul edildi."

King güldü ve onun bisküvisinden kapmak için uzandı. "Sadece diyorum ki: babanın iki düzine adam tutup seni eve götürmek için tüm İngiliz kırsal kesimini aratmadığını düşünüyorsan, aptalsın."

"Eve gidiyorum zaten," dedi Sophie.

"Londra'daki evden bahsediyorum."

"Olay da bu işte. Londra benim evim değil."

"Mossband mı senin evin?"

"Evet." Öyle olmalıydı. Bu onun tek şansıydı.

"Hatırlamıyorsun bile."

"Gayet de hatırlıyorum," dedi Sophie. "Kasaba meydanını, fırını, tuhafiyeciyi ve hizmetçileri hatırlıyorum. Kurdelelerle süslenen bahar bayramı direğini ve güneş tepelerle nehrin üs-

tünde batarken yaz gecelerinin nasıl uzadığını da hatırlıyorum. Londra'daki her şeyden daha güzel, daha ilgi çekici ve daha dürüst olduğunu hatırlıyorum.”

“Ne romantik. Kasabadan mı bahsediyorsun yoksa nişanlından mı?”

Sophie gözlerini kısıtı. Sanki ne yaptığını ve neden yaptığını bilmiyormuş gibi onunla alay edip savunmaya geçmesine neden olmasından nefret ediyordu.

Sanki çok büyük bir düşüncesizlik yapıyormuş gibi.

Sanki başka şansı varmış gibi.

“Seninle ve Londra'yla karşılaştırıldığında, her ikisinden de.”

Eve gitmesine neden olan şey düşüncesizlik değildi. Başka şansı yoktu. Londra onu asla kabul etmeyecekti. Onu en başından beri istememişti zaten. O da Mossband'ın isteyeceğini umuyordu.

Sahte bir gülücük kondurdu yüzüne. “Ne yazık ki, lordum, ben normalde düşüp kalktığımız kadınlar gibi değilim.”

King gazetesine uzandı. “O konuda seninle tartışmayacağım.”

Adam korkunç biriydi. Sophie sinirini bastırmaya çalıştı. “Üçüncüsü ne?”

King ona baktı. “Üçüncü?”

“Üç tane sorun olduğunu söylemiştin.”

“Ah,” dedi tekrar gazeteye dönerek. “Var.”

“Eee?”

“Haven Dükü'ne ne yaptın sen?”

Ah, Tanrım. “Sen nereden—” diye konuşmaya başlamıştı ki söyledikleriyle yaptığı şeyi kabul ettiğini fark etti. Yorumunu değiştirdi. “Sana anlatmıştım.”

King başını iki yana salladı. “Hayır. Bana ona tüm Londra’nın önünde hakaret ettiğini söylemişsin.”

“Öyle yaptım,” dedi Sophie.

King gazeteyi dandik bisküvinin üstüne bıraktı. “Ondan önce ne yaptın, Sophie?”

Sophie gözlerinin gazeteye kaymasıyla kalm harflerle yazılmış başlığı gördü. *TEHLİKELİ KIZ DÜKÜ SUYA ATTI!*

Gazete, Sophie’nin umduğu gibi eski bir sayı değildi. “Bu gazete basılmış ve üstün bir çabayla Sprotbrough’a getirilmiş.”

“Buranın aslında bir metropol olduğunu kim bilebilirdi ki?” dedi King.

“Ünlem işareti son derece gereksiz,” dedi Sophie sessizce.

“Editöre bir şikâyet mektubu yazmalısın. Ne yaptın?”

Sophie gazeteyi kaldırıp ona geri verdi. “Hepsini okuyabileceğinden eminim.”

“Onu neredeyse boğduğun yazıyor. Onu öldürmek istediğinle ilgili spekülasyonlar dönüyor.”

Sophie gözlerini devirdi. “Tanrı aşkına. Yarım metrelik bir balık havuzuna sırt üstü düştü.”

King buna güldü. Dürüstlüğüyle Sophie’yi şaşırtan sıcak bir gülüştü. Bu Sophie’nin, King’in daha çok gülmesini istemesine neden oldu. Ne konuştuklarını da unutturmuştu ki King kelimeleri topladı ve kuşkulu bir şekilde, “Senin sayende mi?” diye sordu.

“Bir şey değiştirir mi bilmiyorum ama hak etmişti,” dedi Sophie.

“O şatafat meraklısının bunu hak ettiğinden şüphem yok,” dedi Eversley. “Sana ne yaptı?”

“Bana bir şey yapmadı,” dedi Sophie. “Söz konusu ben ol-

sam böyle yapmazdım.”

King ona dikkatle baktı. “Kime yaptı o zaman?”

“Bahçede bir kadınla beraberdi.”

“Ve?”

Sophie’nin açık konuşmasını sağlayacaktı. “O kadın kardeşim değildi.”

“Ah,” dedi King.

İşte hepsi buydu. Ses tonunda hiçbir yargılama yoktu. Ama aynı zamanda anlayış da yoktu. “Onun bunu hak etmediğini düşünüyorsun.”

“Ben öyle demedim.”

“Aksini de söylemedin.” King cevap vermediğinde sinirlendi. “Sanırım hepimiz bir çeşit gizli kulübe üyesiniz.”

“Hepimiz mi?” diye sordu King.

Sophie gözlerini kısarak ona baktı. “Evlilikleri mahvetmekten çekinmeyen çapkınlar.”

“Sana söyledim, benim evli kadınlarla işim olmaz.”

“Sadece yakında evlenecek olanlarla işin olur.”

“Arada bir fark var.”

Ne zaman onun aslında iyi biri olduğunu düşünecek olsa King ona doğruları hatırlatıyordu. Gazeteyi ona attı. “Hayır. Yok.” Durakladı ve ardından ekledi: “Leydi Elizabeth, Twilery Markisi’nin kızı.”

“Tanıdık geliyor.”

“Gelmeli. Exeter Kontu ile planlı olan evliliğini mahvettin.”

“Ah, evet, şimdi hatırlıyorum,” dedi King sandalyesinde rahatça oturarak.

“Kadın babasının ahır ustasıyla evlendi.”

“Hatırladığım kadarıyla mutluydu da.”

“Nişanını bozmandan sonra başka şansı yoktu.”

“Aşk kazandı. Önemli olan da bu değil mi?” dedi King rahatını bozmadan.

“Tabii dalga geçersin,” dedi Sophie. “Sonuçta sen bir erkeksin.”

“Bunun ne alakası var?”

“Hareketlerin sadece ününü artırıyor. Zavallı Leydi Elizabeth ise sonsuza kadar mahvolmuş halde.”

“Leydi Elizabeth durumla ilgili bu yorumuna katılmayacaktır.” Dikkatini yeniden Sophie’nin dük ile olan olayını anlatan gazeteye verdi. “Görünüşe göre sen de kendi kendini mahvetmişsin.”

“Partidekiler pek eğlenmediler.”

King güldü. “Öyle olduğundan eminim. Artık biliyoruz.”

Sophie ona şaşkın bir ifadeyle baktı. “Neyi biliyoruz?”

“Neyden kaçtığını.”

“Ben kaçmıyorum,” dedi Sophie. “Hem sen bunu kendine dert etmemelisin; yarınki posta faytonuna bir bilet aldım. Senden kurtulmayı dört gözle bekliyorum, eminim sen de öyle hissediyorsundur.”

“Bir posta faytonu ile hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi King sanki Sophie ondan izin alıyormuş gibi.

Sophie ona hızlı bir bakış attı. “Adın benim üzerimde etki ediyormuş gibi davranıyorsun. Yine söylüyorum, umurumda değil.”

Tam arkasındaki sokağa bakan kapı açıldığında sözleri yarım kalırken Eversley’in bakışları içeri girenlere odaklandı ve gazeteyi yerine bıraktı. O kadar uzun bir süre onları izledi ki, Sophie arkasına dönüp bakmamak için kendini zor tuttu.

Bunun yerine öne eğildi. “Sakın bana gerçek kral⁵ geldi deme.”

King ona bir bakış attı. “Sanırım adımla alay etmeyi eğlen-
celi buluyorsun?”

Sophie güldü. “Evet.”

“Yemek yediğin tasa pislememelisin,” dedi.

“Bana köpek mi demek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi King. “Köpekler senin olabileceğinden daha uysal ve itaatkârlar.”

Sophie ona tam olarak kimin köpek gibi olduğunu söyle-
yecekti ki King sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi ma-
sanın üstündeki eline uzandı ve gözlerine derin derin bakarak
gülümsedi.

Sophie’nin nefesi kesildi. Tanrım, King tüm o gücüyle ve
gülümsemesiyle çok güzel bir adamdı; tam bir çapkın olarak
bilinmesi hiç şaşırtıcı değildi. Sophie neredeyse ondan hoşlan-
madığını unutacak ve ona her türlü hakkı verecekti. Elini tut-
mak gibi mesela. Sıcak teninin kendi tenine değmesiyle nabızı
hızlanan Sophie aralarında bir eldiven olmadığı için hem piş-
manlık hem memnuniyet duyuyordu. Sophie hemen elini çek-
meye çalıştı çünkü evli bile olsalar bu dokunuşun uygunsuz
olduğunu biliyordu.

King, hareket etmeye çalıştığı anda Sophie’yi çelik gibi
tuttu ve barın yarısının onu duyacağı kadar yüksek bir sesle
konuştu. “Ben kazandım, tatlım.”

Sophie’nin kaşları çatıldı. Neyi kazanmıştı? *Tatlım mı?* Ona
doğru eğildi. “Kafanız mı karıştı, Bayım?”

King yine gülümsedi. İfadesi mahremiyet ve vaat doluydu,
sanki sadece birbirlerinden hoşlanmakla kalmamış, hayat boyu

⁵ King, İngilizce’de kral anlamına gelir. Kelime oyunu var –çn

süren sırlar da paylaşmış gibiydiler.

King onun elini dudaklarına götürüp eklemelerini öptü. Sophie ağzını açar açmaz yeniden kapattı. Tüm dikkati öpücüklerin yağdığı noktadaydı.

Neler oluyordu?

“Böldüğüm için özür dilerim.”

Sophie bir an masanın karşısındaki garip, baştan çıkarıcı adama o kadar odaklanmıştı ki kelimeleri duymadı. Ama Eversley ikisi için de yeterince duymuştu ve bakışlarını ondan çekmeden cevap verdi. “Ne vardı?”

“Kayıp bir kız arıyoruz.”

Oraya Sophie için gelmişlerdi.

Eversley’in elleri kıpırdamadı ve Sophie’yi şaşkınlıkla sıçramaması için tutan tek şey o ellerin sıkı ve sabit tutuşuydu. King’in kendini ortaya çıkarıp çıkarmamayı ona bıraktığının farkındaydı. Sophie onlara baktığında az önce gördüğü adamlar olduklarını fark etti. “Kayıp bir kız,” dedi Sophie sanki fırtınada tutunacak bir dalmış gibi King’in elini sıkarak. “Ne kötü.”

Belki de aradıkları o değildi.

Daha düşünce aklında tam olarak belirememişti ki adam, “Leydi Sophie Talbot,” dedi.

Bulunmuştu.

Planı engellenmişti. Eversley haklıydı. Babası gerçekten de onu bulmak için adamlarını göndermişti. Onu ailesine, süslenip püslenip büyük utanç içinde sosyetenin önüne sunulacağı Londra’ya götüreceklerdi.

Tekrar *eğlencesiz* Tehlikeli Kız Sophie olması gerekecekti.

Bu günler önce iyi olabilirdi... ama artık başka bir ihtimali olduğunu biliyordu. Özgürlük ihtimali vardı. Mossband vardı.

Sophie'nin orada ve evlenilebilir olduğunu öğrendiğinde sözünü tutmak isteyebilecek bir Robbie ihtimali bile vardı. Belki de bunca yıldır onu bekliyordu. Belki de umutsuzca onu istiyordu.

Belki de istemiyordu.

Eversley vardı.

Bakışları onunkilerle buluştuktan sonra yere düştü. Bu adamlar onu alıp götürürse Sophie kiminle kavga edecekti? Onu bir daha görebilir miydi?

Umurunda olur muydu?

Cevap, içinde bir fısıltı halindeydi ve Sophie ona bir ses verme düşüncesinden bile nefret etti. Ama geri dönüş yoktu. Düzgün bir kaçış için şansı olmuştu. Londra'dan ve hiç istemediği bir gelecekten uzakta, basit ve mutlu bir hayat için.

Ve bu şans mahvedilmişti.

Yenildiğinde bunu bil, derdi babası hep. Yenilgiyi kabullen. El sıkış. Ve rakibini mahvetmek için başka bir gün geri dön.

Düşünce içinde yankılanırken Sophie sessizce cesaretini topluyordu. Kafasında tekrar tekrar beliren *Beni geri gönderme* düşüncesini görmezden gelmeye çalışırken adam yeniden konuştu. "Eversley Markisi ile birlikte olacağı tahmin ediliyor."

Sophie bunu duyunca durakladı. Nereden biliyorlardı ki?

Matthew.

Uşak Talbot evine varmış ve Sophie'nin mektubunu vermiş, babası da zavallı çocuğu hemen sorguya almış olmalıydı. Matthew'un iyi olup olmadığını sorma isteğine karşı kendini tuttu.

"Ah?" diye sordu Eversley sakın bir şekilde. Sanki hiçbir endişesi yok gibiydi. "Evlenecekler mi?"

"Biz olaya el koyarsak hayır." Adam öne doğru eğilip, "Sizin adlarınız nedir? Sormamın bir sakıncası yoksa tabii," dedi.

Sophie'nin gözleri onun gözleriyle bir araya geldiğinde Eversley kızı daha sıkı tuttu. Sophie yalan söylemesini istiyordu. Ona herhangi bir borcu olmamasına rağmen onu korumasını istiyordu. *Sophie onun sorunu değildi.* Bunu ona kaç defa söylemişti?

Sophie'nin onun sorunu olmayı dilemesi hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ve sonrasında King cevap verdi. "Matthew," dedi son derece sakın bir şekilde. "Bay ve Bayan Matthew." Parıldayan gülüşüyle ziyaretçilerine baktı. "Yeni evliyiz."

Sophie boştaki elini de birleştirdikleri ellerinin üzerine koyup King'e en sıcak gülümsemesini sunana kadar adam onları uzun bir süre inceledi.

Sophie nedenini bilmiyordu ama King onu kurtarıyordu. Tekrar.

Ve daha kötüsü ise, ondan hoşlanmaya başlıyordu.

*

Sophie'nin çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Bunu görmek için yanlış bir zamandı ama sabahtan beri, barın sahibinin karısından aldığı neredeyse yüz yıllık elbiseyle bara indiği andan bu yana Sophie'nin gülüşünü görüyordu. Elbisede çekici olan hiçbir şey yoktu ama yine de dikkatini ondan alamıyordu.

Sonra onunla tartışmıştı, ki bu şaşırtıcı bir şey değildi çünkü beraber yaptıkları tek şey tartışmaktı. Bir kadınla uzun zamandan beri yaptığı en heyecan verici şeydi.

Adamlar geldiğinde hiç şüphesiz onu aradıklarını biliyordu. Ve onu teslim edecekti. Sophie Talbot'un dertten başka bir

şey olmadığını açıklayacak ve ondan da belalı hayatından da kurtulmuş olacaktı. Ama tam o anda ona bakma hatasında bulundu.

Paramparça olmuş gibiydi. Mavi gözlerinde üzüntü ve teslimiyet vardı. Bir de ufacık bir umut ışıltısı.

Onu bu dertten kurtarabileceğine dair bir umut.

O da öyle yaptı. Adamlar gidene dek bir aptal gibi evli oldukları yalanını sürdürdü ve bir süre daha birbirlerine mahkûm olmalarını sağladı. Sophie'nin daha az önce babasına hiç şüphesiz tüm durumu anlattığı bir mektup göndermiş olduğunu düşününce bu yaptıkları tabii ki ahmal.lıktı. Babasına kızı ne kadar sade, sıkıcı ve alakasız olduğunu düşünürse düşünsün Wight Kontu'nun asla izin vermeyeceği planlarından da bahsetmişti.

Sophie kendini çok az düşünüyordu ve King kulağa ne kadar delice gelirse gelsin birdenbire onun fikrini değiştirebilme-yi diledi.

Suçu Sophie'nin güzel gülüşüne attı.

Tabii ki yanlış zamanda fark ettiği güzel gülüşüne.

Lanet olsun.

Adam yanlarından ayrılarak bara gidip oturduğunda, King adamın birbirine delice âşık yeni evli bir çift oldukları konusunda tam olarak ikna olmadığını bilerek ayağa kalktı. Adamın meyhaneciye onlar hakkında bilgi almak için para ödeyeceğini biliyordu. Sophie'nin Londra'ya gidecek acil bir mektup için ödeme yaptığını biliyordu. İçten içe küfrederek ve Sophie'nin elini bırakmayarak onu sandalyesinden kaldırıp kendine çekti ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Bizden pek emin değiller. Âşık numarası yap."

Sophie ona dönerek gözlerini kırıştırdı. "Böyle bir şeyin

numarasını nasıl yapacağım?”

O kadar masumdu ki, bu hali King’i paramparça etti. Tekrar eğildi ve dudaklarını onun kulağına dayarken kendini çekmesinin tadını çıkardı. “Senin Robbie’nmişim gibi davran.”

Sophie’nin gözlerinde karışık bir ifade belirlediğinde King gerçeği anlamıştı. İçindeki şüphe yerini rahatlığa bırakmıştı. Sophie, Robbie’yi sevmiyordu.

Çok umurunda olduğundan değildi tabii.

Onu kendine doğru çekerek uygun olandan daha yakında tuttu. Barın arka girişinden geçtikten sonra kapının az ilerisindeki karanlık koridora götürdü. Yukarıdaki odalara çıkan merdivenlerin başındayken tereddüde düşmüştü.

Çok zamanları olmadığını düşündüğünden onu duvara yasarken pek de nazik olmadı. “Omzun nasıl oldu?” diye sorarken bunu daha önce sormadığını fark etti. Mary ve manyak doktorla her gün konuşmuş olsa da üç gündür Sophie’yi görmemişti. Ve yarasını sorması gerekirdi.

Ona kendisiyle ilgili her şeyi sormalıydı. Netti.

Sophie soru karşısında şaşırsa da cevap verdi. “İyi, teşekkür ederim. Biraz ağrıyor ama enfeksiyon kapmadı.”

King başını salladı. “Harika.”

“Burada olduklarını biliyordun,” dedi Sophie. “Bu yüzden bahse girdin.”

King bunu bilmiyordu ama onu düzeltme gereği duymadı. “Benimle bahse girmeyi kabul etmemeliydin.”

“Çünkü sen bir serserisin!”

“Çünkü ben kaybetmem.” Barın olduğu taraftan sesler geldi. Bir adam geliyordu. King, Sophie’ye daha da yaklaşp ellerini onun beline koydu. King yaklaştığında Sophie hafif şaşkınlık çığlıkları attı. Onu hazırlamak için vakti yoktu. Planını değiştirmek için de öyle... Sadece, “Ödülümü alma zamanı.

Gerçekmiş gibi görünmesini sağla, Bayan Matthew,” demekten başka hiçbir şeye vakti yoktu. Ve dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdi.

Sophie ellerini King’in omzuna koymuş onu itirmeye çalışırken boğazına takılıp kalmış çığlıkları ve birbirine bastırıldığı dudaklarıyla donup kaldı. King bir elini onun boynuna götürerek başparmağını çene çizgisinde gezdirmeye başladı ve parmaklarını ensesine düşen saçlarının arasına götürerek o rahatlayana kadar masaj yapıp hissettikleri yüzünden zevkle inlemesine neden oldu.

Sophie Talbot’u öpmekten hoşlanmak istememişti.

Onu sadece adamı ikna etmeye yetecek kadar uzun bir süre ve işlerini halledecek kadar mekanik, baştan savma bir şekilde öpmekten başka hiçbir şey istememişti.

Ama inlemesi onu içine çekmişti. Sophie’yi dudaklarıyla yakaladı ve açısını yeniden ayarlayarak kendine daha çok çekti. Başka birini öpmüşse bile buna hiç benzemeyen bir şekilde öptüğünü içgüdüsel olarak biliyor, tüm deneyimlerini dokunuşuna döküyordu. Çünkü King’in dünyada zevk aldığı tek bir şey varsa, o da öpüşmekti. Öpüşmenin mahremiyetini seviyordu. İnsanı test edişini, uyarışını, baştan çıkarışını ve en önemlisi de gelecek olan daha yoğun hamleleri hissettirişini seviyordu.

Sophie’nin ağzı açıktı. Dolgun dudakları King’in dudaklarındaydı. King, Sophie’nin muhtemelen ona teklif ettiğinden bile haberi olmadığı şeyi alarak o güzel alt dudağını ısırды ve öpücüklerini derinleştirerek Sophie’nin bergamot aroması da içeren tadını aldı.

Sophie yine iç geçirince King onu kendine daha çok çekti. Sophie ise kendini ona teslim ederek ellerini boynuna sarıp parmaklarını saçlarının arasına geçirmeden önce nefesini tuttu.

King bundan çok hoşlanmıştı. Tanrım. Bu iyi hissettirmişti.

Sophie iyi hissettiriyordu.

Dili onun diliyle birleştğinde daha iyi oldu.

Harika bir öğrenciydi.

Ve öpücükleri kontrolden çıkıyordu.

King durdu ve o ânın büyüğü ikisini de alıp götürmeden durmaya hazır olarak dudaklarını onun dudaklarından çekti. Ama Sophie'nin gözleri hâlâ kapalıydı ve elleri hâlâ King'in saçlarının arasındaydı. King onu bırakmak gibi bir şansı olmadığını fark etti. Bunun yerine dudaklarını onun tenine götürdü ve elmacık kemiklerinden çene çizgisine, oradan da dişleriyle boynunun omzuyla birleştiği yere kadar gezindi.

Sophie'nin iniltisi King'inkiyle eş zamanlıydı.

Sophie onu daha sıkı tuttu ve adını fısıldadı. Unvanını değil, sürekli dalga geçtiği gerçek ismini. "King."

Bu kelime ona büyük bir zevk verdi ve King hâlâ onun teninde gezinirken gülümsedi. "Bana ne dedin sen?"

Sophie o anda gözlerini açtı. Masmavi ve arzu doluydu. Soruyu anlaması biraz vaktini aldı. İçindeki ince anlamı da. "Aklına bir şeyler gelmesin."

"Artık çok geç." Aklına bir ordu kadar çok şey gelmişti. Ve hepsinden de hoşlanmıştı. Bir elini sırtından aşağı indirerek kalça çıkıntısından süzülüp uyluğunu tuttu ve havaya kaldırarak onu daha çok kendine çekti.

Sophie bunun karşısında nefessiz kalsa da kendini geri çekmedi. Hatta bedenini yay gibi gererek hafifçe inledi. Sophie Talbot'un mükemmel heyecanı bu konudaki deneyimsizliğini örtüyordu. King ikisini birlikte yukarıda bir odaya kilitleyip bir hafta boyunca onun nefesini kesen, yay gibi gerilmesini sağlayan, ona iç çektiren ve inleten her şeyi keşfetmekten mutluluk duyardı.

Ama sadece birkaç metre ileride onu arayan bir adam vardı. Sophie'den etkilenmenin ne yeri ne de zamanıydı. Onları sorguya çekmiş ve bulundukları loş aydınlatmalı yere gelip onlara uzun uzun bakmakta tereddüt etmemiş bir adam varken olmazdı.

King onu gözden saklamak için döndü. Birdenbire onu o şekilde gören tek kişi olmak istedi. "Bela arıyorsun," dedi uzun bir süre hareket etmeyen adama. King'in hoşlanmadığı kadar uzun bir süre.

Adamla yüz yüze gelmek için döndü. "Beni yanlış mı anladın?"

"Hiç de değil," dedi diğer adam. "Sadece, karınız Leydi Sophie'ye çok benziyor."

"Karımın adı Louis Matthew. Bunu açık bir şekilde söyledim. Ve bu ilgin beni sinirlenmemi istemeyeceğin kadar çok sinirlendiriyor."

Adamın bakışları Sophie'nin üzerindeyken Sophie de hayatında ilk kez olması gerektiği yerde duruyordu. Çok şükür. Adam sonrasında şapkasını düzeltti. "Bayan Matthew, böldüğüm için özür dilerim."

"Teşekkürler," dedi Sophie sessizce.

Adam King'e baktı. "Daha az ortalıkta olan bir yer seçmelisin. Yeni evlenmiş olsan da olmasan da."

King hayatında hiç kimseye vurmayı bu kadar istememişti. Bunu yapmadığı için özel bir ödül almalıydı. "Tavsiyeniz için teşekkürler," derken sesinde minnet dışında her şey vardı.

Adam bara döner dönmez, King, Sophie'nin elini tutup onu yukarıya, odasına, o serseriden olabildiğince uzağa götürdü.

Sophie sırtını duvara yaslayıp kollarını gövdesinde birleştirerek durdu. "Biliyor."

King bir eliyle yüzünü sıvazladı. “Sanırım evet.”

Sophie ona baktı. “Ona neden gerçeği söylemedin?”

“Birbirini pek önemsemeyen iki yol arkadaşı olduğumuzu mu?” Sophie bunu duyunca durakladı ve King daha Sophie’nin dudağındaki tadı geçmeden böyle bir şey söylediği için kendini kötü hissetti. “Sophie—”

“Hayır,” dedi Sophie elini kaldırıp. “Bu doğru. Ve adam buna inanmazdı.”

Doğru falan değildi ama King onu zorlamadı. “Evet, inanmazdı.”

Sophie başıyla onayladı. “Teşekkür ederim. Sadece bir gün daha buradayım. Posta faytonu varana kadar.”

King tavana baktı. “Posta faytonuna binmeyeceksin. Özellikle de şu zamanda.”

“Neden? Beni orada aramazlar.”

Muhtemelen doğrudu ama King bu kadından ve hayatını bu kadar dikkatsiz yaşamasından bezmişti. “Çünkü posta faytonlarında vurulmak gibi bir alışkanlığın var.”

“Vurulduğumda faytonun *içinde* değildim.”

“Şimdi kim kelime oyunu yapıyor?” Sophie çenesini kapattı. “Seni Mossband’a götüreceğim.” Artık ona başından beri yalan söylediğini bildiği için bir sonraki sözlerini söylemeden edemedi. “Hem de senin fırıncının hamurlu kollarına bırakacağım.”

“Ne kadar da zekisin.”

“Öyleyimdir.”

King ortada bir fırıncının olmadığına tüm servetine bahse girerdi. Bu da Sophie’nin kaçak olduğu ve kendisinin ona yardım edebilecek tek kişi olduğu anlamına gelirdi. Tıpkı sonsuz gibi gelen yıllar öncesinde başka bir kıza yardım edebilecek tek kişi olduğu gibi.

Bunu da yüz üstü bırakırsa kendinden nefret edecekti.

Odanın kapısında bazı ayak sesleri duyuldu ve King kapıyı açınca karşısında Mary, John ve Bess'i buldu. Davet edilmeden içeri girdiler. Mary hızlıca konuştu. "Aşağıda kayıp bir kız hakkında sorular soran bir adam var."

"Evet, onunla tanıştık," dedi King.

Mary, Sophie'ye baktı. "İsminin Sophie olduğunu ve soylu biri olduğunu söylediler."

Sophie dikkatle izlemesine rağmen bir şey söylemedi.

Mary, King'e döndü. "Yanında başka bir soylunun daha olduğunu söylediler."

King cevap vermedi.

John lafa girdi. "Biz onların siz olduğunu düşünüyoruz."

King o zaman konuştu. "Şüphelerinizden adama da bahsettiniz mi?"

"Hayır," dedi John. "Biz arkadaşlarımızın sırlarına sadığızdır."

Sophie başını salladı. "Teşekkürler."

"Bir adamın senin peşinde olmasına neden olacak ne yaptın ki?"

Sophie'nin yüzünde küçük ve hafiften hüzünlü bir gülücük belirdi. King gidip ona sarılma güdüsüyle savaştı. "İstemediğim bir hayattan kaçtım."

"Bunu anlamamış gibi yapamayız," dedi Mary bir elini Bess'in omzuna koyup kızı kendine çekerken.

Tanrım. King'in bu üçlü ile ilgilenmesi gerekecekti. Onları burada kendi halinde bırakmazdı. Mary gençti ve yanındakiler de çocuktü.

Zeki, bilgili, hırsız çocuklardı ama çocuklardı işte.

“Gitmelisiniz,” dedi Mary. “Hem de hemen.”

King cebine uzanıp cüzdanını çıkardı ve Mary’ye bir avuç bozukluk uzattı. “Siz de bizi takip edeceksiniz. Benim faytonumla.”

Mary kaşlarını kaldırdı. “Neden?”

Kızın gözlerinde gördüğü şeyin gurur olduğunu biliyordu. Hayır işlerini kabul etmeyeceğini biliyordu. Sophie’nin onun ödemesi için ısrar ettiği odayı kabul etmesini sağlamak için bile çok uğraşmıştı. “Çünkü biz başka bir fayton kiralayacağız. Ve o adamlar sizin biz olduğunuzu sanacaklar. Benim faytonumda kuzeye, İskoçya’ya gittiğinizi sanacaklar.”

“Gizlice evlenmek için!” dedi Bess ilk kez konuşarak.

Sophie küçük kıza baktı. “Gizlice evlenmek hakkında ne biliyorsun?”

“Bir şey bilmiyorum,” dedi Bess dürüstçe. “Ama insanların İskoçya’da gizlice evlendiğini biliyorum.”

“Aslına bakarsan,” dedi King küçük kıza, “sanırım gizlice evleneceğimizi düşünüyor olabilirler.”

“Evlenecek misiniz?” diye sordu Mary.

“Hayır!” dedi Sophie tereddüt bile etmeden.

King ona döndü. “Başka bir adamın uygunluğunu bu kadar hızlı reddetsen sinirlenebilirdi.”

Sophie ona bakıp kaşlarını kaldırdı. “Başka bir adam sizden daha kibar da olabilirdi, Lordum.”

King koridorda yaşananları düşünüp tartışmaktan kaçındı.

“Nereye gideceksiniz?” dedi Mary.

“Kuzeye. Ve hızlıca gideceğiz.”

Mary ikisini de düşünerek dudağını ısırды. “Yanınızda bir

şaperon⁶ olmadan gitmenize izin vermem uygun mu bilmiyorum, Leydim.”

King kadını doğru duyduğundan emin olamadı.

Sophie başını iki yana salladı. “Bayan Matthew demeni tercih ederim.”

“Ama siz Bayan Matthew değilsiniz. Bir Kont’un kızısiniz. Yanınızda uygun biri olmalı.”

“Marki var ya.”

Mary, King’e baktı. “Ben soylu bir kadın falan değilim ama ben bile onun uygun bir şaperon olmadığını biliyorum.”

Kız durumu bir bilseydi...

“Sıkıntı olmayacaktır,” dedi Sophie. “Marki beni umursamıyor bile.”

Mary, Sophie’den King’e döndü ve King’de buna inanmadığı izlenimini uyandırdı. “Lordum, hanımefendiyi oldukça sahiplendiğimizi anlarsınız. Hayatımızı kurtardığı için.”

King bir defa başını salladı. “Anlıyorum.”

“O zaman onun canını yakarsanız bağırsaklarınızı dökmem gerektiğini de anlarsınız.”

King kızın olanların çoğundan haberi olmadığına şükrederek gözlerini kırptırdı. Çünkü tehdidinde ciddi olduğu belliydi ve King söylediğini yapmak için yeteri kadar cesareti ya da yeteneği olmadığından emin değildi. “Anlıyorum.”

Mary tatmin olarak başını salladı. “Ne yapalım o halde?”

“Burada kal. Birkaç saat boyunca, biz yeterince uzaklaşana kadar, bizimle ilgilenememelerini sağla. İstersen birkaç gün daha kal.” Ona cüzdanından bir avuç para verdi. “Bu ihtiyacınız olursa sizi haftalar boyu idare eder. Hazır olduğunuzda faytoncum sizi de valizimi de kır evime getirecek.”

⁶ Genç bir kıza eşlik eden kadın –çn

Mary pek emin değildi. “Biz Yorkshire’a gidiyorduk. Orada bir yer var. Güvende olacağımızı duymuştum.”

King başını iki yana salladı. “Sizin için Cumbria’da da bir yer var. Ya da Galler’de. Ya da başka yerlerde. John ve Bess için de. Hepiniz Lyne Dükü’nün koruması altında olacaksınız.”

“Vay be!” dedi John.

“Bir dük!” dedi Mary.

Yakın zamanda. Ve King kendini koruyamayanları korumak için elinden geleni yapacaktı. Belki de artık bunu yapabilecekti.

Sophie, King’e baktı. “Teşekkür ederim.”

“Çıktığımız zaman teşekkür edersin,” dedi King onu kendine çekerek. “Giyinmen lazım. Bardan buraya giriş yaptığın gibi çıkacaksın.”

“Vurulmuş ve baygın şekilde mi?” dedi John.

King bavulun üstünde duran biraz kirlenmiş ama genel olarak temiz olan üniformayı Sophie’ye uzattı. “Uşak şeklinde.”

10. BÖLÜM

SITMA İLACI: ARAÇ TUTMASININ DA İLACI

Sophie ve King yoldaydı. Sophie önceki deneyimine şükrederek kiralık faytonun arkasına tırmandığı sırada Mary ve John'un onları arayan adamların dikkatini dağıtmak için ellerinden geleni yapmasının üstünden bir saat geçmemişti.

Birkaç dakika geçmişti ki fayton durdu ve Sophie dışarı çıkmak için mücadele verirken King yola koyulmak için çatıya hızla vurdu. "Cumbria'ya varana kadar durmayacağız," dedi, "sadece atları değiştirmek için durabiliriz. Ve sen de gizleneceksin. Babanın adamlarının seni bulmasına en iyi ihtimalle birkaç gün kaldı. Eğer benimle olduğunu düşünüyorlarsa, Lyne Kalesi'ne doğru yola çıkmışlardır bile."

Sophie başını iki yana salladı. "Babam Mossband ile ilgili planlarımı anlattığım mektubu yarın alacak. Ondan sonra seni rahatsız etmeyecektir."

King kaşlarını kaldırdı. "Bence baban benim postumu iste-

yecek. Özellikle de benim gözetimim altındayken vurulduğunu öğrenince.”

“Bu saçmalık. Sen orada değildin. Beni izlemiyordun.”

“İzliyor olmalıydım,” dedi King oturduğu yere yaslanarak. Ama daha Sophie cevap veremedi, “Çayını aldın mı?” diye sordu.

Sophie başını sallayarak onayladı. “Evet.”

“Peki bal?”

“Aldım.”

“Temiz sargı bezleri?”

“Ben çocuk değilim, Lordum. Bir yerden ayrılırken önemli eşyaları almam gerektiğini anlıyorum.”

King bakışlarını çevirip camdan bakarken Sophie arkasına yaslanıp o gün hakkında düşünmemeye çalıştı.

Ama kendine engel olamadı. “Beni yine kurtardın.”

“Bu bir kurtuluş değildi.”

“Öyleydi. Londra’ya dönmek istemediğimi biliyordun.”

King birkaç dakika boyunca cevap vermedi. Ve ardından, “Bir gün seni kendi haline bırakmayı öğreneceğim,” dedi.

Ama o gün bugün değildi.

Bugün onu Londra’daki hayatına geri götürülmekten kurtarmıştı. Bugün ona özgürlük şansı vermişti.

Bugün onu öpmüştü. Barın arkasındaki karanlık bir kordoda, peşlerinde babasının paralı avcıları varken. Sophie’nin ilk öpücükten beklentisi tam olarak bu değildi.

Mükemmel olmasına rağmen.

Sophie bu düşünceyi görmezden geldi.

King öpücükten etkilenmiş gibi görünmüyordu, Sophie’nin de öyle hissetmesi gerekmiyor muydu? King’in bunu takip

edildikleri için yaptığı açıktı. Onlardan şüphelenildiği için. Neredeyse yakalanmak üzere oldukları için. Oyunlarının gerçekçi görüldüğünden emin olmak için öpmüştü.

Gerçek gibi *hissettirdiği* kesindi.

Bir önemi yoktu tabii.

Bunu bir daha düşünmese daha iyi olacaktı.

Çaktırmadan ona baktı. Gözleri kapalıydı; kolları göğsünde birleştirilmişti; bacaklarını kendini beğenmiş ve Sophie'yi oturağın kenarına sıkıştırarak şekilde sermişti.

Sophie onun bıraktığı küçük alanda yeniden pozisyon aldı.

Bu şekilde davranırsa öpücüğü unutmak kolay olacaktı.

King bir gözünü açtı. "Rahat değil misin?"

"Hayır," dedi Sophie bacaklarını koltuğun altına doğru çekerek.

King onu bir süre izledikten sonra, "Pekâlâ," diyerek gözlerini yeniden kapattı.

Sophie öksürdü.

King bir daha gözlerini açtığında Sophie ne kadar sinir olduğunu gördü. "Üzgünüm, Lordum," dedi sevimli bir şekilde. "Canınızı mı sıkıyorum?"

"Hayır," dedi King ve bir kez daha gözlerini kapattı. Sophie yalanı duymuştu. Ne yapması gerekiyordu? Yok mu olmalıydı? Posta faytonuyla seyahat etme teklifinde bulunmuştu. Bu çılgın plan konusunda ısrar eden King'in kendisiydi.

Sophie bacaklarını kaldırıp kendine çekti ve kaygan ahşap oturağa yerleşti. Fayton ise büyük bir çukura girmek için tam o ânı buldu ve Sophie olduğu yerde kalabilmek için kenarlara tutunmak zorunda kaldı.

"Tanrı aşkına, Sophie. Kendine bir yer bul ve orada kal." Bu defa gözlerini açmamıştı.

Sophie'nin kuşkulu bakışları onunkilerle buluştu. "Bu faytonun senin genel olarak kullandığın o devasa fayton olmadığını farkındasın, değil mi? Yeri sen kapladığın için bana da yukarısı kalıyor. Hatırlıyorsan omzumda henüz iyileşmemiş bir kurşun yarası var ve oturaktan düşme tehdidi... oldukça rahatsız edici."

King ona bir bakış attı. "Sana rahatsız olup olmadığını sordum ve hayır dedin."

Sophie kaşlarını çatı. "Yalan söyledim."

King dik bir şekilde oturduğu anda fayton bir köşeden döndü. Elini kafasına götürürken, "Tanrım," diye mırıldandı.

Rengi atıyordu.

Sophie bacaklarını aşağıya saldı. "Hasta mısınız?"

King başını sallarken bir elini faytona dayadı.

"Faytonlar seni tutuyor mu?" diye sordu. King cevap vermediğindeyse, "Kardeşim Sesily de ne zaman faytona binse kötü olur," dedi.

"O hangisi?" Eğer bu kadar rahatsız görünmeseydi Sophie, kız kardeşlerinin hepsinin aynı olmadığı ve birbirlerinden ayrıt edilmelerinin kolay olduğu konusunda onunla tartıştırdı.

Bunun yerine, "En büyüğün bir küçüğü," dedi. Bir an durakladıktan sonra devam etti. "Çapkın biri olarak odada bulunmadığında ona ne diye hitap ettiklerini biliyorsundur."

"Neymiş?"

"Bilmiyormuş gibi yapmana gerek yok. Ben bile duyduysam sen de duymuş olmalısın."

King ona bir bakış attı. "Sana yalan söylemek için bir nedenim mi var?"

Sophie'nin ona söylemeyeceği kesindi. Yanakları kızarmıştı. "Boş ver."

“Artık söylemen lazım.”

Sophie başını iki yana salladı. “Hoş bir şey değil.”

“Yüzüne karşı söylemiyorlarsa hoş olmadığından şüphem yok.”

Sophie camdan dışarı baktı. “Adı Sesily.”

“Evet. Bunu söylemiştin.”

Sophie ona dik dik baktı. “*Ses-ily.*”

King bir kaşını kaldırdı ama konuşmadı.

“Sadece sesli bir şekilde söylememi istiyorsun.”

King gözlerini kapattı. “Aksine, konu gittikçe daha az ilgi-mi çekiyor.”

“Seksily,” dedi Sophie dümdüz bir ses tonuyla. “Arkasından Leydi Seksily diyorlar.”

King bir an cevap vermedi. Hareket de etmedi. Sora birden-bire öfkeyle bakan gözlerini açtı. “Ona bu şekilde hitap eden herkes koca bir göt. Ve bunu senin gözünün önünde söyleyen herkes suratına bir yumruğu hak ediyor.” Öne doğru eğildi. “Bunu senin önünde söyleyen kim?”

Sophie şaşırarak, “Bu önemli değil,” dedi.

“Seni temin ederim ki öyle,” dedi King. “İnsanlar sana daha saygılı davranmalı.”

Saygı. Çok yabancı bir kavramdı. Sophie gözlerini kaçırdı. “Tehlikeli Kızlar saygı görmez, Lordum. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun.”

King sessizce küfretti. “Söylediklerim için üzgünüm.”

“Öyle mi?”

“Bu kadar şaşırma.”

“Sadece... Kız kardeşlerim bu davranışları çok umursamıyor, o yüzden sosyete de böyle şeyler söylemeye bir son vermiyor.”

“Ama sen umursuyorsun.”

Sophie bir omzunu kaldırdı. “Daha önce de söylediğim gibi, dedikodu köşelerine önem vermiyorum.”

King onu uzun bir süre izledikten sonra, “Umursamanın nedeni bu değil,” dedi.

“Hayır,” dedi Sophie, “Değerimizi düşürdüğü için umursuyorum. Onlar benim kardeşlerim. Biz insanız. Hislerimiz var. Biz de varız. Ve dünya bunu göremiyor gibi. Onları göremiyor gibi.”

“Seni göremiyor,” dedi King.

Evet.

“Ben görülmek istemiyorum,” diye yalan söyledi Sophie. “Ben sadece bu durumdan azat edilmek istiyorum.”

Yeşil gözleri onu bitiriyordu. “Ben seni görüyorum, Sophie.”

Sophie nefesini tuttu. Doğru değildi tabii. Ama doğru olmasını diliyordu.

Başını sallayarak daha güvenli ve daha az rahatsız olan bir konuya geçti. “Onun hakkında konuşanlar bir grup erkekti. Onlara balodayken rastladım. Beni görmediler. Onu görmekle çok meşguldüler.” İyi olan omzunu silkti. “Sesily’nin vücudu... Erkeklerin fark ettiği bir şey. Ve mavi kanlı olmadığımız için, senin gibi adamlar—” Sophie durdu. Bir daha düşündü. “Kendini bizden yüksek gören adamlar... onun hakkında yorum yapmaktan çekinmiyor. Sanırım zeki olduklarını düşünüyorlar. Belki de öyleler. Ama çok zekiceymiş gibi gelmiyor.” King’e baktı. “Korkunç geliyor.”

“Hepsinin böyle korkunç hissetmesine neden olmak istedim.” Sophie bir an onun doğruyu söylediğini düşündü. Ama tabii ki öyle olamazdı. Sophie ile bir işi olsun istemiyordu.

King durdu. “Onun skandalı kim?”

Sophie kaşlarını çattı. “Anlamadım.”

“Hepinizin uygun olmayan bir eş adayı var. Onunki kim?”

Tabii ki Kirli S’ler tanımını bulan kişiydi. “Derek Hawkins.”

“Adam tam bir göt,” dedikten sonra gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. “Kardeşinle evlenmemesi ve onun vücudunu fark eden herkesi öldürmemesi de bunun kanıtı.”

Sophie buna katılsa da kelimeleri görmezden geldi. “Benim uygunsuz bir eş adayım yok.”

King ona baktı. “Artık var.”

Kelimeler öpücüğün anısını canlandırırken Sophie’nin yanakları ısıdı. Ne diyeceğini bilmiyordu ve bu yüzden ana konuya döndü. “Sonuç olarak Sesily’nin bu rahatsızlığı uzun yolculukları oldukça zorlaştırıyor.” Kusacak olursa kullanabilecekleri bir şey var mı diye etrafa bakındı. Oturduğu yerin yanındaki şapkasını aldı ve ters çevirerek çenesinin altında tuttu. “Eğer kötü olursan bunu kullan.”

King bir gözünü açtı. “Şapkamın içine mi kusmamı istiyorsun.”

“En iyi seçenek olmadığının farkındayım,” dedi Sophie, “ama umutsuz zamanlardayız.”

King başını iki yana sallayıp şapkayı yerine koydu. “Kusmayacağım. Beni fayton tutmuyor. Faytonun içinde olmamayı istememe neden oluyorlar.”

Sophie başını iki yana salladı. “Anlamıyorum.”

“Faytonların... içinde... rahat edemiyorum.”

“Yani seyahat etmiyor musun?”

King bir kaşını kaldırdı. “Gördüğün üzere tabii ki ediyorum.”

“Evet. Ama uzun seyahatler zor olmalı.”

Bir sessizlik oldu. “Zor biri olmak istemiyorum.”

Sophie güldü. “Faytonlara olan antipatinin mi seni zor biri yaptığını düşünüyorsun?”

King, Sophie’nin jestine güldü. Düz dudaklarında minik bir hareketlenme oldu. “Bugünlerde zor olma sebebimin sen olduğunu düşünüyorum.”

“Tabii ki hayır,” dedi Sophie. “Ben pazar günü kilisesi gibi kolay biriyim.”

King homurdanıp gözlerini kapattı. “Ben kiliseye gitmem.”

“O halde sonsuz ruhun için dua etmeli miyim?”

“Seni duyan birisi olsun istiyorsan, hayır. Ben bir serseri olarak kayıp vakayım zaten.”

Uzun bir süre boyunca sessiz kalırlarken King gittikçe daha huzursuz ve mutsuz oldu. Sophie en sonunda, “Faytoncuyla beraber yukarıda seyahat etmek ister misin?” diye sordu.

King başını iki yana salladı. “Burada iyiyim.”

“Seyahat arkadaşlarından hoşlanmadığını söylemiş olman dışında tabii. Sprotbrough’a giderken bu kadarını söylemiştin.”

“Belki de fikrimi değiştirmişimdir.” Fayton zıpladı ve Sophie oturaktan kayarak omzunu faytonun kenarına çarpıp acı ile bağırdı.

King sert bir şekilde küfrederek ona uzandı ve sanki bir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp çevirerek yanına oturttu. Sophie daha ne olduğunu anlayamadan onun bedeni ve bacakları ile hapsedilmişti.

Başını onun yüzüne doğru çevirdiğinde gözleri hâlâ kapalıydı. “Bırak beni.”

King gözleri kapalı bir şekilde onu görmezden gelmeye ve

rahat pozisyonunda oturmaya devam etti. “Hareket etmeyi kes. Senin omzun ve benim akıl sağlığım için kötü.”

Ona bu kadar yakın olmak da *Sophie'nin* akıl sağlığı için kötüydü.

King'in pek umurundaymış gibi değildi tabii.

Sophie gözlerini kapattı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Birkaç saniyeliğine işe yaramıştı ama uylukları birbirine değince bedenine yayılan sıcaklığın onu sarması, tek yapmak istediği şeyin ona yaslanmak olduğunu fark etmesine neden oldu. Ama bunun yerine mümkün olduğunca uzağında durdu ve *Eğer sorun olmazsa lütfen beni tekrar öp* dışında söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştı.

Bir yandan da kibarca sorsa bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Sanki oturuş şekli böyle düşünceleri dağıtabilirmiş gibi kaskatı bir şekilde oturdu. “Yarış faytonundan ne haber?”

“Ne olmuş ona?” dedi King, Sophie'ye bakmadan.

“Bu faytonda oturmak yerine neden onu sürmüyorsun?”

“Yarış faytonum demonte edildi ve Lyne Kalesi'ne doğru yola çıktı.”

Sophie'nin gözleri kocaman oldu. “Neden?” Bu onun yararına olmadı tabii. Sophie adamın yanında olmasından memnundu ama onun da hayatından memnun olması gerekirdi.

“Özel tekerlekleri eksik,” dedi King düz bir ses tonuyla.

Tabii ya. “Üzgünüm.”

King yeniden gözlerini açtı. Şaşırmıştı. “Sanırım öylesin.”

Sophie başını salladı. “Bu şaşırtıcı bir şey mi?”

“İnsanlar benden nadiren özür diler,” dedi. “Hile olmadan özür dileyenlerse daha az.”

Buna nasıl cevap vereceğini bilmeyen Sophie konuyu daha

güvenli bir şeye çevirdi. “O kadar dikkatsiz bir şekilde yarış faytonu sürenini ilk kez gördüm.”

“Dikkatsiz gibi mi gözüktü?”

“Tek bir tekerleğin üstünde durdun. Tüm fayton takla atabilirdi.”

King başka bir yere baktı. “O dediğin daha önce oldu. Hayatta kaldım.”

Sophie onu yolun bir kenarına düşmüş, yaralı ve kanaması varken hayal etti. Bundan hoşlanmadı. Kaşları çatıldı. “Ölebilirdin.”

“Ölmedim.” Kelimelerinde bir şey vardı. Sophie’nin hoşlanacağından daha karanlık bir şey. King’in gözlerini açmasını ve böylece daha çok anlam çıkarabilmeyi diledi.

“Ama ölebilirdin.”

“Bu eğlencenin bir parçası.”

“Ölüm tehlikesi mi eğlenceli?”

“Bunu hayal edemiyor musun?”

“Birkaç gün önce kurşun yarasıyla neredeyse ölecek olduğumu düşününce bile, hayır.”

O zaman Sophie’ye baktı ve bakışları ciddiydi. “Aynı şey değil.”

“Kendi elimde olmadığı için mi?”

“Bunu söyleyecek pek çok kişi var, evet.” Fayton sert bir sıçrayış yapınca dişlerini sıktı.

“Öleceğinden mi korkuyorsun? Şimdi mi? Bu yüzden mi faytonlardan hoşlanmıyorsun?”

King sustu. “Bu çok küçük bir fayton.”

Standart boyutlarda bir faytondu. “Neden?”

Bir an gözleri karardı ve düşüncelere daldı. Hoş olmayan bir

şeyi düşünüyor gibiydi. Elini ona uzatmamak için savaş verdi. Hatırladığı şey neyse onu yumuşatmak için. Cevap vermesini beklemedi ve King de cevap vermedi. Bunun yerine başını iki yana salladı ve, “Faytonlara düşkün değilim,” dedi. Duraksadı. “Ve bunu daha fazla tartışmak istemiyorum.”

Sophie başıyla onayladı. “Pekâlâ. Bunun yerine neyi konuşmak istersin?”

“Konuşmak yerine uyumak istediğimi söyleyemez miyim?”

“Her an bu faytondan dışarı atlayabilirmişsin gibi duruyorsun,” dedi Sophie. “Ben ne kadar uçamıyorsa sen de o kadar uyuyamayacaksın.”

King gözlerini kısıp ona baktı. “Eğer erkek olsaydın umurunda olmazdın.”

Sophie kaşlarını kaldırdı. “Zaten umurunda değilim.”

King uzun bir süre onu izledi. “Sana ısıınıyordum.”

Bu kelimeler içinde bir heyecan uyandırdı ve aklına Warbling Wren barının arkasındaki karanlık koridorda ellerinin ve ağzının Sophie’nin üzerinde, saçlarının onun ellerinin arasında olduğu anıları getirdi.

Sophie de ona ısıınıyordu.

Boğazını temizledi. “İstediğin herhangi bir şeyi konuşabiliriz.” King cevap vermedi ve sessizlik içinde geçen dakikalardan sonra Sophie vazgeçti. “Aşırı anti sosyalsiniz, lordum. Bunu daha önce söyleyen olmuş muydu?”

“Hayır,” dedi King.

İnatçı adam. Sophie faytonun zeminindeki çantaya uzanıp bir kitap çıkardı. Kitabın eğlenceli olmasını umarak açtı ve King orada değilmiş gibi davrandı.

King öne eğildiğinde Sophie onun kokusunu alabiliyordu. Temizdi ve tanımlayamadığı bir baharat gibi kokuyordu. Çok güzeldi.

Sophie boğazını temizledi ve kitaba baktı. *Duvarcılık ve Taşçılığın Popüler ve Pratik İncelemesi*. Tanrım. Eğlenceli falan değildi.

Bir şey onun için iyi olacak şekilde ilerlese olmaz mıydı?

Belli belirsiz bir şekilde okumaya başladı. Hayal edebileceğinden daha geniş olan uyluklarını saran pantolonun darlığı dikkatini dağıtıyordu. Yarış faytonuyla yaptığı yarışlar düşünülürse öyle olması normaldi aslında.

Parmakları ona yakın olan uyluğuna dokunmak istiyordu. Ona değen uyluğuna. Günün erken saatlerinde bacağını sardığı uyluğuna.

Faytonun içi çok sıcaktı.

“Kitabı nereden aldın?”

Kelimeler Sophie’yi korkutmuştu ve yanakları yanmaya başlamıştı. Başını kaldırıp bakmadı. “Konuşmak istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyorum. Ama bu bir cevap istemediğim anlamına gelmiyor.”

“Odadaki masanın çekmecesinin derinliklerindeydi.” Kitabın bir sayfasını çevirdi. Sanki böyle yapmak onu daha ufak ya da daha az heybetli hale getirecekmiş gibi.

Daha az çekici.

Öyle olmadı.

Tabii ki herhangi bir şey duvarcılık ve taşçılık üzerine bir incelemeden daha ilgi çekici olurdu. Ama idare edecekti. Sophie devam etti.

Sprotbrough’dan uzaklaşıp geleceklerine doğru giderken fayton Büyük Kuzey Yolu’nda ilerliyor ve aralarındaki sessizlik uzuyordu. Sophie faytonun sallanışıyla ve bu sallanışın onu King’e yaklaştırmasıyla dikkati dağılırken okumaya devam ediyordu.

King ise hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Sohbet etmek için umutsuzca konuşabileceği birkaç zaman olmuştu ama ilk konuşan olmayı reddetti ve bir süre sonra ödülünü aldı.

“Kitap güzel mi?” diye sordu King.

“Oldukça,” diye yalan söyledi Sophie. “Duvarcılığın bu kadar büyüleyici olduğunu bilmiyordum.”

“Gerçekten mi?” dedi King kum gibi kuru bir sesle. “Sanırım öyle düşünmene şaşırmamalı. Ne de olsa eğlencesiz kardeşsin.”

Sophie ona bir bakış attı ve dudaklarındaki hafif sırıltısı görerek o düzgün bir yol arkadaşı olmadığı takdirde kendisinin de olmayacağına karar verdi. “Bunda eğlencesiz olan bir şey yok Lordum.” Derin bir nefes alıp savaşına başladı.

“Bu kitap yarım küre nişler, kubbeler ve silindirik mahyalarla ilgili birçok açıklamayla dolu. Öğrenecek çok şey var.”

King daha da sırıttı. “Özellikle de mahyalarla ilgili sanırım.”

Sophie söylediklerini görmezden gelerek kitabı sesli okudu ve onu hayal edebileceğinden daha iyi bir şekilde cezalandırdı. “*Bu taşçılık sanatıyla ilgili İngilizce yazılmış olan ilk ve tek eser. Böyle bir basım uzun süredir merakla bekleniyordu.*”

“Hiç şüphem yok,” diyerek kitabı alıp kapağını incelemek için ona uzandı, “Peter Nicholson Bey kendi kendini buna ikna etmiş.”

Sophie eli onun eline değdiğinde içinde oluşan zevki görmezden geldi ve kitabı yeniden açtı. “Sanırım haklı olabilir. Düzgün taş sanatçılığı için gerekli olan basit ve karışık geometriyi anlatan bölümler var. Harika değil mi?” dedi ve okudu: “*Duvarlar için taş hazırlarken taşı gerekli boyutlara küçült-*

mekten daha önemli hiçbir şey yoktur. Böylece taşın sıkız kenarı da doğru açı tarafından sabitlenebilir.”

King sırtıtmayı kesip yüzünü ekşitti ve Sophie, Warbling Wren’de bulabildiği tek kitap bu olduğu için artık çok mutluydu. King’in bu kitaptan nefret edişinin tadını çıkardı. “Ve şu bir sonraki kısmı bir dinle, keltler ve dikilitaşlarla ilgili olanı.”

“Dinleyeceğimi sanmıyorum.”

“Herkes keltlerin eğlenceli olduğunu düşünür.”

“Herkesin öyle olmadığına seni temin ederim.”

“Zevki olan herkes tabii. Yapının adı Tinkinswood.”

“Ne hoş.”

Söyledikleri Eversley Markisi’nin Tinkinswood’un cehen-nemden farksız olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Sophie eğlenmeye başlamıştı. “Değil mi? Oldukça çekici. Şu mükem-mel tanımı bir dinle. *Bu Galli kuru taş duvarcılığı eseri otuz tondan daha ağır basan boynuzlu bir avlu oluşturuyor ve yapı onu olduğu yere koyacak iki yüz kadar kelt gerektiriyor. Düşünsene!*”

“Tüm o cübbeler bir arada,” dedi King sıkıntıdan ortadan kaybolacak gibi görünerek.

Sophie sayfayı çevirdi. “Ah! Taş yapıtlar! Onları da öğrenelim mi?”

Taş yapıtlar çizgiyi aşmıştı. “Dur artık. Tanrı aşkına. Kendi dertlerim yüzünden değil de senin boynuzlu mahyalara olan merakın yüzünden kendimi şu faytondan atmadan dur.”

“Boynuzlu avlular.”

“Gerçekten umurumda değil. Lanet duvarcılık dışında her şeyi konuşabiliriz.”

Sophie kitabı kapatıp ona baktı. Israrından hoşlanmamış gibi davranmaya çalıştı. “Konuşmayı tercih ettiğin başka bir şey var mı?”

Gözlerindeki anlayış belirtisi önce rahatsızlığa sonrasında ise Sophie'nin sadece saygı diyebileceği bir şeye dönüştü. "Seni sinsî cadı."

Sophie gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Bunu bilerek yaptın."

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Tartışma konusunu ben seçeyim diye."

Sophie gözlerini neredeyse çıkacaklarını hissedene kadar açtı. "Tabii bir konu seçmek isterseniz, Lordum, konuşmaktan çekinmem."

King biraz gülüp bacaklarını uzattı ve ayaklarını karşılardaki oturağa koydu. "O zaman bir konu seçeyim."

Sophie de aynısını yaparak ayaklarını onunkilerin yanına yerleştirdi. Kitabı da kucagında tuttu. "Taşcılık ile ilgili olmayacağını sanıyorum."

"Olmayacak." King'in dikkati ayaklarına gitti. "Çizmeler rahat mı?"

Sophie bakışlarını takip etti ve onun büyük, siyah Hessian çizmelerinin yanındaki, daha ufak olan gri ayakkabılarına baktı. Bilek hizasındaydı ve modadan çok fonksiyonu için dizayn edilmişti. İkinci el ayakkabılardan hoşlanmaması gerekirdi ama King onları birilerinden tedarik etmişti ve bu da bir şekilde bu çizmeleri mükemmel yapmıştı. "Oldukça rahat," dedi.

King başıyla onayladı. "Doktora ayaklarını da göstermeliydik."

"Ayaklarım iyi."

"Daha iyi ayakkabılar giymiş olmalıydın."

"Bir macera yaşamayı planlamamıştım."

Sophie'ye baktı. "Yani bir anlık kararlar mı gelecekteki kocana gitmeye karar verdin?"

Tanrım.

Bu konuda konuşmak istemiyordu. Ona yalan söylemek istememişti. Ama şimdi seyahatinin özgürlük için gibi görünmeye başlamadan önce amaçsız olduğunu ve amacının Robbie olmadığını itiraf edecek olsa çok komik görünecekti.

Fakat Eversley Markisi onu eşkıyalardan ve paralı adamlardan özgürlüğün fısıltısı için kurtardığını öğrenirse iyi olmazdı. O da başını sallayıp yalan söyledi. “Evet. Bazen aklına bir fikir gelir ve onu uygulaman gerekir.”

King bir kaşını kaldırdı. “Ne yapacaksın peki? Evlilik teklifi mi? Onu elde etmeye mi çalışacaksın?”

Sophie kucağına bakıp kitabın sayfalarıyla oynadı. “Çoktan elde edilmediğini nereden biliyorsun?”

King bir ayağını diğerinin üstüne atarken ona da süründü. “Çünkü Mossband’a yanında annen ve kardeşlerinle beraber süslü bir faytonun içinde gitmiyorsun.”

Sophie buna gülmeden edemedi.

“Komik mi?”

“Düğünüm için bile olsa annem ve kardeşlerimin Londra’dan küçük Mossband için ayrılması mı?” Başını iki yana salladı. “On sene önce oradan taşındığımızdan beri hiç geri dönmedik.”

King onu uzun bir süre bekledi. “Robbie’yi on yıldır görmedin mi?”

“Hayır,” dedi Sophie, köşeye sıkışmış hissediyordu.

“Hayatınız boyunca mektupla mı haberleştiniz?”

Sophie yalan söylemek yerine soruyu duymazdan geldi.

King bilinçli bir şekilde, daha yumuşak bir tonla bastırdı. “Neden eve gitmiyorsun?”

Sophie ona hâlâ gerçeği söyleyemiyordu. “Eve gidiyorum.”

“Londra’daki evinden bahsediyorum. Mayfair’deki kocaman şehir evinden.”

Sophie başını iki yana salladı. “Orası evim değil.”

“Ama çiftçilerle dolu küçük bir kasaba evin, öyle mi?”

Sophie bunu, Mossband’ın tuhaf dürüstlüğünü uzunca düşündü. Oraya yaşayan ve çalışan insanları düşündü. Babası bir kont olmadan önceki hayatını düşündü. Tekrar sahi olabilecek hayatını.

Belki faytonun sallanışındandı, belki de King’in ona verilecek bir görevi beklermiş gibi Sophie’nin ağzından çıkacak yanıtı beklemesinden. Her neden olduysa oldu ve Sophie doğruyu söyledi. “Kendimi özgür hissettiğim tek yer orası.”

Şimdiye kadar.

“Bu ne demek oluyor?”

Sophie cevap vermedi.

King botlarını oturaktan kaldırıp yere bıraktıktan sonra onu daha iyi görebilmek için dizlerini açıp parmaklarını da birbirine dolayarak karşısına oturdu. “Bana bak, Sophie.” Sophie başını kaldırıp ona baktığında King’in faytonun loş ışığında parlayan gözlerinin onun üzerinde olduğunu gördü. “Bu ne demek oluyor?”

Sophie de bacaklarını aşağıya saldı ve kitabın kenarıyla oynarken nereden başlayacağını bilemedi. “Babam kont olduğunda on yaşındaydım. Evin kapısından içeri hızla girdi ve anons etti. “Hanımlar!” dedi koca bir kahkahayla. Tam bir cümbüş-tü! Annem ağladı, kız kardeşlerim çığlıklar attılar. Ben ise...” Sophie durakladı. Düşündü. “Resmen bulaşıcıydılar. Mutlulukları bulaşıcıydı. Her şeyimizi toparlayıp Londra’ya taşındık. Hayatıma veda ettim. Evime. Arkadaşlarıma. Kedime.”

King kaşlarını çatdı. “Kedini alamadın mı?”

Sophie başını iki yana salladı. “Onunla yolculuk zordu.”

“Kardeşin gibi mi?”

“İnliyordu.”

“Kardeşin mi?”

Sophie gülümsedi. “Asparagus. Faytonda koltuğun arkasına yapışır ve inlerdi. Annemin sinirleri bunu kaldıramazdı.” Birden ciddileşti. “Onu bırakmak zorunda kaldım.”

“Asparagus adında bir kedin mi vardı?”

“Biliyorum. Saçma bir isim. Asparagus’ın konumuzla ne ilgisi var?”

King gülümsedi. “Bu sözü ikinci kez kullanıyorsun.”

Sophie de gülümsedi. “Babam,” dedi sadece.

“Babanı hep sevmişimdir.”

Sophie kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Şaşırdın mı?”

“O Londra’nın geri kalanına göre bir hiç.”

“Londra’nın geri kalanına göre *dürüst*. İlk tanıştığımızda bana babamdan hoşlanmadığını söylemişti.”

Sophie başını salladı. “Babamın söyleyeceği türden bir şeye benziyor.”

“Devam et. Asparagus’ı bıraktın.”

Sophie tekrar pencereden dışarı baktı. “Yıllardır o kediyi düşünmemiştim. Siyahtı. Beyaz patileri vardı. Ve beyaz bir burnu.” Başını sallayıp bu anıyı aklından çıkardı. “Neyse, oradan ayrıldık ve hiç geri dönmedik. Galler’in bir yerinde bir evimiz var ama oraya hiç gitmiyoruz. Annem yeni, aristokratik hayatımızı kurmakla çok meşguldü. Bu da arkadaşlarımız olması gereken aristokratik kadınlarla dolu daha kalabalık yerle-

re gitmemiz demek oluyordu. Kendimize bir yer bulmamızı ve *tırmanmamızı* sağlamaları gerekiyordu.

“Birkaç yıl içinde mükemmel uyum sağlayacağımıza yemin etmişti. Kardeşlerim de öyle. Mükemmel güzelliklerinin onları kendilerine hayran olan dedikodu köşelerine çıkaracağını ve sosyetenin de onlara hayran olacağını düşünmüşlerdi. Hepsi mükemmel tırmanıcı. Bir tek...”

Sesi kısıldı ve King’in konuşmasını bitirmesi için onu biraz iteklemesi gerekti. “Bir tek ne?”

“Bir tek ben öyle değilim. Uyum sağlayamıyorum. Mükemmel bir güzelliğim yok.” Hafifçe güldü. “Güzel bir mükemmelliğim bile yok. Sen de öyle demiştin.”

“Ne zaman söyledim?” dedi King rahatsız olarak.

“Ben sade olanım. Sıkıcı olan. Eğlencesiz olan.” Bir elini üniformasında gezdirdi. King’in ona şişman demesine neden olan üniformasına. “Kesinlikle güzel olan değil.” King hafifçe küfretti ama Sophie o cevap vermeden elini kaldırdı. “Özür dileme. Bu doğru. Hiçbir zaman oraya ait olduğumu hissetmedim. Hiçbir zaman bu çabaya değeceğini düşünmedim. Ama Mossband’da değer gördüğümü hissediyorum.

“Londra’dan kaçarken bile Londra’da olduğumdan daha değerli oldum.” Gülümsedi. “Ve o adamlar beni aramaya geldiğinde, sen de beni kurtardığında, daha özgür hissettim.” Durup yeniden konuşmaya başladı. “Ya da daha değerli. Öncesinde olsa asla kaçmama yardım etmezdin.”

“Saçmalık,” dedi King ama ses tonunda inkâr yoktu.

“Öyle mi? Beni çalılıkta elimde çizmenle bıraktın,” dedi Sophie.

“Aynı şey değil. Seni orada bıraktım *çünkü* değerliydin.”

“Hayır, sadece bir unvanım vardı. İkisi aynı şey değil.”

King ağzını açıp tartışacak oldu ama Sophie öfkesini bastıramayıp onu susturdu. “Anlamanızı beklemem, Lordum. Sizin çok fazla değeriniz var. Adınız bile *King*, Tanrı aşkına.”

Sophie’nin kelimeleri faytonu sardı ve ardından derin bir sessizliğe gömdü. Sonra King konuştu. “Aloysius.”

Sophie gözlerini kırptırdı. “Pardon?”

“Aloysius Archibald Barnaby Kingscote. Eversley Markisi. Gelecekteki Lyne Dükü.” Elini saygıyla önüne indirdi. “Emrinizdeyim.”

Şaka yapıyordu.

Ama şaka yapıyor gibi *görünmüyordu*.

“Hayır,” diye fısıldadı Sophie ismi düşünürken. Bir eli tepkisini içinde tutabilmek için ağzına gitti. Ama bu çok fazlaydı. Kendini durduramadı. Ve kahkaha atmaya başladı.

King bir kaşını kaldırıp arkasına yaslandı. “Ve sen bunu söylediğim tek kişisin. Merak edersen, nedeni bu. Çünkü benim kibrimin bile sınırı var.”

Nefesini tuttu ama kendine hâkim olamadan yeniden gülmeye başladı. “Bu çok—”

“Korkunç? Komik? Saçma?”

Sophie elini kaldırdı. “Gereksiz.”

King anlayış göstererek başını yana eğdi. “Bir de o.”

Sophie kıkırdadı. “Aloysius.”

“Dikkat et, Leydim.”

“Diğerleri bilmiyor mu?”

“Bildiklerini sanıyorum. Burke’nin Soylular Kitabı’nda yazıyor ama kimse yanımda bunu konuşmuyor. En azından okula gittiğim zamanlar bu şekilde çağırılmayı istemediğimi söylediğimden beri.”

“Okuldaki çocuklar öylece isteğini kabul mü ettiler?”

“Boks eğitimimi kabul ettiler.”

Sophie başını salladı. “İsmin Aloysius olduğu için o konuda iyi olmanı beklememişlerdir.”

King en iyi aristokratik sesiyle konuştu. “Bazı yerlerde oldukça asil bir isim.”

“Öyle mi? Hangi yerlerde?”

King sırtıttı. “Emin değilim.”

Sophie de sırtıtışına karşılık verdi. “İtiraf ediyorum, ben de King adını kullanırdım.”

“Gördün mü? Şimdi benim için üzölmelisin.”

“Üzölüyorum!” O kadar hızlı cevap vermişti ki ikisi de güldü ve Sophie bir anda kahkahasından hoşlandığını fark etti. Kahkaha atarkenki görüntüsünden de hoşlanıyordu. Sonrasında gülmemeye başladılar. “Rahatsız değilsin,” dedi Sophie sessizce, öne eğilerek. Faytonun hareketi onu artık etkilemiyordu.

King hatırlayınca gerilir gibi oldu. “Değilim. Çok iyi dikkat dağıtıyorsun.”

King de öne eğilince Sophie’nin yanakları ısındı. Geri çekilmeyi düşündü ama bunu istemediğini fark etti. King elini kaldırıp yanağına dokunduğunda Sophie açıkça baştan çıkarıcı olan eline karşı cesaretine müteşekkirdi. Çok yakınlardı; gözleri yemyeşildi, dudakları yumuşaktı, onu bekliyordu ve çok yakınındaydı. Öne doğru gitse ne olacağını merak etti. King konuştuğunda, kelimeler fısıltıdan ibaretti. “Senin geldiğinden bile haberi yok, değil mi?”

Sophie yanlış anlamış gibi yapmadan geri çekildi. “Neden tüm soruları sen soruyorsun?”

“Çünkü sen cevaplıyorsun,” dedi King.

“Ben de sormak istiyorum.”

King başını salladı. “Bunu cevaplarsan senin sorunu cevaplarım. Neden fırıncı? Kitap dükkânını ve özgürlüğü anladım ama fırıncı... On yıl olmuş. Neden o?”

Sophie dışarı baktı. Koyunlar ve saman balyalarıyla bezeli çiftlikleri izledi. Londra’dan çok daha basitti. Çok daha özgür. Kucağındaki kitabı açıp kapattı. Tekrar tekrar. Ve en sonunda, “O benim arkadaşımды,” dedi. “Bir söz vermiştik.”

“Nasıl bir söz?”

“Evlenecektik.”

“On yıl önce.”

Sophie ne yapmıştı? Nereye gidiyordu? Bu çılgın maceranın sonu ne olacaktı? Ona bunları soramazdı. Duymasını da istemiyordu. Bakışlarını onun bakışlarına kilitledi. “Söz sözdür.”

King onu uzun süre izledikten sonra konuştu. “Bunun iyi bitmeyeceğini biliyorsun.”

“Pek sayılmaz.”

Kollarını oturağın sırtına uzattı. “Nasıl bitiyor peki?”

Sophie, Mossband’ı düşünerek durdu. İçinde doğduğu ve içine atıldığı dünyaları düşündü. Ve sonra ona cevap verdi. “Umarım mutlu bir şekilde biter.”

King kaskatı kesildi ve Sophie birden King’in ona kızdığını hissetti. Konuştuğu zaman sesindeki nefret şüphe götürmezdi. “On sene önce çekip gitmiş olan kontun kızını beklediğini mi düşünüyorsun?”

“İmkânsız değil, biliyorsun,” dedi Sophie. Onu her zaman kötü hissettirmek zorunda mıydı? “Ve ben bir kont kızı değilim. Yani öyleydim ama tam değil. Hiç gerçekten bir kont kızı olmadım. Konu da bu. Arkadaştık. Birbirimizi mutlu ederdik.”

“Mutluluk,” dedi King homurdanarak. “Özgür kaldığın için

kendini ne yapman gerek bilmiyorsun, değil mi?”

Sophie kaşlarını çatdı. “Seni umursamıyorum.”

“Bahse girelim mi?”

“Seni umursayıp umursamadığım üzerine mi? Ah, hadi. Lütfen.”

King gülümsedi. “Robbie’nin seni isteyip istemediği üzerine.”

Sophie onun çokbilmiş ifadesine bakarken gözlerini kısıtı ve kelimelerindeki acılığı görmezden geldi. “Bahis nedir?”

“Oraya gittiğimizde seni istiyorsa, kazanırsın. Ben de sana kitap dükkânını açarım. Düğün hediyesi olur.”

“Ne kadar da cömert bir hediye,” dedi Sophie. “Kabul. Ama ikinci bir isteğim var.”

King kaşlarını kaldırdı. “Kitap dükkânından fazlası mı?”

Sophie başını bir yana eğdi. “Dikkat edin, Lordum. Kazanacağınızdan çok da emin olmadığınıza dair bir sebep bulabilirim.”

“Ben asla kaybetmem.”

“O halde neden ikinci bir isteğe iznim yok?”

King arkasına yaslandı. “Söyle.”

“Kazanırsam, benim hakkımda iyi bir şey söylemelisin.”

King kaşlarını çatdı. “O ne demek?”

“Geçen haftayı hep başarısız olduğum şeyleri söyleyerek geçirdin: Zeki olmayışım, eğlenceli olmayışım, düzgün görünmeyişim, güzel olmayışım ve şimdi de kendime eş bulamayışım.”

“Ben öyle bir şey—”

Sophie elini kaldırdı. “Ve bunu fazla fazla överek yapsan iyi olur.”

Uzun bir sessizliğin ardından King gürlemek olarak adlandırılabilir bir tonla, “Peki,” dedi.

“Harika. Sanırım Robbie’nin evlilik teklifinden çok bunu bekleyeceğim.”

King bir kaşını kaldırdı. “Fırıncıyla evlenmenin harika bir fikir olduğunun açık bir işareti.” Öne doğru eğilip sesini alçalttı. “Ama unutma, Sophie. Oraya gidersek ve bir felaket olursa...”

Sophie’nin kalbi hızla atmaya başladı. “O zaman ne olacak?”

“O zaman *ben* kazanırım. Ve sen benim hakkımda iyi bir şey söylemek zorunda kalırsın.”

Sophie cevap vermeden fayton yavaşlamaya başladı ve faytoncunun bağırdığını duydular. Sinirleri gerilen Sophie kasatı kesildi. Bakışlarını King’e çevirdi. “Eşkıyalar mı?”

“Hayır.” King onun ayak bileğine dokundu. Elinin sıcaklığı daha önce kimsenin dokunmadığı bir yere dokununca Sophie nefesini tuttu. “Bir sonraki hana geldik.”

Omzu ağrıyordu ve durdukları için mutluydu. “Gece burada mı kalacağız?”

King başım iki yana salladı. “Sadece atları değiştireceğiz ve devam edeceğiz. Seninle peşindeki adamlar arasına biraz mesafe koymalıyız.”

Sonrasında kapı açıldı ve King öğleden sonra saatlerinin altın renkli güneş ışıkları arasında kayboldu.

11. BÖLÜM

SOPHIE VE EVERSLEY: AYARTMA MI YOKSA KAÇIRILMA MI?

Oraya vardıklarında, zamanlama için Tanrı'ya şükretti.

Beraber bir on beş dakika daha seyahat etselerdi, King aralarında olacıklardan sorumlu olmayacaktı. Tanrı onu imkânsız, sinir bozucu ve muhteşem kadınlarla uzun fayton yolculuklarından korumalıydı. Onu öpmeden nasıl duracaktı? Ya da ona dokunmadan?

Kadın ağzını ne zaman açsa onu daha çok istedi.

Ve sonra Sophie kendisine değer verilmediğini söylemişti. Londra'yı ve geçmişini ardında bırakıp kaçarken, sadece o anda kendini özgür hissettiğini söylemişti. Sadece o zaman var olduğunu da...

Sanki onu fark etmesi için bunu açıklamasına gerek varmış gibi.

Sanki her hareketinden, her kelimesinden haberdar değilmiş gibi.

Liverpool Köşkü'ndeki çitlerin sonunda tanıştıkları andan itibaren baş belası olmuştu. Fakat King yine de ondan kaçamıyordu. Labirente sıkışıp kalan Minotor gibiydi.

Kendisine onu neden istemediğinin, hatta onunlayken zevk almayışının tüm sebeplerini hatırlatmak için zamanı olmuştu.

Zevk aldığı kadınların tam tersi bir yapıdaydı.

Ama öyle değildi.

Hatta onun hakkında iyi bir şey söylemek hiç de zor olmazdı. King'in o zamana kadar söylediği tüm kötü sözleri bir bir saydığı anda, King kendini tam bir pislik gibi hissetmişti. Onların hiçbirine inanmıyordu. Artık inanmıyordu.

Hiç inanmamıştı.

Hızlı bir şekilde yorgun atları çözerken Sprotbrough'da karşılarına çıkan adamların Sophie'nin sıradan bir faytona binmiş olan sıradan bir uşak olduğuna inanabilecek kadar aptal ama en nihayetinde handan ayrıldığını fark edecek kadar da zeki olabileceklerinin farkındaydı. Bekleme olmayacaktı. En iyisi bu olacaktı çünkü Sophie geceyi orada geçirip geçirmeyeceklerini sorduğunda bedeni olumlu bir yanıt vermek için atılmak istedi.

Aynı odada.

Aynı yatakta.

Mümkün olduğunca az uyuyarak.

Sophie özgür olmak istiyordu ve King ona özgürlüğü gösterebilirdi.

Ona mutluluğu gösterebilirdi.

Ama hayır, gösteremezdi.

Sessizce küfrederek dört attan ilkinin faytoncusuna verdi ve ikincisi üzerinde çalışıyordu ki Sophie kapıdan kafasını uzattı. "Lordum?" dedikten sonra faytonun karanlığına geri döndü.

King onu düşünmek istemiyordu. Ama onu düşünmekle fazla meşguldü.

“Hay sıçayım,” dedi.

Tanrım. Artık onun gibi küfretmeye başlamıştı.

“Lordum!” Sesi daha panik yüklü gibiydi.

King ikinci atı faytoncuya vererek ona gitti. “Ne oldu?”

“İçeri gitmeliyim.”

“Görülmemen gerekiyor. Burada kalacaksın.”

Dudaklarını bir çizgi oluşturacak şekilde birbirine bastırdı. “Önem arz eden ihtiyaçlarım var.”

King iç geçirdi. Tabii ki vardı.

“Ve başka bir kıyafet bulmam gerek diye düşünüyorum. Üniforma artık biraz... tanıdık.”

Elbette haklıydı. Çamur içinde sürüklenmiş, vurulmuş ve ölüme terk edilmiş bir uşak gibi görünüyordu. Ki bu durumunu oldukça doğru tanımlıyordu. Şapkasından çıkan uzun kahve-rengi saçıyla da görüldüğü anda tanınacaktı. Peşindekiler geldiğinde de üstü başı darmadağın, uşak kıyafeti giyinmiş bir kız, hiç şüphesiz bahsedilmesi gereken değişik bir konu olacaktı. King’in seçeneği yoktu.

“Sen ihtiyaçlarını gider. Ben sana elbise bulurum.”

Barın sahibini biraz konuşma ve bir avuç bozuk parayla ikna ettikten sonra elinde bir elbise, yiyecek ve biraz sıcak suyla faytona geri döndü. Kapıyı açtığı anda Sophie’nin çoktan içeri girmiş olduğunu gördü ve ilk iki nesneyi faytona koyduktan sonra suyu uzattı. “Çayın için.”

Sophie’ye ona teşekkür etme fırsatı vermeden kapıyı kapattı ve faytoncunun yeni atları bağlamasına yardım etmeye gitti.

“Longwood’a varana kadar iki duraklamalık yol var, Lor-

dum,” dedi faytoncu. “Atları gece değiştirmemiz gerekecek.”

“Bir de yeni bir faytoncu. Senin uyuman gerek,” dedi King koşum takımlarını ikinci kez kontrol ederken.

“Sizi oraya kadar götürebilirim.”

King başını salladı. “İyi adam John.”

John gülümsedi. “Bu yollarda sürmek için en uygun zaman gece.”

King bunu biliyordu. Gecenin faytonun içinde seyahat etmek için en kötü zaman olduğunu da biliyordu.  st ne   ken karanlık ona Cumbria’ya yaklaştıkça görmezden gelmesi daha da zorlaşan geçmişini hatırlatıyordu.

Planladığından daha sert bir şekilde kapıyı açtığında Sophie ellerini göğsüne götürerek yerinden sıçradı. Dantel ve kurdelelerle süslü olan yeşil elbiseyi giymişti. “Henüz hazır değilim,” dedi. Sözleri onu neredeyse boğuyordu.

“Neden?”

“  nk  değilim,” dedi sanki bu normal bir cevapmış gibi.

King bir kaşını kaldırdı ama yerinden kıpırdamadı.

“Beş dakika daha istiyorum,” dedi Sophie onu faytondan kışkışlayarak. Hem de ayağıyla.

King’i onu düşünmeye iten şey ayağı olmuştu. Bakışları göğsündeki ellerine gitti, elbisesinin korse kısmındaki beyaz dantellere baktı. “Dantelleri bağlamakta zorluk mu çekiyor-sun?” diye sordu.

Sophie kıp kırmızı olduğunda cevabını almıştı. “Hiç de bile!” diye bağırdı.

“ ok kötü bir yalancısın.”

Sophie kaşlarını çattı. “Genellikle yalan söyleme gereği duymuyorum, bayım. Erkeklerin bana böyle... centilmence olmayan sorular sorması sık rastlanan bir şey değil.”

“Kabadayılı gibi mi?”

“O da var, evet.”

King gülümsedi. “Yardıma ihtiyacınız var mı leydim?”

“Kesinlikle yok,” dedi Sophie. “Sadece bu elbisenin önceki sahibi bana göre biraz daha az...”

Kapat şu kapıyı, diye düşündü King kendi kendine. O cümleyi tamamlamasına izin verme.

Ne yazık ki kolları çalışmadı.

Ve ardından Sophie cümleyi tamamladı, kendi beyni de öyle.

“... dolgunmuş.”

Tanrım.

“Birkaç dakika süren var,” dedi, “sonra onları bağlasan da bağlamasan da gidiyoruz.”

Kapıyı kapatıp atların yanma gitti ve üç yüze kadar sayarken eyerleri yeniden kontrol etti. Otuz üçe geldiğinde onun dolgun göğüslerini hayal ediyordu. Doksan dörde geldiğinde günün erken saatlerinde Sophie önüneyken göğüslerine iyice bakmadığı için kendine küfrediyordu. Yüz yetmişe geldiğinde zevk ve suçluluğu aynı anda hissederek günün erken saatlerinde yaşadıklarını yeniden hayal etti. İki yüz yirmi beşe geldiğinde en kötüsünden bir serseri olduğu için kendine küfrediyordu, ama gerçekçi olarsa göğüslerden laf açan Sophie’ydi.

Sortlu bir oğlan çocuğu gibi davranan sensin.

Hayır. Sortlu çocukların davranışları çok daha uygun olurdu.

İki yüz doksan dokuz.

Üç yüz.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde ona bakmamak için çaba sarf

ediyordu. Sophie ses çıkarmadığı için işini bitirdiğini düşündü. Tavana hafifçe vurdu ve fayton harekete geçti.

Uzun dakikalar boyunca –yirmi dakika kadar– sessizce ilerlediler ve sonra Sophie sessizliği bozdu. “Beni hatırlıyor musun?”

King ona baktı.

Hata.

Çok güzeldi. Elbise eskiydi ve onun için çok küçüktü. King neden sorun yaşadığını anlayabiliyordu. Dantellerin göğüslerin ortasından olabildiğince sıkı bir şekilde bağlanması gerekiyordu ve bu da üstten çıkmalarına, özgür olmak istiyormuş gibi görünmelerine neden oluyordu.

Tıpkı King’in onları özgür bırakmak istemesi gibi.

Bakışlarını ona yöneltti. “Çok uzun süredir görüşmediğimiz söylenemez.”

Sophie gülümsedi. Onun eğlendiğini görmek King’in hoşuna gitti. Tanrım. Gerçekten de onun onayını bekleyen, şortlu bir erkek çocuğu gibiydi. “Günün erken saatlerinden bahsetmiyorum. Hayatlarımızın daha önceki zamanlarından diyorum.”

“Nereden hatırlıyor olabilirim ki?”

Sophie’nin gülücüğü söner gibi oldu. “Bir keresinde dans etmiştik. Baloda.”

King kaşlarını kaldırdı. “Bunu hatırlardım.”

“Bir kadrildi⁷. Beaufetheringstone Balo’sunda.”

King başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun.”

Sophie hafifçe güldü. “Lordum, sanırım benim sizi hatırlama ihtimalim sizin beni hatırlama ihtimalinizden daha yüksek.”

Yine aynı şeyi yapıyordu. “Kes şunu.”

“Neyi?”

⁷ Dört çiftle yapılan dans –çn

“İnsanların bunca zaman senin hakkında söyledikleri şeylere inanmayı kes. Sende hatırlanmayacak hiçbir şey yok. Tanrı aşkına, geçen hafta hayatımın en hatırlanası haftasıydı. Senin yüzünden. Olmadığın bir şey olduğunu düşünmeyi kes.”

Sophie’nin gözleri kocaman olduğunda King kendini aptal gibi hissetti.

“Bu ne demek oluyor?” dedi Sophie sessizce.

King cevap vermek istemedi. Kendini yeterince aptal konumuna düşürmüştü. Bunun yerine, “Sadece, dans etseydik hatırlardım demek istiyorum,” dedi. Sophie sessizleşti ve King uzun bir süre onu hatırlamadığı için incinmiş olabileceğini düşündü. “Artık seni hatırlayacağım.”

Bu cümle durumu anlatmakta son derece yetersizdi.

Ve Sophie, “Hâlâ sorumu sorabilir miyim?” diye sordu.

Durmadan önce sorabileceğine söz verdiği soru. Onu neredeyse öpmeden önce. Göğüslerini fark etmeden önce. Bugün göğüslerini fark etmeden önce.

Bu akşam.

“Evet.”

“Baban ölmeden önce ona bir şey söyleyebilmek için gittiğini söylemiştin.”

“Evet.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

King’in faytonda olduklarını fark etmesiyle birlikte ışığın azaldığını algılaması bir oldu. Karanlık ve yanında anılar da geliyordu. Ve şeytanları da geliyordu. Ve bu kadın onları görmezden gelmesine izin vermeyecekti. “On beş yıl önce.”

“Kaç yaşındaydın?”

“On sekiz.”

“Peki, neden hiç geri dönmedin?”

Derin bir soluk verip arkasına yaslandı ve onun yine yanında olmasını diledi. Yanına oturup bacağı bacağına değerken ona taşlarla alakalı dayanılmaz bir kitap okuduğu zamandan hoşlanmıştı. “Onu görmek istemedim.”

“Çok mu zalim biri?”

King cevap vermeyince Sophie ekledi: “Özür dilerim. Böyle bir şey sormamalıyım.”

Bir kez daha sessizlik oldu ve King atları değiştirmek için durduklarında faytonun zeminine koyduğu sepeti aldı. Açarak bir şişe şarap, ekmek ve peynir çıkardı. Bir parça ekmek koparıp biraz peynirle beraber ona uzattı. Sophie ekmeği alırken sessizce, “Teşekkür ederim,” dedi.

Lyne Dükü bir aristokratın olabileceği kadar iyi bir baba olmuştu. Diğer babalar zamanlarını Londra’da geçirip kulüpleriyle takılır ve aileleri yokmuş gibi davranırken, King’in babası mülküne ve King ile geçirdiği vakte öncelik vermişti.

“Zalim değildi. En azından bana karşı.”

“O zaman neden—” Sophie durdu. Çizgiyi aştığını fark etti.

King şaraptan büyük bir yudum alarak Sophie’nin uyandırdığı anıları bastırmasını umdu. “Omzun nasıl oldu?”

“Katlanılabilir bir ağrısı var,” diyen Sophie derin bir nefes alıp yemeğe daldı. “Onu neden görmek istemiyorsun?”

Sophie’nin durmak bilmeyeceğini tahmin etmeliydi. “Kemik bulmuş bir köpek gibi davranıyorsun.”

“Bana yine köpek mi diyorsun?”

King gülümsedi ama pek neşeli değildi. “Zalimlik babaların oğullarını mahvetmek için yapabilecekleri tek şey değil. Beklentiler de zarar verici olabiliyor.”

“Seninki ne bekledi?”

“İyi biriyle evlenmemi.”

Sophie ona bakıp dümdüz bir tonla konuştu. “Bir baba için ne kötü bir beklenti.” King cevap vermediğindeyse devam etti: “Neden hayatını mahvettiğin kadınlardan biriyle evlenmedin?”

Çünkü hiçbiri onunla evlenmek istememişti, ama King bunu söylemedi. Bunun yerine ona doğruyu söyledi. “Asla evlenmeyeceğim.”

“Unvanı olan bir adamsın. Tek amacının bu olması gerekmiyor mu?”

King ona bir bakış attı. “Kadınlar böyle mi düşünüyor?”

Sophie gülümsedi. “Adamlar kadınların böyle düşündüğünü düşünmüyor mu?”

“Babamın isteklerine karşın benim amacım bu değil. Lybe Düklüğü nesiller boyunca saf ve temiz bir aristokrasi ile yürütüldü. Her Lyne Düşesi tam olarak bu olabilmek için yetiştirilmişti: Bir düşes. Mavi kan, düzgün davranışlar ve solgunluğun ötesinde bir güzellik.”

“Annen hakkında hiçbir şey duymadım,” dedi Sophie. “Mossband’da yaşarken bile.”

King camdan dışarıya, gecenin habercisi olan pembe ve kırmızıyla bezeli gökyüzüne baktı. “Çünkü doğum sırasında ölmüş. Bu babamı çok yaralamış.”

“Onu çok mu seviyormuş?”

O kadar absürddü ki King kakhaha attı. “Hayır. Üzgündü çünkü fazla boş vakti olmayacaktı.”

“Yeniden evlenebilirdi,” dedi Sophie.

“Sanırım evlenebilirdi.”

“Ama evlenmedi. Belki de anneni gerçekten seviyordu.”

Anılar King’i esir adlı. “Hiçbir Lyne Dükü aşk için evlen-

medi. Sadece görevleri olduğu ve çocukları olması gerektiği için evlendiler. Bunu istemek üzere büyütölüyoruz.”

“Peki sen? Sen ne istiyorsun?”

Kimse ona bu soruyu sormamıştı. King de bunu düşünmeye uzun zaman olmuştu. Bunu düşünmesinin mümkün olduğu en son zamanın üzerinden epey geçmişti. O zaman da olabilecekler, babasının kibri ve kendi dikkatsizliği yüzünden imkânsıza dönüşmüştü.

Buna çok benzeyen bir yolun üzerinde bir gece yarısı ettiği yemin yüzünden olmuştu her şey.

Sonrasında ona doğruyu söyledi ve bunun için karanlığı suçladı. “Babamın gözlerinin içine bakıp ondan istediği her şeyi almak istiyorum.”

Soy benimle son bulacak.

Bu kelimeleri babasına kaç defa yazmıştı? Ona kaç kere kendisi söylemişti? Ama kelimeler o anda, yıllardır olduğundan farklı bir şekilde acıtıyorlardı.

“Üzgünüm,” dedi Sophie yavaşça.

King, Sophie’nin ona acımasını istemiyordu. Bir kez daha içti. Ona da şişeyi uzatarak, “Senin annenle baban birbirlerini seviyorlar mı?” diye sordu.

“Hem de çok,” dedi Sophie şarabı alarak. Yerdeki sepete baktı. “Bardak var mı?”

King başını iki yana sallayınca Sophie eteğiyle şişenin ağzını sildi. King bir an ona şarap şişesini paylaşmaktan daha fazlasını yaptıklarını söylemek istedi, ama Sophie konuşmaya devam edince sustu. “Babam biraz kabadır ve kömürden başka hiçbir şey ilgisini çekmez. Annem de bir şekilde sosyeteye kabul edilmeyi çok istiyor. Fakat biri olmadan öbürünün olması imkânsız gibi. Kardeşlerim ve ben bu yüzden evlenmedik.

Neyle karşılaşabileceğimizi biliyoruz.”

Mutluluk.

Sophie kelimeyi söylemese de King onu duymuştu.

“Seraphina dışında tabii... o farklı.”

“Bir dük buldu,” dedi King, Sophie içerken. “Amacı aşkımış gibi durmuyor.”

Sophie başını iki yana salladı ve şişeyi geri verdi. “Ne olduğunu asla anlayamayacağım. Sera, hepimizden çok o aşkı bekliyordu.”

“Peki sen?” Neden sorduğunu bilmiyordu. Önemi de yoktu.

Sophie kitabı açıp kapattı. Tekrar tekrar. “Bu da özgürlüğün bir parçası, değil mi?” King cevap vermeyince devam etti. “Aşk kadar özgür kılan bir şey olduğunu düşünmüyorum.” Sophie gülümserken King azalan ışıktaki gözlerindeki hüznü gördü. “Tabii ki bunu tatmak isterim. Her parçasını.”

“Fırıncınla.” King kelimelerin tadını beğenmedi.

Sophie tereddüt etmedi. “İltifatları oldukça abartılı olan ve iddiayı kaybeden bir markinin hediye ettiği kitap dükkânımızda.”

Sözleri King’i güldürdü. “Dereyi görmeden paçaları sıvama, Leydim.” Bir süre sessizlik olduktan sonra King yeniden konuştu. “Şiirlerdeki ya da peri masallarındaki gibi bir şey değil bu.”

“Kitap dükkânı sahibi olmak mı?”

“Aşk. Hiç şüphen olmasın ki özgürlükle hiçbir ilgisi yok.” King ona acı gerçeği söylediğinde Sophie’nin bakışları ona kaydı. “Aşk var olan en acı verici tuzak.”

Sophie’nin gözlerinde şaşkınlık vardı. King’in kendisi de şaşırmıştı. Neden böyle bir şey söylemişti ki?

“Sen nereden biliyorsun?” dedi Sophie.

“Biliyorum,” dedi King gitgide azalan ışığın onu itirafa itip itmediğini merak ederek.

“Lyne düklerinin aşk için evlenmediğini sanıyordum.”

“Ben evli değilim ama, değil mi?”

“Âşık mısın peki?” dedi Sophie şaşkın bir şekilde fısıldayarak. “Marcella’ya?”

“Marcella da kim?”

“Leydi Marcella Latham.”

“Ah.” King hatırladı. Liverpool partisindeki Leydi Marcella. “Hayır.”

Sophie o anda kaşlarını çattı. “Mahvettiğin kadınları hatırlamazsın.”

King şaraptan içti. “Leydi Marcella ile aramda mahvetmeye değer bir şey olsaydı, hatırlardım.”

“Onun yanından kaçmak için çitlerden atladın!”

“Çünkü öyle yapmamı istedi.”

“Öyle olduğundan şüpheliyim.”

“Ama doğru. Leydi ile bir anlaşmamız vardı.”

“Onu hatırlaman için daha fazla nedenin var o halde. Bu toplumsal bir kural.” Sepete uzandı. “Burada hamur işleri var!” Bir tane alıp ikiye bölerek ona uzattı. “Hamur işleri harika oluyor. Londra’da hiç bulamadığım bir şey.”

Sophie kendi elindekini ısırdı. “Neden? Bir aşcınız var, değil mi?”

Sophie başını sallayıp ağzında lokmayla konuştu. King gülmek için kendini tutuyordu. Güneş batınca Sophie’nin davranışları da bozulmuştu. “Ama kadın Fransız. Ve hamur işleri bel inceliği için iyi değil.”

“Senin belinde hiçbir problem yok,” dedi King düşünmeden. Sophie ağzında lokmayla kalakaldı. Muhtemelen bel inceliği ile ilgili bir fikri yoktu. Bir omzunu silkti. “Oldukça sıradan.”

Sophie yeniden çiğnemeye başladı. Yutkundu. “Teşekkür ederim. Sanırım.”

“Bir şey değil.”

Lokmasının ardından şarap içti. “Yani Leydi Marcella’yı sevmiyorsun.”

Her şeye burnunu sokacak kadar içmişti, ama konuştukları konuları henüz unutmuyordu. “Sevmiyorum.”

“Ama bu duygunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

Bir daha hissetmek istemeyecek kadar biliyorum.

“Evet.”

“Zavallı kızla neden evlenmiyorsun?”

Denemişti. İstemişti.

Onu babasıyla tanıştırmaya götürmüştü. Göstermek için. Lyne Dükü’ne aşkın imkânsız olmadığını kanıtlamak için. Genç ve aptaldı. Ve babası bunu yok etmişti.

Sadece unvanın için seninle olan ucuz bir fahişeyle evlenmense hiç evlenmemeni tercih ederim, demişti dük. Ve Lorna kaçıp gitmişti.

Onu bulmak ve evlenmek için peşinden koşarken kalbinin nasıl attığını hatırlıyordu. Onu babasının yüzüne tükürebilecek kadar çok sevmek için. Devamını da hatırlamadan düşünmeye bir son verdi. Neredeyse görünmez hale gelen Sophie’ye baktı. Tamamen akşam olmuştu. “Onunla evlenemem.”

“Neden?” Sophie’nin sesinin karanlıkta onu sarıştı ilginçti. Meraklıydı. Rahatlatıcıydı.

“Çünkü öldü.”

Sophie öne doğru atıldı. İçerisi görmek için çok karanlık olmasına rağmen, King eteklerinin bacaklarına değdiğini duyuyor, küçük alanda sıcaklığını hissedebiliyordu. “Tanrım,” dedi Sophie. Elleri King’in üzerindeydi, sakar bir şekilde onu arıyordu. Elleri onun uyluğuna denk geldiğinde ateşe değmiş gibi geri çekilmişti. King ellerini yakaladı ve yüzünü görebilmeyi diledi. Sophie kelimeleri tekrar ettiğinde yüzünü göremediği için minnettardı. “Tanrım. King. Çok üzgünüm.”

O öldü ve onu öldüren babamdı.

O öldü ve onu öldüren bendim.

King başını iki yana salladı. Karanlık, hikâyesini anlatmasını kolaylaştırıyordu. “Üzülme. Çok uzun zaman önceydi. Gerçekten. Sana bunu söylememin tek nedeni neden geri dönmediğimi sormuş olman.”

“Ama şimdi dönüyorsun.”

“Babam—” diye söze başlayıp durdu. Devam etmek yerine neşesiz bir şekilde güldü. “Şöyle diyeyim: O çok değerli soyunun, onunla birlikte öldüğünü bilmesini istiyorum.”

Bir sessizlik oldu. “Babam—” Sophie sorusunu bitirmedi.

King yine de cevap verdi. “Kafasına silah dayamış gibi oldu.”

Sophie bu korkunç kelimeleri düşünürken duraksadı. “Peki ya senin mutluluğun? Hiç mutlu olamayacak mısın?”

Sophie Talbot bir aptaldı. Güzel bir aptal. Bir adamın ya parası ya unvanı ya da mutluluğu olurdu. Üçü birden olmazdı. “Benim gibi adamlar için mutluluk yok,” dedi King.

“Hiç mutlu olamadın mı?” diye fısıldadı Sophie.

Sırlarını öğrenmekte aşırı yetenekli olan bu kadının çağırdığı anılar gözünün önüne geldi. “Çocukken ilk bineğimin verildiğini ve babamla beraber bir demirciye gittiğimizi hatırlı-

yorum.” Orada durabilirdi ama hikâyeyi anlatmak karanlıkta daha kolaydı ve bir defa başladığında duramıyordu. “Çok sıcak olan küçük dükkânında at nallarını çakıyordu.”

“Babam onunla uzun süre konuştu. Genç bir insanın dinlemekten sıkılacağı kadar uzun. Ben de bahçede gezindim ve yerde metal bir kazıkla etrafına takılmış bir düzine at nalı gördüm.”

“Bu bir oyun,” dedi Sophie.

“O an içten içe o şey her neyse, geleceğin dükleri için olmadığını anladım.”

“Sana nasıl yapıldığını gösteririm,” dedi Sophie karanlığın içinde onu kendine çekip çılgınca öpmek istemesine neden olarak. “Gelecek düklerin kurallarını boş ver.”

“Gerek yok. Ben nasıl oynandığını biliyorum.”

Bir an sessizlik oldu. “Demirci mi öğretti?”

“Babam öğretti.” Bir sessizlik olduktan sonra King ekledi, “O gün mutluydun.”

Sophie yerinde kıpırdanınca eteğinin çıkardığı ses King’in o âna, artık demircinin yanındaki çocuk olmadığı zamana dönmesine neden oldu. Artık babasının, beklentileri gerçekleşmediği takdirde neler yapabildiğini görmüş olan bir adamdı.

Başka bir anısı canlandı. Buna çok benzeyen bir fayton yolda yan yatmıştı. King umutsuzca kendi yarış faytonunda olmayı ve kuzeye gittikçe daha çok güçlenen düşüncelerini boğarak onu saran rüzgâr ile yolda ilerlemek istiyordu.

Sophie düşüncelerini duymuş gibi yeniden hareket etti ve öne uzanarak tamamen uygunsuz bir hareketle elini onun dizine koydu. Uygunsuzdu ama düşüncelerini uzaklaştırdığı için son derece hoş görülen bir hareketti.

Sophie’nin her şeyi uzaklaştırmasını istiyordu.

O an hariç her şeyi. Onu. Onları.

Karanlık faytonda karşı tarafa geçerek onun yanındaki oturağa oturdu ve parmaklarını onun parmaklarına doladığında bu basit dokunuş onu o zamana kadar hiçbir şeyin yapamadığı kadar çok baştan çıkardı.

Sophie'deki bir şey onu baştan çıkarıyordu.

Dokunuş nefesinin kesilmesine ve içinde bir zevk dalgasının oluşmasına neden olmuştu. King onu ne kadar istiyorsa Sophie de onu o kadar istiyordu. "Sophie," dedi King ve ismi faytonun içinde yankılandı.

"Evet?" dedi Sophie. O kadar sessizdi ki, King onu güçlkle duyabildi.

"Her parçasını deneyimlemek istediğini söylemiştin." Kulağına yakın konuştuğu için Sophie'nin bal ve baharat karışımı kokusunu alıyordu.

"Aşkın her parçasını."

King bir eli Sophie'nin çenesinden aşağı kaydırarak kızın saçlarını parmaklarına doladı. "Sana bu parçasını göstermemi ister misin?" Çenesinin diğer tarafını dişlerinin arasına aldı ve Sophie zevkle soluk alana kadar bekledi. "Bu parçasını?"

Karanlık, her şeyi daha iyi hale getirmişti.

Dudakları onun dudaklarını bularak boynunda tapınmaya gitmeden önce kısa bir öpücük çaldı. "Birbirimizden hoşlanmamamız gerekiyor." Sophie kelimeleri içini çekerek söylemişti.

"Endişelenme. Hoşlanmıyoruz."

Ne yalandı ama.

12. BÖLÜM

SERSERİ’NİN KEYİF SALTANATI DİRİLİYOR

Sophie buna izin vermemeliydi.

Adam efsanevi bir çapkındı. Genç leydileri mahvetmekte ustaydı. Ve bu yüzden bir kez bile cezalandırılmamıştı. Belki de bu işte çok iyi olduğu içindi. Açıkça mükemmel bir yetenek için birisini cezalandırmak olmazdı.

Ama yine de izin vermemeliydi. Ona durmasını söylemeliydi. Parmaklarını saçlarına dolamayı... elini teninde ve elbisesinin sıkı kumaşı üzerinde gezdirmesini... dudakları boynuna yumuşak ve uzun öpücükler kondururken aşkın parçaları hakkında sözler vermeyi kesmesini söylemeliydi.

Tabii ki söz verdiği şey aşk değildi. Şehvet olan parçasıydı. Banyo gecesinden beri hayal ettiği kısımdı. Geniş omuzlarıyla sırtı dönük şekilde ondan bir adım ötedeydi ve Sophie kendini yıkarken onu yıkayanın King olmasını dilemişti.

Warbling Wren’de sahte bir tutkuyla onu öptüğünden beri

daha çok istediği kısımdı. O öpücüğün sonsuza kadar sürmesini istemişti.

Ama King böyle bir şeyi arzu ettiğini hiç söylememişti. Ta ki bu akşama, karanlık çöküp sohbetleri daha dürüst ve mahrem bir hal alana kadar. King ona sırlarını açmıştı ve Sophie de ona yanlışlıkla dokunmuştu.

Pek de kaza sayılmazdı gerçi.

Ona dokunmak istemişti. King'in ona dokunmasını da istemişti.

Sonra King ona dokunmuştu ve bu *mükemmeldi*.

Buna izin vermemesi gerekiyordu belki ama bunu önemsemiyordu.

King dudaklarını onun omzuyla boynunun birleştiği yerden çekti ve kulağına koyarak kısık sesle, karanlık amaçlarla konuşmaya başladı. "Söyle."

King kulak memesini emince her şey daha kötü bir hal aldı. Ya da daha iyi. Emin değildi. Düşünebilmek zordu. "Söyleyeyim mi?"

"Sana bu parçasını göstermemi ister misin?"

Evet. Evet evet evet.

Sophie yutkundu. Hayır derse duracağını biliyordu. Ama hayır demek istemiyordu. Evet demek istiyordu. Hem de çok. Hiç tereddütsüz. Hayatında bir şeyi istediği bir an olduysa, o da bu andı. Dişleriyle tenini çektiğinde içinde zevk dalgaları oluştu. Sophie iç çekerek cevap verdi. "Lütfen."

Sophie, King'in cevap verirken sırtıttığını anlayabiliyordu. "Çok kibarsın."

Sophie kendini geri çekti. "Teklif için minnettarım."

King o anda güldü. Sesi harika ve tehlikeliydi. "Minnettar olan benim, leydim." Sonrasında dudakları yine onun dudak-

larındaydı ve Sophie kaybolmuştu. Karanlık, bir şeyleri, sanki kimse onları fark etmeyecek gibi daha kabul edilebilir yapıyordu. Sanki burası, bu gece ve bu seyahat bir rüyaymış ve güneş doğduğunda yok olacaktı gibiydi.

Olacaktı da. Eversley Markisi, Sophie gibi ilgi çekici ve güzel olmayan kızlara göre değildi. Ama karanlıkta tam tersi gibi davranabilirdi. Ve bu gece sonsuza kadar hafızasına kazınabilirdi.

“Tam olarak hangi parçalar, Sophie?” Tekrar kulağına doğru gelmişti. Elleri göğüslerini sıkmak için sıkı bir şekilde bağlanmış korsesindeydi. “Neyi merak ediyorsun?”

Bu soru karşısında yanaklarının kızarması gerekiyordu ama karanlık onu cesur yapmıştı. “Her şeyi,” dedi.

King buna güldü. “Hayır,” dedi elini çekerek. “Bu yeterli değil. Bana belirli bir şey söyle.”

“Bilmiyorum,” dedi. Sözlerinde gerginlik vardı. “Bana tekrar dokun.”

“Nerene?”

Her yere.

“Sophie,” dedi King cehennem kapısındaki şeytan gibi.

Sophie düşünmeye çalıştı. “Birkaç yıl önce gördüğüm...” Ona neyi söylemek üzere olduğunu düşünüp şaşkınlıkla sustu.

King durdu. “Durma, tatlım. Ne görmüştün?”

“Bir ahır işçisi ve bir hizmetçiyi görmüştüm.”

“Devam et.”

“Neredeydin?”

“Okumak için bir yer arıyordum.”

“Nerede?”

“Yağmur yağıyordu ve soğuktı. Kardeşlerim balolardan,

elbiselerden ve dedikodulardan bahsediyordu... ahırlar da sessiz ve sıcaktı.”

“Orada ne buldun?” King boynunu öptü. Uzun ve ıslak öpücükleri Sophie’nin düşünmesini zorlaştırıyordu.

“Samanlıktaydım.”

“Ve ahır işçisi de hizmetçiyle birlikte orada mıydı?” Sesinde Sophie’nin daha önce bir erkekte hiç duymadığı bir şey vardı. Soluk soluğa bir şey. Sanki... heyecan gibi. Bu Sophie’yi de heyecanlandırdı. *Daha da* heyecanlandırdı. Tabii bu mümkünse.

“Hayır,” dedi. “Atların oradaydılar.”

“Sen de baktın mı?” Dili iyi olan omzunun üstündeydi.

“Bakmak istemedim. Sadece okumak için sessiz bir yer arıyordum.”

“Seni yargılamıyorum.” King elbisesi ile omzu arasındaki bölgeyi yalayınca Sophie göğüslerinin çözüleceğini düşündü. “Sadece tam olarak hayal edebilmek istiyorum. Ne gördün?”

“Önce hiçbir şey görmedim,” dedi. “Orada olduklarını bilmiyordum. Bilseydim—”

“Orada kalmazdın. Fazla iyi bir kızsın.”

“Ama onları duyunca...”

King cümleyi tamamladı. “Onları duyunca kendini tutamazdın.”

“Kızlar da meraklı olabiliyor,” dedi Sophie.

“Ne gördün, Sophie?” Eli uyluğundan dizine inerken eteğin çıkardığı ses sarsıcıydı.

“İlk önce pek bir şey görmedim. Samanlığın kenarından bakıyordum. Öpüşüyorlardı.”

Dudakları onun dudaklarına giden King, “Böyle mi?” dedi.

Sophie başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Nasıl peki?”

“Nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Orada değildim ki,” dedi King ve sesindeki alay Sophie’yi duruma daha da vakıf kıldı. “Göster bana.”

Sophie’nin söyleneni yapma cesaretini nereden bulduğunu Tanrı bilirdi ama kolunu onun omzundan yukarıya çıkarıp ensesine koyarak kendine çekti. “Böyle.” Sonra da onu öptü. Dili onun dudaklarından içeriye kayarken şarap tadı alıyor ve doğru yaptığını umuyordu.

King inleyerek onu kendine çekti ve omzuna dikkat ederek çevirip uyluklarının kucağına gelmesini sağladı. Eteğini bularak sıcak dokunuşunu bileklerine kadar indirdi.

Sophie doğru yapıyordu.

Bir an sonra King öpücüğü durdurdu. “Tek gördüğün bu muydu?”

Hayır. “Daha...” kendisi söylemek zorunda kalmamak için onun söylemesini bekledi ama King konuşmadı. “...erotik bir hal aldı.”

King’den çıkan sesi en iyi tanımlayacak kelime gürlemektir. “Dudaklarında o kelimedenden daha çok görmek istediğim çok az şey var.”

“Erotik mi?”

King onu hızlıca öptü. Dilini derinlere daldırıp onu nefessiz bıraktıktan sonra serbest de bıraktı. “Erotik olan neydi, Sophie?”

Tekrar hatırladığı şeyin içinde kaybolurken onu orada ve onunla yeniden canlandırmak istiyordu. “Adam kadının elbiselerini açtı.”

“Tanrım,” dedi King. “Tam da bunu yapmasını umuyordum.”

Sonra korsesi esnemeye başladı. Sıkı danteller kolaylıkla çözülmüş, göğüsleri serbest kalmıştı. Sophie bu histen hoşlan-
sa da yeterli değildi. Çünkü King ona dokunmamıştı. Bir se-
bepten dolayı elleri onun kalçalarındaydı. Onun dokunuşu için
yanıp tutuşurken olduğu yerde kıvrandı. “King,” diye fısıldadı.

Yeniden gürlemesini duydu. Daha yumuşaktı ve kelimeden
çok nefes vardı. “Sonra ne yaptı?”

“Ona dokundu.”

Bir parmağı göğsünün altına değdi. Bu o kadar beklenme-
dik ama aynı zamanda o kadar arzu ettiği bir şeydi ki, olduğu
yerde sıçramak istedi. King parmağıyla göğsünün etrafında bir
çember oluşturdu; bunu yaparken değdiği yerde alevler ve arzu
bıraktı. “Burasına mı?”

“Hayır.”

Çember daha da daraldı. Onun istediği yere yakındı. Gece-
nin bir vakti yalnızken ona dokunan birinin olduğunu sadece
hayal edebildiği yere.

Gecenin bir yarısıydı ama artık yalnız değildi.

“Burasına mı?”

“Hayır.”

King hareket etmeyi kesti. “Nereye? Göster bana.”

Elini tutup istediği yere götürdüğünde bunu yaptığına güç-
lkle inanabildi. King ona hemen istediğini vererek o zevkle
iç çekene kadar gergin ucunu okşadı ve Sophie kendini ona
bastırırken adam sordu:

“Sonra ne yaptı?” Kelimeleri taşa çarpan fayton tekerleği
gibiydi.

“Onu öptü,” dedi. “Oradan.”

“Akıllı adam,” dedi King ve dudaklarını parmaklarının ol-
duğu yere yerleştirip nazıkçe emdi. Sanki onu keşfetmek için

sonsuzu kadar zamanı varmış gibi. Belki de vardı. Belki de onu istediği kadar keşfetmesine izin verirdi.

Ama nazik bir şekilde kalmadı ve bir süre sonra sertleşen meme ucunda dişlerini gezdirerek Sophie'nin yüksek sesle inlemesine ve onu sabit tutmak için parmaklarını saçlarına dolmasına neden oldu. Ama King ona istediğini vermedi ve bunun yerine dudaklarını çekip kızaran tenine üfledikten sonra aynı ilgiyi diğer göğsüne de gösterdi.

Bu böyle devam etti. Ta ki Sophie daha fazla dokunuş, daha fazla dudak ve daha fazla King isteyene kadar. Ve King ona istediğini verdi. Bileğindeki eli eteğinin altında bacağı boyunca ilerledi ve daha yükseklerle çıkarak uyluğunun yumuşak tenine değince durdu. Parmakları yumuşakça okşarken başını kaldırıp günah dolu karanlık bir edayla konuştu. "Peki, bu konuda ne düşündün?"

"Düşündüm ki—" O ânı hatırlayıp utanarak sustu.

King onun boynunun yumuşak tenini uzunca öptü. "Kadının yerinde olmak istedin mi?"

"Hayır..." dedi ve bu doğrudu. "İstedim ki..."

Elinin hareket etmesini istiyordu.

"Hissedilmeyi istedim. Birisinin bana o şekilde tapmasını istedim. O şekilde bir ilgi görebilmek istedim."

King onu yine öptü. Uzunca, yavaşça ve derin. "Bu şekilde mi?"

Sophie iç geçirdi. "Evet. Sonra da o—"

Sessiz kaldığı anlarda King'in parmakları onu okşayıp durdu. Yavaş ve emindi. Yapacak başka hiçbir şeyi yok gibiydi. Sophie ona söylemezdi. Söyleyebilir miydi?

Ama içerisi karanlıktı ve her türlü sırla kaplanmışlardı. Mossband'a vardıklarında ise kendi yollarına gideceklerdi. Ona neden söylemesindi?

“Sonra eteğini kaldırdı.”

King’in parmakları neredeyse hiç beklemedi. Onu hissetmekle bu kadar meşgul olmasa haberinin bile olmayacağı bir duraklamaydı bu. Ve birdenbire kendini çok ama çok güçlü hissetti. Kelimeler özgür kaldı. Sesli söylemeyi hayal bile etmediği kelimeler. Güçlkle hatırladığı anısı. “Sonra adam dizlerinin üzerine çöktü.”

Sessizce ettiği küfür bir nevi dua gibiydi. “Peki, ne yaptı?”

“Bildğini düşünüyorum,” dedi Sophie. King’in onu tüketişle sarhoş olmuştu.

“Ne yapmak istediğimi biliyorum.”

Ve sonrasında King onun önünde diz çöktü ve Sophie içeri karanlık olduğu için minnettar hissetti çünkü başka türlü bir daha bu adamın yüzüne bakamazdı. King eteği kaldırdığında ve eteği kucağına toplayıp onu oturağın ucuna çekerek bacaklarını iki yana açtığında Sophie bacaklarına değen soğuk havayı hissetti.

Yanakları alev almıştı. Kıyafetin içine sığamadığı için altında iç çamaşırı yoktu. Geç de olsa bacaklarını kapatmayı denedi ama King onları açık tuttu. “Sophie?” dedi ve sanki dünya onun ismiyle kaplandı.

“Evet?”

King dizine bir öpücük kondurunca Sophie beklenmedik bu temas karşısında sıçradı. King güldükten sonra narin tenine doğru konuştu. “Sana bu parçayı göstermemi ister misin?”

Tüm parçalar.

“Kokunu alabiliyorum ve seni tatmayı çok istiyorum. O ahır görevlisinin o kadına tam olarak ne yaptığını göstermeyi de.” Parmakları hareket ettiğinde Sophie kaskatı kesildi. “Çok sıcaksın. Bahse girerim ıslaksındır da. Ama sen bana evet de-

meden bunu yapmayacağım. Sen bana izin verene dek yapmayacağım.”

Evet. Evet.

“Sen...” Sophie’nin sesi kısıldı. “Sen istiyor musun ki? Bana göstermek?”

King derin bir soluk verdi. “Hayatımda bunu yapmayı istediğim kadar çok istediğim başka bir şey oldu mu emin değilim.” Daha aşağılarda ve daha derinlerdeki bir şeyle beraber midesi sıkıştı.

“Ama kadının çığlık atmasına neden oldu,” dedi Sophie. Hikâye aklını başında tutmasına yardım ediyordu.

Yine o güzel kahkaha. “Umarım yapmıştır. Aynısını sana yapmayı çok isterim ama faytoncuya bir gösteri yapmayacak-sak sessiz kalman gerek, tatlım.” Uzun ve derin bir iç çektikten sonra, “Bana yavaşça eziyet ediyorsun. Bana bunu istediğini söyle ben de istediğini vereyim. İstedğin her şeyi. Hatta daha fazlasını,” dedi.

Evet. Evet.

Sophie sarp kayalıkların ucunda duruyordu. Bu karar geçen haftaki kararlardan daha fazla şeyi değiştirecekti. Ama şüphe yoktu. Bu parçayı istiyordu.

Ve bunu ondan istiyordu.

“Evet,” dedi. Ve söz ağzından çıkar çıkmaz King oradaydı. Parmaklarını bastırarak Sophie’nin onu en çok istediği yeri ikiye ayırarak leziz darbelerle keşfediyordu.

King inledi. “Çok ıslak,” dedi bacaklarının arasındaki yumuşak deriye kondurduğu öpücüklerinin arasında. “O zaman da ıslanmış mıydın?” diye sordu. “Samanlıktayken.”

“Bilmiyorum,” dedi Sophie.

“Öyle mi?” dedi King ona dokunmayarak işkence ederken. Onu yalanı için cezalandırıyordu.

“Evet,” dedi. “İslanmıştım.”

King onu iyice açtı ve Sophie şehvetli dokunuşlar karşısında gözlerini kapattı. Karanlık için şükrediyordu ama ışığa hasretti. “Kendine dokundun mu?”

Sophie eliyle onu arayarak başını iki yana salladı. Yumuşak saçlarını buldu. “Hayır.” King yine durdu ve Sophie parmaklarını saçlarına doladı. “Gerçekten. Yapmadım. Ama–”

King onun açıkta kalan kısmına hafifçe üfledi. “Ama?”

Sophie derin bir iç çekti ve önünde eğilen o olmasına rağmen itiraf eden kendisi oldu. “Ama istedim.”

King onun dürüstlüğünü dudaklarıyla ödüllendirdi. Diliyle uzun, yavaş hareketler yaparken zevkinin merkezindeki sert noktada kıvrılarak onu bir ateş gibi yakıp kül etti. Sophie onun mükemmel dudaklarına erişmek için kalçalarını kaldırdı ve bunun iffetsiz bir hareket olarak adlandırılabilir olmasında umunda bile değildi. İstiyordu.

İhtiyacı vardı.

Ve King ona istediğini veriyordu. Bir elinin parmakları onu açık tutarken diğeri derinlerde kıvrılıyor ve onun King ve onun dokunuşlarından başka hiçbir şeyi umursamamaya kıvrınmasına neden oluyordu. “King,” diye fısıldadı ve King dudaklarını çekti.

“Ne istediğini söyle.”

Sophie başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

King uzun, yavaş ve yıkıcı bir şekilde devam etti. “Ama biliyorsun.” Dilini onun üst kısmındaki sert yere koydu ve o tekrar ismini sayıklayana kadar devam etti. “Bunu istiyorsun.”

“Evet,” dedi Sophie. “Daha çok.”

King güldü, sesi karanlıktaki bir günah gibiydi. Tıpkı şeytan gibi. “Nasıl isterseniz Leydim.” Ve dudaklarını tekrar ona götürdü.

Sophie bir süre sonra ona ne istediğini söylemekte usta hale geldi. Bunları o da yeni keşfediyor, söyleyeceğini hiç düşünmediği şeyler –kibar bir ortamda onu mahvedecek şeyler– söylüyordu.

Ama Sophie kibarlığı umursamıyordu. Ona karanlıkta, aydınlıkta gördüğünden daha fazla şey gösteren bu mükemmel adamı, King'i önemsiyordu.

King hafif inlemeleri ve dokunuşlarıyla söyleneni yaparken, Sophie onun söz verdiği uca daha da yaklaşıyordu. İnemeleri gitgide yükseldikten sonra bir de adını haykırdı.

King durdu.

Sophie öne atılarak dimdik oturdu. “Hayır!”

King onu tekrar geri yaslayarak fısıldadı. “Sessiz olmak konusunda ne demiştin?” Başını eğip ağzı açık bir şekilde onu öptü. “Sessiz olmalısın, Sophie. Duyulmamalısın.”

Kelimelerin şehvetli bir etkisi oldu ve Sophie bedenine yayılan arzuyu hissetti. King imkânsız olanı istiyordu. “Durmalmıyız?” diye sordu sorudan nefret ederek.

“Tanrım, hayır. Durmamalıyız.”

Sophie rahatlıkla iç çekerken onun öpücüğüyle nefessiz kaldı. “Aslında çığlık atmanı çok istiyorum, Sophie,” dedi King dayanılmaz dokunuşlarının arasında. “Bu faytonu durdurmak, seni yıldızların altına yatırmak ve tekrar tekrar çığlık attırmak istiyorum.”

Sophie duyduğu kelimeler karşısında hafifçe inledi ve dokunuşlarıyla kaskatı kesildi. Parmaklarını onun saçlarına dola mıştı. “Lütfen, King.”

“Şşşş.” Direkt olarak merkezine konuşmuştu ve ona değen hava Sophie'yi çıldırtıyordu. “Dikkatli ol.” Sonra parmakları

yeniden harekete geçti. Onun eziyetine katılarak tekrar tekrar sürtünerek derinlere kaymaya başladı. “Bizi duyabilir.”

Kelimeleri Sophie’yi heyecanlandırmaktan başka bir şey yapmadı ve parmaklarıyla onu baştan çıkarırken daha kötü bir hal aldı. O şeytani ses tonuyla ona sessiz olmasını hatırlatırken sanki onu yavaşça mahvettiğini biliyormuş gibi Sophie’nin onu yirmi bir yıllık yaşamında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istemesine neden oluyordu.

“Bizi duyabilir,” dedi yine onun merkezine doğru konuşarak. Parmakları onun üzerinde çalışırken sıcak nefesi Sophie’ye acı çektiriyordu. “Seni, küçük inlemelerini ve adımı söyleyişini duyabilir. Karanlıktaki seks ve günah gibi.”

Seks ve günah olan Sophie değil, King’di.

King dudaklarını ona bastırduğunda kalçalarını açıp kendini ona doğru kaldırarak onun haklı olduğunu gösterdi. King daha sert bastırıp daha belirgin bir şekilde dokunarak ona istediği her şeyi verdiğinde içinden gelen inlemeleri bastırdı.

“Durma,” diye fısıldadı, “Lütfen, King. Durma.”

King durmadı. Tansiyon sürekli artıp Sophie onun diline esir bir şekilde karanlığa düşerken ve King’in verdiği her şeyi tereddüt etmeden alırken bile durmadı.

Altlarındaki fayton sallanırken Sophie de ona doğru sallandı. King, Sophie’nin inleyişleri ve sıkı tutuşuyla mükemmel dudakları hariç her şeyi unuttu.

Zevk doruk noktasına ulaştığında ve Sophie’yi paramparça ettiğinde onu bir arada tutan, zevkin her noktasını keşfetmesine tereddütsüz izin veren King’di. Utanç olmadan.

Utancı uzakta tutan herhalde karanlıktı. Çünkü utanması gerekiyordu, değil mi? Leydiler bu şekilde davranmazdı. Ama bir şekilde utanmıyordu. King dudaklarını da dokunuşlarını da

ondan çektiğinde bile durum böyleydi. King onun eteğini düzeltip yanındaki oturağa geri döndü.

Bir şekilde, onun yanındayken utanmamak kolay bir şeydi.

Sophie esnerken King onu kollarına aldı ve fısıldadı. “Bu parçalardan hoşlandın mı?”

Tüm parçalar.

Sophie, King’in sıcaklığına sığındı ve omzundaki hafif ağrıyı görmezden gelerek –saatlerdir yarasını düşünmemişti– doğruyu söyledi. “Çok ama çok.”

*

Bir sonraki handa gece yarısı atlarını değiştirdiler ve King şarap, yiyecek ve Sophie’nin çayı için sıcak su almaya gittiğinde onu faytonda uyur vaziyette bıraktı.

Hanın bahçesinden geçerken içinde hissettiği suçluluğu inkâr edemedi; ikisini de fazla zorladığının farkındaydı. Omzu daha yeni iyileşirken onu bu kadar uzak mesafeye götürmek hem centilmenlik dışıydı hem de sorumsuzcaydı.

Cumbria’ya gitmenin üç yolu vardı ve King, Sophie’nin babasının adamlarının en hızlı olan bu yol yerine en düz yolu seçtiğine bahse girebilirdi. Bu noktada Sprotbrough’dan bir gece burada kalabilecek kadar uzaklaşmışlardı. Sophie birkaç saat düzgün bir yatakta uyuyabilirdi. Düzgün bir banyo yapabilirdi.

Ama King onu banyo yaparken düşünmek istemiyordu. Görüntü çok net ve çok baştan çıkarıcıydı.

Düzgün yatak konusuna gelince ise, yatak olmaktan en uzak şeyde bile onunla neler yaptığını düşününce, onu çarşaf-
ların üstünde, saçları beyaz yastıklara saçılmış bir halde, eteği yukarı kalkmış, korsesi çözülmüş olarak gördüğünü ve ellerini onun tenine değdirdiğini hayal bile etmemeliydi.

Hay sıçayım.

Hızlı hareket ederlerse, sabaha Lyne Kalesi'nde olabilirlerdi. Tabii ki onu fırıncının yanına, Mossband'a falan bırakmayacaktı. Onu Lyne'a götürecekti ve babası gelip onu alana kadar güvende tutacaktı.

Ama bir saniye bile fazla tutmayacaktı.

Sonuçta o bir canavar değildi ama Sophie Talbot için uygun bir kurban da değildi. Handan aldıklarıyla birlikte Sophie'nin korsesi açık ve eteği kırıxık bir şekilde uyuduğu ve onu aynı şeyleri bir daha yapmaya ittiği faytona döndüğünde de kendine bunu hatırlattı.

Tabii kendine bunu, faytonda onunla 'neredeyse' birlikte olmadan önce hatırlatsa daha centilmenvari olurdu.

Ama o da sadece bir insandı işte. Tıpkı Sophie gibi etten kemiktendi.

Ama o ne güzel bir etten kemikten insandı öyle. Keşke onun kurbanlarından biri olma lüksü olsaydı.

Yiyecekleri ve suyu sessizce içeri koyduktan sonra kapının kapanma sesini duymaması için hafifçe aralık bıraktı ve yeni atları bağlamaya yardım etmeye gitti. Onu bekleyen tek şey babasıyla yüzleşmek ve ona gerçeği söylemekti. King öldüğünde, düklük de onunla birlikte ölecekti. Asla evlenmeyecekti. Adını ileriye taşımayacaktı.

Babasının tepkisini, sözlerinin onu nasıl yıkacağını hayal ederek on yıldan fazla zaman geçirmişti.

Dük bunu kendisi istemişti, öyle değil miydi? Kelimeleri kendisi söylemişti. King'in aşk için evlenmesinden soyunun yok olmasını tercih edeceğini söylemişti. Alacağı da buydu. Düklüğün sonu.

Babası, aklında bu düşünceyle ölecekti ve en sonunda King kazanacaktı.

Hiç mutlu olamadın mı?

Sophie'nin sözleri kulağında çınladı.

Mutluluğun garanti olmadığını bilmesine rağmen saflığında sevimli olan bir şey vardı. Kız kardeşi, olabilecek en sevgisiz evliliklerden birini yapmıştı ve Sophie hâlâ peri masallarına, aşkın galip geleceğine inanıyor gibiydi.

En son on yıl önce gördüğü fırıncı bir çocuğa karşı bile böyle duyguları olması Leydi Sophie Talbot'tan hızlıca kurtulması gerektiğinin bir kanıtıydı.

O halde neden onu bırakmıyordun?

Onu, bu soruyu düşünmekten alıkoyan, rahatsız edici bir selamlama duydu. "Yarış faytonun olmadan bile oldukça kötü bir zamanlaman olduğunu söylemeliyim."

King kendini beğenmiş Warnick Dükü ile yüz yüze gelmek için arkasını dönmeden kaskatı kesildi. Adam elinde puroyla bahçede gezinirken gözleri parılıyordu. King kaşlarını çattı. "Üç gün önce burada olman gerekiyordu," dedi. "Şimdiye kadar kalene varmış olmalıydın."

"Buradan hoşlandığımı fark ettim," dedi dük.

"Bahse girerim buradaki kadınlardan hoşlandığınızı fark ettin."

İskoç adam ellerini iki yana açarak sırtıttı. "Kadınlar benden hoşlanıyor. Ben de kadınları üzen bir adam değilim. Peki sen? Seni tutan ne?"

King cevap vermeyerek yeni faytoncudan koşum takımlarını aldı ve ikinci atı bağlamaya başladı.

"Gizli sebepler mi?"

King bağı sıkılaştırdı.

Dük ısrar etti. "Sen de mi bir kadından hoşlandığınızı fark ettin?"

“Hayır.” King kendini durduramadan cevap vermişti.

“Pekâlâ,” dedi dük, “bu bir yalana benziyor.”

King ona bir bakış attı. “Beni sorguluyor musun?”

“Evet ama düello için müsait değilim. O yüzden eldivenini yere falan atma ya da siz İngiliz ahmaklar ne yapıyorsa onu yapma.”

Dünyada kendini beğenmiş bir İskoç’tan daha kötü hiçbir şey yoktu.

“Bu senin faytonun değil,” dedi Warnick.

“Sezgilerin ne kadar da güçlü.”

“Neden senin olmayan bir faytonla seyahat ediyorsun?”

King iç geçirip dükle yüzleşmek için döndü. İki metre uzağındaydı, kollarını bağlamıştı ve bir omzunu faytona yaslamıştı. “Bow Street Runner’a⁸ ne zaman katıldın?”

Warnick bir kaşını kaldırdı ve uzun bir nefes çektikten sonra yere attığı purosunu devasa siyah çizmesiyle ezdi. “Beni eve götürecek kadar yerin yoktur herhalde?”

“Yok,” dedi King sıkıdığı dişlerinin arasından. Warnick’in ona sınırı geçirecek bir faytonla ilgilenmediğini biliyordu.

“Of,” dedi İskoç. “Sadece birkaç saat. Bunun için yeni atlara bile ihtiyacın yok.”

“Yer yok,” dedi King.

“Tabii ki var. Tüm tekerleklerin bende, o yüzden yerden bol bir şeyin yok. Hem ben küçük bir adamım.”

“Yine de...” Warnick uyarmadan fayton kapısını açtı.

King bunun olacağını bilmeliydi. Küfrederek halatları bıraktı ve ona doğru gitti. “Kapıyı kapat.”

Warnick söyleneni yaptı. O kadar hızlı halletti ki, sanki kapı hiç açılmamıştı bile. Bilmiş bir sırıtişla King’e döndü. “Yani bir kadın buldun.”

⁸ Londra’nın ilk profesyonel kolluk kuvveti –çn

“O bir kadın değil.”

Warnick kaşını kaldırdı. “Değil mi? Çünkü korsesi açık ve her şey oldukça net görünüyor.”

King bir an başka yere baktı. Öfkesi, Warnick’e tekrar bakıp yumruğunu bu kendini beğenmiş İskoç’un suratına indirmesine neden oldu. “Bu onun bedenine baktığın için.”

Dük elini yüzüne götürdüğünde burnundan kanlar akıyordu. “Lanet olsun, King. Bu gerçekten gerekli miydi?”

King öyle olduğunu düşünüyordu. Cebine uzanıp bir mendil çıkararak elini sildi. Ona bir battaniye alması gerekecekti. Uyuduğu zaman üstüne örtmesi için. Kare kumaşı arkadaşına uzattı. “Sınırı geçmediğinde senden daha çok hoşlanıyorum.”

“Senden sınırı geçtiğimde daha çok hoşlanıyorum,” dedi dük bezi yarasına tutarak. “Seni hiç bu kadar gergin görmemişim. Sebep baban mı yoksa kız mı?”

Hiç şüphesiz ikisi de. “İkisi de değil.”

Warnick ona inanmadığını belirten bir ses çıkardı. “Şurada bir yarış faytonu var. Onu al. Benimle eve kadar yarış. Ölmek üzere olan babanla görüşmeden o öfkeyi azalt.”

Daha önce hiçbir teklifi kabul etmeyi bu kadar istememişti. Yarış faytonunun verdiği özgürlüğü istiyordu. Tehlikenin ucundaymış gibi hissetmek ve onu her şeyi kaybetmekten alıkoyan şeyin kendi gücü ve yeteneğinden başka bir şey olmadığını bilmek istiyordu. Hayatını ellerinde tuttuğunu ve kontrol ettiğini hatırlamak istiyordu.

Ama yarışlara katılmaya başladığından beri ilk defa kaçmak istediği şey geçmişti değildi. Kontrol etmek istediği anıları değildi. Uzak durmak istediği şey faytonu değil, içindekilerdi. Ve içindekilerin ona arzu ettirdiği şeylerdi. Farkında olmadan faytona baktı.

Dük fark etmişti. “Kızı geldiği yere geri gönder.”

“Gönderemem.”

“Neden?”

Onu bırakamam.

King cevap vermedi.

Warnick onu dikkatle izledi. “Ah.”

King öfkeleni. “O ne demek?”

Dük omzunu silkti. “Küçük uşağını fazla önemsiyorsun.”

Öyle bir şey yoktu. “Sen nereden bil–”

Warnick gülümsedi. “Geç keşfetmiş olabilirim ama bir defa gördüğüm bir şeyi bir daha unutmam.”

“O zaman unutmak için elinden geleni yap, seni göt.” King onu görmezden gelerek dönüp atına gitti.

“Onu nereye götürüyorsun?”

Babası onu Londra’ya götürmek için gelene kadar Lyne Kalesi’ne götürüyordu. Başka ne gibi bir şansı vardı ki? Onu orada bıraksaydı, Warnick gibi birinin eline düşmesi muhtemeldi.

King onu kalede bir düşündü. Ödünç alınmış elbisesiyle olduğu leydiden tamamen alakasız görünerek eski taş yapıda duracaktı.

Sadece unvanın için seninle olan ucuz bir fahişeyle evlenmense hiç evlenmemeni tercih ederim.

Donup kaldı.

“Kim o?” dedi Warnick.

Tehlikeli Kızlar’ın en küçüğü.

“Çünkü senin için fazla zeki ve bu başka şeyler için daha tehlikeli olduğunu gösteriyor,” dedi Warnick. King’in kendi düşüncelerinde kaybolduğu ve sözlerini geriden duyacağı beliydi. “Akıllı kadınlarla uğraşmamalısın. Asla onlardan akıllı

olamazsın ve daha ne olduğunu anlamadan onlarla evlenmiş olursun.”

King bu sözlere karşı başını kaldırıp baktı.

Beni evlilik tuzağına düşüremeyeceksin, demişti Sophie’nin onun unvanından başka bir şey istemediğini düşünürken. Buna artık inanmıyordu. Ama o hâlâ bir Talbot kızıydı.

Ve diğerlerinin buna inanmakla ilgili bir sıkıntısı yoktu.

Babasının da buna inanmakla ilgili bir derdi olmayacaktı.

Bu Sophie’yle girdiği bahsi kazanması gerektiği anlamına geliyordu. Mükemmel fırıncının bir fanteziden başka bir şey olmadığını kanıtlamalıydı. Ve bu yüzden onu yakınında tutmalıydı. Bunu düşününce içinde beliren zevk dalgasını görmezden geldi.

Sophie’yi yakınında tutmak iyi bir fikir değildi. Birbirleriyle beraber olmaktan hoşlanmıyorlardı bile.

Son birkaç saatte onunla olmaktan epeyce hoşlanmıştın.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırıp halatları sıkarak yeni faytoncusuna döndü. “Mossband. Olabildiğince hızlı.”

Faytoncu tırmanıp dizginleri eline aldı.

Warnick burnu inceliyordu. “Kırıldığından neredeyse eminim,” dedi İskoç.

“Yerinde olsam endişelenmezdim. Yontulmamış suratına iyi bir düzenleme yaptım işte.”

Dük ona kaşlarını çattı. “İltifat aldığım nadirdir.”

“Çünkü kadınlar görüntünden korkuyor.” King bir elini kapağıya koydu. “Buralarda mı takılacaksın?”

Dük hanın ikinci katma bakıp omuzlarını silkti. “Bir iki gün. Kendisi iyi bir parça.” Kafasını faytona doğru eğdi. “Bir kez daha baksam olmaz mı?” King kaşlarını çatınca İskoç gül-

dü. Sonrasında ciddileşti. “Sana tavsiye, King. Hâlâ fırsatın varken ondan kurtul.”

King, söylediklerindeki bir şey tam olarak oturmasa da başını salladı. “Olur,” dedi ve yenilenen enerjisiyle kapıyı açtı. “Amacımı yerine getirir getirmez.”

13. BÖLÜM

BİR DÜZİNE FIRINCI MI? YOKSA FIRINCI YOK MU?

Fayton taze ekmek kokuyordu.

Koku Sophie'nin içine işlerken açlık ve istek kendini hissettiriyordu. Her şeyiyle tam ve sıcak bir yemek yemeyeli çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordu ve belki de gerçekten öyleydi. Liverpool arazisinden kaçması, yaralanması ve babasının adamlarından kaçması arasında yemek yemek çok da öncelikli bir şey olmamıştı.

Ve dün gece King karanlık faytona bir sepet yiyecek getirdiğinde, getiren kişi tarafından meşgul edildiği için yiyeceklerin tadına varamamıştı. Gecenin anıları birden dağınıklığının farkına varıp olduğu yerde dimdik oturmasına ve çenesine kadar çektiğini hatırlamadığı battaniyenin kucağına düşmesine neden oldu.

King onun üstünü örtmüş olmalıydı. Bunun düşüncesiyle birlikte gelen sıcaklığı görmezden gelip otururken ödünç

elbisesinin dantellerini sıkıca bağlayarak küçük elbise onu ne kadar gizleyebilirse kendini o kadar gizlemeye çalıştı. En zor görev tamamlandığında yukarı bakarak üç şeyi fark etti: Faytona vuran gri ışık, ki bu güneşin henüz tam doğmadığını gösteriyordu; King'in yanında olmadığı; ve faytonun hareket etmediği.

Bir şekilde gerçeği bilerek camdan dışarı baktı ve dışarıda gördüğü küçük kiremit evler bunu doğruladı.

Mossband'dalardı.

Her şey hâlâ aynı yerindeydi. Tuhafiye, kasap ve evet, fırın.

Çoktan uyanmışlardı. Çoktan çalışmaya başlamışlardı.

Faytonun kapısını açan Sophie dışarıda çoktan orada olan bir basamağın üstüne bastı. Basamak sanki bu küçük kasaba ve içindeki tüm anılarla beraber onu beklemiş gibiydi. Kasabanın merkezindeki yeşil, kocaman bir taşla işaretlenmiş alana baktı. Taş küçük bir evden daha büyüktü ve kıpırdatılamıyordu. Bir işaret olarak orada bırakılmıştı ve kuzey tarafını kaplayan yosun⁹ kasabaya adını vermişti.

Sabahın erken saatlerinin ışığını ve havasını içine çekerek derin bir nefes aldı.

“Tüm hatırladığın bu mu?” Ses şafak öncesi sessizliğinde oldukça kısıktı. Sophie döndüğünde onu düşündüğünden daha yakınında, faytona yaslanmış halde beklerken buldu. Kokusunu alabilecek, çenesine gölge düşüren sakallarını görebilecek kadar yakındı. Bir yerde kalmadan seyahat etmişlerdi ve tıraş olamamıştı. Sophie'nin parmakları ona dokunmak için sızlıyordu.

Senin değil ki dokunasın.

Hem de hiç değildi. Tanışıklıklarını bitirecekleri, seyahatlerinin sonu olan bu yerde değildi. Bir tanıdığın olması gereken-

⁹ Moss (ing).

den çok daha fazla yakınlaştığı bir tanıdık olmuştu.

Boğazını temizleyip konuştu. “Tıpkı bıraktığım gibi.” Binlara bakarak yıllardır hayalini kurduğu yeri içine sindirdi; küçükken orada olmayan bir çay bahçesi vardı, barın arkasına kıvrılan yolun köşesindeydi. “Şuradaki çay bahçesi hariç.”

King bara bakıyordu. “Weasel ve Woodpecker¹⁰ mı? Gerçekten mi?”

Sophie onun şaşkınlığına güldü. “Bence oldukça yaratıcı.”

“Bence oldukça gülünç.”

Başını iki yana sallayarak yeşil alandaki kayayı gösterdi. “Seleste bir defasında ona tırmanmıştı.” King’in bakışlarındaki soruyu gördü. “Kız kardeşim.”

“Hakkında konuşmadığımız kardeşin.”

Sophie Seleste’nin talibinden bahsetmediğinin farkındaydı. Başıyla onayladı. “Sekiz on yaşlarındayken tırmandı ve oraya çıkınca çok korktu. Kendi kendine aşağı inemedi.”

“Ne oldu peki?”

“Babam gelip onu kurtardı,” dedi anılar dün gibi gözünde canlanırken. “Ona kollarına atlamasını söyledi.”

“Atladı mı?”

Sophie gülmeden edemedi. “İkisini de yere serdi.”

King onunla birlikte gülerken sesi sabah ışığının altında derin ve yumuşaktı. “Dersini aldı mı?”

Sophie başını iki yana salladı. “Hayır. Hatta ondan sonra tek istediği yukarı çıkıp babamla oynamaktı.”

Sözler ağzından dökülürken hüznünlendi ve tam olarak anlayamasa da başını iki yana sallayıp duygularına yenilmemeye çalıştı. Baktığında King’in ona odaklandığını gördü. “Sen de tırmandın mı?”

¹⁰ Sansar ve Ağaçkakan -çn

Sophie onu geçip faytonun arkasına giderken, “Evet,” dedi.

King onu takip etti. “Atladın mı peki?”

Sophie durdu. Ayaklarına baktı. “Hayır.”

“Neden?”

“ünkü...” Söyleyeceklerini söylemek istemeyerek durakladı. Duymak istemiyordu. Onun hakkında ne düşündüğünün bir önemi olduğundan değildi tabii. Bugün işleri bitiyordu. Bugünden sonra birbirlerini görmeyeceklerdi.

“Sophie?”

Sophie, onun dudaklarında kendi adını duymayı sevdiğini hissetti. Serin ve gri sabah havasında ona sarılışını sevdiğini. Karanlıktaki vurgusunu da sevdiğini.

Bunu düşünmemeliydi. Tabii ki düşünenecekti ama bunu herkesin içinde, gün ortasında, hem onun hem de tüm Mossband’ın önünde yapmamalıydı.

“Sophie.”

Sophie başını sallayarak King’in omzunun üstünden söz konusu taşa baktı. “Atlamaya korktum.”

Bir sessizlik oldu. Sophie, King’in onu yargıladığını düşündü. Artık çok da farklı değildi, değil mi? Hâlâ korkuyordu. Hâlâ ilgi çekemiyordu. Hâlâ eğlencesizdi. Kendini onun cevabına hazırladı.

“Ta ki şimdiye kadar.”

Sophie gözlerini kırıpıştırırken bakışları onun güzel ve yeşil gözlerindeydi. “Anlamadım?”

“Artık atlamaktan korkmuyorsun. Burada olma nedenin de bu değil mi? Faytonuma kaçak binmenin nedeni? Tekerlekleri mi çalmanın ve vurulmanın nedeni? Babanın adamlarından da bu yüzden kaçmadık mı? Şu an burada olabilesin ve atlayabilesin diye?”

O an ne söyleyeceğini bilemedi. King'in sözleri o kadar isabetliydi ki, sanki onu teşvik ediyordu. "Sen bahsini kazanabilesin diye, mutlu olasın diye?"

Sophie fırına baktı. Bacasından mutlu dumanlar çıkıyordu ve Sophie girdikleri iddianın saçma olduğunun farkındaydı. Kazanamayacaktı. Ama King onu mantıklı sonucuna ulaşmaya teşvik ediyordu. Sophie fırına girecek, Robbie'yi görecekt ve Mossband'a dönecekti. Londra'dan kurtulacaktı.

Her şey değişecekti.

Her şey yeniden başlayacaktı.

Özgür olacaktı.

"Yoksa geri mi çekiliyorsun?"

Sophie kelimelerdeki iğneleyici tona minnettardı. Onu o âna geri getirmelerine, kendisine olacağı kadın konusunda verdiği sözleri hatırlatmalarına, sahip olacağına dair söz verdiği hayatı hatırlatmalarına...

Unvanlar ya da roller olmadan.

Londra olmadan.

O olmadan.

Onu istediği falan yoktu. Ondan hoşlanmıyordu bile. Ve adam da bariz bir şekilde Sophie'den hoşlanmıyordu.

Zamanı gelmişti. Hiç kimseyi tanımadığı ve hiçbir şeye sahip olmadığı bu yerdeydi. Buraya gelen yolu bulmuştu. Girdiği iddianın sonuna gelmiş ve sözünü tutmuştu. Evet başarısız olabilirdi ama Londra'ya dönemezdi. Ve sonsuza kadar King'in yardımını bekleyemezdi.

King ona göre değildi.

Atlamaya korktum.

Ta ki şimdiye kadar.

Önemli olan Robbie'yi görmek değil, kendine bunu yapabilecek kadar cesur olduğunu kanıtlamaktı. Tek başına. King'e kanıtlamak. Çünkü King onu bırakacaktı ve Sophie, King'in, onun cesur bir kadın olduğunu düşünmesini istiyordu.

Ona değer vermesini.

Onu görmesini. Son bir defa.

Sophie yüzüne güzel bir gülücük kondurdu. "Kitapçıma bu kadar yakinken neden geri çekileyim?" King'in şaşkınlığı Sophie'ye bir zafer hissi yaşattı. Sophie'nin bunu yapacağını düşünmemişti. Sophie de faytona geri döndü ve eşyalarını aldı.

Sepetini ayaklarının dibine koyarak eteğini düzeltti. "Nasıl görünüyorum?"

"Yirmi dört saat boyunca bir faytonla yolculuk etmişsin gibi."

Sophie ona kaşlarını çatıp sepetini aldı ve duruşunu düzeltti. "Sana sormamalıydım."

King öne çıkarak elini onun yüzüne uzattı ve bir tutam saç kulağının arkasına atarken dokunuşu Sophie'nin içinde bir heyecan uyandırdı. Sophie bu heyecanı King başparmağıyla bir yanağına dokunup görünmez bir şeyi sildiği zaman bile görmezden gelmeye çalıştı. Parmak uçları çenesinde takılı kalıp kafasını yukarı doğru yönlendirdi. Sophie onun bakışları altında yanaklarının ısındığını hissetti.

Uzun bir süre öylece durdular. O kadar uzun bir süreydi ki, Sophie, King'in onu yeniden öpüp öpmeyeceğini merak etti. Tekrar öpmesini diledi. Orada, Mossband'ın yeşilliğinin yanında, bakan herkesin görebileceği bir yerde.

"Yaranı temiz tutmayı unutma."

Bin dolara bahse girecek olsa bunu söyleyeceğini asla tahmin edemezdi. Bu garip ve ilgili istek karşısında nefesi kesildi.

“Unutmam.” Gereksiz bir kanıt göstermek için sepetini kaldırdı. King başını sallayarak bir adım geri çekildi ve Sophie onun dokunmayı bıraktığını çok net bir şekilde hissetti. Bundan hoşlanmadı. Ondan kurtulmaya hazır değilken diyecek başka bir şey aradı.

“Hiçbir zaman seni evlilik tuzağına düşürmek istemedim.” Garip bir şey olsa da doğrudu ve Sophie bunun önemli olduğunu düşündü.

“Artık biliyorum,” dedi King. Yakışıklı yüzünde minik bir gülümseme vardı. Sophie ona dokunmak istedi.

Ama bunun yerine, “Teşekkürler,” dedi. “Her şey için.”

“Bir şey değil, Sophie.”

Ve hepsi buydu. Sophie bir defa başını salladı. “Hoşça kal o halde,” dedi kelimelerden hoşlanmayarak.

“İyi şanslar,” dedi King. Sophie onun sözlerinden de hiç hoşlanmadı.

Derin bir nefes alarak sokağın karşısındaki fırına geçerken karnında hissettiği rahatsızlığın sadece sinirleri olduğunu söyledi. Geçen haftanın çoğunluğunu beraber geçirdiği adama, Eversley Markisi Kingscote’a arkasını dönmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Ne de olsa birbirlerinden hoşlanmıyorlardı.

Fırın kapısını açtığında mutlulukla çalan zil ona fırınların sıcaklığını ve ağzını sulandıran tarçın ve bal kokularını sunuyordu. Tezgâhta yiyecek hiçbir şey yoktu ve sanki birilerinin gelmesi için çok erken bir saatti. Sophie loş ışıktaki bir an bekledi.

“Üzgünüm, bayan, henüz satışta hiçbir şey yok,” dedi Robbie mekânın ortasındaki tuğla fırının yanında ayağa kalkarak. Sophie onun sıcak ve nazik gözleriyle göz göze geldi, tam hatırladığı gibiydi. “Sophie?”

Robbie onu hatırlamıştı.

Sophie göğsünde tarif edemediği bir duygu hissetti ve gülümsedi. “Robbie.” İsim dudağında garip durmuştu. Yabancı gibi. Yanlış gibi.

Köşeden çıkarak yanma geldi. Gömleğinin içinde uzun boylu ve iriydi. Hâlâ sarı olan saçlarını arkasında bir kuyruk yapmıştı. “Sana ne olduğunu bilemedik! Yani gazete falan okuyoruz ama buraya hiç dönmemiştin!”

Robbie ona uzandı ve Sophie bu kadar açık olmasına şaşırarak geri çekildi. Robbie garipliği sezip durdu. “Üzgünüm,” dedi. “Artık bir leydi olduğunu unutmuşum.”

Kelimeler aralarına bir mesafe koyarak o anda Sophie’yi uzaklaştırdı. Sophie başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Sadece, beni şaşırttın.”

“Seni temin ederim, şaşıran benim.” Dükkâna bakındı. Bir şey arıyor ama bulamıyor gibiydi. “Bir ceketim yok.”

Gömleğinin kolları onu utandırmıştı ve Sophie onu böyle hissettirmiş olmaktan nefret etti. Bir elini kaldırdı. “Hayır, o konuda endişelenme.”

Robbie bakışlarını kaçırdığında bir sessizlik oldu. “Daha gün anca doğuyor,” dedi.

“Henüz geldim.”

“Londra’dan mı?”

Sophie başını sallayarak onayladı.

“Kardeşlerin de burada mı?”

“Hayır. Yalnız geldim.”

Robbie kaşlarını çatı. “Neden?”

Sophie bir an düşündükten sonra, “Eve gelmek istedim,” dedi. Durakladı ve Robbie konuşmayınca, “Bildığım bir yere, umursadığım insanların yanına,” diye ekledi.

Mutlu olmak istedim.

Robbie başını iki yana salladı. “Anlamıyorum.”

Sophie söylenecek şeyi aradı ve “Londra’dan nefret ediyorum,” dedi.

Robbie kelimeleri anlamlı buluyormuş gibi başını salladı ama Sophie pek de anlamadığını düşünüyordu. “Pekâlâ.” Ellerini cebine soktu ve parmak uçlarında ileri geri salınırken içeri bakındı. En sonunda dikkati masadaki sepete döndü. “Çörekler henüz soğumadı ama aç mısın? Kurabiye ister misin? Dünden kalmış ama hâlâ güzeller.”

Ve Sophie o anda anladı.

Bu kötü bir şekilde sonlanacaktı.

King bunu ona aptal bir bahse girmeden önce söylemişti. Ve Sophie bunu reddederken bile doğru olduğunu biliyordu. Bu kötü bitmişti. Ve sebebi Robbie Lander’ın onun kocası olmaması değildi.

Kötü bitmişti çünkü yıllar burayı değiştirmişti.

Belki de Sophie’yi değiştirmişti.

Ama iki türüsünde de Mossband onun evi değildi artık.

Kapıdaki zilin çalmasıyla evren onu o âna geri döndürdü. “Baba!”

Küçük bir kız Sophie’nin yanından geçti ve Robbie eğilerek kızı geniş kollarına alıp havaya kaldırdı. “Günaydın, ufaklık. Bir öpücük ver bakalım.”

Sophie çocuğun tam olarak bunu yapışını izledi. Çocuk suratını Robbie’nin suratına yapıştırdı ve geri çekilerek, “Annem bugün iki tane çörek yiyebileceğimi söyledi,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Robbie, bakışları Sophie’den kapıya kayarken. “İki tane?”

“İnsan küçük bir kızı ayakkabı giymeye ikna etmek için her şeyi söylüyor.” Kelimeler Sophie’nin arkasından geldi ve Sophie dönüp baktığında kahverengi saçlı, pembe yanaklı ve bir kalçasında bebeğini tutan, güzel bir kadınla karşılaştı. Bebeğin gözleri Robbie gibiydi ve Sophie’nin çocukluğundan hatırladığı tombul, mutlu bir görüntüsü vardı.

Onun ailesi buydu.

On sene önce çekip gitmiş olan kontun kızını beklediğini mi düşünüyorsun?

Düşünmemişti tabii. Ama yine de bu kadına ve bu bebeğe bakarken elinde olmadan... *kıskandı*.

Robbie’nin burada bir evi vardı. Mossband’da kalmıştı ve hayatından memnundu. Mutlu bir karısı ve ailesi vardı.

Ve bunların tümü Sophie’ye yabancıydı.

Karısı gülümseyerek Sophie’ye baktı. “Günaydın.”

Sophie çılgınca düşüncelerine rağmen gülümseyerek karşılık verdi. “Günaydın.”

“Jane, bu Leydi Sophie, Wight Kontu’nun kızı,” dedi Robbie fırının yanında soğuyan çörekleri alıp tezgâha koyarken.

Jane’in gözleri kocaman oldu ve dizlerini kırıp eğilerek selam verdiğinde kucağındaki çocuk güldü. “Leydim, hoş geldiniz.”

“Ah, lütfen yapmayın, Bayan Lander,” dedi Sophie. “Lütfen bana Sophie deyin. Eşinizi,” dönüp kızına baktı, “senin yanında olduğumuz zamandan beri tanıyorum,” dedi. Eğilerek, “Senin adın ne?” diye sordu.

“Alice,” dedi küçük kız çöreklerle bakarak. Beklentiyle yutkunurken boğazı kırıpdadı.

“O çörekleri çocukluğumdan hatırlıyorum,” dedi Sophie anılarını hüznle hatırlarken. Sözcükleri söylerken boğazı dü-

ğümленir gibi oldu. Halbuki kendinden emindi. Hızlıca onu tehdit eden gözyaşlarını durdurdu. Bu küçük kız ve bu ailenin yarattığı hüznü yok etmeye çalıştı.

Mossband'a geri dönmekle alakalı çok şey düşünmüştü ama üzüntü bunlardan biri değildi. Bu yalnızlık hissini düşünmemiştir. "Ne güzel bir ailen var, Robbie." Sonra kendini düzelitti. "Bay Lander."

"Öyle değil mi?" Robbie güldü.

Mükemmeldi. Mükemmel bir hayattı.

"Küçükken Leydi Sophie ile oyun arkadaşydık," dedi eşine. Kadın merakla Sophie'ye baktı.

"Öyle mi?"

Sophie başıyla onayladı. İçinde bulundukları an çok ağırdı. "Doğru."

Sessizlik çöküp garip bir ortam oluştuğunda Sophie ne kadar hızlı gitmesi gerektiğini düşündü. Nereye gideceğini ve sonra neler olacağını düşündü.

"Baba," dedi Robbie'nin kollarındaki küçük kız, yeni gelen kişiden pek etkilenmemiştir. "Annem çörek sözü vermişti."

Robbie kızına baktı. "Pekâlâ. Söz sözdür."

Söz sözdür.

Aynısını günler önce King'e söylemişti ve King bunun mutlu bir şekilde bitmeyeceğini söylediğinde yüzünde oluşan kendini beğenmiş ifadedden nefret etmişti. Oradan Robbie'nin karısı olarak ayrılmayacağını biliyordu. Ama kendi geleceği hakkında bu kadar şüpheyle ayrılacağını bilmiyordu.

Kalbi hızla atmaya başladı. Sepetini de alıp derin bir nefes aldı. "Yapacak işleriniz var. Ben... gitsem iyi olacak."

Fırının yanındaki çöreği alan Robbie onun gözlerine baktı. "Seni yeniden görebilecek miyiz?"

Bu basit soru onu yıkacak gibi oldu. Ona Mossband'da onun için hiçbir şey olmadığını hatırlatmıştı. Tıpkı Londra'da da olmadığı gibi.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Jane kaşlarını çattı. "Kasabada mı olacaksın?"

"Ben..." Sophie'nin sesi kısıldı. Nerede olacağını bilmiyordu.

"Bardaki odalarda mı kalacaksın?" dedi Robbie'nin mü-kemmel karısı.

"Evet," diye yalan söyledi Sophie. Bir yerde uyuması gerekiyordu. "Barda."

"Harika," dedi Robbie. "O zaman seni yine göreceğiz."

"Çörekler için," dedi Sophie.

"Şimdi de alsana bir tane? Kahvaltı için." Jane bir çöreği Sophie'ye uzattı.

Sophie o anda çöreklerden ve sıcak çekiciliklerinden nefret etti. Mutluluk, anı ve onarım vaatlerinden nefret etti. Çöreği istemiyordu. Onunla gelen garip duyguları da istemiyordu, onu kabul etmeyince hissettiği garip duyguları da istemiyordu.

Orada, fırının ortasında durdu ve kendisine uzatılan çöreğe bakarak Talbot kızlarının en zekisinin nasıl böyle bir embesile dönüştüğünü ve buradan ayrılınca yüzleşeceği geleceğinde hayatının geri kalanıyla ne yapacağını merak etti.

Nasıl bitecekti?

King'in sözleri belirsiz bir şekilde yankılandı zihninde.

Nasıl biteceğine dair en ufak fikri yoktu. Ama burada bit-meyecekti.

Ne yapmıştı böyle?

"İki tane alma şansımız var mı?"

Kelimeler kapıdaki zilin mutlu tınısının hemen ardından gelmişti. King fırına girmişti ve Sophie o ânı gerçekten daha da kötüleştirecek bir şey olduğunu anladı. Eversley Markisi gülümseyip kendini beğenmiş tavırlarla onun bu belirsizliğine şahit olacaktı.

Jane'nin gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. Sophie onu suçlamıyordu çünkü King yatak odaları, fayton gibi yerlerde bulunduğu alanı ele geçiriyor gibiydi. Neden fırınları da ele geçirmesindi ki?

"İki taneye ihtiyacımız yok," dedi Sophie.

"Tabii ki var, hayatım."

Hayatım kelimesi dikkatini çekmişti. Jane'in dikkatini de. Hatta Robbie'ninkini de. "Yok."

King onu görmezden geldi ve o mükemmel gülümsemesiyle Jane'e baktı. "Leydim bu çöreklerle bayılıyor. Londra'dan ayrıldığımızdan beri onlardan başka bir şey hakkında konuşmadı."

Tanrım. Sophie'yi tekrar mahvediyordu. O bu insanlar için Bayan Matthew değildi, Leydi Sophie Talbot'tu. Onu tanıyorlardı. Ve onun hakkında dedikodu yapmakta tereddüt etmeyeceklerdi.

"Lordum," dedi ne söyleyeceğinden emin olamayarak.

King onu görmezden gelip elini Robbie'ye uzattı. "Sen şu meşhur Robbie olmalısın."

Robbie kafası karışmış gibiydi. "Öyleyim."

King sırtıttı. "Ben de Eversley Markisi."

Robbie'nin gözleri kocaman olmuştu. "Marki!" Sophie'ye baktı. "Siz--"

"Henüz değil," dedi King gülerek. Soru daha bitmeden cevap vermişti. "Ne yazık ki benimle evlenmeden önce Cumb-

ria'ya dönmek istedi. Ama babam Lyne Dükü'nü gördükten sonra bunun hallolacağına dair yemin etti." Elini tutup dudaklarına götürdü ve Sophie'nin gözlerine bakarak eklemlerinden öptü. "Bunun bir seremoniyle olmasına gerek yok tabii. Onunla tanıştığımız gün o çalılıkların arasında evlendik, öyle değil mi aşkım?"

Sophie onun aşırı romantik sözleri karşısında hareketlenen kalbini duymazdan geldi. King, Londra'da sahneye çıkmayı hak eden bir aktördü. Ama ne yapıyordu böyle? Evlenmediklerinde ona ne olacaktı? Eversley Markisi tarafından istenmeyecek harabe halinde bırakılınca ne olacaktı?

Birçok evlenme teklifi alan diğer leydiler gibi değildi. Tek evlilik şansı buradaydı. Ve o da Jane ile evliydi. Karısıyla birlikte çörekler yapıyordu.

Sophie kendine karşı dürüst olacaksa, bu bir şans bile değildi.

Kendisine karşı daha dürüst olmalıydı.

King gelmesine minnettar olacağını düşünmüş olmalıydı. Ama bunun yerine onu oldukça utandırıyordu. Sophie, King'in, bunun tamamen bir felakete dönüştüğünü görmesini istemiyordu. Sophie'nin yalnız olduğunu görmesini istemiyordu. Evi olmadan. Amacı olmadan.

Böbürlenmesini istemiyordu.

Onu yargılamasını istemiyordu.

Sophie utanç duygusunun alevlendiğini hissetti.

King'in gitmesini istiyordu.

Ama gitmedi ve Jane'e dönerek, "Ama eski arkadaşını görmeyi çok istedi," dedi. "Ve aramızda kalsın, o efsanevi çöreklerden de çok istedi ve hatta benim için de bir tane almayı unuttu." Robbie'ye baktı. "Ama tabii günlerdir seyahat ediyoruz, o

yüzden onu affediyorum. Yorgunluk onun gibi narin bir leydiyi etkileyebiliyor.” Sophie gözlerini devirmemek için çaba sarf etti.

“Tabii ki lordum,” dedi Robbie ikinci bir çöreğe ve onu saracak kâğıda uzanırken.

“Sen bir lord musun?” diye sordu Alice. Aristokratların gelişi belli ki kahvaltısından daha önemliydi.

“Aynen, öyleyim,” dedi King onunla tanışmak için eğilerek. “Nasılsınız bakalım Bayan—”

Alice anlamayınca Sophie cevap verdi. “Alice.”

“Alice çok güzel bir isim. Güzel bir leydiye de uygun.”

Alice güldü. “Ben leydi değilim ki.” Sophie’ye baktı. “Ama o öyle.”

“Öyle,” dedi Jane. “Ve bir markiz olacak. Sonra da düşes.”

Alice’nin gözleri kocaman oldu. “Vay canına!”

“Alice!” dedi Jane, Sophie’ye özür dileyen gözlerle bakarak. “Çok fazla aristokratla tanışmıyor da.”

Sophie, King’e bakıp gülümsedi. Onu Alice ile görmenin onu başka çocuklarla da görmek istemesine neden olmasından nefret etti. Kendi çocuklarıyla. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. “Bazen ben de daha az aristokratla tanışmış olmayı diliyorum.”

King gülüp ayağa kalktığı anda tüm dünyaya Sophie’ye hayran bir talipmiş gibi görünüyordu.

Sophie onun bacağına bir tekme atmak istedi, Robbie araya girip çörekleri ona uzatmasa bunu yapabilirdi de. “İki çörek, lordum.”

“Teşekkür ederim. Üçüncüyü de alma şansım olabilir mi acaba?” dedi King, Sophie’ye bakıp rolünden zevk alarak. “Faytoncunun da aç olduğu kesin.”

“Kesin.” Sophie sinirlerine güçlükle hâkim oluyordu. Yoksa buradan ayrılmayı hiç planlamamış mıydı? “Çok naziksin.”

King kulağına yaklaşıp tüm kasabanın duyabileceğı kadar yüksek sesle fısıldadı. “Sadece senin yanındayken.”

Sophie kızardı, bu durumdan nefret ediyordu. Bunun gerçek olduğunu ummaktan da...

Bu yüzden King’den de nefret etti.

Her şeyi daha kötü hale getiriyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Jane   rekleri paketleyip alışverişı tamamlarken. “İkiniz de Sophie’nin arkadaşları ve benim misafirlerim olarak düğün yemeğimize gelmelisiniz.”

Utancı ve belirsizlik birden öfke ile yer değıştirdi. Onunla dalga geçmek başka bir şeydi, net bir şekilde yalan söylemek başka bir şey. Düğün yemeğı falan olmayacaktı. Hatta dakikalar içinde sonsuza dek ayrı yollara gideceklerdi.

“Gerçekten gitmeliyiz, Lordum Bay ve Bayan Lander günlerine henüz başlıyorlar.”

“Ben de öyle!” dedi Alice.

“Alice de öyle,” dedi Sophie yardımına minnettar bir şekilde.

King sanki bir markinin bir çocukla ilgilenmesi çok normalmiş gibi onunla konuşmak için çömeldi. “ ok meşgul gününüzü sekteye uğrattığımız için özür dileriz, Bayan Alice.”

Küçük kız başını salladı. “Annem iki çörek alabileceğimi söyledi.”

King gülümsedi. Sophie bu gülümseme karşısında kalbinin sıkışmasından nefret etti. Karşısındaki çok güzel bir tabloydu.

King yapınca daha güzeldi.

Saçmalık.

“Lordum,” dedi Sophie.

King ayağa kalktı. “Önden buyurun, Leydim.”

Sophie söyleneni yaptı ve karşıya geçip faytonun arkasına gittiler. Sophie arkasını dönünce King’i hemen dibinde buldu. Burun buruna gelmişlerdi. Gözlerini kısıtı ve “Bunun komik olduğunu düşündün herhalde?” dedi.

King masum bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Sophie gözlerini kısıp yeşil alandaki faytoncunun gayet farkında olarak kısık sesle konuştu. “Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Fırına girip beni rezil ettin.”

“Rezil mi ettim? Bir marki ile nişanlı olduğunu söyledim. Seni geleceğin düşesi yaptım!”

Sophie gözlerini kırpıştırdı. King sinirlenmişti. Tek açıklaması buydu. Ya buydu ya da King sadece zalimdi. “Ama öyle değilim işte! Benimle evlenmediğinde ne olacak peki? Eversley Markisi’nin bırakıp gittiği kadından başka bir şey olmadığımı ne olacak? Birçok kadını mahvettiğinin farkındayım, seni serseri, ama bu beni de mahvetme hakkın olduğunu göstermez!”

“Açık olmam gerekirse, o üniformayı giyip faytonuma bindiğin an mahvolmuştun zaten.”

Tabii ki haklıydı. “Açık olmanı istemiyorum.”

King sırıttı. “Tabii ki istemezsin.”

“Bundan zevk alıyorsun herhalde? Hayat boyu başarılarına ekleyecek bir kazanım daha!” King cevap vermek için ağzını açacak oldu ama Sophie öfkeyle devam etti. “Tabii ki zevk alıyorsun. Çünkü tanışıklığımızın başından beri tüm kusurlarımdan zevk aldın. Son günleri benimle alay ederek geçirdin, bir tane daha neden eklemeyesin ki?” Geri adım atıp kollarını iki

yana açtı. “Durma o zaman, Ekselansları. Bunun için yaşıyor musun zaten? Bana en başından beri ne kadar yanıldığımı söylemek için? Kendinin ne kadar haklı olduğunu? Beni düzinelerce kez rezil etmek için!”

“Hayır.”

Sophie cevabı önemsemiyordu. “Bu kadar çalışmana gerek yoktu. Çocukla oynamalar, karısına gülümsemeler, Robbie’yle konuşmalar. Zaten aptal gibi hissetmişim. Hata yaptığımı fark etmediğimi mi sanıyorsun? Mayfair’de kalmam gerektiğini bilmiyor muyum? Sosyetenin tepkisi en azından bilinen bir sonuçtu. Yoksa sadece bana kazandığını söylemeye mi geldin? Tebrikler. Ne yazık ki senin hakkında söyleyecek güzel bir şeyim yok. Bugün yok. Hiç de olmadı. Kurallara uymuyorum.”

Bir anlık öfkesiyle oradan çekip gitmek için döndü. Barı bulmak, bir oda kiralamak ve ondan sonsuza dek kurtulmak için.

“Bunun için beni suçlama,” dedi King ve Sophie durup ona dönerken devam etti. “Bir araya geldiğimizden beri senin istediklerin dışında hiçbir şey yapmadım.” Ona yaklaştı. “Londra’dan ayrılmak isteyen sendin. Sanki burada eski hayatına sahip olabilirmişsin, Londra’da zenginlik ve unvanlarla geçen on sene bir çörek ile silinebilirmiş gibi Mossband’a gelmek isteyen de sendin.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Sophie.

“O çocuğu senin uydurduğunu biliyorum.”

Sophie kaşlarını kaldırdı. “Uydurmak mı? Onu kanlı canlı gördün!”

“Onun hakkındaki her şeyi uydurdun. Seni bekleyen mükemmel fırıncı. Onun asla senin eşin olmadığını biliyordun. Çocuğu tanımamama rağmen ben bile biliyordum!”

“İstedim ki—” Sophie kendini durdurdu.

King ona yaklaştı. “Bitir hadi. Ne istedin, Sophie?”

“Hiçbir şey.”

Onu uzun bir süre izledi. O kadar yakınlardı ki Sophie onun mükemmel yeşil gözlerindeki gümüş noktaları görebiliyordu. Ve sonra King, “Yalancı,” dedi.

“Bir pislik olmaktansa yalancı olurum,” diye karşılık verdi Sophie. “Sadece kendini haklı çıkarman gerekiyordu. Tek başına gidemezdin. Beni yalnız bırakamadın. Hatalı olduğumu kanıtlamalıydın. Bulacağımı sandığım evi bulamayacak olduğumu da.”

“Senin iyi olduğundan emin olmak istedim,” dediğinde kelimelerinde öfke vardı. “Robbie’ye hayatının güzel olduğunu, beklediğinden daha iyi olduğunu göstermek istersin diye düşündüm.”

“Ah, evet. Hem de ne iyi. Parasız ve ne yapacağımı bilmez bir halde Mossband’dayım.” Durakladı ve ardından yavaşça, “Hoş karşılanacağımı düşünmüştüm,” dedi. “Sanmıştım ki—”

Sesi kısıldı ama King buna izin vermedi. “Ne?”

“Mutlu olurum sanmıştım.” Fakat mutlu değildi, hayatında hiç hissetmediği kadar yalnız hissediyordu. “Nihayet kendimi evimde hissederim diye düşünmüştüm. Ve özgür olacağımı.” Başını iki yana salladı. “Ama burası evim değil. Ne olduğundan emin değilim.”

“Üzgünüm, Sophie.”

Sophie onun gözlerine baktı. “Sus. Bana yalan söyleme. Tedbirsiz ve aptal olabilirim ama bana henüz yalan söylemedin.” O anda gözleri yaşla doldu ve King hiç düşünmeden ona uzanıp onu kollarının arasına aldı. Kasabanın ortasında herke-se açık bir yolda olduklarını önemsemedi.

Sophie de önemsemiyordu.

Sophie, King'in sıcaklığına sarıldı, hayal kırıklığı ve sinirle dolu gözyaşlarına izin verdi. Her şeyi mahvettiğini ve bunu düzeltmeyeceğini biliyordu.

King hafifçe mırıldanarak ve ona her şeyin iyi olacağına dair sözler vererek ağlamasına izin verdi. Sophie bir an bu rahatlığın geçici olmadığını düşündü. King çok sıcaktı. Sıcaktı ve onu hoş karşılıyordu. Kendini bilmeseydi, onun evinde gibi hissettirdiğini düşünürdü.

Tabii sonra öyle olmadığını hatırladı. Asla da olmayacaktı.

Vücudunu dikleştirip gözyaşlarını silerek geri çekildi. Başını kaldırıp ona baktığında King'in de en az kendisi kadar rahatsız görüldüğünü fark etti. "Size çok yüklandım, Lordum. Bu macera boyunca çok iyi bir korumacı oldunuz. Ama artık bitti. Ben bardan bir oda kiralayacağım. Babamın adamları beni bulunca da onlarla gideceğim. Bu seyahat tamamen bir hataydı."

"Saçmalık," dedi King onu şaşırtarak. "Bu bir rüyaydı. Sahip olabileceğini düşündüğün hayattı. Şimdi ise sahip olmayacağın hayat. Ama bu hâlâ özgür olamayacağın anlamına gelmiyor." Uzun bir süre ona bakıp başını iki yana salladı. "Barda kalmayacaksın."

"Başka şansım yok."

"Benimle beraber Lyne Kalesi'ne geliyorsun."

Sophie şaşırdı. Şaşkınlığın yanında arzu gibi bir şey daha vardı. Sophie bunu kabullendiğinden değildi tabii. "Neden?"

King ellerini ceplerine koydu. "İki iyi sebep düşünebiliyorum. İlki, benimle gelersen sen bir sonraki adımına karar verene kadar seni güvende tutabilirim. Babanın adamlarından ufak bir sıkıntıda hemen fikrini değiştir de her şey boşa gitsin diye kaçmadık."

Yaşananlar ufak bir sıkıntı gibi gelmiyordu ona. Sanki kor-

kunç bir hata yapmış gibiydi. “Peki ikinci sebep?”

“Çünkü sana bir teklifim var,” dedi. “Uzun sürmeyecek ve iyi ödeme yapacağım bir teklif.” Sophie kaşlarını çatı ve King devam etti. “Bana birkaç gün ver ben de sana o çok istediğin mutluluğu satın alabileceğin bir ödeme yapayım.”

Sophie bu cazip teklif karşısında gözlerini kırpıştırdı. “Kulağa çok paraymış gibi geliyor.”

“Şansına, bende çok para var. Ve daha fazlasına sahip olmak üzereyim.”

“Benim Londra’ya dönmeme asla gerektirmeyecek kadar mı?”

King başını salladı. “İstediğin buysa. Kitap dükkânına yetecek kadar. Ne istiyorsan.”

Sophie içindeki arzuyu ve şüpheyi hissetti. “Neden bana yardım edesin ki?”

Uzun bir süre King’in güzel bir şey söyleyeceğini düşündü. Ondan hoşlanmaya başladığını belirtecek bir şey. İçinde hızlı ve tehlikeli bir umut belirdi. Ama cevap verdiğinde öyle bir şey demedi. “Çünkü sen benim mükemmel intikamımsın.”

Sophie içinde bir korkuyla gözlerini kıstı. “Benden ne istiyorsun?”

“Aslında oldukça basit.” Fayton kapısını açıp içeri girmesini işaret etti. Birazdan söyleyeceklerinin nasıl etki edeceğinden emin değildi. “Seni babama göstereceğim. Müstakbel karım olarak.”

Sophie donup kaldı. “Sen ciddisin.”

“Hem de çok. Geçen hafta sahte bir evlilik yapmıştık, nişan da çok zor olmamalı. Çoktan nişanlım olmaya başladın bile.”

“Robbie’ye nişanlı olduğumuzu benim için söylemedin. Kendin için yaptın.”

King başını iki yana salladı. “Bizim için yaptım. Bu ikimi-

zin de işine yarıyor.”

Sophie göğsünün küt küt atmasını görmezden geldi. “Düke yalan söylememi istiyorsun.”

“Babama.”

Sophie gözlerini kırpıştırdı. “Ona asla evlenmeyeceğini söyleyeceksin sanıyordum.”

“Evlenmeyeceğim,” dedi King. “Seninle evlenmek gibi bir amacım yok.”

King bunu hiç can yakmayacakmış gibi söylemişti. Ve yakmamalı da diye düşündü Sophie. Seyahat arkadaşlarından başka bir şey olduklarını ima edecek hiçbir şey söylememiştir.

Dün gece faytonda yaptıkları hariç.

Sophie bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. O da King’le evlenmek isteyecek değildi zaten. Ama yine de, “Hristiyan topraklarındaki tüm kadınların seni çekici bulması iyi bir şey,” dedi.

King yardımcı olacakmış gibi ekledi, “Kimseyle evlenmeye niyetim yok, Sophie. Bunu biliyorsun.”

“O zaman fikrini mi değiştirdin? Ölüm döşeğindeki adamın iyi hissetmesini mi sağlamak istiyorsun?” Cevapları bilmesine rağmen soruları soruyordu.

“Hayır.”

Sen benim mükemmel intikamımsın.

“Çünkü ben bir Tehlikeli Kızım. Parası ve unvanı olan birilerini benimle evlenmekten Tanrı korusun.”

King kaskatı kesilince Sophie öfkesinin bariz olup olmadığını merak etti. “Sophie—”

Sophie onun sözünü kesti. “Hayır, hayır. Tabii ki. Senin harika, aristokrat baban benimle evleneceğini duyunca dehşete

kapılacak. Ne mavi kanım ne de bir sınıfım var. Babam unvanını parayla kazandı ve bu de hepimizin unvan ve ayrıcalık hırsız olmanızı sağladı.”

“O bunlara inanıyor.”

“Tıpkı oğlu gibi.”

King’in kocaman olan gözleri, sonrasında öfkeyle kısıldı. “Sen ne dediğini bilmiyorsun.”

“Öyle mi?” dedi Sophie birden cesur hissederek. “Burada geleceğimden endişe ettiğin için durmadın. Fırına gelip beni içinden geldiği için kurtarmadın. Bu planı da özgürlüğümü kazanayım diye sunmuyorsun.”

“Bu doğru değil.”

“Gerçekten mi? Peki ben daha iyi şöhreti olan mavi kanlı bir kadın olsam bana bu teklifle gelir miydin?” Sophie durdu ve King cevap veremedi. “Tabii ki gelmezdin çünkü öyle kadınlar babanı fazla sinirlendirmiyor.”

“Sophie—” King üzgün görünüyordu.

Sophie ise ona inanmadı. “Ama o kadınların elinde benimki gibi bir fırsat da olmazdı. Ben iyi evlilikler yapayım diye yetiştirilmedim, Lord Eversley. Sizi bu kadar acınası hale düşüren gümüş kaşıklara doğmadım. O yüzden, pekâlâ. Bir Kirli S’nin babanın karşısına mı çıkmasını istiyorsan... çıkacak!”

Faytonun kenarına tutundu ve ondan yardım almadan içeri atladı.

14. BÖLÜM

SOYLU SERSERİ VE KİRLİ S SAVAŞI MI? YOKSA DAHA MI FAZLASI?

King onu tereddütsüz takip etti ve ikisini küçük, sıkışık faytona kapattıktan sonra konuşmak için hareket etmelerini bekledi. Kelimelerinde öfke ve az miktarda utanç vardı.

“Görünüşe göre, leydim,” Sophie’nin nefret edeceğini bildiğinden unvanı uzatarak söylemişti, “geçen hafta boyunca sizin için ne çok şey yaptığımı unutmuşsunuz.”

Sophie öfkeli bakışlarını ona çevirdi. “Aydınlat beni.”

“Hatırlarsan kendi planlarım vardı. Zamanlaması önemli olan bir konu için kuzeye gidecektim.”

Sophie bir kaşını kaldırdı. “Ah, evet. Ölümün kapısına dayandığı baban için son bir ceza. Ne soylu bir hareket.”

“Eğer babamı tanısaydın—”

“Tanımıyorum,” dedi Sophie rahat bir şekilde yanındaki sepete uzanıp bir kitap çıkararak. “Ama Lordum, şu anda size

karşı da kibarlık besleyemiyorum. Bu yüzden eğer sempati peşindeyseniz hikâyelerinizi başka zamana saklayın.”

Tanıştığı en sinir bozucu kadındı. “Sana istediğin her şeyi verdim. Seni Londra’ya götürmek yerine lanet Mossband’a getirdim ki seni bulduğum an geri götürmeliydim. Seni babanın avcılarından korudum. Ah, evet. *Ve o lanet hayatını kurtardım.*”

“Tehlikeli Kızlar’dan birinin hayatının kurtarılmaya değer olduğuna inanmayı zor buluyorum açıkçası.” Sakince kitabını açtı. “Ziyan ettiğim zaman için özür dilerim.”

King yerine oturup onu izledi. *Siktir*. Bu ziyan değildi. Hiçbiri değildi. Hatta geçen haftayı hiçbir şeye değışmezdi. O Hıristiyan topraklarındaki en zor kadın olmasına rağmen üstelik. “Sophie,” dedi taktik değıştirerek.

Sophie onu önemsemiyordu. Sayfayı çevirerek sakince, “Merak etmeyin Lordum,” dedi. “Babanız benden nefret edecek. Onun ölümün daha çabuk gelmesini istemesini sağlayacağım. Ve siz *mükemmel intikamınızı* alınca, nihayet birbirimizle işimiz bitecek.”

King onu uzun bir süre izledikten sonra sessizce, “Senin hakkında kötü düşünmüyorum,” dedi.

Sophie bir sayfa daha çevirdi. “Mükemmel hayatınıza göre fazla sıradan olduğum için mi? Doğru düzgün bir eş olabilme ihtimalim insanın aklına yatmıyor mu? Benimle aynı havayı solumaya güçlkle katlanacağınız kadar sıradan olmamdan dolayı mı?”

Lanet olsun. King bunu demek istememişti. “Sıradan olduğunu düşünmüyorum.”

Sophie sayfaları daha hızlı çeviriyordu. “Buna inanmak zor, kabul ediyorum çünkü tanışıklığımız boyunca zamanını, benim ne kadar sıradan olduğumu söyleyerek geçirdin.” *Say-*

fayı çevirdi. “Geldiğim yerin sıradanlığından bahsettin.” *Sayfayı çevirdi.* “Sıradan geçmişimden bahsettin.” *Sayfayı çevirdi.* “Sıradan ailemden.” *Sayfayı çevirdi.* “Sıradan karakterimden.” *Sayfaları çevirdi.* “Gerçekten de bu konuda nettiniz, Lordum. Sizin tam bir göt olduğunuzu düşünmemeye yetecek kadar net.”

King durdu. “Bana ne dedin sen?”

“Duyma yeteneğinizin iyi olduğundan eminim.”

Sayfayı çevirdi.

King uzanıp kitabı onun elinden aldı.

Sophie kaşlarını çatıp arkasına yaslandı ve kollarını birbirine bağlayarak, “Bu fayton yolculuğunun sonunu iple çekiyorum,” dedi.

“Neden acaba?” dedi King. “Sanki ben bayılıyorum.”

Sözleri istediği kadar kinayeli olmadı. Hatta bu faytonu düşündüğünde gerçekten zevk alıyordu. Cumbria’da son bulunduğu zamanlarda kullandığı tüm faytonlardan daha fazla. Genç bir erkek olduğu zamanlardan beri kullandıklarından daha fazla.

Ama sebep fayton değildi.

Oydu.

Bunu fark ettiğinde büyük bir rahatsızlık hissetti çünkü ona zevk vermesini istemiyordu. Bu seyahat zevk için değil, acı içindi. Babasının acısı. Yaşlı adamın ölüşünü izlemeye gelmişti. King’in hayatını manipüle edip yönettiği için hak ettiği cezayı çektiğinden emin olmak adına gelmişti.

Sophie bu amaca yönelik bir araçtı, başka bir şey değildi.

Bundan daha fazlası olamazdı.

O, King’in sorunu değildi.

King öyle olmasını istese bile.

İçindeki öfkeyle arkasına yaslanıp iç çekti. Bir pislik gibi davranmıştı. Ona en başından beri hakaret ediyordu. Sophie bunu hak etmemişti. O daha iyilerini hak ediyordu. Fayton hareket etmeye başladığında ve Lyne Kalesi'ne yaklaştıkça düşünceleri zihninde yankılanmaya başladı.

Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Ona baktı. Diğer oturakta dimdik oturuyordu. O korkunç elbiseyle oturuşunu izlerken dakikalar geçti. Ona terziler çağırabilirdi. Ona elbiselerle dolu bir dolap alabilirdi.

Kilometrelerce büyüklükte alan içerisinde bir terzi bile yoktu tabii.

Edinburgh'a haber gönderirdi. Gerekirse Londra'ya da.

Ve çizmeler. Onun için yarım düzine çizme yaptırdı. Hem deri hem de süet çizmeler son modaya uygun olurdu. Baldırına kadar çıkan dantelleri olan özel bir çizme bile yaptırdı.

Bu hoşuna giderdi.

Çizmenin dantellerini açmayı düşünüp yerinde kıpırdandıktan sonra bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Onu üniforma ya da kötü elbiselerden başka hiçbir şeyin içinde görmemişti. Liverpool partisinde üstünde güzel bir elbise olduğunu varsayıyordu ama çitlerden inmekle ve oradan kaçmakla o kadar meşguldü ki doğru dürüst bakamamıştı.

Dikkati elbisenin çizgisi üzerine taşan göğüslerine ve oradan da uzun boynuna, çenesinin kıvrımına ve dudaklarının pembe şişkinliğine kaydı.

Aptallık etmişti.

Hem de birden çok defa. Daha önce bir baloda dans etmişlerdi ve King hatırlamamıştı. Ama onu hatırlamaması zordu. Kollarındayken yarattığı baştan çıkarıcı hissi hatırlardı. Sabun ve yaz güneşi gibi kokan kokusunu hatırlardı. Zekice konuşmaları ve hayata karşı cesur duruşuyla onu hatırlardı.

Tanrım. Tüm bunlardan sonra da hatırlardı.

Sophie onu aklından çıkardığında ve kendi kendine yeni bir hayat kurduğunda bile hatırlardı. King ona istediği tüm mutluluğu verdiğinde bile.

Onu asla unutmazdı.

Çok üzgünüm.

King ona bunları söylemeyi çok istiyordu. Tekrar başlamayı. Bu macerayı bir adam ve kaçak yolcusu olarak değil de bir leydi ve yardımcısı olarak kucaklamak istiyordu. King ve Sophie... kim olursa... ne olurlarsa... olmak istiyordu.

Bu tabii ki imkânsızdı.

Onunla ilgili sıradan olan hiçbir şey yoktu.

Ona bunu burada söylemeliydi. Şimdi. Lyne Kalesi yoluna girip de tüm şansını kaybetmeden önce.

Ama Sophie ona çok öfkeliydi ve hiç şüphesiz ki söylediklerine inanmayacaktı. Belki de en iyisi buydu. Belki de onu kızdırması en iyisiydi. Onun yanından ayrılmayı dört gözle beklemesi de. Onu ardında bırakmak istemesi de.

Fayton ana caddeden sapınca King yukarı baktı ve geçmişle geleceğinin bütünleştiği Lyne Kalesi'ne çok yakın olduklarını fark etti.

Babasının çoktan ölmüş olabileceği yere.

Dikkatini yoğun bir fırtınadaki liman gibi olan Sophie'ye verdi. "Neredeyse geldik."

Sophie eteğini düzeltti. "Babanla tanışmadan önce banyo yapmalı ve üstümü değiştirmeliyim. Bu elbisenin onu sinirlendirme planına uygun olduğunun farkındayım ama saatlerdir durmadan seyahat etmişim gibi görüldüğüm bu dar elbiseyle kaçışına çıkmayacağım. Bir Talbot kızı bile yaşlı düklerin yanında nasıl davranması gerektiğini bilir."

King başını salladı. “Umarım uyursun da. Çayın artık bayatlamış olabilir.” Ona bu kadar odaklanmış olmasa nefesini tuttuğunu fark etmeyebilirdi. Fakat ne düşündüğünü bilmek için küçük bir servet ödemeye razıydı. Sophie ise o orada değilmiş gibi davranarak pencereye döndü.

Fayton bir defa, iki defa döndü ve Lyne Kalesi ufukta belirdi. Gri taşlar büyüdüğünde ve faytoncu çocukluğu boyunca içinde yaşadığı evin önüne park edince kalbi hızla atmaya başladı.

İçinde bir şey hissetti. Üzüntü gibi bir şey.

Bakışlarını Sophie’ye odaklayıp bir şey söylemek istedi. Ona üzgün olduğunu söylemek istiyordu.

Bunun yerine kapıyı açtı ve buradaki anıları ona saldırırken durdu: Cumbria’nın yeşil tepelerinin kokusu, bir tarafındaki Esk Nehri ve diğer tarafındaki İskoç sınırı, Hadrian Duvarı’nın kalıntıları, Agnes’in sıcak yemekleri ve nazik sözleri. Agnes kalenin sahip olduğu ev sahibesi ve King’in sahip olduğu tek anne gibiydi. Bir de babası vardı: sert, dikkatli ve tek amacı olan bir adam; geleceğin dükünü yetiştirmek.

Ve Lorna. Altın sarısı saçlı, soluk tenli, umut dolu bir kız. Aşk umuduyla, gelecek umuduyla dolu. Unvan ve münasiplikten öte bir hayat umuduyla dolu.

Mutluluk umuduyla.

Çok gençlerdi. King’in kendisi için böyle şeylerin imkânsızlığını bilemeyeceği kadar genç.

Anılarını zihninden uzaklaştırarak ellerini Sophie’nin beline koyup aşağı inmesine yardım etti. Yere indiğinde kalenin taş duvarlarına baktı, sonra soru soran gözlerle King’e döndü. “İyi misin?”

Öfkesinin arasında bile onun için endişelenecek zaman bu-

labiliyordu. King tuttuğunu fark etmediği nefesini, Sophie'nin gözlerini, yanaklarının rengini ve onun için endişelenmesini düşünerek bıraktı. Bir an eğilip gün başladığından beri istediği o öpücüğü dolgun pembe dudaklarından alacak olsa ne olacağını merak etti. Yumuşak teninde bekler ve kendine onun tadını hatırlatırdı. Gençlik anılarını başka bir şeyle değiştirdi.

Fakat onu burada, anıların içinde bulunduğu bu eski taşların önünde öpmemesi gerektiğini biliyordu.

Bunun yerine onu serbest bıraktı. “Ne kadar iyi olunursa o kadar.”

Bunu derken bir ses duydu ve dönüp baktığında arkasında köpekler olan kocaman, gri bir at gördü. Gözlerini kısarak at binen kişiye baktı. Uzun boylu, gri saçlı, elma yanaklı ve zinde bırıydı.

Olamaz.

“Siktir,” diye fısıldadı.

“O da kim?” dedi Sophie. Yumuşak sözcükleri başka zaman olsa onu sarıp merakına ortak ederek memnun edebilirdi.

Fakat herhangi bir şeyde zevk bulamayacak kadar sinirliydi. “Bu Lyne Dükü.”

“Baban mı?”

“Aynen.”

“Bana pek de ölüm döşeğindeymiş gibi görünmedi,” dedi Sophie ve King, Sophie'nin bu durumdan zevk duyduğuna neredeyse emindi.

*

“Dük akşam yemeğinde onunla olmanızı istiyor.”

Sophie etrafın savurgan manzarasını izlerken ona verilen odanın köşesinde duruyordu. Banyo yapmıştı ve günün çoğunluğunu devasa, rahat bir yatakta uyuyarak geçirmiş, birkaç tanesi kendisine gerçekten uyan ödünç elbiselere uyanmıştı.

Bir hizmetçi onu bırakıp gitmeden önce giyinmesine yardım etmişti. Sophie camda durmuş büyük labirenti ve Kuzey Vilayeti'nin yeşil tepelerini izleyip neler olacağını düşünürken King kapıyı çalıp açtı. Sophie dönüp ona baktığında, King'in önceki saatlerde onun için sadece bir skandaldan başka bir şey olmadığını söylediği an hissettiği öfkenin yerinde durduğunu fark etti.

Hâlâ canının acımaması için çabalıyordu.

Hâlâ önceki geceyi, ona dokunup öptüğü ve karanlıkta adını fısıldadığı geceyi aklından çıkarmaya çalışıyordu.

Onun bakışlarıyla buluştu. Orada olmasının hızlı nefes almasına neden olmasından nefret ediyordu. "Sadece benim mi?"

King pervaza yaslandı. "Maalesef, hayır. İkimizin." Bakışları yaralı omzuna kaydı. "İyi misin?"

Sophie kız kardeşlerini gururlandıracak çakma bir ifadeyle gülümsedi. "Benden nefret eden iki adamla yemek yiyeceğim. Gerçekten daha iyi hissettiğim zamanlar olmuştu."

King ona baktı. "Omzunu kastetmiştim. Ve senden nefret etmiyorum."

Sophie son söyleneni duymazdan geldi. "Çay ve bal işe yarıyor."

"Banyo yaptın mı?"

Sophie'nin yanakları ısındı. "Seni ilgilendirmez ama evet."

"İlgilendirir."

"Çünkü ölürüm ve sen de intikamını alamazsın, değil mi?"

King gözlerini kıstı. "Çokbilmişliğinden hoşlanmıyorum."

Bir daha güldü. “Ben de zaten hoşlan diye elimden geleni yapıyordum.” Ona doğru ilerledi. “Ona kolunda bir Tehlikeli Kız ile birlikte geldiğini söyledin mi?”

King omzunun üstünden koridora baktı ve odanın içine girerek kapıyı kapattı. “Söylemedim,” dedi sessizce. “Ama yakında öğrenecek.”

“Sence olmam gerektiği gibi görünüyor muyum?” diye sordu Sophie. Yakınlarda kız kardeşlerinin eşyaları olmadan mümkün olacak en üst seviyede bir Tehlikeli Kız gibi görüldüğünü biliyordu.

“İyi görünüyorsun.”

Sophie kaşlarını çatı. “Emin misin? Benim gibi kadınlar düklerle nasıl yemek yenir bilmez. Aile geçmişimiz malum.”

King sessizce küfretti. “Şuna bir son ver artık.”

Sophie gözlerini kırptırdı. “Neye?”

“Beni küçümseyip durma.”

“Bunu hayal bile etmiyorum.”

“Ediyorsun. Kanatlanıp uçacağına inanmadığın kadar bizden düşük olduğuna da inanmıyorsun. Hepimizden daha iyi olduğunu biliyorsun.”

Sophie konuşmak için açtığı ağzını kapadı. Duyduğu kelimeler onu şaşkına çevirmişti. Önce ona hakaret eden ve şimdi de tam tersini yapan bu adam kimdi?

“Hepimizden daha iyisini de hak ediyorsun,” dedi King.

“En azından bu doğru,” dedi sanki kendini ikna edebilirmiş gibi. “Anlaşmamızı düşünüyordum,” diye devam etti bir bardak ararken. Sesily’nin talipleriyle görüşeceği zamanlarda yaptığı gibi o da yanaklarını çimdikledi. *Erkekler sanki onları hayal ediyormuşsun gibi hissetmekten hoşlanırlar* derdi kız kardeşi bu durumu açıklarken.

Bu çok ironikti çünkü Sophie, onu hayal ettiğini King’in

anlamaması için elinden geleni yapacak durumdaydı.

King onu kapıdan izledi. Bakışları aynada onun üzerindeydi. Yakalarını düzeltirken adeta şov yapıyor, zaten fırlayacakmış gibi duran dolgun göğüslerine dikkat çekiyordu. King, Kirli S olmasını istemişti. O da olmuştu.

“Kurallara uymayacağını söyleme,” dedi King.

“Buna cüret edemem,” diye karşılık verdi Sophie. “Bir Talbot verdiği sözü tutar. Fakat görünüşe göre babamın parası nedeniyle senin parana başka bir şeye ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım yok.”

O kadar hızlı kaş çattı ki, Sophie ona odaklanmış olmasaydı bunu göremeyebilirdi. “Peki, neymiş o?”

Sophie dudaklarını bir iki defa kızaracakları kadar sert bir şekilde ısırdı. Evet. Sesily onunla gurur duyardı. “Beni mahvetmeni istiyorum.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“O kadar uzmansın ki zaten bilmediğine inanmıyorum.”

Ona doğru geldi. Sesi daha alçak, daha karanlıktı.

“Seni tam olarak nasıl mahvetmemi istiyorsun?”

“Diğerlerini nasıl ediyorsun?” King’in gözleri kocaman olduğunda bir elini salladı. “Önemi yok. Yanımızda bir şaperon olmadan oldukça uzun süre seyahat ettik ve dün akşam—”

“Yapma,” dedi King.

Sophie ona baktı. Mossband’dan beri nihayet bakmıştı. Bakışlarındaki bir şey önceki gece hakkındaki düşüncelerini bitirmemesi gerektiğini söylüyordu. Bunun ona bir şey ifade ettiğine inandırmak istiyordu. Tıpkı kendisine bir anlam ifade ettiği gibi. “Amaç şu ki, beni evlenilmez kılmamı istiyorum. O zaman kendime yeni bir hayat kurabileceğim. Sessiz bir yerde bir kitapçı açıp hayatımı yaşayacağım. Özgürce.”

“Neyden özgürce?” dedi King.

“Her şeyden,” dedi Sophie gerçekleri gizli tutamadan. “Dedikodulardan. Aristokrasiden. Nefret ettiğim her şeyden.”

“Benden.”

Hayır.

Sophie kendini gülümsemeye zorladı. “Birbirimiz hakkında aslında nasıl hissettiğimizi herkesten iyi biliyorsun.”

King bir an sessizleşti ve Sophie kendini onun ne düşündüğünü merak ederken buldu.

Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile, diye hatırlatmak istedi.

Kendine de hatırlatmak istedi.

King sessizliğini bozarak kendine hatırlatma kısmını tamamladı. “Pekâlâ. İstedğin buysa herkese açık bir şekilde bunu yapabiliriz.”

“Evet bu. Özgürlük böyle geliyor.”

King başını salladı. “Bu oyunu iyi oyna, Leydi Sophie. Ve daha birlikte olduğumuzu bile anlamadan birbirimizden kurtulmuş olalım.”

Ama Sophie bunu anlamıştı. Önceki gün Warbling Wren’den kaçarlarken ve önceki akşam onu öptüğünde zevkten çıldıracağını sandığında. Ve bu sabah, onu düşüncesizce üzdüğünde.

Birliktelerdi ve Sophie bir yandan bu durumdan hoşlanırken diğer yandan nefret ediyordu.

Eteklerini salladı. “Akşam yemeği vakti geldi mi?”

King’in bakışları mora çalan mavi elbise kumaşına baktı. “Bu renk sana çok yakışıyor.”

Sophie bu iltifat karşısında kızarmamaya çalıştı ama başarısız oldu. Bakışlarını kaçırdı. “Buna kraliyet mavisi diyorlar.”

King’e uygundu.

King’in düşünceli bir şekilde ona baktığını gördü. “Çok güzel. Biraz kısa olsa da.”

Ona yine hakaret ediyordu. “Evet, yine fazla bir seçeneğim yoktu. Ve akşam yemeği arkadaşlarımı etkilemeye çalıştığımı da söyleyemem.”

“Seni sana uyan bir elbiseyle görmek isterim. Sana uyan bir elbiseyi hak ediyorsun. Söylemeye çalıştığım şey buydu.” Sözlerinde gerçekten şaşkınlık vardı ve Sophie, King’in onu incitmek istemediği gerçeğinden nefret etti. Bu gerçeğin ona sıcak gelmesinden nefret etti. Kelimelerden nefret etti.

Mükemmel görünmeye gayret göstererek odanın diğer yanına geçti ve aralarına bir mesafe koyarak ona döndü. “Ne hak ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

King kısa bir an sonrasında hemen cevap verdi. “Bundan daha iyisini hak ettiğini biliyorum.”

Artık alaycılıkla ilgisi olmayan, sadece dürüst ve sessiz bir gözlem olan kelimelerinin yankısı Sophie’nin nefesini kesti. Onun ne düşündüğünü önemseyen parçasına erişmesine izin vermek istemedi. Çok kolay bir şekilde King’in onu önemsedğine inanabilecek parçasına. Onun hakkında iyi şeyler düşündüğüne inanan parçasına. Çünkü King öyle düşünüyor olamazdı. Bu sabah da bunu kanıtlamıştı. *Şu an* bunu kanıtlamıştı. Onu geçerek kapıyı açtı. “Gösterimize ne kadar erken başlarsak, o kadar erken biter.”

King, Sophie’ye döndü, olduğu yerde durarak ona uzun bir süre baktı. “Tamamen uyum sağlayacaksın, Sophie, yoksa mahvolmak falan yok.”

Yemek odasına gitmek için kalenin uzun, karanlık koridorlarında ilerlediler ve parıl parıl aydınlatılmış bir merdiven sahanlığından geçtiler. Devasa taş mekân eski savaş zırhlarıyla ve duvar kâğıtlarıyla doluydu. Tüm masalardan daha uzun olan masanın üzerindeyse kocaman mumluklar bulunuyordu. Sırt bölgesi uzun, bordo sandalyelere rahatlıkla kırk ya da elli kişi

sığardı. İnsanları büyülemek için dizayn edilmiş bir odaydı ve tam olarak bunu yapıyordu. Sophie içeri girer girmez donup kaldı.

King hemen yanı başındaydı, parmakları dirseğindeydi. Onu anlıyordu. “Bu odayı seçmesinin bir nedeni var,” diye fısıldadı. O kadar yumuşak bir tonla konuştu ki, Sophie onu güçlkle duyabili. “Korkutmak için. Buna izin verme.”

Sophie bir an King’in onu rahatlatmaya çalıştığını düşündü. Onu bu büyük, ezici yerde değerli hissettirmeye çalıştığını. Ama böyle olmadığını biliyordu. King sadece babasının kazanmasını istemiyordu. Ve bunu garantilemek için iltifat da dahil her şeyi yapardı.

Dükün ne gördüğünü önemsemeden, tek umursadığı şey King’in onun rahatsız olduğunu fark etmemesi iken gülümse- di ve omuzlarını dikleştirdi. Sessizce, “Talbotlar kolay kolay korkmaz,” dedi.

Masanın diğer ucunda, şakaklarındaki grileşen saçları ve gözlerindeki çizgilere rağmen yakışıklı ve uzun boylu olan Lyne Dükü duruyordu. King’in gözleri gibi yeşil olan o gözler her şeyi görüyordu. Aynı kıyafetler içindeki uşakların sandal- yeleri tuttuğu, masanın orta yerindeki yerleri işaret etti. Dük tereddütsüzce bakıyordu. “Hoş geldiniz. Oturun lütfen.”

Sözlerinde rica değil, sadece emir vardı. Kibarlığa yakın hiçbir şey yoktu.

Bunu görmezden gelip oradan gitmek istese de Sophie ma- saya yaklaştı.

King konuştu. “Leydi Sophie ile tanışma niyetin yok mu?”

“Yemekten sonra tanışırız diye düşünmüştüm, olmaz mı?”

Dük konuştuğunda Sophie çoktan kapıya en yakın sandal- yenin yanındaydı. Kelimeleri soğuk ve onun varlığından et-

kilenmemiş gibiydi. Bir de kabaydı. Öfkelenen Sophie ona sandalyesini tutan uşağı geçerek herkesi şaşırttı. Dükün gözleri büyüdü. “Ama neden bekleyelim, Ekselansları?” Ona Se-leste’den öğrendiği gibi kocaman gülümsedi, bu gülücük en sert aristokratları bile kazanıyordu. Ona elini uzattı. Adamın, Sophie’nin elini tutmaktan başka şansı kalmamıştı ve Sophie dizlerini kırarak eğildi. “Leydi Sophie Talbot. *Enchanté*.¹¹”

Kimse Fransızca ’ya hayır diyemez, derdi Se-leste.

Lyne Dükü diyebilir gibiydi. Ona dik dik baktı. “Aloysius, misafirinin de seninle aynı şekilde davranmasından gurur duyuyor olmalısın.”

Sophie duruşunu dikleştirerek dükün sözlerinin yarattığı utancı görmezden geldi. Talbotlar utanmazdı. Kız kardeşlerinin hiçbirisi bu adamın onlardan hoşlanmamasını takmazdı.

Ayrıca bu davranışın Sophie ile ilgisi yoktu. Bu King ve babası ile ilgiliydi. Sophie arada kalan birisiydi. Bir piyundu. Orada görünmez olsa bile gece hiç farklı olmazdı.

İki adamı da görmezden gelip oturdu.

Önünde çorba belirdi. Bir uşak tarafından değil, elbisesinden hizmetli olduğu anlaşılan bir kadın tarafından porselen çorba kabından alınarak tabaklara dolduruldu.

Dük topuklarının üstünde dönerek masanın ucundaki sandalyeye oturdu ve soğuk bakışları Sophie’nin üzerine düştü. “Talbot. Sanırım babanı tanıyorum.”

“Cumbria’daki pek çok kişi tanır,” dedi Sophie.

Kadın masanın diğer tarafına giderek King’e servis yaptı.

“Merhaba, Agnes,” dedi King.

Kadın ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Evinize hoş geldiniz, Lordum.”

¹¹ Tanıştığımıza memnun oldum (fra).

King de ona gülümsediğinde yüzündeki ifade Sophie'nin o gün gördüğü en içten ifadelerdendi. "En azından sen evdeymişim gibi hissetmemi sağlıyorsun."

Kadın elini King'in omzuna öyle hızlı koydu ki, Sophie dokunuşun gerçekleşip gerçekleşmediğinden emin olamadı.

"Kömür bulmakta oldukça hünerli," dedi dük sert bir şekilde. Sophie'nin dikkatini çekmişti. Hâlâ Sophie'nin babasından bahsediyordu.

"Bunun hüner olduğundan emin değilim," dedi Sophie. "Sadece tanıdığım çoğu adamdan daha fazla çalışıyor."

Fakat sıkı çalışma aristokratların çok değerli gördüğü bir şey değildi; Sophie daha çocukken buna birçok kez şahit olmuştu. Gözünde babasının birkaç sene önce katıldığı bir balo ve oradaki aristokratik kadınların onun parçalanmış ve nasırlı elleri hakkında konuşmaları canlandı. "Londra'dayken eldiven giymeli," demişti bir kadın. "Eldiveni olsun ya da olmasın, bu adam Londra'da bulunmamalı," demişti birisi ve tüm grup gülmüştü.

Sophie bu sözler yüzünden onlardan nefret etmişti. Hakaretleri yüzünden. Görüntüyü çalışmaktan daha üstün tutmaları yüzünden. Züppeliği onurdan daha yüksek görmeleri yüzünden.

"Kömür bulmakta hünerli," dedi dük yeniden. "Ve tırmanmakta." Durakladı. "Görünüşe göre kızları da öyle." Sophie, King'e baktığında King'in de ona baktığını gördü. Dük, "Yalnız gelmediğini haber verebilirdin," dedi.

King kadehinden büyük bir yudum aldı. "Sen de ölmediğine dair haber verebilirdin."

Dük ona soğuk gözlerle baktı. "Seni hayal kırıklığına mı uğratsaydım yani?"

Sophie bir adamdan diğetine dönerken ikisinin de çene yapısındaki benzerliği gördü. King hafifçe kahkaha attı. “Bilmeliydim, tabii ya. Hayal kırıklığı senin veliahtın olmanın bir parçası ve yükü.”

Bu sözler karşısında Sophie’nin gözleri kocaman oldu.

Dük etkilenmişe benzemiyordu. “Sona yaklaştığımı öğrenirsen gelirsın diye düşündüm. Konuşmamız gereken şeyler var. En azından bunun vakti geldi.”

King babasını ezip geçti. “Evet, döndüm. Kayıp oğlun döndü.” Sophie’ye baktı. “Ve kızın.”

Sophie arkasında birinin nefesini tuttuğunu hissetti ve dönüp baktığında hizmetçinin kocaman gözlerle onları izlediğini gördü.

Dük arkasına yaslandı. “Evlendiniz yani.”

“Nişanlandık,” dedi Sophie hemen. Bu iki adamın babasını aşağılara çekmesine asla izin vermeyecekti.

King gülümseyerek Sophie’ye baktı. “Şimdilik.”

Dük bir süre şarabının tadını çıkardı. “Yani planın bu, öyle mi? Peşinde bir Kirli S ile eve dönmek?”

Sophie kaşığını masaya bıraktı. Bu sözleri duyduğuna şaşırması gerekiyordu ama yine de şaşkındı. Bu dük aristokrasinin geri kalanı gibi değildi. Sophie adamın sözlerinden ve kendisinden nefret etse de, bu kelimeleri ortalık yerde utanmadan söylemenin ferahlatıcı bir yanı olduğunu da kabul etmeliydi.

Ya da utanarak ama söylerken alınan o gizli zevk olmadan.

Masanın diğer tarafındaki King gerildi. Bu aptal planın dakikalar içinde fark edilmesinden dolayı şaşkın ve sinirli olduğu belliydi. Sophie onun başarısızlığından biraz olsun zevk almadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Çünkü Eversley Markisi gibi kibirli biri de arada sırada yenilgiyi tatmalıydı. Keşfe-

dilmeleri daha fazla tutacak bir sözünün olmadığı ve istediği zaman gidebileceği anlamına geliyordu. Bu King'in planının çöküşünü görmek demek olacaksa kardeşlerinin ağırlığını ve ünlerini mutlulukla taşırdı.

King bir elini masaya vurdu ve tabakların sallanmasına neden oldu. Sophie'nin dikkati ona kaydığında King'in onu sevdiği kadın olarak sunmak konusundaki çabalarını ikiye katlamasına hazırlıksızdı. "Ona bir daha bunu söylersen olacıklardan ben sorumlu değilim." *Buna* hazır olmadığı kesindi. "Bunu bir daha yapmana izin vermeyeceğim," dedi. "Başka birini daha uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim."

Başka birini daha.

Sophie nefesini tuttu.

"Ve konunun içine dalıyoruz," dedi dükkân uşağı daha fazla şarap için işaret ederek. "Paha biçilemez aşkın." Sophie'ye döndü. "Sen değilsin, tabii."

Sophie gözlerini sessizliğine rağmen yapması gerekenden daha fazlasını açık eden King'den ayırmadı. Daha önce aşk için söylediği şeyi merak etti: *Şiirlerdeki ya da peri masallarındaki gibi bir şey değil.*

Ona dükkân bir zamanlar sevmiş olduğu kıza zarar verip vermediğini sormasa da, King cevap vermişti. *Kafasına silah dayamış kadar oldu.*

Tanrım.

Onun düşüncelerini bilmeyen dükkân konuşmaya devam etti. "Peki, ya bu?" dedi Sophie'yi işaret ederek. "Onu da seviyor musun?"

Bu bir hataydı.

Sophie bu farkındalıkla kaskatı kesildi. Bunu istemiyordu. King'in bir aşk hikâyesi uydurmasını ve buna uygun bir

oyun oynamayı istemiyordu. King'e bakıp onu biraz bile olsun umursamadığını bilerek yüzündeki sessiz öfkeyi fark etti. Kahkahalarının, ilgi ve garip bir merakla dolu maceralarının bir zamanlar kaybettiği şeye olan ilgisinin yanında bir hiç olduğunu biliyordu.

Sophie'ye olan arzusunun intikam arzusunun yanında sönük kaldığını biliyordu.

Onun doğruyu söylemesini istedi.

İkisini de onları saran yalanlardan özgür kılmasını.

Onu özgür bırakmasını.

Belki onu özgür bırakırsa, Sophie'nin mutluluk için bir şansı olabilirdi.

Ama Sophie, King'in bunu yapamayacağını biliyordu ve bir şekilde onu suçlamıyordu. Bu yer o korkunç geçmişin anılarıyla dolu olmalıydı. Yaptıkları için ve onu bu çılgın oyunun bir parçası yaptığı için ondan nefret ediyordu ama aynı zamanda... adamı anlıyordu da.

Umutsuzluğun insana neler yaptırdığını Sophie birçok kişiden daha iyi biliyordu.

"Zavallı kızı merakta bırakma, Aloysius," dedi Lyne Dükü.

King ona baktı ve zaman yavaşlamış gibi oldu. Sophie kalbinin attığını hissedebiliyordu ve ne söylerse söylesin ona inanamayacağını da biliyordu. Onu sevdiğini söylemesini istemiyordu. Bu kelimeleri ilk kez duymayı ve yalan olmalarını kaldırabileceğine inanmıyordu.

Fakat garip bir şekilde onu sevdiğini söylememesini de istemiyordu.

Bir amacın aracı olmak istemiyordu.

Daha fazlası olmak istiyordu.

Teklif ettiğinden daha fazlası.

“Leydi Sophie onun için neler hissettiğimi net olarak biliyor.”

Bu, Sophie’nin aldığı en hafif övgüydü ve duyduğu aristokratik hakaretlerden çok daha ağır gelmişti. Bu basit kelimelerle, Sophie’nin işi bitmişti. Anlaşma umurunda değildi. O anda değildi. Başka bir şeyi arzularken değildi. Daha fazlasını isterken değil.

Dünyada gerçekten neyin önemli olduğuna dair hiçbir şey bilmeyen bu iki güçlü adamın savaşında olmak istemiyordu.

Ve Sophie Talbot adına yakışır şekilde yapması gerekeni değil, doğru olanı yaptı.

Peçetesini mükemmel bir kare olacak şekilde katlayıp ayağa kalktı. İki adam da onunla beraber kalktılar. Komik görgü kuralları bu konuda önem taşıyor gibiydi ama gecenin geri kalanında öyle olmamıştı. Sophie gülmemek için kendini tutarak Lyne Dükü’ne döndü. “Sanırım iştahım kaçtı, Ekselansları,” dedi.

“Hiç şüphem yok,” dedi dük, sesinde şaşkınlık yoktu.

“Ben gideyim,” dedi Sophie.

“Ben de seninle geleceğim,” dedi King masanın etrafında harekete geçerek. “Dük ile yemek yemek zorunda değiliz. Özellikle de seni kabul edemiyorsa.”

Tabii ki babasının onu kabul etmemesiyle dalga geçecekti. Amaç buydu.

Sophie kabul edilebilir biri değildi. Ne babası ne de oğlu için.

“Hayır,” dedi. Bu tek kelime, odada kurşun sıkılmış gibi bit etki yarattı.

King masanın yarısında durdu.

“Ben gideyim,” dedi Sophie tekrar. “Tek başıma.”

King bir daha harekete geçti. Uzun bacakları aradaki mesafeyi hızla ve belli bir amaçla kapattı. “Yalnız kalmak zorunda değilsin,” dedi King, sözleri kesin ve açıktı. Sonra yumuşak bir tonla ekledi, “aramıza giremeyecek, aşkım.”

Sophie’yi kandıran o sevgi sözcüğü olmuştu.

Ne kadar da korkunç bir yalan söylemişti.

Sophie ne kadar korkunç bir hata yapmıştı.

Bir elini kaldırıp onu yine durdurdu. “O aramızda değil,” dedi Sophie. Sesi sakın, soğuk ve doğrudu. “Sorun o değil.”

“Sorun sen de değilsin tabii ki.”

Sophie ona üzgün ve dürüst bir gülücükle karşılık verdi. “Sorunun kim olduğunun oldukça farkındayım.”

King o yürekli kafasının tam tepesine kepçeyle vurulmuş gibi baktı ama Sophie o andan hiç zevk almadı. Dönüp odadan çıkarken sırtını dik tutmakla ve ağlamamaya çalışmakla fazla meşguldü.

15. BÖLÜM

ÜZGÜN SOPHIE TESELLİYİ TATLIDA ARIYOR

Sophie skandal çıkışlar yapmakta ve bir sonraki adımının ne olacağını bilmemekte oldukça iyi olduğunu fark ediyordu.

Bulunmak istemediği için odasına çıkamazdı. Ama saat gecenin bir yarısı olduğu ve gidecek yeri olmadığı için evden de çıkamazdı. Lyne Dükü'nün onun faytonlarından birini almasını da hoş karşılayacağını sanmıyordu. Adam muhtemelen bunun hırsızlık olduğunu düşünürdü.

Sophie iştahını takip ederek böyle kocaman evlerde kendini rahat hissettiği tek yere gitti. Mutfağa.

Mutfak sıcak, aydınlık ve buyur ediciydi, tıpkı diğer tüm mutfaklar gibi. Ortasında iki büyük masa vardı. Birinin üstünde altın gibi kızarmış kaz, bir tabak kuşkonmaz, mükemmel görünümlü biberiyeli patateslerden oluşan bir piramit, ot yatağında kuzu, bir kap naneli jöle ve kokusunu daha kapıdan aldığı dağ gibi çilekli tartlar vardı.

Doğru dürüst yemek yemeyeli günler olduğu için bu yemekler tüm dikkatini çekmeliydi ama bu mutfaklardaki ağır yiyecekler çok da çekici değildi. Onun ilgisini çeken ikinci masaydı. Orası kendi akşam yemeklerini yiyen hizmetçilerle doluydu ve onların yedikleri, akşam yemeği masasında bıraktığı düğ ve geleceğin düğüne servis edecekleri abartılı tabaklara benzemiyordu.

Hizmetçilerin kahkahaları onu içeri çekerken sıcak yemek kokusu da ağzının sulanmasına neden oldu. Ne yediklerini görmek için parmak uçlarında yükseldi ve yemeği tanıdığında onlara çok özendi. Hamur işi.

Hizmetçilerin masasının merkezinde birkaç parça et, sebze, patatesle dolu olan tabaklar vardı ve yemek yedikleri esnada sesleri biraz yükseliyordu. Kızgın düğ, geri dönen marki ve yanındaki kızla ilgili dedikodular duydu. Onun hakkındaki dedikodular.

“Çok âşık mı?”

“Âşık olmalı. Eve onunla birlikte geldi. Sanki iş tamammış gibi.”

“Kızın yanında bir şaperon bile yok,” diye fısıldadı birisi.

“Âşık olduklarından hiç şüphem yok.”

Sophie genç kadının bu konuda bahse girmeyeceğini umdu.

“Sen de tam bir uzmansın, Katie.” Son cümleyi söyleyen yemek salonundaki kadındı, Agnes. Masaya bir sürahi bira bıraktı.

Katie omuzlarını silkti. “Bana söylenen bu.” Hizmetliye döndü. “Siz hayat boyu buradaydınız, Bayan Graycote, markinin hiç eş talebi oldu mu?”

“Hayır,” dedi başka bir kız.

“Sadece dedikodu sayfalarında gördüklerimizi biliyoruz,”

dedi bir diğeri. “Evlilik yapmaktansa evlilikleri bozmayı tercih eden biri.”

Masanın etrafında gülüşmeler oldu ve Agnes, bir uşak odanın diğer tarafından mutfığa girdiğinde başını iki yana salladı. Kadın ona doğru çenesini kaldırdı. “Bir sonraki yemek için hazırlar mı?”

Adam başını salladı. “Leydi gitti ve adamlar konuşmuyor.”

Agnes kazı işaret etti. “Sessizlik yemeyi kolaylaştırır.”

“Sanırım yemeğin cinayet işlememeyi kolaylaştıracağını söylemek istiyorsun.”

Sophie adamın iyi bir noktaya değindiğini düşündü ama Agnes öyle düşünmüyordu. Kadın uşağa sert bir şekilde baktı. “Söylemek istediğim şeyin ne olduğuyla ilgili tahminini merak ettiğim zaman sorarım Peter.”

Uşak başını eğip söylendiği gibi kaza yöneldi. Adam ağır tabağı alıp çıktığında Agnes kapı eşiğinin loş ışığında duran Sophie’yi fark etti. Sophie gidecekti ama yaşlı kadının onu görmesiyle orada kaldı. Kadın gözleri kocaman olurken sıcak bir ifadeyle gülümsedi.

Masadaki sohbet bu sessiz bakışmadan habersizce devam etti. “Masadan mı *kalkmış*?”

“Sen de aynısını yapmak istemez miydin?”

Sophie neredeyse gülecekti. Tabii ki aklı başında olan herkes o masadan ayrılmak isterdi. “Tabii ki isterdim,” dedi kadın, “ama ben bile bir dük ile yemek yenen masadan kalkmamak gerektiğini biliyorum.”

“Teknik olarak iki dük.”

Bir sessizlik olduktan sonra birisi, “*Kız kim?*” diye sordu.

Genç bir adam konuştu. “Marki onu gelecekteki eşi olarak tanıttı. Bir leydi züppesiymiş.”

Sophie tabii ki ikisi de değildi. Gerçekten.

“Akşam yemeği için giyinmesine yardım ettim.” Sophie daha önce tanıştığı hizmetçiyi duydu. “Züppe gibi değildi. Omzunda yarası var. Ve oldukça uzun.”

“Uzun boylu olmak bir şey ifade etmiyor,” dedi başka biri.

“Omzundan yaralı olmak ediyor ama. Bir adı var mıymış?”

Sophie son on seneyi aristokratlar tarafından sanki bir böcekmiş gibi tiksiniyerek bahsedilir halde geçirmişti. Hizmetçiler tarafından tartışılmak başka bir deneyimdi ve Sophie o anda ne alt ne de üst kata ait olduğunu düşündü.

Karnı guruldadı.

Burada en azından hakkındaki dedikoduları dinlerken hamur işi yiyebilirdi.

“Aslına bakarsanız, bir adı var,” dedi Sophie ışığın altına geçerek. Masaya ânında bir sessizlik çöktü ve Sophie son yıllarda tanıdığı en dürüst insanlar olan bu insanların bu mutfakta onu aralarına alacağı konusunda bu kadar umutlu olmasa masanın etrafındaki o kocaman gözlere kahkahalarla gülerdi. “Ve masadan daha çorbasını bile bitirmeden kalktığı için, adını biraz hamur işi karşılığında size söyleyebilir.”

Tüm mutfağın sessizliğe gömüldüğü bir an oldu. Kelimeler üzerine olmayan elbisesiyle karşılarında duran Sophie’den değil de, yükseklerden gelmiş gibi bir ifadeleri vardı. Sonrasında birden gevşediler ve sağa sola kayarak ona yer açtılar. Sophie bir yere oturdu, o anda içinde sıcak hamur işi olan bir tabak önünde beliriverdi. “Tavuklu ve sebzeli,” dedi sağ tarafında kalan hizmetçi. “Domuz etli ve sebzeli olanı da var.”

“Bu güzel,” dedi Sophie ve hamuru ortadan ikiye koparak mükemmel kokusunun yanında iç malzemenin buharını da açığa çıkardı. Ağzı sulanmaya başlamıştı ama Sophie, “Benim adım Sophie Talbot,” diyene kadar kendini tuttu.

Yemek ağzına girdiğinde masanın diğer ucundaki heyecanlı kızların onu tanıyarak iç çekişlerini neredeyse duymuyordu. Ama birisinin heyecanla, “Sen Kirli S’lerden birisin!” demesini duymadan edemedi.

Çiğnemeyi bıraktı.

“Ginny, ona böyle hitap *edemezsin*,” dedi bir diğer kız. “Pek *hoş* değil.”

Ginny adlı kız utandığını belli etti.

Sophie yutkunarak masanın ucundaki bira sürahisini işaret etti. “Alabilir miyim?”

Yakınındaki bir adam hemen bir bardak doldurup ona verdi ve Sophie bardağı aldığı anda, içindeki altın renkli sıvı biraz etrafa saçıldı. Sophie içti. Hepsini bitirdi. “Birileri benim için Kirli S diyor.”

“Babandan dolayı,” dedi Ginny. “Kömür işi yaptığından.”

“Bunu sen nereden biliyorsun?” diye sordu bir adam.

Ginny utandı. “Gazeteleri okuyorum.”

“Skandal bölümleri gazete sayılmaz,” dedi Agnes.

Tüm masa güldüğünde Ginny utançla başını eğdi. Sophie hamur işinden ısıırken kıza üzüldü. “Ama gazetelerden daha ilgi çekici, öyle değil mi?” Ginny başını kaldırınca gülümsedi. “Ben beş kardeşin en küçüğüyüm.”

“Talbot genç kızları,” dedi kız masadakilere. “Jack Talbot’un burada, Cumbria’da büyüyen kızları. Tıpkı bizim gibi!”

“Tek fark o bir leydi, yani pek bizim gibi değil,” dedi masanın ucundaki adam. Ne kadar garip bir dünyaydı. Bir an bir düğün için fazla ucuzken, diğerleri için fazla pahalı olabiliyordu.

Evi olmadan.

Sophie bu düşüncüyü kafasından attı. “Aslına bakarsanız,”

dedi, “Ben çok da farklı değilim. Babam, dedem ve büyük dedem gibi kömür işini biliyor.”

“Kardeşim madenlerde çalışıyor,” dedi birisi.

Sophie başını salladı. “Tıpkı kardeşin gibi o zaman. Tek fark babamın bir yerden sonra Britanya’nın en zengin madenlerinden olduğu ortaya çıkan bir toprak satın alacak kadar şanslı olmasıydı.” Mükemmel Londra aksam Kuzey Vilayet aksanma kayarken etrafındaki gözler kocaman olmuştu ve Sophie çocukken binlerce kez duyduğu hikâyesini anlatırken olduğu yerde rahatladı. “Kullanabileceği bir şey bulana kadar günlerce kazmış. Londra’daki züppelerin kullanabileceği bir şey.”

“Gördün mü? O bir züppe değil!” dedi sabahki kadın.

Sophie başını iki yana salladı. “Değilim. Çocukluğum Mossband’da geçti.”

“Ama öylesin,” dedi masanın ucundaki adam. “Çünkü size Leydim diyoruz ve dükün oğluyla evleneceksiniz.”

Pek sayılmaz. Sophie hayal kırıklığını bir kenara bırakıp birasından içerek ona gülümsedi. “Babam sadece kömürde değil, kartlarda da iyidir.”

“Kral ona kart oyununda oldukça yüklü bir miktarda borçlanıp sonrasında onu kont yapmış diyorlar!” diye fısıldadı Ginny tüm kalenin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Sophie göz kırptı. Bu masada kendini hiç olmadığı kadar Kirli S gibi hissediyordu. Bundan zevk alıyordu. Tıpkı kız kardeşleri gibi. “Aynen öyle diyorlar.”

Sonrasında hayatı, kardeşleri, talipleri, babası ve nasıl aristokrat olduklarıyla ilgili sorular geldi. Sophie sürekli dolu olan tabağı ve bardağıyla hepsini cevapladı. Yemek ve bira onu ısıtmış, sohbet havasına sokmuştu. Sophie yıllar içinde ilk defa

sorulara dikkatlice oluşturulmuş yanıtlar değil, doğru cevaplar vermekte özgür hissetmişti.

Kendisi ve kız kardeşleri hakkında her şeyi biliyormuş gibi görünen Ginny bir soru sordu. “Yani Haven Dükü’nü Liverpool Kontesi’nin havuzuna attınız ve Eversley Markisi sizinle flörtleşiyor. Bu kadar ünlü olduğunuz için çok şanslısınız!”

Sophie kaşlarını çattı. “Bu dedikodu hızlı yayılmış.”

Ginny güldü. “Bugün. Akşam yemeğinden önce okumuştum.”

“Bir havuz değil, süs havuzuydu. Su dizlerine bile zor geliyordu.”

“Olsun! Sen skandal haberlerinin yıldızısın!” Ginny iç çekti. “Çok şanslısın.”

Sophie şanslı hissetmiyordu. Asla eve gidemeyecekmiş gibi hissediyordu. Evinin nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Evi varsa tabii.

“Şimdi bir markinin ilgi duyduğu Mossband’lı bir kız olmak nasıl bir duygu?”

“Yakışıklı bir marki,” dedi kızlardan biri ve masadaki adamların ah etmelerine neden oldu.

Ama Sophie takılıp kalmıştı. Nasıl hissediyordu? Pek bir şey hissetmiyordu çünkü onunla gerçekten ilgilenmiyordu. Bunlar plandan başka bir şey değildi. Bir fantezi bile değildi. Geri kalan günlerini Mossband’da geçirmeyi gerçekten istememişti. Robbie’nin onu beklediğini gerçekten düşünmemişti ve bekleseydi bile onunla evlenmek istemeyecekti. Ve King... o asla kocası olmamıştı. Nişanlanmamışlardı. Ve şimdi, doğru dürüst yiyemedikleri o korkunç yemek...

Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı bile.

Bunu birbirlerine kaç defa söylemişlerdi?

Bunun doğru olduğuna kendini kaç kere inandırmaya çalışmıştı?

Ondan hoşlanmaya çok yaklaştığı anlar olmasının önemi yoktu. King öptüğünde ondan hoşlanmasının önemi yoktu. Kendi çıkarları için yaptığını bilse de onun yanında durup onu savunduğunda da. Yaralı bir şekilde onun faytonundayken ona sarıldığında bunun çok hoşuna gitmiş olmasının da önemi yoktu. Ya da onu babasının adamlarından kurtardığında. Ya da fırında kapıdan içeri girdiğinde.

Önemli olan şey nişanlı olmamaları ve asla evlenmeyecek olmalarıydı.

Bunu ne kadar istiyor olsa da.

Bu düşünce onu ürküttü. Bunu istemiyordu. İstiyor muydu yoksa? Başını kaldırıp sorunun net bir şekilde cevap verebileceği kısmına odaklandı. “Evet, yakışıklı.”

“En azından bu özelliğim var.”

Sophie bu sözleri duyduğunda gözlerini kapattı ve Lyne mutfağının zemininin yarılp onu yutmasını istedi. Tabii ki oradaydı. Tabii ki onu duymuştu. Sophie utanarak kendi kucağına baktı.

“Bu güzel yemek ortamını böldüğüm için üzgünüm,” dedi King. Herkes ayağa kalkmıştı ve ona hiçbir şeyi bölmediğini söyleyip yiyecek ya da içki gibi herhangi bir şey isteyip istemediğini sordular.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi nazikçe. “Sadece Leydi Sophie ile biraz zaman geçirebilmeyi umuyordum. Mümkün mü?”

Sophie o anda başını kaldırıp King’in yakışıklı yüzünü gördü. Ona zaman verip vermemek konusunda emin değildi. Bunu hak etmediği kesindi. King onun kaygısını sezmiş olmalıydı ki daha fazla bir şey söylemek yerine hemen yanındaki yemeklere döndü. Kulenin tepesinden iki tane turta seçerek küçük bir

tabağa koydu ve ona dönmeden önce turtalara krema dökerek başparmağını ve işaret parmağını yaladı.

“Bu pek de aristokratlara yakışan bir davranış değil,” dedi Sophie, biranın verdiği cesaretle konuşup konuşmadığını merak ederek. King hafifçe gülümsedi. “Akşamın erken saatlerindeki davranışlarım da öyleydi. Beni affet?”

Duyduğu en mükemmel özür dileme cümlesi değildi.

Yine de daha King ona tabağını uzatmadan bile yanakları kızardı. “Seni sadece bu insanlar beslemeyebilir. Benim de turtalarım var. Seni benimle gelmeye ikna edebilir miyim?”

Arkasındaki hizmetçilerden biri iç geçirdi.

Sophie de aynısını yapmamak için kendini tuttu.

Uzun bir süre tabağa baktı. Muhteşem görünüyordlardı. “Sanırım.” Ayağa kalkıp eteklerini düzeltti. “Turtalar yüzünden.”

King gülümseyip bir elini göğsüne götürdü. “Tabii ki. Daha fazlasını hayal etmezdim zaten.”

King onu kapıya götürürken Sophie tabağı aldı. Kapıya varınca arkasına bakmayı hatırladı. “Mükemmel akşam yemeği için teşekkür ederim.”

Hizmetçiler onun bu tutumuna şaşırmişti ve Agnes, “Biz sana teşekkür ederiz Leydim. İstedğin zaman masamıza gelebilirsin,” dedi.

Sophie, King’i takip etti. Mutfağın dışındaki loş koridordayken, “Gülümsemenden hoşlanıyorum,” dedi King sessizce. “Bunu benimleyken yeterince yapıyorsun.”

Sophie ona baktı. “Tanıştığımızdan beri gülümsememe neden olacak pek bir şey olmadı.”

“Bunu değiştirmek isterim.”

Sophie tabağını kaldırdı. “Çilekli turtalar iyi bir başlangıç.”

King’in bakışları onunkilerden ayrılmadı. “Sanırım daha

iyisini yapabilirim.” Topukları üstünde döndü ve labirent gibi olan karanlık koridorlardan geçerek merdivenlerden çıktı, kalenin kanatlarından birinin kocaman kapısından geçti.

Sophie istemese de onu takip etti.

Ya da çok istediği halde.

Bu adamla ilgili her şey kafa karışıklığından ibaretti.

“Nereye gidiyoruz?”

King sırtını döndüğü büyük kapıların önünde durdu. “Tatlı yemeye.”

Kelimelerinde ve gözlerinde Sophie’nin kalbinin küt küt atmasına neden olan bir şeyler vardı. Bu onun tanıdığı King değildi.

“Burada bir kütüphane var. Sana göstermemi ister misin?”

Sophie kaşlarını çatı. “Bana kitaplarla rüşvet mi veriyor-sun?”

“İşe yarıyor mu?”

Sophie onun arkasındaki kapıya baktı. “Belki de.”

King çarpık bir şekilde gülümseyince yanağındaki gamzesi belirdi. “Görelim o halde.” Ve kapıyı açarak Sophie’nin hayatında gördüğü en büyük ve en güzel kütüphaneyi ortaya çıkardı. Oda çok büyüktü, iki tarafta da iki katlı olmakla beraber oda boyunca uzanan içeri işlenmiş demir balkonları vardı. Önlerinde birkaç oturak ve oldukça geniş bir şömine bulunuyordu.

Ve önünde kilometrelerce uzanıyor gibi duran, yerden tavanlara kadar maviler, yeşiller, kırmızılar ve kahverengilerle dolu bir sürü raf vardı. Bir insanın hayatı boyunca okuyabileceğinden çok daha fazla kitap duruyordu rafta.

Ama Sophie hepsini okumayı deneyebilirdi.

Odaya girdi ve küçük bir çember içinde dönerken King onu odada salıvermeden önce ne kadar süre ilgi göstermesini ister diye merak etmeye başlamıştı bile. “Bu...” dedikten sonra büyülenmiş şekilde sesi kesildi.

King uzun bir süre sonra konuştu. “İşe...?”

Sophie ona bakıp sıırttı. “İşe yarıyor.”

King kahkaha attı. “Harika.” Kapıyı çekip arkalarından kapattı. Büyük boyutlu kitapların yanında ve odanın merkezinde bulunan deri koltuğa oturdu. Çilekli turtaları koltuğun bir koluna dengeli bir şekilde koyduktan sonra bir eliyle tüm odayı gösterdi. “Etrafı keşfetmek için ölüp bittiğini biliyorum tatlım. Çekinme.”

Sophie bir kurşun gibi yerinden fırladı ve tereddüt etmeden demir merdivenlerden tırmanmaya başladı. “Her zaman bir kütüphane istemişimdir,” dedi parmakları uzaktaki kitapların kenarlarına dokunmak isterken.

“Bir kitapçı istediğini sanıyordum,” dedi King aşağıdan.

“O da var. Babamın bir kitapçı açma fikrini destekleyeceğini düşünüyorum,” dedi. “Ne de olsa bu bir yatırım.”

“Ama kütüphane değil mi?”

Sophie başını iki yana salladı. Bir parmağını bulduğu Milton’un üstünde gezdiriyordu. “Kütüphane bir lüks.”

“Babanın sınırsız bir serveti var. Sanırım sana kitapçının yanında kütüphaneyi de verebilir.”

“Bana kitap almak onu hep mutlu ediyor, ama annem...” Sophie omuzlarını silkti. “Annemin pek umurunda değil.”

“Bu da ne demek?”

Sophie bir an kütüphaneyi unutarak King’e baktı ve adamın yeşil gözleri ona odaklanınca o rengin içinde kayboldu. “Kitapları saklamamı istiyordu.”

“Neden?”

“Kimse fikirleri olan kadınları sevmez,” dedi Sophie annesinden düzinelerce kez duyduklarını tekrar ederek. “Sanırım kitapların insanlarda fikirler oluşmasını sağladığını düşünüyor.”

“Oluşturuyorlar zaten,” dedi King. “Zekice fikirler.”

“Sana katılacağından pek emin değilim. Okuduğum tüm kitaplara rağmen Kuzey Vilayet’te evli olmayan bir marki ve omzunda kurşun yarası ile sıkışıp kalan tek kız benim.”

“Şu anki durumunun okuduğun kitaplarla hiçbir ilgisi yok.”

Sophie bir elini deri ciltlerde gezdirirken güldü. “Bundan emin misin?”

“Kesinlikle. Okuduğun her kitap seni daha iyi kılar.”

Ellerini demir parmaklıklara sardı ve ona bakmak için eğildi. “Eğer bir Tehlikeli Kız olsaydın, annem senden umudu keserdi. Senin evlendiğini görmemiz mucize olurdu.”

“Ne saçmalık,” dedi King başını kaldırıp ona bakarak. “Sen tanıştığım en evlenilebilir kadınsın.”

Sophie durdu. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.” Söylediği şey son derece normalmiş gibi turtasından bir ısırık aldı.

“Birilerini evlilik tuzağına düşürmeye çalışmadığıma inandıktan sonra demek istiyorsun herhalde.”

“Evet,” dedi King gülümseyerek.

Bir şey hafiften başının dönmesine neden oluyordu. Bira.

Kesinlikle biraydı.

King değildi.

“Neden?”

Ve bunu sorduran da bira ve aralarındaki onu nasıl oluyorsa her zamankinden daha cesur yapan mesafeydi.

“Neden mi evlenilebilir birisin?” Sophie konuşmadan dinliyordu. “Akıllısın, cesursun, onurlusun.”

Harika, diye düşündü Sophie. Tıpkı bir at ya da köpek gibi.

Ve King sonrasında, “Güzel olmandan bahsetmiyorum bile,” dedi.

“Ben güzel değilim,” dedi Sophie ve söylediği şeyi geri alamayacağını bilerek kaybolmayı, öylece kitapların arasında yok olmayı ve asla bulunmamayı istedi.

Hiç şansı yoktu. “Evet, öylesin.”

Başını iki yana salladı. Göğsünde hissettiği, utandığı için ortaya çıkan yanma hissinden nefret etti. Güzelliğini ya da güzel olmayışını tartışmak istemiyordu. Sade hiçbir kadın bunu istemezdi, özellikle de karşısında bu kadar yakışıklı bir erkek olunca.

Tanrım. King ona yakışıklı dediğini duymuştu.

O ânın bitmesini umutsuzlukla beklerken yutkundu.

“Sophie?”

Sophie ona baktı.

Bana cevap verdirtme.

Neden asla benim olamayacağını düşünmemi sağlama.

Bunu düşünmesine neden olan şey biraydı. Ona sahip olmak umurunda değildi.

Ama arada sırada bunu düşünüyordu. Mesela ona çilekli turtta ikram ettiğinde. Ya da ona masalsı kütüphanesini gösterdiğinde. Ve ona güzel dediğinde.

Ve buna inanmak istemesini sağladığında.

İşte Sophie o zaman çok önemsiyordu.

“Bu turtalar yenip bitiyor. Sana bu kadarını söylemeyi kendime borç biliyorum.”

Sophie bir anda hissettiği rahatlığın çok daha tehlikeli bir şeye dönüştüğünü fark etti. Başka bir şey olmalarını istemesini sağlayan bir şeye. Çilekli turtalarla ilgili jestlerin düşünmeleri gereken tek şey olmasını istemesini sağlayan bir şeye.

Aşağıya baktı, oturduğu deri sandalyeden ona tabağı gösteren King'i gördü.

Belki de bu gece çilekli turtalar yeterli olurdu.

Sophie'nin gözleri koçaman oldu. "Benimkini de yemişsin!"

"İstemiyor gibi görünüyordun."

"Tabii ki istedim, seni turta hırsız!"

King sırtıttı. "O zaman neden tepedesin?"

Hakikaten neden oradaydı?

Saniyeler içinde aşağıya inip tabağı elinden aldı. "Bu yarısı yenmiş bir turta."

"Tamamının yenmiş olmasından iyidir," dedi King yanındaki kitabı şov yaparcasına açarak.

"Dur!" dedi Sophie.

King şaşkın gözleriyle ona dönerken durdu. "Ne oldu?"

"Parmakların. Turtayla kaplı. O kitaba dokunma."

"Gören de birini öldürmek üzere olduğumu falan sanacak."

"Dur işte," dedi Sophie. "Kitap sonsuza kadar turtalı kalacak."

King ellerini kaldırdı. "Pekâlâ. Kitabı turtalamayalım."

Sophie, King'in karşısına oturup, kalan tartı ısırды ve krema ile kaplanmış nefis meyvenin zevkini çıkardığını belli ederek inledi. "Bu çok güzel," dedi turtaya bakarak.

"Öyle değil mi?" Sesi her zamankinden daha kısık, daha karanlıktı.

Sophie başını kaldırıp baktığında King'in onun dudaklarına

baktığını gördü ve gastronomik zevk bir anda başka bir zevke dönüştü. “Sen de ister miydin?”

“Hem de çok.”

Sophie artık tatlıdan bahsettiklerinden emin değildi. Tabağı ona uzattığında King başını iki yana salladı.

“Emin misin?”

“Neden kitaplar?”

Sophie kaşlarını kaldırdı. “Anlamadım?”

“Neden onlara bu kadar düşkünsün?”

Sophie tabağı bıraktı ve ellerini eteklerine sildikten sonra yakınındaki deri kaplı kitaplara uzanıp birini alıp ona uzattı. “Hadi.”

King kitabı eline aldı. “Şimdi ne olacak?”

“Kokla.” King başını bir yana eğdi. Sophie gülümsemeden edemedi. “Yap hadi.”

King kitabı burnuna götürdü. Kokusunu içine çekti.

“Öyle değil,” dedi Sophie. “Gerçekten kokla.”

King bir kaşını kaldırdı ve söyleneni yaptı.

“Ne kokusu alıyorsun?” dedi Sophie.

“Deri ve mürekkep?”

Sophie başını iki yana salladı. “Mutluluk. Kitaplar böyle kokar. Mutluluk. Bu yüzden hep bir kitapçım olsun istedim. Hayatta satışını yapacak mutluluktan daha güzel bir şey var mı?”

King onu uzun bir süre, Sophie’yi rahatsız edecek kadar uzun bir süre izledi ve Sophie turtasına döndü. Sophie döndüğünde King sessizce, “Bana beni affedip affetmediğini söyle-medin,” dedi.

Konu değişikliği Sophie’yi şaşırttı.

“Akşam yemeğinde sana olan davranışım için.”

Sophie turtayı didikledi ve bir çilek seçerek zaman kazana-bilmek için sadece onu yedi.

King sessizce devam etti. “Mossband’dan beri sana karşı olan tutumum için. Dün gecedен beri, faytondan beri olanlar için.”

Sophie ona baktı. “Faytonda yanlış bir şey yapmadın.”

King güldü. Neşesi yoktu. “Faytonda yüz tane yanlış şey yaptım, Sophie.”

“Evet ama beni üzen onlar olmadı.” Sophie daha düşünemedi kelimeler ağzından çıkıvermişti. Henüz kendini daha az kırılğan gösteremeden. Tabasını bırakıp ayağa kalktı. “Üzgünüm.”

King sandalyesinden hızla kalktı. “Sakın özür falan dileme. Sanırım bu birisinin yıllardır bana ilk kez doğruyu söyleyişi. Ben—” Durakladı. “Tanrım, Sophie. Çok üzgünüm.”

“Önemi—” Sophie başını iki yana salladı.

“Sus. Önemi var.” King ona yaklaştı. “Ben tam bir götüm. Bana böyle demiştin, hatırladın mı?”

“Bunu söylememeliydim.”

“Ama bir göt gibi mi davrandım?”

Sophie, King’in gözlerine baktı. Çimen yeşili gözler ona odaklanmıştı. “Hem de çok.”

King başını salladı. “Öyle yaptım.”

“Ve bu akşam daha da kötüydün.”

“Biliyorum. Keşke öyle olmasaydım.”

“Çorbamı senin üstüne dökmek istedim.”

King bir kaşını kaldırdı. “Bana ciddi ciddi doğruları söylemeye başladın.”

Sophie gülümsedi. “İnsanı özgür hissettiriyor.”

King güldü. Sonrasında ciddileşti. “Beni affettin mi?”

Sophie bir süre ona baktı. “Evet.”

King derin bir soluk verdi. Sanki yıllardır nefesini tutmuş gibiydi. Ve ikisini de şaşırtarak ona uzanıp bir parmağını çenesinde gezdirirken bir tutam saçını geriye attı. “Seni asla incitmek istemedim.”

Sophie onun dokunuşu karşısında yutkundu.

“Seni buraya asla getirmemeliydim,” dedi yavaşça. Sophie bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı. King ekledi. “Sen burası için fazla iyisin. Buranın erkekleri için de.”

Sophie kelimeler karşısında nefessiz kaldı. “Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.”

“Benim kim olduğumu bilmiyorsun,” dedi King.

“Göster o halde,” dedi Sophie. King’in ona onay verip burası hakkında bir şeyler anlatmasını istiyordu. Buranın erkekleri hakkında.

King anlatmadı. Parmağı Sophie’nin çenesini okşarken bakışları dudaklarına düştü. Dudağında krema var.

Turtadan kalmıştı. Sophie elini kaldırdı ama King bu hareketi öngörmüştü ve o turtadan geri kalanları silemeden bileğini yakaladı. “Hayır,” diye fısıldadı ona yaklaşarak. Kokusu Sophie’yi çok etkiliyordu. Sabun ve baharat. “Bırak ben yapayım.”

Sophie pek anlamadan donup kaldı. Ama o ne teklif ederse onu istiyordu. Ve King oradaydı. Dudakları onun dudaklarında, kremadan geri kalanı yalıyordu.

Sophie hayatında bu kadar skandalvari bir şey yaşamamıştı. Bu kadar...

“Mmm,” dedi King kısık ve yumuşak ses tonuyla. “Harika.”

Turtadan bahsetmiyordu.

Sophie kendini, ellerini onun boynuna götürmekten ve parmaklarını onun saçlarına dolamaktan alıkoyamadı. “Göster bana,” dedi Sophie, ama bu defa konuşmasını istemiyordu. Onu almasını istiyordu.

Ya da belki de onu alan kendisiydi. Yüzünü onun yüzüne çevirdi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı.

16. BÖLÜM

LYNE KÜTÜPHANESİ ŞEHVETİ

Sophie onu öptü.

Eğer Sophie, King'i öptükten sonra sessiz fısıltılarıyla onu baştan çıkarmasa, genç adam kendini bir öpücükten daha fazla olan her şeyden alıkoyabilirdi.

Ama ne de olsa bir erkekti.

Ve dünya üzerindeki hiçbir adam bu kadına karşı koyamazdı.

O da öpücüğe karşılık verdi. Kollarını Sophie'ye sararak daha sıkı sarıldı. King bunu yapıp onu kendine çektikçe Sophie de kollarını King'in boynuna sardı ve kendini ona bıraktı.

King onu ilk öptüğünde Sophie'nin bir kulağı Warbling Wren'deki bardan gelen seslerdeydi. İkinci kez öptüğündeyse karanlık yüzünden onu görememişti bile.

Üçüncü defanın bir anını bile kaçırmayacaktı.

Sophie yumuşak ve tatlıydı ve nefesini tutuyordu. Gözleri

kocaman olmuşken King öpücüğü kesmeden onu kollarına alıp kaldırdı ve kısa süre önce oturmakta olduğu geniş, deri koltuğa döndü. Onu izlerken fazla kısa eteğine dikkat etmemeye çalıştı. Ama umutsuzca dikkat etmeye de çalışıyordu. Öte yandan ona güzel olduğunu söylediğini ve Sophie'nin buna inanmadığını fark etmeden edemedi. Tanrım...

Birdenbire ona inanması önem arz ediyordu. King oturup onu kucağına aldı ve öpücüğüne ara verdi. Sophie hayal kırıklığıyla iç çekince King ondan bir öpücük daha çaldı. Sophie ona mükemmel derecede uyum sağlıyordu. Onu takip ediyor, kendini ona açıyor ve King'i ne kadar istediğini kanıtlayacak şekilde hareket ediyordu.

King sahip olduğu her şeyle bunu istiyordu.

Ama bir şey daha vardı. İsteddiği önemli bir şey. Dudaklarını onun dudaklarından çekti. "Sophie..."

Sophie gözlerini açtı. Gözleri akşamın erken saatlerinde olduğundan daha derin ve daha koyu görünüyordu. Onun dokuşuyla değişmişti. Onun öpücüğüyle. *Onunla*.

Sophie onu önceki halinden daha güçlü kılıyordu. Sebebi sadece unvanı, serveti ve veliahtlığı değildi. Sophie daha fazlasını hissetmesini sağlıyordu. King onunla sevişmeyecekti. Bunu yapamazdı. Onu mahvedemezdi. Sophie daha iyi bir adamı hak ediyordu. Sevebilen bir adamı. Onunla evlenecek bir adamı.

Hayatında bir kez olsun doğru şeyi yapacaktı.

Birçok doğru şey yapmış olan bu kadın için.

"Çok güzelsin," dedi kelimelerin fazla açık olduğunu bilecek. Çok saygılı kelimelerdi seçtikleri. Kendini bir öğrenci gibi hissetti. Sophie böyle hissetmesine neden oluyordu.

Bu kız ona ne yapıyordu böyle?

Sophie onun kollarında kaskatı kesilerek geri çekildi ve King onu yakalayarak kaçışını engelledi. “Nereye gidiyorsun, tatlım? Burada işimiz bitmedi.”

Sophie başını iki yana salladı ve onu ittirdi. “Dur.”

King onu serbest bırakınca Sophie ayağa kalktı. King kızı elinden yakaladı, Sophie başını eğip ona bakmaktan kaçınsa da buna izin verdi. “Sophie—” diye söze başladı doğru şeyi söylemek isteyen King.

“Diğer kadınlardan değilim. Onlar gibi değilim,” dedi Sophie.

“Diğer kadınlar?” King bu sözlerden hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Sophie birleştirdiği ellerine baktı. “Bana yalan söylemene gerek yok.”

Ama yalan söylememişti zaten. Ona yalan söylemek istemiyordu. Doğruyu duymasını istiyordu. “Bu öyle—”

Sophie iç çekti. “Sus. King. Benim hakkımda söylenenleri duymuyor muyum sanıyorsun? Güzelliğin benim doğumumla son bulduğunu? Güzel olanların kız kardeşlerim olduğunu? Hoş olduklarını? Yetenekli olduklarını?” King’e baktı. “Ben güzel değilim. Bunu biliyorsun. Daha önce de söylemiştin.”

King ne kadar büyük bir pislik olduğunu düşündü. Ne kadar kör ve korkunç biriydi.

Sophie konuşmaya devam etti. “Şimdi böyle söylemen incelik ve böyle söyleme dürtünü anlıyorum ama yalan söylemen durumdan zevk almamı sağlamıyor.” Bir elini salladı. “Hatta daha az zevk almama neden oluyor. Bunu daha az sevmeme neden oluyor.”

King ne diyeceğini bilemedi. Bu, Sophie yatağına tırmansın diye söylediği bir şey değildi. Gerçekleri söylüyordu sadece.

Onu omuzlarından tutup sarsarak kendine getirmek istedi. Ona inanana kadar tekrar tekrar söylemek istedi. Sophie bunu kendi de görene dek. Ama istediği bu değildi.

Ve King onun istediği her şeye sahip olmasını istiyordu.

Tanrım. *Hem de sonsuza kadar.*

Bu tabir etrafını sararak onu izlerken garip bir şekilde göğsüne çöktü ve King onun eline uzanarak bir kez daha tuttu. Sophie de izin verdi. “Bana bak, Sophie.”

Sophie ona baktı ve King onun gözlerindeki yorgunluğu gördü.

Bir gün onun kendini olduğundan daha az güzel görmesini sağlayan kişinin kellesini alacaktı. “Sana güzel olduğunu söylemeyeceğim.”

Yorgunluk rahatlığa ve sonra üzüntüye benzer bir şeye dönüştü. Ama o kadar hızlı bir şekilde kayboldu ki, King gerçekten görüp görmediğinden emin olamadı.

Sophie’nin elini dudaklarına götürerek eklemlerini öptü. “Ama açık söyleyeyim. Bu Lyne Kalesi’nden oldukça güzel olduğuna inanmadan çıkmana izin vereceğim anlamına gelmiyor.”

Sophie kızarıp bakışlarını kaçırdı.

“Bir gün gelecek ve ben sana bunu söylediğimde bakışlarını kaçırmayacaksın.”

Sophie ona baktı. “O zaman çabuk halledeceksin herhalde?”

“Neden çabuk olsun?”

“Babam geldiğinde gideceğim,” dedi ve sözleri King’in hayal ettiğinden daha büyük etki yarattı. “Bu seni mutlu etmeli çünkü anlaşılmamızdan haberleri olsa seni direkt mihraba koyarlardı.”

King onun gitmesini istemiyordu. Burada olmasını istiyordu.

Sonsuza kadar.

Sonsuza kadar değildi. Sonsuzluk imkânsızdı. Sophie ile sonsuzluk aşk demekti. Sophie, aşk olmadan mutlu olamazdı. Tüm parçalarıyla. Ve aşk King'in elinde olan bir şey değildi.

Hem de hiç.

Bilmiş konuşmaları, parlak zekâsı, King'in hayatının sonuna kadar duymak istediği kahkahası ile her gün daha da mükemmelleşen bu kadın söz konusu olduğunda bile aşk mümkün değildi. Onun yanında tam bir pislik olsa da Sophie her defasında güzelleşiyordu.

“Sana çok kötü davrandım,” dedi.

Sophie başını iki yana sallayınca King onu yeniden kucağına çekti. “Hayatımı kurtardın,” dedi Sophie yavaşça, onu kendisine çekmesine izin vererek.

“Seni üzdüm,” diye fısıldadı King onun şakağına doğru. Kahverengi saçları şakaklarına düşmüştü. Üzmek basit ve zarar verici bir kelimeydi. Onun canını yakmıştı ve Sophie bunu atlatmıştı.

“Daha önce de üzüldüğüm oldu, Lordum. Ve yine üzüleceğim.”

King bu durumdan nefret etti. “Keşke hepsini geri alabilsem.”

Sophie gülümsedi. “Alamazsın. Buradayız. Baban ve çalışanları nişanlı olduğumuza inanıyor. Tıpkı Mossband sakinleri gibi. Ve bunlar, adımızın Matthew olduğunu ve evli olduğumuzu sananları kapsıyor.”

King epeyce iş açmıştı başına, öyle değil miydi?

“Eğer düşünürsen,” dedi Sophie, “Seni gerçekten kötü du-

ruma düşürmek istiyor olsaydım, bu konuda çok başarılı olmuş sayılırdım.”

King güldü. “Kötü duruma düşürmek mi?”

“Çok kötü.”

“Kötü değil,” dedi King. “Sadece bana göre değil.”

Kelimeleri havayı değiştirdi ve ikisi de ciddileşti. King onun gözlerindeki soruyu görebiliyordu. *Neden?*

Göster bana, demişti ona burası için çok iyi olduğunu söylediğinde. Ve King bunu yapmayı çok istiyordu. Birisine neden böyle olduğunu söylemek istiyordu. Geçmişini paylaşmak istiyordu.

Ona söyleyebilirdi.

Ona gösterebilirdi.

Parmaklarını onun parmaklarına doladı. Başparmağı Sophie’nin yumuşak tenini okşarken gözleri elinin kenarındaki kahverengi çillerdeydi. “On sekiz yaşındayken buradan ayrıldım.”

*

Sophie onun kucağındayken kasıldı ama bir şey söylemedi. King’in fikrini değiştirmesinde korktuğu için onu acele ettirmedi. O an konuşmasına devam etmesinden başka hiçbir şey istemiyordu.

King konuştu. “Yaz için okuldan eve gelmişim. Yaşıtım olan her oğlan gibi bu sessizlikte burada olmaktan nefret ediyordum. Yazı içerek ve—”

Sophie gülümsedi. “On sekiz yaşındaki oğlanların ne yapmak istediklerini gizlemek zorunda değilsin.”

King'in yanağındaki gamze ortaya çıktı. "On sekiz yaşındaki oğlanlar hakkında ne biliyorsun ki?"

"O yaz içki içmenin yapmak istediğın en kötü şey olmadığını."

"Nehirde balık tutmak için fazla büyüttüm."

Sophie onun gençliğini, daha zayıf olduğu, bedeninin şimdiki gibi olmadığını ve yüzünün şu an sahip olduğu ifadeye sahip olmadığını zamanları düşündü. Yakışıklı olmalıydı ama şimdiki gibi değildi mutlaka. Onun kollarına yerleşirken kocaman gü-lümsedi. "Seninle balığa çıkmak isterdim."

King şaşkın bir şekilde ona baktı. "Seni götürürüm."

"Şimdi de bunun için fazla büyük değıl misin?"

King başını iki yana salladı. "Şimdi zevkle zaman geçirmenin çok da kötü bir şey olmadığını bilecek yaşıyım." Durakladı. "Özellikle de yanımda doğru kişı varsa."

Sophie'yi mi kastetmişti? Onunla balığa çıkmak isterdi. Nehrin kenarında bir ateş yakmasını ve hava kararırken akşamı ona hayatıyla ilgili hikâyeler anlatarak geçirmesini isterdi.

Bu imkânsız düşünceye ısınmıştı.

"O sütçü bir kızdı," dedi düşüncelere dalıp inanamayarak gülerken. "*Sütçü kız*. Sanki bir tabloda yaşıyormuşuz gibi. O ineklerle uğraşırken babası buradan doğuya süt ürünleri satar-dı."

Sophie gülmedi. "Kaç yaşındaydı?"

"On altı."

"Peki sen nasıl..."

Sesi kesilse de King onun sorusunu anlamıştı. Sophie'nin elini dudaklarına götürdü ve eklemlerinden öperek içine zevk kıvılcımları gönderdi. Durduğunda ise eli hâlâ dudağının yakınındaydı ve "İneklerden biri kaçmıştı," dedi. "Lyne topraklarına gelmişti. Kız da onu aramaya gelmişti." Duraklayıp sessiz-

ce, “Shakespeare eserlerinden fırlamış gibiydi. Gördüğüm en güzel şeydi.”

Sophie duydukları karşısında derin bir nefes aldı. Bunlara inanmanın onun hakkında söylediklerine inanmaktan daha kolay olması hayret vericiydi. “Nasıl görünüyordu?”

“Sarışındı ve krem gibi yumuşak, pembe bir teni vardı,” dedi King. Sophie genç kızı gözünde canlandırdı. “Yüzünde ve eteklerinde toz toprakla bana baktığında tek istediğim onu korumaktı.”

Sophie buna da inandı çünkü o vurulduğunda da King kendini hemen ortaya atmıştı. “Korunması mı gerekiyordu?”

“Öyle hissetmiştim,” dedi anılarda kaybolarak. “Onda çok kıymetli bir şey vardı. Her an kırılabilir gibiydi.” Sophie’nin gözlerine baktı. “Onunla daha en başından evlenmek istedim.”

Sophie kelimeler karşısında hissettiği kıskançlık dalgasına hazır değildi. Ardından gelen sorulara da öyle. “Ve?”

“Yazı beraber geçirdik. Gizli gizli buluşarak ve babalarımızdan her şeyi gizleyerek. Ahır çalışanlarıyla mesajlar gönderirdim. Özellikle birine oldukça iyi paralar ödedim. Babasının bizi öğrenmesinden çok korkuyordu.” Sophie başını salladı ama konuşmadı. “O kadar korkuyordu ki benden onunla gizlice evlenmemi istedi. Kaçıp en yakın nalbanta giderek hızlı bir evlilik yapmak istiyordu. Her şeyi halletmek.” King durdu. “Öyle yapmalıydım da.”

“Neden yapmadın?”

“Çünkü sır olmasını istemedim. Evlendiğimde bunu tüm dünyanın bilmesini istedim. Tüm Britanya’nın. Onu bir markiz yapacaktım. Sonra da düşes olacaktı. Bunda utanılacak bir şey yoktu ve bir skandala dönüşmemize izin vermeyecektim. Onu seviyordum.”

“Onun evlenecektin,” dedi Sophie sessizce. Unvanlar bununla karşılaştırıldığında birer hiçti. Hele de King’in eşi olarak sonsuza dek onunla yaşama fikriyle kıyaslandığında.

Sonsuza dek.

Bu sözler karşısında Sophie’nin kalbi ağrıdı. Nelerolduğunu tahmin ederek hüzünlenmişti. Onun kalbini çok uzun süre önce çalarak Sophie’nin de aynısını yapmasını imkânsız hale getirmiş olan bu kızı kıskanmıştı.

Bunu yapma becerisi olduğundan değildi tabii.

King neşesiz bir şekilde güldü. “Tabii ki genç ve aptaldım. Yel değirmenleriyle savaşıyordum.”

Sophie öfkesini göğsünün katılığında, soluklarının hızında, gerilmiş çenesinde ve sıkıldığı dudaklarında hissedebiliyordu. Düşünebildiği tek şeyi yaptı ve bir elini onun yüzüne götürerek başparmağıyla elmacık kemiklerini okşadı.

Bir an King onun dokunuşunu hissetmemiş gibi olmuştu. Ama sonra yeşil ve dikkatli bakışlarını ona çevirdi, kızın elini tutmak için kendi elini kaldırdı. Yüzünü çevirip devam etmeden önce avcuna bir öpücük kondurdu. “Yıl 1818’di ve Kral çıldırmıştı. İçiyor, oyunlar oynuyor ve skandallarla dolu partiler veriyordu. Babamın da unvan ve mavi kanla ilgili aptal düşüncelerini bir kenara bırakıp dünyada aşka da yer olduğunu kabullenmesi gerekiyordu.”

Yüreği ağzına gelen Sophie kelimeler karşısında hüzünle gülümsemeden edemedi. Tabii ki dünyada aşka yer vardı. Ama aristokrasi normallikten çok uzak bir dünyaydı ve bu dünyada sütçü kızlar düşes olamazdı.

King sanki onun düşüncelerini duymuştu. “Gençtim ve hayatımda bir kez bile hayır cevabı almamıştım.”

Sophie kaşlarını kaldırdı. “İsmin de bunu kanıtlıyor.”

King buna güldü ve bu Sophie'ye, King'in hikâyesi ne kadar trajik olsa da şimdi orada olduğunu hatırlattı. Sağlamdı, sağlıklıydı ve onundu.

Onun değildi.

Şimdilik öyleydi. O anda.

“Kimse bir krala hayır demez.”

Aralarına bir sessizlik girdi ve Sophie hikâyenin dönüm noktasında olduklarını fark etti.

“Onu buraya getirdim. O iğrenç yemek odasına. O koca masanın bir ucunda babam vardı ve Agnes kızarmış kaz servis ediyordu. Bir çocuk gibi babama Lorna'yı tanıttım. Sesimdeki titremeyi hâlâ hayal edebiliyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.”

Sophie'nin kalbi de öyleydi. Bu akşamın daha önceki yaşanmışlıkların tekrarı olduğunu bilmiyordu. Tüm bunların amacının babasını günahları için cezalandırmak değil, o odadaki günahları için cezalandırmak olduğunu bilmiyordu.

“Babamın önünde durdum ve onu müstakbel eşim olarak tanıttım.”

Tanrım.

Aynısını Sophie için yaptığında, Sophie en azından hazırlıklıydı. Ama zavallı Lorna. O zavallı genç kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. Sophie'nin önceki saatlerde tanıştığı dükle tanışırken muhtemelen tir tir titriyordu.

Sophie'nin eli kendini sonra duyacaklarından korumak ister gibi göğsüne gitmişti. “Ne oldu peki?”

“Onu mahvetti. Bir adamın sütçü olsun ya da olmasın bir kadına bu kadar kötü davrandığını hiç görmedim.” King başını iki yana salladı. Gözleri dalgındı. Geçmişe takılı kalmıştı. “Onu uzaklaştırdı ve asla onaylamayacağını, onun asla bir düşüş olmayacağını, ucuz olduğunu ve yukarılara tırmanabilmek

için her şeyi yapacağını söyledi.”

Dük, Sophie’nin babası hakkında da, *Tırmanmak konusunda hünerli*, demişti.

“Tırmanmak en kötü günah.”

“Affedilemez,” dedi King. “Bunu yapmak isteyenler için cehennemde özel bir yer var.”

Sophie onu konuya döndürmekten kendini alamadı. “Sen de gittin.”

“Gitmeliydim. Lorna’nın elini tutup kaçmalıyım. Hemen. Onunla sınırdan geçmeli ve istediğini yapmalıyım. Gretna Green¹² hemen oradaydı,” dedi. “Ama yapmadım. Onu eve götürdüm. Uyuması için yatağına bıraktım. Para ayarlamaya ve babam ölüp ben dük olana kadar bizi Lyne Kalesi’nden uzak tutacak bir seyahat hazırlamaya çalıştım. Bir plana ihtiyacım vardı ve sabah o planla ona geri dönecektim.”

Sophie başını salladı. “Kulağa mantıklı geliyor.”

King ona baktı ve Sophie bakışlarındaki üzüntüyü, acıyı, pişmanlığı gördü. “Ama mantıklı değildi. Babamın onun babasına gideceğini düşünmemiştim.”

Sophie’nin gözleri kocaman oldu. “Ne oldu?”

“Lyne Dükü o gece süt çiftliğine gitti. Lorna’nın babasına olanları anlattı. Bir daha Lyne arazisine gelmesi halinde ikisine de yasak bölgeye girdikleri için ceza vereceğini söyledi.”

Sophie’nin ağzı açık kaldı. “Peki babası ne yaptı?”

King başını iki yana salladı. “Lorna yırtık elbisesi ve kanayan dudağıyla bana geldi. Çok korkmuştu.” Durakladı. “Kendini kollarıma attı ve onu kurtarmam için yalvardı. Hâlâ titreyişini hissedebiliyorum. Onu faytona bindirdiğimde babası peşimizdeydi. En büyük tehdit olarak da babam onun arkasındaydı.”

¹² İskoçya’da nalbant huzurunda yapılan evliliklerin olduğu kasaba –çn

Hikâyenin nasıl bittiğini anlarken Sophie'nin midesi kasıldı. King'in ellerini ellerine alıp sıkıca tuttu ve söylemek üzere olduğu şeyi alıp götürebilmeyi diledi.

“Faytonu ben sürdüm. O da içindeydi. Hava karanlıktı, yağışlıydı ve yollar...” Durakladı. “Bu haftadan sonra yolların nasıl olduğunu biliyorsun.”

“King,” diye fısıldadı Sophie ellerini tutarak.

“Bir köşeden çok hızlı döndüm.”

Sophie başını iki yana salladı. “Senin suçun değildi.”

“Atlar bağlı değildi. Onları yeterince dikkat etmeden hızlıca bağlamaya çalışmışım.”

Demek bu yüzden atları bağlarken çok vakit geçiriyordu. “Neredeyse çocukmuşsun,” dedi ellerini gitgide daha da sıkarak. Eklemleri beyaza dönmüştü.

Kafasını iki yana sallama sırası King'deydi. “Ama bir çocuk değildim. On sekiz yaşındaydım ve bir araziye üstüme alabilirdim. Parlamentoda oturabilirdim. O da bana güvendi. Ben de onu koruyacak en son şeyi yaptım.”

Sophie, King'in ellerini dudaklarına götürdü ve öpmeye başladı. “Hayır,” dedi. “Hayır. Hayır. Hayır.”

“Fayton devrilerek atları, beni, hepimizi düşürdü. Sınırdan geçip geçmediğimizden bile emin değildim.” Başını iki yana salladı. “Geçtiğimizi sanmıyorum.”

“Peki sen—”

“Çığlık attı,” dedi King sessizce ve Sophie onun o an kütüphanede değil, yağışlı yolda olduğunu anladı. “Devrildiğimizde onu duyabiliyordum ama durduğumuzda sessizlik vardı. Lorna da sessizdi. Geri tırmanıp kapıları açmaya çalıştım ama—” Sophie bir elini dudaklarına götürdü ve sevdiği kadın için çığlık atan King'i düşününce gözlerinden yaşlar süzüldü. “Faytonun

devriliş şeklinden dolayı tüm kapılar kapalıydı. İçeri girme şansım yoktu. Lorna da içerde sıkışıp kalmıştı. Onu duyamıyordum. En sonunda bir camı kırdım.” Eklemlerine bakıp parmaklarını esnetirken sanki cam kırıkları hâlâ orada gibiydi.

Sophie hayatında böyle korkunç bir şey duymamıştı. King hikâyesini bitirirken Sophie onu gözlerinde yaşlarla izledi.

“O lanet faytonun içinde, benim ellerimde öldü.”

King’in fayton seyahatlerinden nefret etmesine şaşmamalıydı. “Bu yüzden yarış faytonları sürüyorsun,” dedi. “Kefaretini ödemek için. Kendini riske atmak için.”

King buna cevap vermek yerine, “Sana onu babamın öldürdüğünü söylemişim,” dedi. “Kafasına bir silah dayamış kadar suçlu olduğunu.”

Sophie ne diyeceğini bilemeden başını salladı.

“O silahı onun kafasına dayatan nefret değildi. Benim sev-gimdi.”

Sophie o anda King’e uzandı ve onun yakışıklı, hüznü yüzünü elleri arasına alıp kendine çevirdi. King’in de dikkatini ona verdiğinden emin olmak için göz göze gelene kadar bekledi. “Bir kazaydı.”

“Ben yapmamal—”

“Bir çocuktun ve en iyisi olduğuna inandığın şeyi yaptın. Doğru olduğuna inandığın şeyi. Onu sen öldürmedin.”

“Öldürdüm.” Bu itiraf Sophie’yi mahvetmişti ve onu birden anlamasını sağlamıştı. Hem kendi kalbindeki hem de onun kalbindeki ağrıyı dindirmek için düşünebildiği tek şeyi yaptı.

King’in yüzünü kendi yüzüne doğru çekti ve onu öptü. İlk önce yumuşak ve dikkatliydi, sanki King onu her an itebilir-miş gibi. Onu izinsiz öpüyormuş gibi. Bir iki küçük öpücüğün ardından öpücüğünü derinleştirdi. King, onun dilinin alt dudağında gezinmesine izin verdiğinde bu his karşısında nefesini

tutması hoşuna gitti. Dudakları iyice aralanıyor, elleri onu sarıyordu.

Sonra o da Sophie'yi öpmeye başladı. Alıyor veriyor, okuyor ve seviyordu. Kontrolü ele aldığı anda gürleyerek dikkatli bir öpücük olarak başlayan şeyi harika bir arzuya çevirmişti. Mükemmeldi.

King dudaklarını serbest bırakıp boynuna ıslak öpücükler kondurmaya başladığında Sophie de elini saçlarına dolamış, onu öpülebileceğini bile bilmediği yerlere yönlendiriyordu. King boynunun omzuyla birleştiği kısmı yaladı ve elleri hızla elbisenin önüne gelerek korsesini sökmeye başladı. O anda kontrol altında olan hiçbir şey yoktu. Elleri ve dudakları baştan çıkarıyor, sözler veriyor ve hiç düşünmeden zevk dalgaları yayıyordu.

Bu saf, tertemiz bir arzuydu.

Onu anlayan başka birine karşı duyduğu arzu.

Yargılamayan birine.

İsteyen birine.

Sophie bunu herkesten daha iyi anlıyordu.

Ve korsesi açılmış, göğüsleri King'in ellerine düşmüştü. King, Sophie'nin göğüslerini kaldırıp onlara bakarken parmakları uçlarına sürüyordu. "Sen harikasın."

King eğilip pembe göğüs uçlarından birini ağzına aldığı anda Sophie ona inandı. King dudakları ve diliyle çevresinde daireler çizerken Sophie kucağında kıvranıyordu. King onu yeniden kucağına yerleştirmek için kaldırdı ve Sophie dizlerinin üstünde, onun kucağındaydı. King ona tapıyordu.

Dili yavaş hareketlerini ne zaman yapsa tapınma gibi hissediyordu.

Parmakları tenine ne zaman değse tapınmaydı.

Yeşil gözlerini açıp Sophie'ye, sanki o fırtınadaki bir li-manmış gibi baktığında ona tapınıyordu.

Sophie tam da bu olmak istiyordu. O anda.

Sonsuza kadar.

“Evet,” diye fısıldadı.

King onu serbest bıraktı. “Evet, ne?”

“Her şeye evet. Ne istiyorsan.”

King onun istediği yere uzun uzun üfledi. “Ama sen ne istiyorsun, Sophie?”

Sophie parmaklarını onun saçlarına doladı ve saçlarının yumuşaklığıyla büyüldü. “Dilini istiyorum.” Sonrasında bu kelimeler yüzünden şaşırdı ve utandı. Leydilerin *dil* demediğinden emindi. Ama o anda umurunda değildi.

King inleyip ona istediğini verdi. Sophie'nin akıl sağlığını tehdit eden uzun öpücükler. “Benim için çok tehlikelisin.”

Sophie gülümsedi. “Nasıl tehlikeli?”

King'in elleri onun saçlarının arasına daldı ve saçlarındaki tokalar sandalyeye, oradan da yerlere düşerken bukleleri açıldı. King, Sophie'nin gözlerine baktı. “Yaptırmak istediğin şeyler...”

Sophie King'in kucağına yerleşti ve altında onun sertliğini, gücünü hissetti. King gürlediğinde Sophie tüm gücün ona geçtiğini hissetti. “Ne istiyorsun?” diye sordu Sophie onun sözlerini tekrar ederek. Kendi dudaklarında arzu dolu olan bu sözler onu şaşırtmıştı.

Onunlayken başka bir kadın oluyordu.

King yine dudaklarına giderek onu derin bir şekilde, parçalarcasına öptü ve geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydi. “İstememe neden oluyorsun,” dedi basitçe. “Tanrım, Sophie. İstememe neden oluyorsun.”

Öpücük kadar kelimeler de onu parçalıyordu.

Sophie başını salladı. “Ben de istiyorum.”

Tüm aşk parçalarını. Sadece parça olsalar bile. Sophie kabul edecekti.

King gözlerini kapattı. “Siktir.” Yavaşça ettiği küfür şok ediciydi ve o oturuşunu düzeltirken Sophie kaskatı kesilmişti. Elleri artık onu sarmıyor, okşamıyor ve korsesini üstüne kapatıyordu.

Ne yapmıştı?

“King?” dedi elleri elbisesinin dantellerini sıkıca bağlayarak panik yapmasına neden olurken. Yanlış bir şey mi yapmıştı? İşi bittiğinde ve giyindiğinde King gözlerini ona çevirdi ve Sophie arzuyu görüp rahatladı. Bastırılıyordu ama gökyüzü kadar açıktı. “Neden durdun?”

“Üzgünüm,” dedi King. Sesi kısık, karanlık ve istek doluydu.

“Durduğun için mi?” Hayatında hiç olmadığı kadar şaşkın bir şekilde ona baktı. “Bana bir özür borcun yok.”

“Hayır, var. Her şey için,” dedi King. “Sana yaptığım ve söylediğim her şey için. Seni buraya getirdiğim için. Bunun için.”

“Ben oldukça zevk alıyordum.”

King yankı yapacak şekilde derin bir soluk verdi. “Sorun da bu.”

Sophie’nin gözleri kocaman oldu. “Öyle mi?”

King ayağa kalkıp onu da kaldırdı. “Hayır. Tabii ki zevk almanı isterim. Ama bu...” Durup yeniden küfretti, sesi kısık ama gergindi. “Tanrım. Ben de zevk alıyordum. Hem de çok. Zevk alamam, Sophie. Senden zevk alamam. Sen de benden almamalısın.”

Artık çok geçti.

Sophie kaşlarını çatı. “Neden?” Kendini korumak için bir yol aradı. “Beni mahvedeceğine söz vermiştin, öyle değil mi? Bu da o değil mi zaten?”

King o an Sophie’ye baktı. Yeşil gözleri öfke ve hüzne yakın bir şeyle parıldıyordu. Ve ondan sonra Sophie’nin kalbini kırdı.

“Seninle sevişmek gibi bir niyetim yok, Sophie. Ne bu gece ne de başka bir zaman.”

17. BÖLÜM

ÖNCE KING, SONRA DÜK

King bir sonraki günü kalede gezinerek ve Sophie'den kaçınmak isterken içten içe onunla karşılaşmayı dileyerek geçirdi. Onu görürse, Lorna hakkındaki gerçeği anlattığı zaman Sophie çılgınlıklar içinde odadan kaçmadığında hissettiği inanılmaz rahatlamayı yeniden hissedeceğini umuyordu. Bu rahatlık onunla sevişmeyeceği gerçeğini söylediğinde yaşadığı hayal kırıklığıyla suçluluk duygusuna yenik düşmüştü.

Öğleden sonra kendini yeniden kütüphanede, önceki gece oturduğu koltukta elinde viski ile Sophie'nin devasa odayı zevkle keşfetmesi ve turtasını da aynı zevkle yemesi anısıyla kendine işkence ederken buldu. Artık onu hep o şekilde hatırlayacağını anladı. Hizmetçilerle gülüşürken, hamur işlerine bakıp iç çekerken ve akşam yemeği odasında onunla yüzleşirken.

Onu tutkuyla düşünecekti.

Sophie tutku, güç ve mükemmellikten oluşuyordu ve o koltukta, yerde ya da raflara yaslanarak birbirleri hariç hiçbir şeyi

hatırlamayacak hale gelene kadar ona tekrar tekrar sahip olmak için kendini durdurmak, hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi.

Ama onu bırakıp gitmek daha zor olmuştu.

Ve bu King'in ödünü koparıyordu.

Bir centilmen olarak suçluluk hissetmemesi gerekiyordu. Saçma anlaşmalarına rağmen ona dokunmamıştı. Oysa amaç bu değil miydi? Ama yine de suçluluk hissediyordu ve bunun onunla yatağa girmemiş olmasıyla bir ilgisi yoktu.

Sophie'nin istediği kişi olamamasıyla ilgisi yoktu.

Ona istediği sevgiyi veremezdi. Hak ettiği sevgiyi veremezdi. Şu noktada onun için yapabileceği en iyi şey, her şeyini toplayıp onu Mossband'daki hana geri göndermek ve hiç tanışmamışlar gibi davranmaktı.

Sanki onu unutabilirmiş gibi.

Suçluluğu öfkeye dönerken viskisinden büyük bir yudum aldı. Sophie'yi buraya getirerek, onu kendi dertleriyle tanıştırmak ne kadar büyük bir aptallık etmişti. İkisini de asla olamayacak bir şey için heyecanlandırmıştı.

Çünkü onunla evlense bile, Sophie'yi asla sevemezdi.

Bunu bir defa yapmıştı. Ve bu hale gelmişti. Yalnızdı. Sarhoştı. Hem de bir kütüphanede.

“Lordum?”

King bakışlarını kapıya çevirip Agnes'i gördü. Çocukluktan beri yanında olan Agnes bir hizmetliden çok anne, bir uşaktan çok arkadaştı. Dünyada ona bakıp da eşit derecede hayranlık ve nefret duyabilen tek kişiydi. “Gelsene Agnes,” dedi King karşısındaki koltuğu göstererek. “Otur ve bana son on yılın hikâyelerini anlat.”

Agnes ona yaklaştı ama oturmadı. “Sen sarhoş musun?”

King başını kaldırıp ona baktı. “Olmaya çalışıyorum.”

Agnes, King’e bir süre baktıktan sonra, “Baban seni görmek istiyor,” dedi.

“Ben onu görmek istemiyorum.”

“Seçme şansın yok, Aloysius.”

“Kimse bana öyle seslenmiyor,” dedi King.

“Sana King diye seslenmeyeceğim kesin,” dedi Agnes net bir tonla. “Zaten bir tane var başımda.”

“Bir de Londra’daki var,” dedi King.

“İçtiğin için böyle konuşuyorsun. Öyle olmasa kabalığına kızabilirdim.”

King onun güzel yüzüne baktı. Babasının öyle olmadığını bilse de yıllar ona iyi davranmıştı. “Bana kızman için biraz büyüğüm, Nessie. Ve babama saygı duymak zorunda olduğum yaşı geçeli çok oldu.”

Agnes kahverengi gözlerini kısıp ona baktı. “Babana istediğin kadar saygısızlık edebilirsin. Ama bana etmene izin veremeyeceğim. Sarhoş olsan da olmasan da.”

Bu sözler King’i uyandırdı. Annesi olmadan büyüyen bir oğlan için Agnes olabilecek en iyi arkadaştı. Her zaman yanındaydı ve onu önemserdi. King’in sürekli oynamak isteyen bir çocuk olduğu zamanlarda Agnes genç ve güzeldi. Ona kalenin gizli kısımlarını gösteren ve her zaman ona vakit ayıran hep Agnes olmuştu. Kale merdivenlerinden düşüp bileğini kırdığında onu kollarına alıp her şeyin iyi olacağını söyleyen oydu. Kendini kötü hissetmesine bile neden olsa King’e her zaman doğruyu söyleyen de oydu.

Şimdi olduğu gibi.

“Özür dilerim.”

Agnes başını salladı. “Hazır başlamışken müstakbel eşine

de saygısızlık etmemeye ne dersin?”

Artık çok geçti.

“O benim müstakbel eşim değil.”

Agnes bir kaşını kaldırdı. “Aklı başına geldi de seni terk mi etti?”

Sophie onu terk etmemişti. Fakat King’in Sophie’yi, onun isteklerine karşın, istemediği bir hikâye anlatmaya zorlayarak burada tutma devri kapanmıştı. Mümkün olan en erken zamanda onu anlaşmalarından azat edecekti. Bugün, öğleden sonra. Onu ilk gördüğü anda.

Ve Sophie de onu bırakıp gidecekti.

“Edecek,” dedi King sözlerinden nefret ederek.

“Bunun tamamen senin suçun olacağını biliyorsun.”

King başını salladı. “Biliyorum.”

Biliyordu da. Lorna’dan sonra ona en ufak bir ilgi gösteren her kadın gibi onu da kendinden uzaklaştıracaktı. Ama diğer zamanlarda bu kolay olmuştu... Bir gülücük, bir öpücük, daha iyi birini bulacaklarına dair bir söz. Daha ideal birini. Onlar için daha mükemmel olan birini.

Fakat Sophie için kendisi daha mükemmel kişi olmak istiyordu.

Ama nasıl olabileceğini bilmiyordu.

Lanet olsun.

“Buradan nefret ediyorum.”

“Neden?”

Kafasını geri yaslayıp gözlerini kapatarak iç geçirdi. “Çünkü bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. Burada yaşarken olduğum çocuk gibi. Senin eteklerine tutunan ve ne yapacağını bilmeyen. Şu an farklı olan tek şey babamın hareketlerim hak-

kındaki düşüncelerini umursamamam.”

Agnes onu dikkatle izledi. “Bunun doğru olduğundan emin değilim.”

Tabii ki haklıydı. Babasının onun hareketleri hakkındaki düşüncelerini önemsiyordu. Babasının onlardan nefret etmesini istiyordu. King rahatsız olarak ayağa kalktı. “Burası bana kaldığında burayı da içindeki anıları da yok edeceğim.” Yakınındaki alçak masaya ilerledi ve bardağını bir kez daha doldurdu. “Beni kalenin kralına götür de emirlerimi alıp onu rahat bırakayım. Her şey yolunda giderse işimiz biter ve birbirimizi bir daha hiç görmeyiz.”

Sophie olmasa çoktan çekip giderdi.

“Senin düşündüğün gibi kötü birisi değil, biliyorsun.”

King ona baktı. “Saygısızlık etmek istemem ama onun oğlu sen değilsin.”

“Hayır,” dedi Agnes, “ama sen doğduğundan beri bu evle ilgileniyorum. Sen buradan ayrıldığın gece buradaydım. O zamandan beri her gece buradayım.”

“Çünkü beni zorlayıp sevdiğim kadını öldürmeme neden oldu.”

Agnes donup kaldı. King bunu asla sesli söylememiştir ve son yirmi dört saattir ikinci kez söylüyordu. Sanki Sophie içindeki bir şeyi açığa çıkarmıştı.

“Ne oldu?” dedi King.

Agnes başını iki yana salladı ve tekrar hareket etti. “Babana seni getireceğime dair söz verdim.”

“Götüreceksin, Agnes,” dedi King, “ama yanımda gelmene gerek yok.”

“Kendi başına kalırsan çekip gideceğinden korkuyor sanırım.”

Sophie olmasa çoktan gitmiş olurdu.

“Yanılmıyor da. Ona sadece soyunun benimle biteceğini söylemek için geldim.”

“O güzel kızın çocuk istemeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Tabii ki isterdi. Harika bir anne olurdu.

Ama onun çocuklarının annesi değil.

Başkasının çocuklarının annesi. Onu ve kimsenin asla istemeyeceği metinlerle dolu lanet kitapçıyı hak ettiği kadar çok sevebilecek birisinin çocuklarının annesi. Bu King’in ona armağanı olacaktı. O kitap dükkânını açma özgürlüğü. O mutluluğu, o aşkı bulma özgürlüğü.

Tıpkı evlenmeden önce evliliklerini bozduğu diğer tüm kadınlara ettiği hediye gibi. Aşkı bulma şansı.

Lorna’nın asla sahip olamadığı şans.

Sophie buna sahip olacaktı.

Sophie’nin başka bir adama âşık olması fikrinden nefret ediyor olması bir şeyi değiştirmiyordu.

“Gitmeden önce onu dinleyeceksin,” dedi Agnes sanki onun demesiyle yapacakmış gibi. “Bunu bana borçlusun.”

“Ne için?”

Agnes o anda ona baktı ve King on beş yılın ardından da güzel olan bu kadını buranın yaşlandırdığını düşündü. “Senin için endişelenerek geçirdiğim yıllar için.”

King etrafındaki kadınları hep hayal kırıklığına uğratiyordu.

Babasının çalışma odasının kapısındaaydılar ve King kapıya bakarak çocukken yüreği ağzına gelmiş bir şekilde, bu kapının arkasındaki adamın ona söyleyeceği şeyler hakkında endişelenerek beklediği zamanları hatırladı.

Artık o çocukça kaygıyı taşımıyordu.

Agnes kapıyı çalıp geldiklerini haber vermek için elini kaldırdı.

King onu durdurdu. “Hayır.”

Kapı kolunu çevirdi ve içeri girdi.

Lyne Dükü odanın diğer ucunda, cumbalı pencerelerin yanında durmuş geniş arazilere bakıyordu. Kapının sesini duyunca döndü. Babası geyik derisi paltosu, dizlerine kadar gelen çizmeleri ve düzgün kravatıyla mükemmel görünüyordu.

“Mesafe ve zaman olarak Londra’ya bu kadar uzak olduğumuz bir yerde insan bu kadar resmi olmamamı bekliyor,” dedi King.

Dük ona öfke dolu gözlerle uzun uzun baktı. “İnsan senin de nasıl davranacağını bilmeni ve mesafeye rağmen gün ortasında sarhoş gezmemeni bekliyor.”

King oturmasının söylenmesini beklemedi ve yakındaki bir koltuğa oturarak babasının sinirle bir kaşını kaldırmasının zevkini çıkardı. “Alkol bu yere karşı olan büyük tiksintime yardımcı oluyor.”

“Çocukken buradan nefret etmezdin.”

“Gerçekleri görmüyordum.”

“Peki neymiş gerçekler?”

King içkisinden içti. “Bizi canavarlaştırıyor.”

Dük ona yaklaşıp karşısındaki koltuğa oturdu. King babasını inceledi. Uzun boylu ve bakımlıydı, kadınların yaşlanırken bile yakışıklı bulacağı tiplerdendi. Son on yılda yaşlanmıştı. Bir zamanlar sadece şakaklarında bulunan griler tüm saçlarına yayılmıştı ve dudak çevresi ile gözlerinde King’in bir zamanlar iyi mizahın sonucu olduğunu duyduğu çizgiler vardı.

Babasının mizah sahibi bir insan olarak bilindiğini düşünmek gerçekten komikti.

“İyi görünüyorsun,” dedi Dük. “Daha yaşlısın.”

King içkisinden içti. “Neden buradayım?”

“Konuşma vaktimiz geldi.”

“Ölmek üzere olduğuna dair haber göndermiştin.”

Lyne bir elini salladı. “Hepimiz ölüyoruz, öyle değil mi?”

King ona bir bakış attı. “Bazılarımız yeterince hızlı ölmüyor.”

Dük arkasına yaslandı. “Sanırım bunu hak ettim.”

“Daha fazlasını hak ediyorsun,” dedi King. Bir an durduktan sonra yeniden konuştu. “Tekrar sormayacağım, Ekselansları. Ya bana neden buraya çağrıldığımı söylersin ya da giderim ve buraya bir dahaki dönüşümde buranın ismini taşıyor olurum.”

“Seni Londra’ya kadar takip edebilirim.”

“On beş yıldır senden kaçabildim. Londra oldukça büyük bir şehir.”

“Dük rolüme devam edersem bunu yapman biraz zor olacaktır.”

“Bunu yapman için parlamentodaki yerini alman gerek. Lordlar Kamarası’nın en azından unvanına saygı gösterdiğin için mutlu olacağını düşünüyorum.” Babasını düşündü. “Hatta kötü bir kanla karışmasın diye uğruna bu denli uğraşacak kadar çok saygı duyduğun bu unvanla bu kadar önemli bir görevi yerine getirmemiş olman gerçekten şaşırtıcı. On beş yıldır kaç defa Londra’da bulundun ki? Beş? Altı?”

“Uzak kalmak için nedenlerim vardı.”

“Eminim mükemmel sebeplerdir,” dedi King.

“Bazı sebeplerim diğerlerinden daha iyi.” Dük derin bir soluk alıp bardağını bıraktı. “Seni bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıydın.”

King bir kaşını kaldırdı. “Beni bırakmak mı?”

Dük ellerini yumruk yaparak dizlerine koydu. “Genç ve cüretkârdın. Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordun. Ne zaman dönsem beni görmeyi reddettin. Tek bir tane, sinirli bir mesajın vardı. *Soy benimle son bulacak*. Buna asla izin vermemeliydim.”

“Beni sürgüne gönderdiğin geceden sonra yaptığım herhangi bir şey için bana *izin verdiğini* düşünmen çok hoşuma gitti.”

Dük ona King’in de başka yerlerde kullandığı soğuk bakışlarını dikti. Bu noktada olmaktan hoşlanmıyordu. “Sana her şey için izin verdim. Hesaplarına fonlar yükledim, atlarını, Mayfair’deki şehir evini, çarpmadan önce bir sene kullandığın yarış faytonunu ve o hiç kullanmadığın faytonunu verdim.”

King babasının onun başarısını kendine mal etmesinden tiksinererek öne doğru eğildi. “O para şu an ilk halinden on iki kat daha fazla değer kazandı. Ev senin üstüne ve Park Sokağı’nda bomboş duruyor. Atlar öldü. Ve evet, faytonu çarptım. Tıpkı buradaki fayton gibi.” Babasına gözlerini kısarak baktı. “Kendi başıma yaşayabilecek duruma gelene kadar senin elinden geçindim. Ve senden asla daha fazlasını istemedim. Kimse bu kadar büyük bir defter tuttuğunu düşünmezdi. İnsanlar o fonların senden çok daha aşağıda olduğu için harcanabileceğini düşünüp öldürdüğü o kızın kefareti olduğunu düşünürdü.”

“Ve demek buna geliyoruz.”

“Evet, geliyoruz.”

Dük arkasına yaslandı ve viskisini kaldırdı. “Onun ölümü benim elimden olmadı.”

İlginç bir tanımlamaydı. King babasının sorumluluktan kaçmak için böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştü. “Hayır, benim elimden oldu. Sanki ben orda değilmişim gibi bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim.”

“Senin elinden de değildi.”

King elini kaldırdı. “Dizginler benim elimdeydi, Ekselansları. Çığlıklarını duydum. Sesi kesildiğinde de oradaydım. Onu kollarımda tuttum.”

“Ve bu kabullenmek zorunda olduğun bir şey. Her erkeğin böyle bir durumu var.”

King öfkesini güçlkle bastırarak elini saçlarından geçirdi. “*Neden buradayım?*”

“Ona para teklif ettim,” dedi dük. “Sütçü kıza.”

“Benden ayrılması için.” Lorna bundan hiç bahsetmemişti ama pek de şaşırtıcı bir durum değildi.

“Bununla gurur duymuyorum ama senin unvanının ve paranın peşinde olmadığını, yukarılara tırmanmaya çalışmadığını görmek için başka yolum yoktu.”

King buna güldü. “Ben de buna inanmak zorunda mıyım yani, ne diyorsun? Beni sevip sevmediğinden mi emin olmak istedin?”

Dükün bakışları King’in omzuna kaydı. “İster inan, ister inanma. Gerçek bu.”

“Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun. Hayatın boyunca mavi kanın, iyi genlerin ve sağlam birlikteliklerin öneminden bahsetmekten başka hiçbir şey yapmadın. Eğer ona para teklif ettiysen, bunu benden ayrılmasını sağlamak için yapmışsındır. Babasına da aynı teklifi yapmışsındır diye düşünüyorum.”

Dük başını sallayarak onayladı. “Yaptım.”

“Ve kabul etti. Lorna da bana koştu. Çünkü beni seviyordu. Ve para bunu bitirmeye yetmezdi.”

“İkisi de kabul etmedi,” dedi dük. “Ve haklısın, para yetmedi. Onları başka bir şeyle kendine çekmişsin. Daha değerli bir şeyle. Asla sahip olmayacakları bir şeyle, ama sonra... aslında ona sahip olabileceklerini görmüşler.”

Kelimeler King'i rahatsız etti. Lorna en başından beri kaçıp gitmek istiyordu. Sınırı geçmek. İskoçya'ya gitmek. King onu kilisede evlenmek için zorlamıştı. Britanya'da. Tüm dünyanın gözü önünde. Lorna da kabul etmişti. Öyle değil miydi?

“Sana paradan bahsetmedi,” dedi babası, “çünkü söylerse senin bana geleceğini ve öfkeli olacağını biliyordu. Ve ben de sana doğruyu söyledim. Senin bana inanacağından korktu. O da sana başka bir şey söyledi.”

King buna inanmadı.

Başını iki yana salladı. “Bu doğru değil.”

“Doğru.” Bu ses kapının kenarında bekleyen Agnes'den gelmişti.

“Sana da mı kendisi için yalan söyletiyor?” dedi King göğsündeki sıcak ve rahatsız edici ihanet ateşiyle.

“Yalan söylemiyor,” dedi dük.

“O öldükten sonra babası kaleye geldi, Aloysius,” dedi Agnes. “Sen kaybolduktan sonra. Adam mahvolmuştu. Ve doğruları söyledi. En başından beri unvan peşindelermiş. İkisi de.”

King başını iki yana salladı. “Hayır. Lorna ondan korkuyordu. Babasının peşinde olduğunu söylemişti. Babasının onu bulursa öldüreceğini ve senden korktuğunu söylemişti.”

“O adam benden korkmuyordu,” dedi dük. “Adamın soy-lu olma isteği vardı. Benim yüzüme tükürüp kızının elbisesini parçaladı. Elinin tersiyle vurarak dudağını patlattı. Ve bana onun gün doğumuna kadar Eversley Markizi olacağına dair yemin etti.”

King hâlâ boynundan yırtılmış olan elbiseyi görebiliyordu. Kanayan dudağı görebiliyordu. Anılarını bir kenara itti. Babası yalan söylüyordu. Yaptığı buydu.

“Onları neden durdurmadın?”

“Rivendel’e gittim.” Rivendel, Lorna ve babasının yaşadığı arazinin sahibi, komşu konttu. Dük kendi salaklığına güldü. “Ciddi ciddi bana yardım edebileceğini düşündüm. Ama senin kız ve babası bir düklük peşindeydi. Ve her şeyi riske atmaya hazırlardı. Ben eve döndüğümde sen gitmiştin. Onunla birlikte. Faytonu alarak.” Dük durakladı. “İşte o anda aristokrasinin insan isteği üzerinde hiçbir gücü olmadığını anladım.”

King’in zihni aklına kazınan gecenin görüntüleriyle doluydu. Lorna’nın gözyaşları, yalvarışları, korku dolu gözleri. O gözler. Britanya’daki en iyi aktris olması gerekiyordu. *Ya da bir şeyi, uğruna her şeyi yapacak kadar çok istemesi.*

Fakat yalan söylemiş olduğu düşüncesinin, King’in o yaz, o kız, sahip olacakları o hayat hakkında düşündüğü her şeyin hayal ürünü olmasının yıkıcı bir etkisi vardı. Ve inanması imkânsızdı. İçine bir şüphe tohumunun ekilmiş olmasının ve büyümeye başlamasının önemi yoktu. Hayatı boyunca inandığı tek aşk ya yalansa, ne olacaktı?

Hayatında hissettiği en karanlık acı aşkın değil de ihanetin ürünüyse?

King odadan ayrılmak için ayağa kalktı. Babasından kurtulmak için. Ona ihanet edebileceğini asla düşünmediği Agnes’ten kaçmak için. Suçlamasını ona yöneltti. “İkiniz de bana yalan söylüyorsunuz.”

“Ona bir daha yalancı dersin, bu evde işin yok,” dedi dük öfkeli sesiyle. “Bana hakaret edebilirsin ama Agnes senin doğduğun günden beri en büyük destekçin ve onun hakkında kötü konuşamazsın.”

Başka bir zaman olsa King babasının sözlerindeki öfkeye şaşırırdı ama o an bunun için sabrı yoktu. Düke döndü. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Burası hâlâ ikimizi de canavara çeviren yer. Her zaman söz verdiğim gibi, bu soy benimle sona erecek.”

“Peki bana gösterdiğin karın? Onun istekleri ne olacak?”

Sophie.

“Beni sevdiğine inandığını söyleme bana. O bir Tehlikeli Kız.”

Dük bakışlarını oğlundan ayırmadı. “Dün geceyi gördükten sonra kızın seni gerçekten önemsedğini düşünüyorum. Sütçü kız seni o Talbot kızının bıraktığı gibi masada bırakmazdı.”

Mutluluk ve dürüstlikle dolu bir ev isteyen mükemmel ve el değmemiş Sophie... İsteddiği hayata mümkün olan ilk fırsatta geri götüreceği Sophie. King onu burada, bu mekânda, bu adam ve açıklamalarıyla bir arada düşünmekten nefret etti.

Aşka inandığı zamanlar olmuştu. Aşkı istediği. Fakat sevdiği tek şeyi kaybetmişti ve şimdi o gerçek bile yalanlarla bağulanmıştı. “O halde onun istekleri de benimle beraber acı çeker.”

Hâlâ doğru olduğunu garanti edebileceği tek şey vardı.

Burası. Bu soy. Ve bu soyun onunla biteceği gerçeği.

Bu Sophie’yi terk etmesi anlamına gelecekse bile...

Sophie’yi terk etmek dünyada en son istediği şey haline gelmiş olsa bile.

Öfke, inanamama ve daha karmaşık bir duygu ile çenesini sıkı. “Neden buradayım?” diye sordu son bir defa. Kelimeler dilinde sert ve hoş olmayan bir tat bırakıyordu.

“Sen benim oğlumsun,” dedi dük basitçe, gözlerind’e King’in anlamak istemediği bir şey vardı. “Sen benim oğlumsun ve bir zamanlar yaşam neşemdin. Doğruyu bilmeyi hak ediyorsun. Ve dahası, mutluluğu da hak ediyorsun.” Dük durdu, bir anda daha yaşlı görünmüştü. “Gururun canı cehenneme.”

Kelimeler çok sert birer darbeydi ve King elinden gelen tek şekilde yanıt verdi. Tek kelime etmeden odadan çıktı ve teselli bulabileceği tek yere gitti. Labirente.

Öfke ve gerginliği onu labirentin içinde ilerletti. Geçtiği her köşe aklına gençliğinden, hatalarından birer anı getirdi. Düzinelerce kez kaçıp gittiği geçmişinden. Tereddüt etmeden yolu takip etti. Merkeze giden yol aklımdaydı. Minotor için yola çıkmış olan Theseus'du o; savaş kalbinde ve aklında çoktan başlamıştı.

Ama labirentin merkezine vardığında bir canavar bulmadı. Bulduğu Sophie'ydi.

*

Lyne Labirenti Sophie'nin hatırladığı kadar görkemliydi.

Labirentin merkezindeki gösterişli mermer çeşmenin kenarına oturmuş, kucağında unuttuğu kitapla oradan ayrılacak cesareti toplamaya çalışıyordu.

Günün çoğunu dönemeçleri keşfederek geçirmişti ve merkezdeki çeşmeyi aramak düşüncelerini King'den alıkoymuştu. Ama tabii ki King'i, burada geçirdiği çocukluğunu ve arazinin en sevdiği yeri olduğunu itiraf ettiğini düşünmüştü. Bu labirentte saklandığında nelerden saklanmış olduğunu da biliyordu.

Bir şeylerden saklanan kişi olarak bu yerin yararlarını tasdik edebilirdi.

King onu önceki gece yatak odasına götürmüştü ve Sophie'nin odası ile King'in odası bir duvar ve kapı ile ayrılıyordu. Sophie, King'in ona dokunmama kararını protesto etmekten kendini alıkoyabilmişti. Duygularını ondan saklamakta ustalaşmıştı.

Tabii ki yatak odası kapısı kapandığında ve başucu mumları söndüğünde gözyaşlarının ve sadece dokunuşu ya da kelimeleri için değil, geri kalan her şey için olan arzusunun ortaya

çıkmasına izin verdi. Anlattığı hikâye için, Lorna'ya olan aşkı için... Onun için ve kaybettiği kız için acı çekiyordu.

Ondan sonra da kendisi için acı çekmeye başladı.

Onu istediği için aç ı çekiyordu. Onun itiraflarını, arzularını ve doğrularını istediği için. Ve bunun bir önemi yoktu. Çünkü onu sonsuza kadar isteyebilirdi ama King kalbini bir daha riske atmazdı.

O yüzden orada, karmaşık labirentin içinde dünyaya karşı görünmez olması en iyisiydi. Burada onun için hissettiklerini görmezden gelecek cesareti bulabilirdi. Ve baş ı dik bir şekilde gidip kendine yeni bir hayat bulacak cesareti de öyle...

Ama asla başka bir adam bulamayacaktı.

Artık bunu biliyordu. Kuzey Vilayeti kömür madencisinin en küçük kızı Sophie Talbot için Eversley Markisi'nden başka bir adam olamazdı. Ve Eversley Markisi de onun değildi.

Sophie gidecekti.

King'i bulur bulmaz bunu ona söyleyecekti.

Çeşmenin ortasındaki görkemli mermer savaş sahnesine bakarken parmaklarını soğuk suya soktu. Minotor etraflarından sular akarken Theseus ile kafa kafaya ve el ele savaş veriyordu. İkisi de birbirinden güçlüydü. Heykelde canavar için sempati duymasını sağlayan bir detay vardı: başka birinin oyununda bir piyondu. Sırf annesinin cezalandırılması için bir canavar olarak doğmuştu. Mit labirenti bu labirent kadar güzel de olsa tüm hayatını yalnız geçirmesi adil değildi.

“Buraya nasıl gelindiğini hatırlamışsın.”

Sophie dönüp gizli geçidin başında King'i gördüğünde nefes alışverişi hızlanmıştı. “Ben—”

“Benden saklanıyordun.”

Sophie onu görünce gelen sancıdan nefret ederek gülümse-di. Sabah tıraş ettiğ i sakalları yeniden çıkmış olsa da, saçları

dağılsa da, kollarını dirseklerine kadar kıvrımış da olsa Sophie'nin dengesini bozuyordu. Belki de bunlar dengesini daha da bozuyordu çünkü Londra'nın dışında nasıl bir erkek olduğunu ortaya koyuyordu. Başka bir yerde, başka bir zamanda belki sahip olabileceği erkeği gözler önüne seriyordu.

Sophie bakışlarını ondan kaçırıp yeniden suya baktı. "Daha çok senin var olduğun fikrinden kaçıyorum."

King hafifçe gülümsedi. "Bunlar farklı şeyler mi?"

"Senin var olman fikri daha denge bozucu."

"Ne yazık," dedi King. "Denge bozucu olan bizzat ben olmak isterdim."

Ama zaten öyleydi. Hatta daha fazlası olsaydı Sophie oradan çılgınlıklar içerisinde kaçardı. Sophie ayağa kalkıp ellerini eteğiyle kuruladı. "Eğer benden kaçmak için buraya geldiyse-niz, lordum, sizi yalnız bırakmaktan mutluluk duyarım."

King bir an teklifi düşünüyor gibi görününce Sophie şaşır-mıştı. Şaşırmış ve bir nevi hakarete uğramış gibi hissetmişti. Ne de olsa ona hakaret eden King'di, değil mi? Asla birlikte olmayacaklarını belirten oydu. O halde neden gitmesi gereken Sophie'ydi?

Buraya ilk gelen oydu, öyle değil mi?

Sophie, King'in kardeşler arasındaki bu gibi kuralları bilmediğini düşündü.

Ama King fikrini değiştirmişti. "Kal," dedi sessizce. "Kal ve bana arkadaşlık et."

Yumuşak sözlerindeki bir şey Sophie'nin oturmasına ve ona daha yakın olmayı ummasına neden oldu. Bakışlarındaki parı-layan yeşili görmek istemesine... Oradaki duyguları okumak istemesine...

Ve sonra King yumuşak ve dayanılmaz bir şekilde, "Lüt-fen," dedi.

Bir şey olmuştu.

“Lordum,” dedi Sophie, “her şey yolunda mı?”

King soruyu görmezden gelerek birkaç metre ilerideki taş banka oturdu ve yüzünü Sophie ile çeşmeye doğru dönerek öne uzattığı uzun bacaklarını üst üste atıp kollarını da göğsünde bağlayarak Sophie’nin görmezden gelmekte sıkıntı çektiği bronz kollarını ortaya çıkardı. Çenesini kaldırıp Sophie’nin kucağını işaret etti. “Hâlâ taş yapıtları mı okuyorsun?”

Sophie’nin elinde bir kitap tuttuğunu fark etmesi biraz vakitini aldı. Kitabı sıkıca tutarak yalandan bir gülücük takındı. “Bir şeyler okumamı ister misin?”

King ona gülmedi. “İster inan ister inanma ama şu anda taş yapıtlar bile dikkatimi çekemez.”

Sophie kitabına baktı. “Bu taş yapıtlarla ilgili değil.”

“Ne peki?”

Sophie hatırlayamadı. Aşağı baktı. “Yunan mitolojisi.”

“İlginç bir kitap mı?”

“Ahlaksız, hovarda ve çapkın tiplerle dolu.”

“Kulağa harika geliyor.”

“Kadınları mahveden tiplerden hoşlanıyorsan.”

“Peki sen hoşlanıyor musun?”

Evet.

Sophie soruyu ve cevabını düşünerek durakladı. King ile göz göze geldi. “Şey... Senden hoşlanıyorum.”

“Birbirimizden hoşlanmadığımızı sanıyordum?”

Sophie başını iki yana salladı. “Fikrimi değiştirdim.” King o zaman ayağa kalktı ve ona doğru giderken Sophie cümlesini bitirdi. “Değiştirmemem gerekse bile.”

King onun yanına oturdu ve bir elini kaldırarak uzun bir

buklesini kulağının arkasına attı. “Değiştirmemelisin,” dedi yavaşça. “Sana dokunup seni mahvetmeyeceğim, Sophie.”

“Ama anlaşılmamız böyleydi,” dedi Sophie.

“O halde ikimiz de geri çekildik.”

“Bana çok iyi bakıyorsun,” dedi Sophie ve açıklamasını yapmadan önce King kaşlarını çattı. “İşte bak, senin hakkında söyleyebileceğim iyi bir şey var,” dedi. “Anlaştığımız gibi. Ben geri çekilmedim.”

King uzun bir süre gözlerini kapattı. Açtığına ise gözleri parlak yeşil şekilde parıladı. “Ben hâlâ geri çekiliyorum. Senin itibarını zedelemeyeceğim.”

Sophie kaşlarını çattı. “Neden? Diğerlerinde hiç şüphe etmemiştin.” King susunca Sophie üzerine gitti. “Marcella’da tereddüt etmedin.” King’in sessizliğindeki bir şey onu rahatsız ediyordu, tıpkı Liverpool partisi sonrasında ettiği gibi. Marcella yukarıdaki camdan mutlu bir şekilde el sallıyordu. Sanki King’in onu mahvolmuşluğunun parçalarını toplaması için geride bırakmasından mutlu olmuş gibiydi.

“Onlara dokunmuyorsun, değil mi?”

King tek kaşını kaldırdı. “Neden öyle düşündün?”

Sophie anılara boğuldu. “Çünkü sen giderken Marcella’nın yüzünü gördüm. Pencereden bakıp sana teşekkür ettiğinde.”

King suya bakıp parmaklarını suyun yüzeyinde gezdirmeye başladı. “Belki de kaçamağımızdan hoşlanmıştı.”

Sophie gözlerini kıstı. “Öyle olduğunu sanmıyorum.”

“Bu biraz acı verici.”

Sophie amaçtan sapma atağını görmezden geldi. “Ortada bir kaçamak olduğunu düşünmüyorum. Var mıydı?”

King başını salladı. “Yoktu.”

Sophie kaşlarını çattı. “O zaman neden çılgınlar gibi kaçtın? Neden bir kontu kızdırdın?” Sophie o anda farkına vararak durdu. “Anladım. Marcella başkasıyla evlenecek.”

King başını sallayarak onayladı. “Hatırladığım kadarıyla *Hoff and Chawton* Erkek Giyimi’nin sahibiyle. Adam ne zaman ihtiyacım olursa kravat alabileceğime dair bana söz verdi.”

“Marcella’nın babasının buna karşı çıkma şansı olmayacak.”

“Birisinin kızıyla isteyerek evlenmesi onu minnettar kılacaktır. Bay Hoff da oldukça zengin birisi.”

Sophie güldü. “Ona asla sahip olamayacağı evliliği verdin.”

“Bunun bir aşk birlikteliği olduğuna yemin etti.”

“Peki diğerleri?” dedi Sophie. “Onlar da mı aşk birlikteliğiymiş?”

“Hepsi.”

Sophie diğer kadınları düşündü. Fayton seyahatleri süresince özendiği kadınları. “İtibarlarını mutlu olabilsinler diye zedeliyorsun.”

Aynısını ona da yapsa, Sophie de mutlu olurdu.

“Onlara istedikleri desteği verdim.”

“Bunu görmeliydim,” dedi Sophie. “Aranızda bir şey vardı, yoksa—” Sophie durdu. Ona bunu söyleyemezdi.

“Yoksa ne?”

“Hiç.”

“Hayır, Leydi Sophie,” dedi King, “olay daha yeni ilginçleşiyor.”

Sophie sertçe soluk verdi. Yalan söylemekten yorulmuştu. “Aranızda bir şey olsaydı, sana o kadar hızlı hoşça kal diye-

mezdi.” King donup kaldı. “Marcella bunu o kadar kolay bir şekilde yapamazdı.” King elini çeşmeden çekip soğuk parmaklarıyla onun yanağına dokundu. Sophie bu his karşısında gözlerini kapattı ve “Sana hoşça kal demek zor,” diye fısıldadı.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzuyordu ki King sessizce, “İstedğin bu mu?” diye sordu. “Bana hoşça kal demek mi?”

Hayır.

Asla.

King arkalarındaki heykele baktı. “Minotor hakkında ne biliyorsun?”

Soru Sophie’yi şaşırttı. Bakışlarını takip edip mermerden yapılma güzel heykele baktı. Çıplak bir adam elinde bir boğa kafası tutuyordu. “Labirentte kapana kısıldığını biliyorum.”

“Çıkması imkânsız bir labirentin merkezinde tutuluyordu. Çıkışı bilen sadece bir kişi vardı.”

“Ariadne,” dedi Sophie.

King bir kaşını kaldırdı.

Sophie’nin yanakları kızardı. “Birazını biliyorum.”

King onun elini alıp avcu yukarıda kalacak şekilde çevirdi. Bir parmağını suya batırıp Sophie’nin elinin merkezini soğuk damlalarla boyadı. Sophie’nin içinde ilkel zevkler yayılıyordu. “Labirentin sırlarını bilen tek kişi olduğu için, Ariadne her yıl Tanrıları mutlu etmek adına Minotor’a bakire kurbanlar götürüyordu.”

“Korkunç bir görev gibi,” dedi Sophie.

“Bu görevi ona babası vermişti, çünkü o başka herhangi bir görev için fazla değerliydi,” dedi King, sanki Sophie’nin gizli labirentini keşfeder gibi avcuna şekiller çizerek. “Onu bu süreçte bu kadar önemli kılmak eve yakın olmasını sağlıyordu. Aynı zamanda onu labirent duvarları dışındaki şeylere layık

olmadığına inandırma konusunda da işe yarıyordu.”

Sophie bir kaşını kaldırdı. “Peki layık mıydı?”

King ona yeşil gözleriyle baktı. “Tahmin edebileceğinden daha çok. Hayal edilebileceğinden çok daha güzel, zeki ve nazikti.” King konuşurken Sophie nefesini tutmuştu. “Minotor ona asla saldırmadı. Onu sevdiği düşünülüyordu.”

King ondan bahsetmiyordu. Sophie aklını oynatacak ne-redeyse. Boğazını temizledi. “Alternatif olarak, Minotor onun kendisine yemek getirebilecek tek kişi olduğunu da bilecek kadar akıllıydı.”

King kaşlarını kaldırdı. “Sana hikâyeyi anlatmama izin verecek misin yoksa şaka mı yapacaksın?”

Sophie bir elini göğsüne koydu. “Özür dilerim, lordum. Tabii ki. Devam edin.”

“Üçüncü yılda, kurban yaklaşırken labirente Theseus geldi.”

Sophie heykele baktı. “Bela olacakmış gibi görünüyor.”

“Minotor’u öldüreceğine yemin etmişti ve Ariadne de ona labirette yardım edeceğini söyledi.”

Sophie, King’in kıvrımlı hareketlerinden rahatsız olup elini geri çekti. “Minotor’un hislerini düşününce bu biraz zalimce duruyor.”

“Aşk bize garip şeyler yaptırır.”

Sophie bunu herkesten daha iyi biliyordu. “Theseus’a mı âşık olmuş?” King başıyla onaylayınca Sophie, “Kendisi kesi-likle belaymış. Hem de en kötüsünden,” dedi.

King hikâyesine devam etti. “Ariadne aşkını labirentin merkezine, Minotor ile savaştığı yere götürdü.”

“Hayatları pahasına savaştıkları,” dedi Sophie.

“Gördün mü? Yeterince dikkat etmiyorsun. Theseus hayatı için savaştı.” Başını iki yana salladı. “Ama Minotor, Ariadne için savaşıyordu.”

Sophie kelimeler karşısında donup kaldı ve bakışları konuşmaya devam eden King’in üstündeydi. “Kaçamadığı o dünyada onunla olabilmek için savaştı. Ne kadar az olursa olsun onu görebilecekse, yalnızlığı kabullenmişti. Yaşama nedeni oydu; ona sahip olamayacaksa ölmeyi umursamıyordu. Ariadne dünyada onu anlayan tek kişiydi.” Sophie dikkatle dinlerken öne eğildiğinde nefesi gitgide hızlanıyordu. “Minotor’un sevdiği tek kişi.”

“Çok trajik,” diye fısıldadı Sophie.

“Ama Theseus’un bu kavgada şansı yoktu. Minotor on adamdan daha güçlüydü,” dedi King onu dikkatle izleyerek. “Theseus yanında Egeus’un¹³ kılıcını, Minotor’u yenebilecek tek silahı da getirmişti ama onu savaşın ortasında kaybetti.” Heykelin ayağını işaret etti ve Sophie baktığında orada mermerden bir kılıcın durduğunu gördü. “Ariadne olmasaydı Minotor kazanırdı. Araya girip yere düşen kılıcı Theseus’a geri verdi.”

Sophie başını iki yana salladı. “Zavallı yaratık.”

“İhanete uğramıştı,” dedi King. “Sevdiği kadın tarafından. Söylenene göre onun Theseus’u seçtiğini görünce kendini yere bırakıp gelecek olan darbeye teslim olmuş.” Durdu. “Ama ben hiçbir zaman kılıcın vereceği acının Ariadne’nin yaptığı kadar acıtmış olabileceğini düşünmedim.”

Sophie gözlerinde yaşlarla başını iki yana salladı. “Ne kadar korkunç bir hikâye.”

King ona uzanıp gözlerindeki yaşları sildi. “Ölüm, olabilecek en iyi sonuçtu. Muhtemelen o labirentten hiç çıkamayacak-

¹³ Yunan mitolojisinde Theseus’un babası –çn

tı zaten.” King onu bırakmadan önce uzun bir sessizlik oldu. “Şunu söyleyebilirim ki, her zaman Minotor’u destekledim.”

Sophie yapmaması gerektiğini ve bunun bir hata olduğunu bilerek ona uzandı ve bir elini onun sıcak koluna koyarak kendisine bakmasını istedi. King bakmadığındaysa direkt olarak karşısında durdu. Etekleri onun dizlerine sürtüyordu. King başını kaldırmadı. Gözleri onun bedenine, anlattığı hikâyeye, başka bir şeye bakıyordu.

Sophie, “King,” diye fısıldarken onunla göz göze geldi. Gözlerindeki hüznü Sophie’yi üzdü. Sophie tereddüt etmeden elini onun saçlarına götürdü, parmaklarının arasındaki ipeksi histen hoşlandı. “Ne oldu?”

King bu soru karşısında gözlerini kapattı ve akla gelmeyecek bir şey yapıp ellerini onun beline yerleştirerek yüzünü onun karnına bastırdı. Derin nefesler alırken onu olabildiğince sıkı tutuyordu.

Sophie’nin diğer eli de King’in saçlarına dolandı. Sophie onu isteyerek sıkıca tutuyor, düşündüğü her şeyi duymak ve ona her hissettiğini söylemek istiyordu.

Ona gitmek istediğini de söylemeliydi.

Ama orada, o anda, King’in elleri üstünde ve nefesi ona karşıyken gitmek istemiyordu. Sonsuza kadar kalmak istiyordu.

“King,” diye fısıldadı.

King başını iki yana salladı. “Seni çok istiyorum, Sophie.”

Sophie’nin kalbi duracak gibi oldu. “Öyle mi?”

King ona baktı. Yakışıklı ve yıkıcıydı. “Evet,” dedi. “En başından beri istedim. Neredeyse kafana çizmemle vurduğum ilk andan beri.”

Sophie hafifçe ve üzgün bir şekilde gülümsedi. “Hayır, istemedin.”

King başını yana eğdi. “Belki hemen o anda değil ama seni Warnick ile ahırda içerken bulduğumda istiyordum.”

“Ben senin uşağının üniformasını giyerken mi?”

“Ah,” dedi King. “Yani onun *benim* uşağım olduğunu kabul ediyorsun.”

“Asla.” Sophie güldü. Onu hissetmeyi seviyordu. Onun görüntüsünü de.

Onu seviyordu.

Derin bir nefes aldı. “King, ne—”

“Beni sevmiyordu,” dedi King yavaşça.

Sophie kaşlarını çattı. “Kim?”

“Lorna. Sadece unvanımı istemiş.”

Sophie buna inanamadı. Özellikle de King’in onunla ilgili anlattıklarından sonra. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.” King onu serbest bırakıp ayağa kalkarak aralarına bir mesafe koydu. “Soy benimle son bulacak,” diye fısıldadı kelimeleri söylemek canını acıtırken. “Bu intikamdan çok daha büyük bir şeydi. Bir kefaretti. Evlenmeyeceğime yemin etmiştim, çünkü bir zamanlar sevdiğim kıza ihanet etme düşüncesini kaldıramıyordum.” Sophie, bu kelimeler karşısında canı acırken King’in konuşmasını ve ses tonundaki ihaneti gözyaşlarıyla savaşıyor dinledi. “Ama şimdi... benimle para için, unvanım için, güvenliği için evlenmek istemiş. Bana yalan söylemiş.”

Sophie’ye arkasını dönüp labirent yoluna doğru ilerledi. Labirente girmeden geri dönüp uzun bir süre ona baktı. Bakışlarında öfke, gerginlik ve hayal kırıklığı vardı. “Beni ben olduğum için isteyen tek kişi oydu sanmıştım. Ama şimdi doğruyu biliyorum. Beni unvanım ve servetim için istedi. Ben olduğum için değil. Beni isteyen hiç kimse olmadı.”

Sophie hiç tereddüt etmedi. Doğruları duymasını isteyerek ona yakınlaştı. “Bu doğru değil.” Sophie onu istiyordu. Hem de çok.

King onu anladı ve bakışları vahşileşti. O bir avcıydı. Sophie ise av. Ve ardından King, “Seni sevemem,” dedi.

Sophie başını sallarken yanağından bir damla yaş akıyordu. “Biliyorum.”

“Gitmeni istemiyorum. Burada kal istiyorum. Seni burada, bu labirentin merkezinde tutmak istiyorum. Bu sana yapabileceğimi düşündüğüm en kötü şey olsa bile.”

“Senin ihanetini atlatabileceğimi sanmıyorum.”

King o zaman Sophie’ye geldi ve onun yüzünü kendi yüzüne çevirerek derin derin gözlerine baktı. “Gitmeni istemiyorum,” dedi. “Kalmanı istiyorum.”

“Peki kalırsam ne olacak? Kalırsam hayatım nasıl olacak?” Kelimeler boğazını acıtıyordu. Çünkü cevabı biliyordu. King’in ona istediği şeyi asla veremeyeceğini biliyordu. Sophie’nin her zaman istediği ama bunu daha önce fark etmediği şeyi.

King onu asla sevemezdi. Onunla asla evlenmezdi. Güldüklerinde ortaya çıkan gamzeleri ve ondan aldıkları yeşil gözleri olan koyu renk saçlı ufaklıkları çok net hayal edebilse de asla çocukları olmayacaktı.

King ona ne gördüğünü sormadı. Ne istediğini de... Zaten biliyordu. “Sophie...” diye başladığında Sophie bildiğini anladı. Ses tonundaki inkârı duydu. Kelimeleri de duymak istemiyordu.

Bunun yerine ona uzanıp parmaklarını yanağına götürdü ve onu kendine çekti. “Yarın,” diye fısıldadı Sophie. King’in dudaklarına o kadar yakındı ki, sanki konuşan kendisiymiş gibi hissetti. “Bugün her şeyi unutsak da yarın dünyaya geri dönssek?”

“Evet,” dedi King. Bu aynı anda hem bir yemin, hem bir dua hem de bir küfürdü. “Evet,” dedi yeniden. “Yarın.”

Ve onu kollarına alarak yeniden çeşmeye götürdü.

Sophie bu yerin, bu adamın daima onun evi olacağını biliyordu.

18. BÖLÜM

LYNE LABİRENTİ SEVDALILARI!

King bunun bir hata olduğunu ve onun teklifini kabul ederek en büyük serseriliği yaptığını biliyordu. King onu hak etmiyordu. Sophie daha iyilerine layıktı.

Ama bunu bilmek genç adamı durdurmadı.

Bunun yerine ona dokunmaması gerektiğini bilerek ilerledi. Ona sahip olamayacağını bilmesine rağmen Sophie'yi istiyordu. Onun yolu uzun, dümdüz ve sapsızlara yer olmayan bir yoldu. Sophie'nin uyandırdığı duygulara, yanında getirdiği güzelliklere, hayatının nasıl olacağını neredeyse unutturabilmesine yer yoktu.

Kalırsam hayatım ne olacak?

Sorusu sadece sözdeydi; Sophie doğruyu, King'in ona istediğini veremeyeceğini biliyordu.

Ona aşk veremezdi.

Ve Sophie aşk istiyordu. Tuzaklarıyla beraber özgür bir şekilde sunulmasını, saf ve temiz olmasını istiyordu. Evlilik, çocuklar ve bununla birlikte gelen tüm vaatleri istiyordu.

King, Sophie'nin istediği hayatı görebiliyordu. Mavi gözlü ve kahverengi saçlı, kitapları ve  ilekli turtaları seven minik kızlar. Bir an onların kendisine anneleri gibi gülümsediğini d      . Mutluluk ve umutla dolu bir şekilde.

Bir an kendisine, bunu ona verebileceğine inanma konusunda izin verdi.

Ama Sophie a k istiyordu ve King bunu asla veremezdi.

Artık verebileceği bir a kı barındırmıyordu. Ve o çocuklar, onlar asla King'in olamazdı.

Sophie'yi çeşmenin kenarına oturttu ve dizlerinin üzerine çöktü. O, Ariadne; King ise Minotor olmalarına rağmen ayaklarının ucunda ona tapıyor ve labirentten canlı çıkmayacağını, kendisinin de ondan sonra ya ayamayacağını bilerek ona daha da hayran oluyordu.

       d n geceden bahset," dedi yukarı bakıp. Elleri Sophie'nin eteğindeydi.

       King'in parmakları onun ayak bileklerini ke federken Sophie nefesini tuttu.        d n geceye?"

       nefret ettim," dedi.          nefret ettim."

Sophie dudaklarını ince bir çizgi haline gelecek şekilde sıktı.          nefret ettim ben de."

Elleri Sophie'nin eteğinin altındaydı, eteği gitgide yukarı çekerek dizlerinin üstüne çıkardı. King dudaklarını dizinin iç kısmına bastırdı ve dilini orada döndürürken Sophie'nin  a k n lıkta nefesini tutmasından ho landı.        de durmam gerekmesinden nefret ediyorum," dedi tenine doğru.

Sophie bir elini onun başına götürdü ve parmaklarını saçlarına doladığında King onun uyluklarını öpmeye ba ladı. Eteği yukarı kaldırarak kuma ı karnında topladı ve uzun, sıcak öpücüklerini yumuşak, ke fedilmemi , ondan başka kimsenin

dokunmamış olduğu tenine kondurdu. “King.” Sophie iç çekti. “Seni durdurmayacağım.”

King gözlerini kapattı. Sophie’nin bacaklarını iki yana ittirerek kendine yer buldu. Uyluğunun iç kısmındaki yumuşak tene uzun bir öpücük kondurduğunda Sophie parmaklarını ona sıkıca dolayarak hafifçe inledi.

Sophie harikaydı.

King onun tenine doğru gülümsedi. Dişlerini o dokunulmamış, özel alana sürttü. “Burayı öpmeme de bir şey demeyecek misin?”

Sophie oacaklarını daha da araladı. “Hayır,” diye fısıldadı.

King bir eliyle daha çok okşarken parmakları daha önce dokunduğu ama hiç görmediği yerleri buluyordu. “Daha çok aç,” dedi, sözleri bir emir gibiydi. “Buraya açılmanı istiyorum.”

Sophie söyleneni yaparak kendisini onun bakışlarına açtı. King kendini ona bakmaktan alıkoyamıyordu. Mükemmeldi, pembeydi ve sahip olması için onu bekliyordu.

Sophie onundu.

Başını kaldırıp ona baktı. Yanaklarındaki alevlerin, utanmasının bile onu King’den uzak tutamamasını sevmişti. “Daha çok,” dedi emrin aralarında yerini bulmasına izin vererek.

Sophie, King’in isteklerine boyun eğiyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı King. Ona uzandı ve parmakları onun ıslak sıcaklığını bulana dek o kıvrımlarda dolaştı. “Sen gördüğüm en güzel şeysin.”

Sophie başını çevirdi. “Bu doğru değil.”

King ona inanmamasından nefret ediyordu.

“Sana bunu söylemeyeceğim konusunda söz vermiştim, biliyorum. Senin istediğini yapacağımı ve sana başka türlü iltifat edeceğimi söylemiştim ama yapamıyorum.” Tekrar dizlerinin

üstüne geldi ve ona uzanarak gözlerine baktı. “Sen çok güzelsin, Sophie. Hayal edebileceğinden daha güzel.”

Sophie buna karşı gelemeden onun dudaklarına birbirlerini keşfetmek için sonsuz zamanları varmış gibi uzun bir öpücük kondurdu. Labirentte zaman geçmiyor gibiydi. Ve bu dillerin, dişlerin, dudakların, iç çekişlerin, inlemelerin ve verebileceklerinden daha fazlasını vaat eden gürlemelerin olduğu uzun bir keşifti.

Çünkü King ona sahip olmayacaktı. Onun adını lekelemeyecekti.

Öpücüğü kestikten sonra dudaklarını yanağında gezdirerek kulağının altındaki yumuşak teni bularak, “Bu doğru,” dedi.

Sophie iç çekse de King ona inanmadığını görebiliyordu. “Seni burada, bu çimlerde, sadece güneş, gökyüzü, bu heykel ve ben varken ağzıma açık bir halde, çıplak şekilde istiyorum. Her santimini keşfetmek istiyorum. En sonunda çıkardığın sesleri duymak istiyorum. Ve evet aşkım, çok güzelsin.”

King bir kulak memesini emince Sophie zevkle inledi ve elleri onun göğsünden başlayarak tüm gövdesini okşamaya başladı. “King,” diye fısıldadı.

King onun bir elini tuttu ve pantolonunun kumaşında sıkışıp kalmış sert bölgeye götürdü. “Bana ne yaptığını hisset,” diye fısıldadı. “Seni istememe sebep oluyorsun. Seni yatırıp sana sadece biz ve labirent kalana kadar sahip olmak istememi sağlıyorsun.”

Sophie’nin istekli parmakları King’in vücudunda geziniyordu. “Evet,” dedi tereddütsüzce. Avcunu düzleştirerek King’in ona, onu nasıl çılgına çevireceğini tam olarak göstermek istemesine neden oldu.

Fakat bunun yerine başını salladı ve onu kendinden uzaklaştırdı. “Hayır. Sana dokunmayacağım Sophie.”

Sophie kaşlarını çattı. “Ama...”

“Bu benim için değil, tatlım. Senin için.”

Sophie başını iki yana salladı. “İkimiz için de olmasını istiyorum.”

King ikisi için de olmasına izin veremezdi. Verseydi, onun gitmesine asla izin vermeyebilirdi.

King bu düşünceden nefret ederek dokunuşunu yeniden onun merkezine götürdü. Onu güneşe ve havaya açarak, yumuşaklığını, kokusunu ve sıcaklığını severek ıslaklığını ikiye ayırdı. “Çok ıslaksın,” dedi, tek bir parmağını oraya götürüp Sophie’nin daha fazlasını isteyerek ona doğru sarsılmasının tadını çıkardı. O da daha fazlasını vermeye istekliydi.

“Yapamam,” dedi King. “Senin tadına bakmadan yapamam.”

Bacaklarını iyice açtırarak eğildi ve onun pembeliğini öperken Sophie’nin ne yaptığının farkında bile olmadan inleyip hareket ederek onu yönlendirmesine hayranlık duydu. Dudaklarını ondan uzaklaştırıp direkt hafifçe üfledi ve Sophie’nin zevkle inlemesinin tadını çıkardı.

Sophie’nin parmakları saçlarına dalıp King’i kendisine çekiyordu. Açık ve arzu dolu benliğine çekerken King’i kullanıyor, King de onu tekrar tekrar tadarak kendini kaybediyordu. Sophie’nin solukları hızlanırken ve sarsılan kalçaları onu doğruya ulaştıracak ânı bulmak için çalışırken King diliyle ona dokunuyor, parmaklarıyla onu okşuyordu.

Ve Sophie o noktaya tam ulaşıyordu ki King dudaklarını ondan ayırıp durdu. Sophie sinirle onun adını haykırdığında çok büyük bir pislik olduğunu biliyordu. Dudaklarını onun uyluklarının iç tarafındaki ipeksi tene bir iki defa bastırdı ve ona baktığında mavi gözlerinin arzu ve daha ilkel bir şeyle parıldadığını gördü. İhtiyaç gibi bir şeyle.

“Zavallı aşkım,” dedi tadı hâlâ dudaklarındayken. Onun sıcağına doğru konuşurken onu ne kadar tahrik ediyorsa bu da King’i o kadar tahrik ediyordu.

“King,” diye inledi Sophie. “Ne yapıyorsun?”

“Konuşmanı istiyorum.”

Sophie’nin gözleri kocaman oldu. “Konuşmamı mı?”

“Arzuladığın her şeyi söylemeni istiyorum.”

“Arzu ettiğim...”

“Nedir?”

Sophie başını iki yana salladı. “Yapamam.”

King öne eğilip uzun ve yavaşça yaladığında Sophie zevkle iç çekti. “Lütfen.”

King, Sophie’nin onun dokunuşlarının olmasını istediği yerde durdu. “Yalvardığın zaman hoşuma gidiyor. Başka ne arzuluyorsun?”

“*Bunu.*”

Onun sancılı tenine uzunca üflledi. “Tam olarak neyi?”

“Bana bunu söyletirme,” dedi Sophie.

“Neden?” dedi King. “Leydiler böyle şeyler söylemez diye mi?”

Sophie buna güldü ve King’in ona daha fazla hayran olmasını sağladı. “Leydiler gerçekten böyle şeyler söylemez.

“Dene.”

“Arzu ettiğim şey...” King uzun bir süre bir şey söylemeyeceğini düşündü ve Sophie’nin onu istediği yerden çok az uzak-tayken öylece bekledi. Kendi olmak istediği yerden. Ve sonra Sophie konuşarak onu paramparça eden dört kelimeyi söyledi. “Senin zevkini arzu ediyorum.”

King geri çekilip onunla göz göze geldiğinde gerçeği gördü. Söyleyecek söz bulamıyordu.

Sophie ona uzandı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. “Sen ne istersen, ben de istiyorum, King.” Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Sonrasında başını kaldırdı ve “Görmüyor musun?” dedi. “Benim zevkim senin. Ben seninim.”

Ve işte bu kadardı.

Sahiplenircesine, şehvetli ve bir sürü vaat barındıran bir öpücük paylaştılar. “Benimsin,” dedi King sanki bu kelime onu serbest kılmış gibi, belki de kılmıştı. Kontrolünü tehdit ettiği kesindi. Arzularını da. İhtiyaçlarını da. “Benim,” diye tekrarladı onun dudaklarını hâkimiyeti altına alırken. “Benimsin.”

“Senin,” diye fısıldadı Sophie, King dudaklarını serbest bırakıp dikkatini onun merkezine verdiğinde.

“Kendini bana verdin,” diye fısıldadı ona muhtaç bir şekilde.

Sophie’nin parmakları ona yol gösteriyordu. “Evet,” diye fısıldadı. “Seninim.”

Ve sonra King’in dudakları onun üzerindeydi ve dili çalışırken öpücüklerine her şeyini katıyordu; arzu, ihtiyaç, gerginlik, hayranlık ve evet, öfke. Onu burada, bu şekilde sonsuza kadar tutamayacağı için. Onunla yıllar önce tanışmış olmadığı için. Onun aşkı o anda onu iyileştirecek kadar yeterli olmadığı için.

Onu tekrar tekrar öptü. Sophie onu dürüstlüğü için ödüllendirirken, cezalandırıyordu da. King’in isteklerinin kendi istekleriyle örtüştüğünü bildiği için cezalandırıyordu. Onu kullandığı için cezalandırıyordu.

Ve King bunu sevdiği için cezalandırıyordu.

Dili ve parmakları onun üzerinde tekrar terkar oynarken Sophie görkemli bir şekilde çeşmeye, heykele, labirente, güneşe ve gökyüzüne doğru haykırdı. Önce onun adını sonrasında ise hep aynı kelimeyi tekrarladı. Tıpkı bir ayın ve bir silah gi-

biydi. Onu önce müjdeliyor sonra yerle bir ediyordu.

“Seninim.”

Onun.

King, Sophie’nin onu en çok istediği o sancılı yerde durdu ve Sophie zevkini tek bir kelimeyle haykırana dek onunla sevişti.

Seninim.

Sophie dünyaya dönene kadar onunla bekledi. Kendisi Minotor ve Sophie ise Ariadne gibiydi, bir şekilde onu dokunuşuyla mahvedebilirdi.

Seninim.

King bu kelimeyi onun sesinden hayatının sonuna kadar duyacaktı.

Seninim.

Aynı anda hem gerçek hem de tamamen bir yalandı.

Tabii ki onun olamazdı. Onun olamazdı çünkü bu King’in de ona ait olmasını gerektirirdi. King’in onu layık olduğu gibi sevmesini gerektirirdi. Ve bu asla olabilecek bir şey bile değildi. Bu kesinlikle imkânsızdı.

King ona bunu söylemek için başını kaldırdı ve onun uyku- lu bir şekilde kendisine gülümsediğini görüp, Sophie’nin onu hayal edebileceğinden daha çok baştan çıkardığını düşündü. Ve Sophie konuşarak onun niyetini paramparça etti. “Peki senin zevkin ne olacak?” dedi ve yumuşak sözleri King’in boks ringinde karşılaştığı herhangi bir şey kadar sertti. Hayatında hiç bu kadar çok istemediği bir darbeydi. “Zevk almak istemiyor musun?”

İstiyordu tabii ki. Hem de hayatı boyunca istediğinden daha çok. Ama alamazdı. *Almazdı.*

Sophie daha iyilerini hak ediyordu.

“Hayır,” diye yalan söyledi kelimelerini sakince söylemeye çalışarak ve kendinden nefret ederek. “İstemiyorum.”

*

Sophie, Britanya’daki tüm paraya sahip olsaydı bile o paranın hepsiyle, King’in onu oraya, çeşmenin yanına, onlara sadece Cumbria’daki gökyüzünün şahit olabileceği yere yatırıp onunla birlikte olacağına bahse girerdi.

Ve bahsi kaybederdi.

İçinde hissettiği hayal kırıklığı beklendik bir şeydi tabii. King’in onunla tamamen sevişeceğini umuyordu ve bunu reddetmesi hiç de olumlu bir deneyim değildi. Onun kollarında görkemli bir zevke kavuşmuş ve daha fazlasını istemişti. Bunu onunla paylaşmak istemişti.

Beklemediği şey ise terk edilmişlikti. O olmadan dünyada yalnız olduğu hissiydi. Onun dokunuşu ve arkadaşlığı olmadan günü atlatamayacağı hissiydi.

O olmadan var olamayacağı hissi.

Bu düşünce onu çok korkuttu.

Bu ânı planlamamıştı. Hem de hiç. Kimseyi bu kadar istemek, geleceğini onunkiyle birleştirmek ve hayatının sonuna kadar her gün onun yüzünü görmek için plan yapmamıştı.

Mutlu olmayı planlamıştı, evet. Evlenmeyi, bir aile sahibi olmayı, sessiz ve huzurlu bir hayat geçirmeyi planlamıştı. Ama hiç kimseyi reddedilmenin bu kadar can yakacağı kadar istemeyi planlamamıştı.

Ulaşamayacağı tek yolun gitmek istediği tek yol olacağını hiç düşünmemişti.

Âşık olmayı planlamamıştı.

Hayal meyal de olsa diğer insanların aşkı güller, şekerler gibi şeylerle, zevkli bir deneyim olarak gördüklerini hatırladı. Hiç şüphesiz ki bu insanlar lahana kafalıydı. Çünkü Sophie umutsuz bir şekilde Eversley Markisi'ni seviyordu ve bunun zevkli bir yanı yoktu.

Boğazını temizleyip oturuşunu düzeltti. Eteğini bacaklarından aşağıya saldı ve onun dokunuşundan kaçarken ellerini bir acı verici an için eteğin altında kapana kısırdı. “Anladım.”

King'in parmakları Sophie'nin ayak bileğine değdiğinde Sophie ayağa fırladı ve bu dokunuş içindeki bir şeyleri kırarken kendini süs havuzuna atıp onu yıkamak ama aynı zamanda King'in kucağına da atlayıp devam etmesi için yalvarmak istiyordu. Neyse ki her ikisini de yapmadı ve çok normal bir öğleden sonra geçiriyorlarmış gibi ondan uzaklaştı. Sanki kendini King'in düşünmeden bile yaratabildiği acıdan korumaya çalışmıyormuş gibi. “Anladım,” dedi yeniden, kendini tekrar etmekten nefret ederek. Sessiz kalmaya çalışarak.

Ondan uzaklaştı. King neden hâlâ yere diz çökmüş haldeydi? Neden ayağa kalkmamıştı? Neden hâlâ oradaydı?

Minotor heykeli neden canlanıp ikisini de silip süpürmüştü?

King ayağa kalkıp iki ellini iki yanına açarak ona doğru ilerledi. Sophie bir elini havaya kaldırdı. Tanrım. King ayağa kalkmıştı. “Sophie, açıklamama izin ver.”

Tanrım. Neden onunla sevişmek istemediğini açıklaması Sophie'nin istediği son şeydi. Ondan uzaklaşırken bir yandan da King'in omzunun ardında kalan labirentin çıkışına bakıyordu.

Ve sonrasında King, Sophie'nin çıkışı görmesini engelleyecek kadar yaklaşmıştı ve Sophie'nin tamamen omzuna bakmasını sağlamıştı. O geniş, güzel omzuna.

Yeter, dedi Sophie kendi kendine. Normal kadınlar erkeklerin omuzlarını dikkate almazdı.

Normal kadınlar hatalıydı.

“Sophie, itibarını zedelemeyeceğim,” dedi King ona yaklaşıp ve geri gitmekten başka bir seçenek bırakmayarak.

“Anlıyorum,” dedi Sophie ondan uzaklaşmaya çalışırken neredeyse düşerek. “Anlıyorum.”

Tanrım. Başka bir şey söyleyemez miydi?

“Anladığını pek sanmıyorum,” dedi King. “Daha fazlasını hak ettiğini görmüyorsun.” Sophie’nin sırtı çalılıklara gelmişti. Batıyordu, rahatsızdı ve son derece kötü bir zamanlamaydı. Ve King hâlâ ona doğru geliyordu. O kadar yakındı ki, elini kaldırıp Sophie’nin kulağının arkasına bir bukleye sıkıştırıp konuşurken Sophie’yi kendine muhtaç bırakıyordu. “Seninle evlenecek birisini hak ettiğini görmüyorsun.”

Sophie gözlerini kapattı. Sanki onu görmezse King bunları söylememiş olacakmış gibi. Onunla evlenmeyeceğini biliyordu. Aptal değildi. Ama yine de kelimeler acıtıyordu.

Bunu bu kadar belirtmesine gerek yoktu, değil mi?

“Anlıyorum,” dedi.

Belli ki artık söyleyeceği tek şey buydu. Harikaydı. King onu bir embesile çevirmişti.

King küfrettiğinde Sophie sonsuza kadar tekrar etmek zorundaymış gibi görüldüğü bu kelimedenden daha kötü bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. “Tanrım, Sophie. Görmüyorsun işte. Seni sevebilecek birisini hak ediyorsun.”

Sophie’nin o labirentten çıkması gerekiyordu. O araziden çıkması. Bu adamı bırakması gerekiyordu.

Hemen.

Bir kez daha, “Anlıyorum,” demeden.

Ya da daha kötüsü, artık onu bile söyleyemeyecek hale gelmeden.

Başını sallayıp ellerini göğsünde bağlayarak yanından geçip gitti ve tek kelime söylemeden labirente yöneldi. Başka bir zaman olsa dik omuzları ve kasıntı yürüyüşü ile gurur duyardı. Ama bu defa gözleri bu küçük detayları düşünemeyecek kadar doluydu.

King bu defa arkasından söylendi.

Sophie durdu ama arkasına dönmedi. Dönemezdi. Ona her şeyi söyleyip kendini rezil etme riskini almadan dönemezdi. Gururundan geriye kalan son parçaları da topladı ve, “Mossband’a geri dönmek istiyorum,” dedi.

King uzun süre cevap vermedi. “Ne zaman?”

“En kısa zamanda,” dedi Sophie.

King başını salladı. “Kitap dükkânımı yarın satın alırız. Seni babamın avukatıyla görüştürürüm. Burada mutlu bir şekilde yaşamak için gerekli tüm paraya sahip olursun.”

Kitap dükkânı umurunda değildi. Mossband da öyle. Hatta Mossband kesinlikle geleceğini kuracağı yer değildi. Buraya ve anılarına o kadar yakın olamazdı. Ona bu kadar yakın olamazdı. Derin bir soluk aldı. “Yarma kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Sophie,” dedi King yavaşça, ona istemediği kadar yakındı ve Sophie adını onun dudaklarında duymaktan nefret ediyordu. “Bana bak.”

Sophie dönüp ona baktı. Ona karşı gelemiyordu. Koyu renk saçları, yeşil gözleri ve sıkı dudaklarıyla hayatında gördüğü en güzel şeydi. Onun için fazla güzeldi. Çok fazla mükemmeldi.

Bu düşüncüyü yutkunarak uzaklaştırdı aklından. “Gitmeliyim. Hemen,” dedi. “Bugün.”

King onu uzun bir süre izledi ve Sophie onu yeniden öpeceğini düşündü. Onu tekrar öpmesini istedi. Adamı tekrar kendisinin öpeceği fikrinden tiksindi.

Fakat King bunun yerine ona uzandı ve güneşte bronzlaşmış elini ona uzattı.

Sophie uzun bir süre o ele baktı. Gözlerine dolan yaşları durduramıyor ve onlardan nefret ediyordu ama King o yaşları silmek için yanağına dokunduğunda bundan hoşlanmıştı. Ona dokunmasına izin vererek dokunuşuna hayran kaldı. Artık katlanamayacak hale gelene kadar dokunuşunu ezberledi ve sonrasında onu kendinden uzaklaştırdı.

Fakat Sophie ona dokunduğu anda King ellerini yakalayaarak parmaklarını birbirine geçirdi. Sophie onun dokunuşuyla mest olsa da ondan kurtulmak için çabalıyordu.

King onu bırakmayı reddediyor ve sıcak elleri onun ellerine dolanmış bir şekilde onu labirente çekiyordu. Dönemeçlerden dönüp çıkışa doğru ilerlerken sessizce yürüdüler ve çalılıkların dışına çıktıklarında durdular. King ona döndü ve yüzünü ellerine alarak, “Üzgünüm,” dedi. “Olmamı istediğin adam olamadığım için çok üzgünüm.”

Sophie yine gözyaşlarını hissederek başını iki yana salladı. Daha fazlası olmayacaktı. “Hiçbir şeyi göremiyorsun. Ben seni sadece olduğun gibi istedim.”

King onu o zaman öptü. Son bir şehvet anında ona tutundu ve hissettiği her şeyi öpücüğüne akıttı. Arzu, hüzün, tutku.

Aşk.

Ama o bunu asla bilmeyecekti.

King dudaklarını onun dudaklarından ayırdı ve çıkışı göstererek önce onun ayrılmasına izin verdi. Bu büyü ve mit gibi olan yer yerine gerçek dünyayı seçmesine izin verdi.

Sophie de öyle yaptı. Bir kez daha gerçek dünyaya adım

atarken onu çoktan eski bir anı olmakla tehdit eden King arkasındaydı.

Önemli olan tek anı.

Neredeyse hemen o anda atları duydu. Fayton dörtnala ilerlerken kalenin ana yoluna girdi. King ile birlikte gelenlerin kim olduğuna bakarlarken faytona vuran güneş ışığını engellemek için ellerini gözlerine götürmüşlerdi.

Yaldızlı faytona.

Dışında çocuk uşağın bulunduğu yaldızlı faytona.

“Hay sıçayım,” diye fısıldadı Sophie, içinde hiç şüphe yoktu.

Fayton Lyne Kalesi’nin ana yolunda durdu ve uşak hemen aşağı inerek otlamaya salman koyunlar gibi araçtan inen yolcuların kapısını açtı.

Oldukça bakımlı koyunlardı bu gelenler. Çok güzel ipek elbiseleri vardı ve oklar, tüyler –ve kuş kafesi miydi o? – ile süslenmiş başlıkları vardı. Sonuncusu, “Bırakın geçeyim!” diye seslenerek hemen yakındaki güllerin yanına gitti.

“Tahmin edeyim,” dedi King dümdüz ses tonuyla. Sadece bir aptal bu gösterişli faytonu görüp içindekilerin kim olduğunu tahmin edemezdi. “O Sesily.”

*

“Her şey mahvoldu!”

Sophie misafir odasının kapısını henüz kapatıyordu ki anesinin söyledikleri, panik dolu çığlıkları beraberinde getirdi.

“Tüm davetler *geri çekildi!*” dedi kontes.

“Derek benimle konuşmuyor bile,” dedi Sesily çantasını

açıp tuz kokusunu çıkararak. “Liverpool partisi bitmeden ortadan kayboldu. Şerefsiz.”

“Sesily! Kelimelerine dikkat et! Görüyor musun? *Her şey mahvoldu!*” dedi Wight Kontesi ağlayarak ve sandalyeye oturarak. Sesily tuzu onu derin derin koklayan kontese uzattı. “Gerçekten *her şey!*”

“Sürgün edildik!” Seleste yakındaki bir koltuğa çöktü. “Tanrı aşkına, Cumbria’ya döndük! Daha kötü bir şey olabilir mi?” Arkasına yaslandı ve başlığındaki oklardan biri oturduğu koltuğun kumaşına değdi. Seleste hafifçe çığlık atarak öne doğru atıldı ve saçındaki oku çıkarıp aşağıya attı.

Sophie uşak üniformasıyla kaçak olarak bir faytona binmenin, Büyük Kuzey Yolu’nda vurulmanın ve onunla asla evlenmeyecek bir adamla nişanlı rolü yapmanın Talbot kadınlarıyla bir öğleden sonra geçirmekten daha kolay olduğunu düşündü.

Daha tam bir öğleden sonra bile geçirmemişlerdi henüz. Sadece otuz saniye olmuştu.

“Ve Seraphina’ya olanları konuşmayalım bile,” dedi Sesily kafasındaki kuş kafesi şapkasını açarken.

Söylediği bu şey olmasaydı Sophie onun kıyafetlerini sorgulardı ama bunun yerine geldiklerinden beri sessiz kalan tek kişiye, büyük kız kardeşine döndü. Seraphina büyük pencerenin orada durmuş geniş araziye bakıyordu. “Sana ne oldu?”

Sera bir elini salladı. “Bildiğinden fazla bir şey olmadı.”

“Tabii ki oldu!” dedi annesi bir kez daha ayağa kalkarak. “Dük onu eve almıyor bile! *Senin* hareketinden sonra ne onunla ne de bizimle bir işi olmadığını söylüyor. Ve bu kız onun çocuğunu doğuracak!”

Sophie bakışlarını kardeşinden almadı. “Bu doğru mu? Hay sıçayım.”

“Sophie, diline dikkat et!”

Sera yine elini salladı. “Sorun sen değilsin, Sophie. Sen olmasan başka bir şey olacaktı.” Sophie’nin gözlerine baktı. “Sen nasılsın? İyi misin?”

“İyiyim,” diye yalan söyledi Sophie. Kalbi kırıktı ama hamile bir şekilde kocası tarafından kovulmamıştı. Bu iyi bir şey değil miydi?

Sera onu uzun bir süre izledi ve diğerlerinden daha fazlasını gördü. Sophie’nin doğrularını hep görebilmişti. “Endişelenmemelisin, Sophie. Bu senin suçun değil.”

“Gayet öyle,” dedi Sesily.

“Sesily,” dedi annesi. “Düzgün konuş.”

“Küfredecek zaman varsa, anne, o da bu zamandır!” Sophie’ye döndü. “Kesinlikle *geri kalanımız* hakkında endişelenmelisin. Derek benimle konuşmuyor bile! Aristokrasinin desteğine ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ve senin sayende artık o desteği alamaz,” dedi iç çekerek. “Asla benimle evlenmeyecek.”

Sophie, Derek Hawkins ile evlenememenin çok da kötü bir şey olmadığını düşünse de destekleyici olmaya çalıştı.

“Aynı şey Lord Clare için de geçerli,” dedi Seleste. “Bir haftadır görüşemiyoruz.” Göğsüne uzanıp kıvrılmış bir kâğıt parçası çıkardı. “Aşk mektuplarına geçtik.” Durakladı. “Durumun düzeleceğini düşünürsek aslında oldukça romantik bir şey.”

“İyi yanından bak,” dedi Seline. “Yazarak tartışmanız oldukça güç.”

Sesily güldü. “Eğer birileri yazarak kavga edebilecekse bunlar kesinlikle Seleste ve Clare olur.” Kardeşine baktı. “Tartışmadan geçirdiğiniz bir yirmi dört saat oldu mu?”

“Tabii ki,” dedi Seleste. “Bu hafta.”

Seline sırtıttı. “İşte kanıt. Belki de birbirinizden kaçınmanız gerekiyordu.”

“Herkesin merdivenlerini ot gibi saran bir Landry’si olamıyor,” dedi Seleste.

Seline gülerek karşılık verdi. “Bu Mark’ın dikkatli oluşu,” dedi Sophie’ye. Sophie bardaklara viski koyup dağıtıyordu. “Ön kapıyı kullanmıyor.”

“İnsanların ne düşündüğünü neden önemsiyor ki?” dedi Sophie. Mark Landry, Londra’nın çoğunun toplamından daha zengindi ve sosyeteyle ilgisi yoktu. İtibarını düşünmesini gerektiren bir durumda değildi.

“Haven güçlü adam,” dedi Sesily içkiyi kabul ederken. “Hayal edebileceğimizden daha fazla. Ve oldukça sinirli. Aristokrasi Tattersall’s için Landry’den vazgeçiyor. Sana yakın olan kimseden at eti almıyorlar. Muhtemelen Derek de aynı tehditleri aldı ama Landry’nin aksine aptal ödleğin teki olduğu için ortadan kayboldu.”

“Sesily!” dedi kontes.

“Ama öyle,” dedi Sesily. “Bunu yaptıktan sonra bana dönebilecek mi gör bakalım. Koca bir ihanet.” Seline’e döndü. “Sen Mark’ı tutmalısın ama, adam adeta bir kukla.”

“Çok isterim,” dedi Seline ve Sophie’ye döndü. “Ama kendisi senin durumu düzeltmeni istiyor.”

“Bunu düzeltmelisin!” dedi annesi.

Sophie birinden diğerine baktı. “Bunu nasıl yapacağım?”

Kimsenin bir cevabı yok gibiydi.

“Skandalın sen olacağı kimin aklına gelirdi ki?” dedi Sesily şöminenin yanındaki sandalyeye geçerek. “Haven’i süs havuzuna itip Eversley ile kaçmak, ha?”

“Ben Eversley ile *kaçmadım*,” dedi Sophie.

“Kesinlikle kaçtın,” dedi annesi.

“Kaçmıyordum ki! Sadece yanlış faytona bindim!”

“Bunu dedikodu habercilerine anlat. Eminim doğrusunu yazmak için yarışacaklardır,” dedi Sesily. “Yazdıklarının doğruluğunu kanıtlamak için çok çabalıyorlar.”

“Kabalaşmana gerek yok, Sesily,” dedi Seraphina.

“Hepimiz aynı durumdayız,” dedi Sesily. “En kötü durumdaki de sensin. Yoksa senin ve çocuğunun şu anda bir eve sahip olmadığını hatırlatmamız mı gerek?”

“Bu tabii ki doğru değil,” dedi Sophie.

“Değil mi?” dedi Seline. “O halde marki ile evlenip hepimizi kurtaracak bir planın var herhalde?”

Bu soru Sophie’ye daha erken saatleri, King ile yüzleşmesini ve ona asla onu sevemeyeceğini söylediğini hatırlattı. Asla onun olmayacağını. Sophie’nin onu ardında bırakıp hayatı boyunca geleceklerinin farklı olmasını dileyeceğini.

Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak başını iki yana salladı. “Onunla evlenmiyorum.”

“O halde neden buradasın?” dedi Seleste. “Evinde kalıp hizmetçisi mi olacaksın?”

“Bunun bir yardımı olmaz,” dedi Seline.

“Biraz sağduyuya ihtiyacımız var!” dedi Kontes.

Sophie öneri karşısındaki isteğini görmezden geldi. King ona bu rolü önerirse, bunu kabul ederdi. Ondan alabileceği her şeyi kabul ederdi. Ona ne kadar süre verirse versin hem de...

Burada da olsa Londra’da da olsa onunla olurdu. Sonsuza kadar da, sadece bir günlük de olsa kabul ederdi.

Onu seviyordu.

İnsan kalbinin tadabileceği tüm insani duygular içinde en kötüsü aşktı.

Sophie bakışlarını ailesinden kaçırdı. “Siz geldiğinizde Mossband’a geri dönüyordum. Beni hana geri götürecekti.”

Sesily kükredi. “Mahvolduk!”

Kontes yine oldukça dramatik bir edayla olduğu yere bayıldı. “O kitapların senin sonunu getireceğini biliyordum!”

Talbot kızlarının hiçbirisi kontesin sözlerindeki suçlamayı dikkate almamıştı ve Sophie de üzerinde çok durmadı. “Doğruyu söylemek gerekirse şöhretimiz en başından beri pek de iyi değildi zaten.”

“İn azından davet alıyorduk!” dedi kontes. “Kardeşlerinin hepsinin talibi vardı!”

Seline geldiklerinden beri ilk kez kaşlarını çatı. “Mark beni almayacak, değil mi?”

Sophie öfkesini bastıramıyordu. “Tanrı aşkına,” dedi. “Gerçekten skandalvari bir şey yaptığım da yok. Lamont Düşesi ölmüş gibi yaptıktan sonra onu öldürdüğüne inanılan kişiyle evlendi ve sosyete ona doyamıyor!”

“Açık bir şekilde aristokrasiyi kötülemedi!”

“Ah, evet. Bu bir adamın hayatını mahvetmekten daha kötü. Hakaret ettiğim zengin ve unvan sahibi kişiler şimdi ne yapacak?”

“Hayatımızı mahvedecekler!” Sesily soğuk bir dürüstlikle konuşmuştu. “Neden buradayız sanıyorsun? Hepimiz senin yüzünden taliplerimizi kaybettik!”

“Hepiniz tekme atıldığı takdirde omuriliklerinin yerini bulamayacak olan adamlar tarafından kötü muamele görüyordunuz!”

“O adamlar onları *almaya* niyetliydi!” dedi annesi. “Seni bile kabul etmeye niyetliydiler Hoş görülen kız kuruşu Sophie olarak!”

“Ben bu muydum? Geleceğin yaşlı teyzesi? Bir kalenin kulesinde kısıp kalmış, hayattan saklanan birisi mi?”

“Sen nasıl bir hayat planlıyordun ki?” dedi Sesily.

“Bu kabaydı,” dedi Sophie.

Oda sessizleşti. “Özür dilerim ama bunun herkes için acı verici olduğunu anlamalısın, Sophie.”

“Sizlerin bunu yaşamasını istemezdim. Hem de sadece benim...”

“Hatan yüzünden,” dedi yine Seleste.

Ama bu bir hata değildi. Liverpool partisinden sonra geçen on günde, Sophie önceki hayatından çok daha fazla şey yaşamıştı. Bir kardeşinden diğerine baktı. “Size yük olmak istemedim. Önceden de, şimdiden sonra da.”

“Bunun bir ihtimal olduğunu görebilmeliydin ama,” dedi kontes. Sesi yumuşuyordu. “Sen en...”

Sesily devam etti. “...pazarlanabilir kişi değilsin.”

“Hepimizin arasından,” dedi Seline.

Güzel değildi. Çekici değildi. Heyecan verici değildi.

Eğlencesizdi.

Ama son günlerde bunların hepsi olmuştu. Ve vurulduğu için değil. Bir uşak gibi giyindiği için değil. Tekerleklerle dolu bir faytonu satın babasının adamlarından kaçtığı için değil. Çalılıkla dolu labirente neredeyse iffetini kaybettiği için bile değildi.

Çünkü King’e âşık olmuştu.

Çünkü King onu çilekli turtalarla beslemişti ve onu öperek ona hayal ettiğinden çok daha fazlası olan bir hayatı göstermişti. Çünkü ona Kirli S’lerin en küçük ve en az ilgi çekici olanı Sophie Talbot’tan fazlası olduğunu göstermişti.

Sonra ailesi gelmişti ve gerçekler onu tehdit ediyordu. Ama Sophie onlara gerçeği söylemeden o gerçekliğe dönmeyecekti. Bir kardeşinden diğerine baktı. “Eğer benim yüzümden sizi almıyorlarsa, sizi almaya layık değillermiş zaten.”

“Ah?” dedi Seline talibini korumaya geçerek. “Seninle evlenmeyecek olan Eversley’in de bir değeri yok o halde?”

Bu aynı şey değildi. O Sophie’den Haven Dükü’nü havuza attı diye vazgeçmiyordu. Hatta bunu yaptığını öğrendikten sonra onun yanında bile durmuştu.

O çok değerliydi.

“Bunu bilerek yaptın,” dedi Sesily. “Hiçbir zaman bir aristokrat olmak istemedin. Ve şimdi hepimizi kendinle beraber pisliğin içine çektin. Halimize bak. Günlerdir faytonda olduğumuz için solmuş ve kıvrışmış haldeyiz. Ve *Cumbria*’dayız.”

“Burası gayet güzel,” dedi Sophie.

“Koyunları seviyorsan,” dedi Sesily.

“Ve yeşili,” dedi Seleste.

“Burası Londra değil,” diye iç geçirdi Seline.

“Gerçekten bize Kirli S’ler demeliler.”

“En çok da sana, Sophie.” Bu Seraphina’dan gelmişti ve Sophie kelimeler karşısında şok olarak ona döndü. En büyük kardeşi sessizce konuşuyordu ve kelimeleri bir şekilde hem sert hem de kibardı. “Liverpool partisinden eve döndüğümüzde senin çekip gittiğini ve haber göndermek için sadece ahır işçisi giyimli bir uşağın sözünü kullandığını öğrendiğimizde nasıl tepki verdik biliyor musun? Seninle *gurur* duyduk. Hiç umursamadığın bir dünyaya sırtını dönmüştün. Ben bunun oldukça harika olduğunu düşündüm.” Çenesini diğer Talbot kızlarına doğrulttu. “Kabul etmeseler de onlar da öyle düşündüler.”

“Ben kabul ederim,” dedi Sesily. “Sen hepimizi savunan ilk kişiydin ve ben de seni savunmaktan mutluluk duyuyorum.”

“Ben de,” dedi Seline. “Mark senin lanet ve mükemmel olduğunu düşündü.”

“Seline, diline dikkat.”

“Bu Mark’ın diliydi, anne.”

“Onu şu an uyaramıyorum.”

Sophie gülümsedi. Kardeşlerini özlemişti. Annesini de. Tüm çılgın ailesini.

“Ama Londra bize sırtını döndüğünde seninle gurur duy-mak biraz zordu. Aristokrasinin bizi böylece sürgün edeceğini beklemiyorduk,” dedi Seline. “Ki eminim bu senin kulağına çok hoş geliyordur, Sophie. Ama...”

“Bizim için öyle değil,” dedi Seleste.

Sophie bunu biliyordu. Onlar için kendisine istediği hayatı istemiyordu. Onlar için kendi istedikleri hayatı diliyordu. On-ların istedikleriye bahçe partileri, unvan ve Windsor Kalesi’ne davetler şeklindeki mutluluklardı.

Sophie iç çekti. “Başınıza bu kadar dert açtığım için üz-günüm,” diye söze başladı. “Ama dedikodu sayfaları bize bir şey öğrettiyse o da şu: Yaz bittiğinde ve siz yanınızda ben ol-madan Londra’ya döndüğünüzde sosyete en küçük kardeşinizi unutmış olacak ve talipleriniz size dönecek. Dönmezlerse bile, hepiniz genç, güzel ve aşırı zenginsiniz,” dedi. “Bir gelinde bulunması gereken üç önemli özellik. Başka talipler bulacaksınız. Sizi daha çok hak eden talipler.”

Sessizlik oldu.

“Bunu ret mi ediyorsunuz?” dedi kardeşlerine bakarak. “Benim skandal davranışlarıma rağmen hepiniz güzel kalacak-sınız. Ben babamdan paramı alıp kaybolacağım. Her şey iyi olacak.” Seline’e döndü. “Bizim kedilere benzediğimizi söyle-yen sendin. Bunu da atlatırız. Kolaylıkla.”

“Kedilerin bile sınırları var,” dedi kontes, sözler tanıdıktı. Liverpool partisinin bir yansımasıydı sanki.

Her şeyin değiştiği yerin.

“Problem güzellik değil,” dedi tablonun diğer ucundan.
“Sophie—”

“Problem pervasızlık.” Ses, Sophie’nin açıldığını duymadığı kapıdan geldi. Sophie hâlâ tozlu ve terli pantolonu ile duran babasını görünce nefessiz kaldı.

“Baba.” Durakladı. “Sen de gelmişsin!”

Sophie işte o anda çok kötü bir şey olduğunu anladı. Jack Talbot karısı ve kızlarıyla öylesine ülkenin bir ucundan bir ucuna gitmezdi. Sophie’nin içinde bir farkındalık uyanırken, Sophie bugünün hayatının en önemli günü olacağını biliyordu. King’e hoşça kal diyeceği gündü. Ve babasının her şeyi değiştirdiği gün.

Babası diğer kızlara baktı. “Odalarınızı bulun kızlar.”

Kızlar onlara söyleneni yaptılar ve kontes ile birlikte yıllardır ilk kez havalandırıldıklarından emin olduğu odalarını bulmaya gittiler. Babasının gelmiş olmasının şaşkınlığını yaşamasa Lyne Dükü’n n Tehlikeli Kızlar’la yüz yüze gelmesi fikrini komik bulabilirdi.

Babasıyla yalnız kalınca sordu Sophie. “Neden buradasın baba?”

“Geldim çünkü,” dedi babası, “bunu halledemiyorum.”

Sophie gözlerini kırpıştırdı. “Baba, sosyetenin bir hafta içinde nefret edecek başka bir şey bulacağını sen de biliyorsun. Hatta bulmuş bile olabilirler.”

“Ama Haven bulmayacak.”

“Haven tam bir g t,” dedi Sophie.

“Bu çok doğru kediciğim ama o bir d k. Kesenin ağzı onda.”

Sophie kaşlarını çattı. “Sen Jack Talbot’sun. Hepsinin birleşiminden daha zenginsin.”

Babası sessizleştii. “Onlar olmadan olmaz, Sophie. Annenin çok istediği o unvan için pazarlık buydu. Onlar para yatıracaktı ve ben de kazacaktım. Ve hepiniz leydi olacaktınız. Onlar olmadan para kazanamam. Ve sen onları kaçırmakta mükemmel bir iş çıkardın. Haven’a ettiğin hakaret benim yapabileceğim her şeyden daha etkili oldu.”

Sophie sözler karşısında gerildi. Tabii ki mantıklıydı. Unvanlar götürüleri olmadan verilmezdi. “Bunun bir bahis olduğunu sanıyordum?”

Babası gülümsedi. “Öyleydi. Ama kuralları kral koydu ve ben de kabul ettim.”

“Para yatırmayı mı kestiler?”

“Fonlarını bir adama verdiler. Haven bunu yapmaktan büyük zevk aldı. Senin hareketinden sonra güneş batana kadar on üç tanesinden mektup aldım. Diğerleri de sabah geldi.” Sophie’ye yaklaşmadan önce bekledi ve Sophie hayatında ilk kez Jack Talbot’un yaşlandığını gördü. Endişesini. “Paranı mı istiyorsun? Özgürlüğünü mü?” Başını iki yana salladı. “Bunları sana vermek istiyorum. Ama artık param yok, kedicik. Anne’ni ve kardeşlerini yeni kıyafetlerle donatıp yaldızlı faytonlara bindirip—” Yakınlarındaki masaya baktı. “Bir de ne diye kafalarına kuş kafesi takıyorlar?”

Sophie hafifçe gülümsedi. “En azından içinde kuş yok.”

“Bunu Sesily’nin yanında söyleme yoksa bir de kuş beslemek için para bulmam gerekir.”

Sophie başını iki yana salladı. “Baba, sanıyordum ki biz—”

“Bu tip şeylerin ne kadar kolay gerçekleştiğini bilsen şaşarsın, kedicik. Özellikle de züppeler senin gitmeni istedikleri zaman.” Ona uzandığında Sophie de babasına sarıldı. Babası deri ve at eti kokuyordu. Bu koku ona tek dertlerinin doğru olanı yapmak olduğunu çocukluk zamanlarını hatırlattı. Jack Talbot

her zaman hayattan büyük biri olmuştı. Kelimenin tam anlamıyla bir kahramandı. Sophie'nin kitap sevgisini beslemiş ve onun aristokrasiden daha fazlasını istemesini kabullenmişti. Ve Sophie hayatı boyunca ondan bir kere bile yardım istememişti. Belki kız kardeşlerinin isteklerini reddetme yolu bulabilirdi ama babasında dramatiklik adına hiçbir şey yoktu. Eğer geleceklerinden şüphe duyuyorsa, Sophie de duyardı.

Babası onun alnını öptü. “Kardeşine destek çıktığın için seninle gurur duyuyorum. Kendine de öyle,” diye fısıldadı. “Ama şimdi... bizi ellerinde tutuyorlar.”

Sophie geri çekildi, babasının kahverengi gözlerine baktı. “Haven ona çok kötü davrandı.”

“Ve bunun için onu dövebilirdim bile, tatlım. Bundan şüphen olmasın. Ama dünya seni izliyor. Onun dünyası. Ve sen onu onların önünde utandırdın.”

Seni mahvedeceğim.

Eniştesinin Liverpool partisinde söyledikleri etrafında yankılandı. Ve Sophie onunla alay etmişti.

Denediğini görmek isterim.

Dediğini yapmıştı. Hem de tereddüt etmeden. Adı ve unvanı onu Talbotların hiç olamayacağı kadar güçlü kılıyordu.

Sophie başını iki yana salladı. “Bunu düşünmemiştim.”

“Şimdi düşünüyorsun,” dedi babası.

Jack Talbot’a Wight Düklüğü verilmiş olabilirdi ama hiç oğlu yoktu. Bu yüzden de kızları evlenmediği sürece bir gelecekleri yoktu. Çünkü Sophie bunu artık mahvetmişti.

Babasına bakıp gözlerini kırıştırdı. “Ben ne yaptım?”

Babası ona hafifçe gülümsedi. “Hızlı hareket ettin, kızım. Uzun vadeyi düşünmeden kardeşini o anda korudun. Ve bunun bedelini ödüyoruz.”

Babası daha söylemeden sonrasını tahmin etti. Ve sonra yapmak zorunda olduğu şeyin karanlık gerçeğiyle yüzleşti.

“Bundan nasıl kurtulacağız?” diye sordu Sophie.

Babası uzun bir sessizliğin ardından cevap verdi. “Eversley.”

19. BÖLÜM

YATAK DİREĞİNİN ÖTESİNDE: CUMBRIA KALESİ İTİRAFLARI

O gece ev sessizliğe gömüldükten çok sonra, Sophie düşünceleri için de aynı sessizliğin ortaya çıkmasını bekledi. Yatağının ucunda otururken üstünde Sesily'nin inciler ve tüylerle kaplı, çimen yeşili saten sabahlığı vardı. Altına da ona uygun geceliğini ve terliklerini giymişti.

Bu her şeyden çok bir kostüm, bir üniformaydı. Sayısız kadının aynı durumdayken yaptığı gibi yapıp bunu kendine bir eş bulmak için kullanmalıydı.

Bu düşünceyle beraber gelen tatsızlığı uzaklaştırarak King ile kendi odasının arasındaki kapıya baktı. Ona gitmeyi ertelemek için her şeyi yapmıştı. Banyo yapmıştı, omzundaki bandajı değiştirmişti, şöminenin yanında saçlarını kurutmuş ve onları parıldayana kadar taramıştı. O kadar geç olmuştu ki King muhtemelen yatmıştı ve onu düşünmüyordu.

Ailesi geldiğinden beri saatlerdir konuşmamışlardı. Hiç

şüphesiz ki artık onun sorumluluğunda olmadığına memnun olmuş ve hemen oradan gitmişti. Onunla akşam yemeği yemişlerdi ve King'in babası ortalıklarda yokken kız kardeşleri Londra ve sosyete hakkındaki konularda ortaya çıkan her garip sessizliği doldurmuşlardı.

King sessizce bekliyordu ve yalnızca direkt olarak kendisine sorulan sorulara cevap veriyordu.

Kız kardeşleri onunla fazla konuşmamaları gerektiğini biliyordu.

Annesi bir noktada maceralarını ve neden bu kadar uzun sürdüğünü sordu. King, dönüp Sophie'ye baktı ve kontesin Sophie'nin yolda vurulduğunu ve Sprotbrough'da konakladıklarını bilmediğini görünce şaşırdı.

Ailesine olanlardan bahsedecek vakti olmamıştı. Ailesinin katlandığı yaraya bakınca bir kurşun yarası çok basit gibiydi ayrıca.

Onu akşam yemeği boyunca izledi ve yüzünü, gözlerini, konuşurken kıvrılan dudaklarını ezberledi. Bu geceden önce toplayabildiği her türlü küçük anıyı toplamak istiyordu. O kapıyı tıklayıp hayatlarını sonsuza kadar değiştirmeden önce.

Eğer bunu yapabilecek cesaret bulabilirse.

Bunu yapma isteği bulabilirse.

Belki de onu reddedecekti.

Bu fikir karşısında rahatlıyordu. Eğer reddederse ailesi başka bir yol denemek zorunda kalacaktı. Reddederse Sophie oradan ayrılıp başka bir hayat kurabilecekti. Londra'ya ya da Mossband'a asla dönmezdi. Ortadan kaybolabilirdi ve onlar da hayatlarını Sophie olmadan yaşayabilirdi.

King de hayatını onsuz yaşayabilirdi.

Bu düşünce göğsünde bir sancı yarattı, kalbi de ona rağmen

atmaya devam ediyordu. Derin bir soluk verip kapının önünde durdu. Bunu orada bitirebilirdi. Kapıyı çalacaktı; King onu reddedecekti ve Sophie gidecekti.

Umutsuz bir şekilde onu kabul etmesini istiyor olsa bile.

Bu şekilde olmaz.

Hayır, bu şekilde istemiyordu. Ama onu bir daha asla görmeyeceği, ona dokunamayacağı ve yanında olamayacağı düşüncesi...

İşkenceydi.

Bir elini soğuk kapıya koyduğunda alnını kapıya doğru eğdi. Derin bir nefes alırken onun kokusunu alabileceğini düşündü. Sabun, baharat ve King.

Onu çok istiyor ama bunu hiç istemiyordu.

Duruşunu dikleştirip elini kaldırdı, tam ona gidecekti ki odasının ana kapısının çalındığını duydu.

Elini yanmışçasına görevinden geri çekip kendisi ile King'in kapısı arasına hemen bir mesafe koydu. Odayı geçip kapıyı açtığında karşısında elleri karnında olan Seraphina'yı buldu.

En büyük Talbot kızı nefes nefeseydi. "Seni kaçırdım diye korkuyordum."

Sophie geri çekilip onu içeri aldı. "İşlemi biraz... erteliyordum."

Sera odanın ortasına gitti ve kapıyı kapatıp ikisini de içeri kilitleyen Sophie'ye doğru döndü. "Onu seviyor musun?"

Soru Sophie'yi şaşırttığı için cevap vermesi biraz zaman aldı. "Önemi var mı?"

Sera nefesini kontrol altına alabilmek için yatağın ucuna oturdu. "Aslında, evet."

Sophie kardeşine bir bardak su doldurdu ve suyu içişini iz-

lerken, “Neden?” diye sordu.

“Eğer sevmiyorsan, bunu yapmamalısın.”

Sophie başını iki yana salladı. “Beni seven başka birini bulabileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Seni umursamayan bir adamla evlenmemen gerektiğini düşünüyorum.”

Bunun için çok geçti. “Senin için bunu söylemek kolay. Benim yaptıklarım hariç hiçbir şey geleceğinizi değiştiremez.” Sophie, Seraphina’nın yanına oturdu. “Çok üzgünüm, Sera. Eğer ben—”

Sera uzanıp onun elini sıkıca tuttu. “Sen bana arka çıktın. Başka kimse bunu yapmazdı.” İkisi de bu anıda kaybolmuştu ki Sera kıkırdadı. “Ayrıca bunu hak etmişti.”

“Daha kötüsünü de hak etti,” dedi Sophie.

Kıkırdama kahkahaya dönüştü. “O havuzda sırt üstü!”

Sophie kardeşinin kahkahalarına katıldı. “Zavallı balıklar!”

“Ah, umarım sonsuza kadar balıklardan soğumuştur!” dedi Sera. “Aşçı Fransız ve özellikle iyi olduğu yemekler hep *poisson*¹⁴!”

Bir süre kahkahalar atıp gözyaşlarını sildiler ama gerçek hayata döndüklerinde yeniden ciddileştiler. Sophie kardeşine döndü. “Yine olsa yine yaparım,” diye itiraf etti. Liverpool partisindeki olaylar onu King’e getirmişti. Ve Sophie bunu asla değiştirmezdi.

Sera, Sophie’nin elini sıktı ve başını sallayarak sorusunu tekrar etti. “Onu seviyor musun?”

Gözyaşları Sophie’nin gözlerinin ardında birikiyordu ama bu defa gülmekten ağlamayacaktı. “Seviyorum,” diye fısıldadı. “Onu çok seviyorum.”

Mümkün olduğunu sandığından daha çok seviyordu onu.

¹⁴ Balık (fra).

Bana yalan söylemiş. Bunu itiraf ederken kalbi ne kadar kırıktı. Ne kadar yıkılmıştı.

Sophie bunu yapamazdı.

Ona yalan söyleyemezdi. Bu onu bir canavar yapardı. Ona ihanet eden Ariadne gibi olurdu.

Ve onu hak etmek istiyordu. Onu bu şekilde asla hak edemezdi.

Sera o zaman ona döndü ve iki elini de kendi ellerine alarak Sophie'nin düşüncelerini seslendirdi. "Bunu yapmamalısın."

"Ama yapmazsam size ne olacak? Sesily'ye, Seleste'ye, Seline'e ne olacak? Ya babama?"

Sera gülümsedi. "Biz sarmaşıklar gibi tırmanırız. Bir sert kışın bizi durdurabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle diyorsun ama..."

Seraphina başıyla onayladı. "Öyle diyorum. Çünkü benim kaderim belli. Ben Haven Düşesi'yim ve içimde geleceğin dükünü taşıyorum." Sophie kardeşinin bakışlarının hüznle dolduğunu gördü. "Bu yüzden sana, onu seviyorsan söylemeni öneriyorum." Başını iki yana salladı. "Ben Haven'e hiç söylemedim. Ve içine düştüğüm duruma bak." Sophie'nin ellerini dudaklarına götürüp konuştu. "Ona söyle, Sophie. Kendine mutlu olmak için bir şans ver."

Seni sevemem.

Sophie başını iki yana salladı. "O aşk istemiyor."

"Belki de zaten ona sahip olduğunun farkında bile değildir." Sera'nın gözlerinde akmamış yaşlar vardı. "Ona hiç söylemedim, Sophie. Söylemek istediğimdeyse, onu çoktan kaybetmiştim." Derin bir nefes aldı. "Babamın istediği şey... çok fazla. Evet, onu kurtarabilir. Sesily, Seleste ve Seline'i de kurtarabilir. Önce markiz sonra da düşes olacaksın ve bu unvan

hepimize yardım edebilir. Ama Eversley bunun için senden nefret edecek.”

Sophie, King’in ondan nefret etmesi fikrini kaldıramazdı. Ama o çok sevdiği ailesine ne olacaktı?

“Hepimizi koruyamazsın, Sophie. Sonsuza kadar bunu yapamazsın.”

Sophie her zaman kendisine en çok benzediğini düşündüğü en büyük kardeşine baktı. “Seni seviyorum.”

Sera onu kendine çekip sıkıca sarıldı. “Biliyorum. Biliyoruz. Neden sana geldik sanıyorsun? Ama onu da seviyorsun. Ve aşk yarım parçalar halinde gelmez. Onu tuzağa düşürecek olursan kendinden nefret edeceksin. Bunu herkesten iyi ben bilirim.”

Sophie onu tuzağa düşürmek istemiyordu.

Sophie’yi istemesini istiyordu. Tıpkı onun da King’i istediği gibi.

Bunu yapamazdı. Sevdiği ailesi için bile olsa. Başka bir yolu daha olmalıydı.

“Sophie... Lütfen. Ona onu sevdiğini söyle ve ne olacağını gör.”

Sophie içinde umut ve korkuyla King’in uyuduğu odaya doğru baktı. “Ya bana gülerse?”

“Onu en yakın balıklı süs havuzuna atarım,” dedi Seraphina.

Sophie buna neşesiz bir şekilde güldü. “Peki ya...”

Seni sevemem.

“Ya beni sevmiyorsa?”

Sera bir süre sessizce durdu ve sonra, “Ya seviyorsa?” dedi.

Sophie başıyla onayladı. “Eğer sevmiyorsa... gitmem gerekir. Annem ve babam—”

“Ben sana yardım ederim.”

“Para konusunda mı?”

“Haven Düşesi olmanın yararları da var,” dedi Sera gülümseyerek. “Sana yardım ederim. Nereye gitmek istersen. Galler. İskoç adaları. Amerika. Neresi olursa.”

Buradan uzaklara. Ondan uzağa.

Ondan özgür kalarak.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Sophie başını salladı. “Yarın.”

“Yarın.”

Ona sonsuza kadar sahip olamayacağını bilerek başını salladı ve ayağa kalktı. En azından bu gece onunla olabilmeyi diliyordu. Abartılı sabahlığının belini bağladı. “Bu çok komik bir sabahlık.”

Sera güldü. “Sesily bu sabahlığın göğüslerini güzel gösterdiğini söylerdi.” Uzanıp Sophie’nin saçındaki tokaları aldı ve saçlarını omzunun üzerine, olması gerektiği gibi döktü. Sonuçtan tatmin olduğunda ise Sophie ile göz göze geldi. “Ona neyin vurduğunu anlamayacak bile.”

Sophie derin bir nefes aldı ve Sera odadan ayrılırken kapıya baktı.

“Sera,” diye seslendi kız kardeşi odanın kapısını açtığında.

Seraphina ona döndü.

Sophie ne diyeceğini bilemedi ama Talbot onu yine de anlamış gibiydi. Eli büyümekte olan karnına gidip orayı okşadı. Onu korurcasına. “Ona söyle. Ve yolun önüne açılmasına izin ver.”

Sophie başını sallayarak onayladı.

Öyle yapacaktı. Kız kardeşi için.

Kendisi için.

Kapı Seraphina'nın arkasından hafifçe tıkırdayarak kapandı ve bu ses Sophie'nin kardeşi gelmeden önce durduğu yere gitmesini sağladı. Kalbi çılgınca atıyordu; Sophie hayatında hiçbir zaman bu kadar gerilmemişti.

Eğer o anda kapıyı çalmazsa cesaretini kaybedebilirdi.

Seraphina'ya kapıyı çalacağına dair söz vermişti.

Ya beni sevmiyorsa?

Ya seviyorsa?

Sophie bir elini kaldırıp kapıyı tıklatmaya hazırlandı.

Belki odasında bile değildi.

Belki de ağır bir uykusu vardı.

Onu uyandırmak istemezdi.

Lahana kafa olmayı kes ve şu lanet kapıyı çal.

Sophie derin bir nefes alıp kalbinin hızla atmamasını dileyerek kapıyı çaldı.

Kapı sanki King arka tarafta bekliyormuş gibi hemen açıldı. Sophie bir anda yaşadığı şaşkınlık karşısında hafifçe çılgılık attı ve King bir kaşını kaldırdı. "Seni korkuttum mu?"

"Biraz, evet," dedi Sophie. Koyu renk saçları kaşlarının üstüne dağınık bir şekilde düşmüştü, kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı, çizmeleri yoktu ve ayakları çıplaktı. O kadar yakışıklıydı ki, ona bakmamak zordu.

King onun için çok fazlaydı.

Sophie onun için yeterli değildi.

"Birisi kapı çalınca verilecek en normal tepkinin kapıyı açmak olduğunu biliyorsun, değil mi?" Rahatça konuşması Sophie'nin de hemen rahatlamasına neden oldu. Bu adamı biliyordu. Onunla günler geçirmişti.

Sırıttı. “Çoğu insanın kapının arkasında durup kapının çalmasını beklemediğini biliyorsun, değil mi?”

“Çoğu insan seninle bir kapı paylaşmıyor.” Sophie’nin kalp atışları hızlanırken King de onun şaşkınlığını kullanarak kızı baştan aşağı süzdü. “Tanrım. Bunu söylememem gerek ama gerçekten çok güzelsin, Sophie.”

Sophie bu kez ona inandı. Bir şekilde inandı. Başını eğip sabahlığına baktı. “Bu Sesily’nin.”

“Ben sabahlıktan bahsetmiyorum.”

Sophie ne diyeceğini bilemeden, “Beni mi bekliyordun?” diye sordu.

“Beklemekten çok ümit ediyordum.”

Sophie kollarını çattı. Neyi ümit etmiş olabilirdi ki? Günün erken saatlerinde ona hoşça kal demişti. Birlikte olamayacaklarını açıkça belirtmişti. “Ama bu öğleden sonra demiştin ki—”

“Ne dediğimi biliyorum.” King durakladı. “Kapıyı neden çalmıştın?”

Düzinelerce sebep olsa da sadece biri önemliydi.

Söyle ona.

“Ben...” Söyleyemedi. “...yarın gidiyorum.”

King başıyla onayladı. “Ailenin burada kalmaya niyetli olmadığını tahmin etmiştim.”

“Babanın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Fikrin kendine göre güzellikleri var.”

Aralarındaki sessizlik uzarken babasının bu adam hakkında bildiği her şeyi ve olmayan geleceklerini desteklediğini düşündü. King evlenmeyecekti. Çocukları olmayacaktı. Soy onunla son bulacaktı.

Sophie’yi sevse de sevmese de.

Söyle ona.

Sophie derin bir nefes aldı. “Benim söylemek istediğim...”

Tanrım. Bu çok zordu.

“Nedir?” Sophie onun gözlerine bakamayarak ellerine baktı. King ellerini yumruk yapmış iki yanında tutuyordu. Bir şeyi sıkıca tutuyormuş gibi eklemleri beyazlamıştı.

Sophie yeniden başlayarak o ele konuştu. “Söylemek istediğim...”

Sensiz yaşayabileceğimden emin olmadığımı söylemek istedim.

Her zaman senin olacağımı söylemek istedim.

Söylemek istedim ki...

“Sophie...” İsmi bir çağrıdan fazlasıydı ama bir soru da değildi.

O anda King’e baktı. Yeşil gözleri tamamen ona odaklanmıştı. “Seni sevdiğimi söylemek istedim.”

Bir an tüm evren sustu. King konuşmadı. Hareket etmedi. Bakışlarını da ondan ayırmadı. Sophie’nin kalbi atmayı kesti. Hatta az önce konuştuğunun tek kanıtı, itirafı sonrasında yankılarından yükselen sıcaklıktı.

Sessizliğe daha fazla katlanamadığındaysa yeniden konuşmaya başladı. “Yarın gidiyorum. Ve Londra’ya dönmüyorum. Gidip kendi özgürlüğümü bulacağım... Önceki saatlerde bu gecenin bizim olabileceğini konuşmuştuk.” Sophie durakladı. “Seninle daha fazla beraber olamayacağımı söylediğimi biliyorum...” Tekrar o ele baktı. “Ama fikrimi değiştirdim. Seninle olmak istiyorum. Bu gece. Sadece bu seferlik. Bana sahip olmanı istiyorum. Çünkü beni zaten mahvetmiş durumdasın, gerçekten. Bana bir defasında bunun nasıl biteceğini sormuştun. Gerçekten, bilmiyorum. Mutlu bir şekilde bitmesi müm-

kün mü bilmiyorum. Ama biliyorum ki bu gece... seninle...” Sesi kısılan Sophie fısıldadı. “Bu gece mutlu olabilirim.”

King sabit durdu ama konuştuğu zaman kelimeleri içindeki derin ve karanlık bir yerden gelen bir taş gibiydi. “Bir daha söyle.”

Sophie sahneye çıkarılmış bir çocuk gibi ayaklarını sürükledi. Bir an sözlerinden emin olamadı.

“Lütfen, Sophie,” diye yalvardı King. “Bir daha.”

Sanki Sophie ona karşı gelebilirmiş gibi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Ve King yumruğunu serbest bıraktı. Ona uzanarak elini saçlarına doladı ve onu kendisine doğru çekerek uzun uzun öperken nefesini kesti. Sonra kendini geri çekerek alnını onun alnına yasladı, başparmağı Sophie’nin çenesinde gezerken gözleri buluştu. “Bir daha.”

“Seni seviyorum,” dedi Sophie ve sözleri başka bir öpücükle boğulurken King’in elleri onun arkasına gidip onu kendisine çekti. Sophie’yi yerden kaldırıp bacaklarını ona sarmaya yönlendiren King kapıdan geri geri içeri girerek uzun bacağıyla kapıyı kapattı.

King onu yatağına götürdü ve onunla beraber aşağı inerken onu yumuşak yatağa bastırdı. Sophie uyluklarının arasındaki ağırlığını hoş karşılıyordu. Hissettikleriyle nefesi kesilen Sophie onu günlerdir istediği yerde tutmanın zevkini yaşıyordu. Sophie’nin boynuna ve yüzüne öpücükler yağdıran King aynı zamanda konuşuyordu. “Tanrım, Sophie... Bunu istememeliyim... Bunu yapmamalıyım... Senin istediğin kişi olamam.”

Ama zaten istediği kişiydi.

Sophie’nin hayatı boyunca arzuladığı tek şeydi.

“Sevgini kabul etmemeliyim,” dedi King yumuşak öpü-

cüklerini Sophie'nin tenine kondururken. Elleri elbisenin kumaşındaydı ve dudakları da boynunun yumuşak derisindeydi. "Hiçbir zaman ona layık olamayacağım." Duraklayıp başını kaldırdı ve ona baktı. "Ama onu istiyorum."

"Senindir," dedi Sophie uzanıp alt dudağını dişlerinin arasına alırken. Dudağını emerek King'in inlemesini ve ona istediği öpücüğü vermesini sağladı. "Benim gibi."

King'in küfrederken söylediği şey o anda bir dua gibiydi ve Sophie'nin sabahlığının kemerini açtı. "Seni hiç çıplak görmedim," dedi geceliğinin incileriyle uğraşırken. "Bunu istiyorum. Sen gitmeden istiyorum. Sen gidip benim sana verebileceğimden daha mükemmel bir hayat bulmadan önce. Bunun için cehennemde bir sonsuzluk geçireceğim," diye yemin etti. "Ama umurumda değil. Seni çıplak görmek istiyorum. Sen benim adımdan başka hiçbir şey hatırlamayana kadar sana tapınmak istiyorum. Benim dokunuşlarımdan başka. Buradan başka."

"Seni görmeden gözlerimi kapatamayacağım zamana kadar sana tapınmak istiyorum. Senin hatıranı istiyorum, Sophie. Sonsuza dek. Böylece seni başka bir adam sevdiğinde ve sana hak ettiğin hayatı verdiğinde kendime bununla eziyet edebileceğim."

Sophie'nin gözleri doluyordu. *Başka adam olmayacak. Başka aşk da,* diye bağırarak istedi. Sophie sadece onundu. Sonsuza kadar.

Sophie de istiyordu ve üstünden kayıp giderek tenini mum ışığına ve King'e açık eden ipeğin verdiği hissi sevmiştir. King geri çekilip onun üstünden kalktı ve oturdu. Sophie de onu kaybettiği için hemen gerilerek oturmaya ve çıplaklığını gizlemeye çalıştı.

"Hayır," dedi King. Sophie'yi yeniden örtülerin üzerine yatacağı ve onun bakışları ile dokunuşlarına açık kalacağı şekilde geri itirdi. Dikkati Sophie'nin omzuna kaydı. "Omzun nasıl?"

Sophie, King'in onu umursaması karşısında gülümsedi. "Fark etmiyorum bile."

"Yalancı," dedi King. "Bakalım bunu doğru yapabilecek miyiz?" King ellerini onun bedenine götürdü. Gövdesinin yanlarından karnına ve bacaklarına dokunurken Sophie vurulmayı geçti ve bir omzu olduğunu bile unuttu. "Çok güzelsin," dedi King yine. "Çok güzel."

King'in elleri bacaklarından terliklerine indi ve King yataktan inerek oraya diz çöktü. Çıplak ayaklarından birini eline alarak parmaklarını ayak tabanında gezdirdiğinde Sophie'nin içinde beklenmedik zevk dalgaları oluştu. "Hâlâ o yolda ipek ayakkabı giydiğin zamanı düşünüyorum," dedi ve ayak bileğine bir öpücük kondurarak onu zevkten çıldırttı. "Kendine kötü davranmandan nefret etmiştim."

Diğer ayağına geçip aynı şekilde davranırken Sophie başını iki yana salladı. "Artık acımıyorlar."

"Öyle mi?" dedi King bileğini öperken. Dili oradaki hassas deriyi bulmak için yola çıkmıştı.

Sophie zevkle iç çekti. "Harika hissettiriyorsun."

"Güzel," diye fısıldadı King. "Her zaman harika hissetmeni istiyorum."

Sophie onun dokunuşlarını sevse de daha ileri gitmesini de istiyordu. King'in onu keşfettiği gibi o da King'i keşfetmek istiyordu. Eğer sadece bir geceleri olacaksa, Sophie de o zevki tatmak istiyordu. Sophie oturdu ve saçlarını onun yumuşak saçlarına geçirerek onu yukarıya, kendi üzerine çekti ve onun uzun, kaslı uyluklarına ulaştığında ellerini pantolonunun beline götürerek gömleğinin uçlarıyla uğraşmaya başladı.

King bileklerinden yakalasa da Sophie onun dokunuşuna karşı geldi. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu gece benim de gecem."

King onu uzun süre izledi ve geçen her saniye ile yeşil gözleri daha da karardı. “Buna katlanabileceğimden emin değilim.”

“Zorunda kalacaksın,” dedi Sophie. “Ben de keşfetmek istiyorum.”

King gömleğinin uçlarını pantolonunun içinden çıkardı. Gömleği başının üzerinden sıyrıp bir Rönesans ustasının yaptığı heykel gibi olan gövdesini sergiledi. Sophie bir parmağını kaslarının üzerinde gezdirmeden edemedi ve King’in nefesini tutmasından hoşlandı. “Michelangelo’nun Davut heykeli gibisin,” dedi sert kasların her bir zerresini incelerken. “Mükemmelsin.”

King, Sophie ona dokunurken öylece izledi. Nefesi kesik kesik ve görkemliydi. “Mükemmel falan değilim,” dedi. “Ama öyle hissetmemi sağlıyorsun.”

Sophie o zaman ona daha yakın olmak, sıcaklığını hissetmek ve onu keşfetmek için oturdu. Ellerini dümdüz açarak onun gövdesine yerleştirdi ve sıcaklığı ile gücünü severek eğilip bir öpücük kondurmadan edemedi. Hafif tüylerin arasında mükemmel hissediyordu. King o esnada ellerini onun saçlarına daldırdı ve yüzünü kendisine çevirtti. “Daha fazlasına katlanabileceğimi sanmıyorum, aşkım.”

Sophie kelimeler karşısında hissettiği güce hayran olarak gülümsedi. “Tabii ki katlanabilirsiniz, lordum. Size ününüzü hatırlatmama gerek var mı?”

King hafifçe gülümsüyordu ki gülücükleri Sophie’nin pantolonunu çekmeye çalışmasıyla inlemeye dönüştü. “Ünümün gerçeklikten çok bir masal olduğunu konuştuk sanıyordum?” Sophie’nin parmakları kendi deneyimsizliğine karşı gelerek düğmelerle oynuyordu ve King söylenerek onun hareketlerini durdurdu. “Sophie. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmı-

“Ben sanıyorum,” dedi Sophie cesaretiyle kendini de şaşırtarak. “Bence artık benim sıram.”

King bir kaşını kaldırdı ve onu izledi. “Daha çok benim gibi duruyor.”

Sophie gülümsedi. “Göreceğiz.”

King öne doğru eğilip dudaklarını çılgın bir öpücüğün içine aldı ve uzun bir zaman sonra onu serbest bırakarak, “Katlanılamaz derecede mükemmelsin,” dedi.

Sophie önce kızarsa da sonra cesaretini topladı. “Pantolon, lütfen,” diye fısıldadı. “Seni deri pantolonla yarış faytonunun tepesinde gördüğüm ilk akşamdan beri bu pantolonun çıkmasını istiyorum.”

“O pantolonu beğenmiş miydin?” diye gülen King pantolonu çıkarmak için yataktan kalktı.

Sophie deri pantolonun bacaklarındaki kalın kasları nasıl belli ettiğini hatırladı. “Hem de çok.” Gri yün yere düşerek uzun ve kaslı bacakları açıkta bıraktı. Sophie o anda derinin ona haksızlık ettiğini düşündü.

Ve sonra yarasını gördü.

Uzun, kalm ve kötü bir yaraydı. Yıllardır iyileşme sürecindeyken beyazlamıştı ve neredeyse sol uyluğunun yarısı kadar uzundu. Sophie onu görüp yaşatmış olduğu acıyı düşününce nefesini tutmadan edemedi. Sophie ona uzanınca King geri çekildi. “Onun orada olduğunu unutmuşum,” dedi.

Bu tabii ki bir yalandı. Kimse böyle bir şeyi unutamazdı. “Ne oldu?”

“Fayton kazası.”

Sevdiği kadını öldüren kaza.

Hayır. Sevdiği değil. Ona ihanet eden kadını öldüren kaza.

Onun aşka tövbe etmesine neden olan kadını. Sophie’nin

istediği tek Şeyi alamamasına neden olan kadını.

Sophie ona uzandığında kazadan kalan acıyı silmeye niyetliydi. Ama yarasına göstereceği fazla ilgiyi acıma olarak algılayacağını biliyordu. Sonra geri kalan her Şeyi de reddederdi. Sophie bunun yerine yatağın ucuna gelerek onun durduğu yere gitti. King bir eliyle en kritik yerini gizliyordu ve Sophie bakışlarının o en gizemli yere düşmesine izin verdi. “Seni görmek istiyorum.”

King bir süre onu izledikten sonra elini kaldırdı ve karnına doğru gelen sert uzunluğunu açığa çıkardı. Sophie bakışlarını kaçırmadı. Aklına gelen ilk Şeyi söylediğinde bile. “Bunun içinde Davut gibi durmuyorsun.”

King gülerek ona uzandı. “Bunu bir iltifat olarak alıyorum,” dedi onu kendine çekerek. Sabahlığının kenarlarını okşayarak omzundan düşmesini sağladığında Sophie de çıplaktı.

“Benim için uzanır mısın acaba? Bu her Şeyi daha da kolaylaştırır,” dedi Sophie. King de onun dediğini yaparak sırt üstü uzandı ve onu üstüne alarak dizlerinin kalçalarının iki yanında olmasını sağladı.

Sophie ona bakarak saf, erkeksi güzelliğini izledi. “Sen çok...” Sesi kısıldı.

King onun göğüslerine uzandı ve sert uçlarıyla oynamaya başlayarak Sophie’nin üstünde sallanmasına ve onu inletmesine neden oldu.

Sophie bu Şekilde yeterince keşif yapamayacaktı. Ellerini birbirine vurdu. “Dur. Bu benim sıram.”

King bir kaşını kaldırdı. “Sana dokunmamı istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum. Ama sana dokunmayı daha çok istiyorum.”

King derin bir nefes verip kollarını kaldırdı ve başının altına yerleştirdi. “Keşfetmeniz için sizinim, leydim.”

Ve buna izin verdi. Sophie’nin kollarını ve göğsünü okşayıp keşfetmesine, kollarındaki kasları öpmesine, boynunun derisini emmesine ve gövdesinin alt kısımlarını öpmesine izin verdi. Ta ki hızlı ve kesik nefesler almaya başlayarak onun adını inleyene kadar. “En kötü baş belası sensin,” diye fısıldadı. “Senin sıcaklığını ve ıslaklığını hissedebiliyorum.”

Sophie kendini ona bastırarak zevk aldı. “Acıtıyor mu?”

“Evet,” dedi King. “Olabilecek en iyi şekilde.”

“Nasıl?”

King uzanıp, öpmek için onu kendine çekti. “ok meraklısın.”

“Eğer tek zamanımız buysa—” Sophie durdu. Bunun tek zamanları olması hakkında konuşmayacaktı. Kendini topladı. “Nasıl acıtıyor?”

“Sancıyor. Senin için.”

Sophie geri çekilip onun sert uzunluğunu ortaya çıkardı. “Dokunabilir miyim?”

King dişlerini sıktı. “İzin vermemeliyim,” dedi. “Seni o yeşil geceliğın içine sokup yatağına göndermeliyim. Çok geç olmadan.”

Sophie başını iki yana salladı. “Umarım öyle yapmazsın.” Sophie ona yine de dokundu. Onu uzun uzun okşarken gözlerini kapatıp nefesini tutmasından zevk aldı. “Bu yardımcı oluyor mu?”

“Bir daha yap.” Bu emir Sophie’nin içinde keskin zevk dalgaları oluşturdu.

Söylenene itaat etti. “Böyle mi?”

King’in gözleri açıldı ve King ona, Sophie’nin gördüğü en

görkemli şekilde baktı. Elini onun eline götürdü ve ona nasıl dokunması, nasıl okşaması gerektiğini gösterdi. Sophie'nin hareketleri ile bir şekilde daha uzun ve daha geniş bir hal aldı. Daha yakışıklı olmuştu.

Sophie ona dik dik bakmayı kesemedi. Ona, “Senin bana ağzınla yaptığını...” derken bile bakıyordu.

King sessiz odada sertçe inledi. “Evet?”

“Ben istiyorum ki...” Cümlesini bitirmedi, bunun yerine öne eğilerek onun sıcak ucuna bir öpücük kondurdu. King bu dokunuş karşısında kükredi. Sophie başını kaldırdı. “Bu nas—”

“Çok çok iyi,” dedi. “Tanrım. Sophie.”

Konuşma şekli o ânı bir şekilde daha mükemmel kılmıştı ve Sophie dudaklarını yine aşağıya indirerek onu ağzına aldı. Onu yalıyor, hafifçe emiyor ve King'in ona doğru hareketlenmesinin tadını çıkarıyordu. King ona neyden hoşlandığını gösteriyordu ve bir dua gibi adını tekrarlıyordu. “Sophie... aşkım... evet...”

Sophie onun tadını ve verdiği hissi öğrenerek, ona verdiği zevki severek devam etti. Ona gitmeden önce, burada, şimdi, bir kere de olsa zevk verebiliyor olmayı seviyordu. Tüm sevgisini hareketlerine dökerek onun doğruları bilmesini istedi: Sophie için ondan başka kimse olmayacaktı.

Kısa bir süre sonra ellerini onun saçlarına dolayarak onu kendine çekti. “Dur,” diyerek oturdu ve güçlü kollarıyla onu kucağına oturtarak ondan uzun bir öpücük çaldı. Kesilmiş nefesiyle onu serbest bırakarak kendini tekrar etti. “Dur.”

“Sen bundan...”

King onu sırt üstü yatırdı ve bacaklarının arasına girerek ellerini saçlarına götürdü, onu bir öpücük için daha tuttu. “Hoşlandım. Hayatımda başka hiçbir şeyden böyle zevk almadım.”

Alnını onun alnına yaslayarak gözlerini kapattı. “Odana geri gitmelisin, aşkım. Bunu yapamayız.”

Hayır.

Onu bırakmak istemiyordu.

Bir elini onun yanağına koydu. “King.”

King başını iki yana salladı. “En başından beri odanın bu tarafında duruyor ve kendime senin benim olmadığını, sana sahip olamayacağımı söylüyorum. Eğer bunu yaparsak, Sophie...”

King’in sesi kısıldı ve Sophie bu cümleyi birçok farklı şekilde bitirdi.

Eğer bunu yaparsak, kendimi asla affetmeyeceğim.

Eğer bunu yaparsak, itibarın zedelenecek.

Eğer bunu yaparsak, yarın hâlâ yalnız olacaksın.

Sophie uzanıp onu hafifçe öptü. “Umrumda değil. İstiyorum.”

“Beni istiyorsun.”

“Seni seviyorum,” diye yemin etti Sophie. “Sadece seni seveceğim.”

“Ondan sonra seni nasıl reddedeceğim?”

Sophie kalçalarını kaldırdı ve hareketlerinin gücünü test ederken King’in onun dokunuşu karşısında gözlerinin kararmasını çok sevdi. “Beni reddetmeyeceksin.”

“Sophie,” diye fısıldadı King hareket ederek. Sert uzunluğu onun ıslak merkezini buldu ve ucu Sophie’nin onu çok istediği yerdeydi. Sophie içinde patlayan zevk dalgasını hissetti.

King hareketi tekrarladı.

Tanrım.

“King. Durma.”

King durmadı. Bunun yerine daha derine inerek onun içinde sallanmaya başladı ve durup adını söyledi. Sophie'nin bakışları onunkilerle buluştu. "Çok sıkısın, aşkım. İyi misin?"

Garip ve sarsıcıydı. Tuhaf ama mükemmeldi. Sophie başını salladı. "Dahası var mı?"

King güldü ve onu uzun uzun öptü. "Var."

"Daha fazla, lütfen."

Ve King ona istediğini verdi. Sophie daha önce hissettiği her şeyden farklı olan bir şeyle dolana kadar daha derinlere indi. Ve King ona çok yakındı. O an için, o gece için beraberlerdi. Sophie o ânı asla unutmayacaktı. Son nefesinde hatırladığı an bu olacaktı. King'in onun olduğu an. Sonsuza dek.

Birden gözyaşları gelmeye başladı ve King donup kaldı. "Hayır. Tanrım. Hayır." Onun içinden çıktı. "Sophie, aşkım. Çok üzgünüm."

"Hayır!" dedi Sophie bacaklarını sıkarak. "Hayır. Durma."

"Canını acıtıyorum."

"Acıtmıyorsun." Ona dokunuşunda acıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Yanından bile geçmezdi.

"Aşkım, bunu görebiliyorum," dedi King. "Gözyaşlarını görüyorum."

Sophie başını iki yana salladı. "Canımı acıtmıyorsun. Harka hissediyorum."

King onu öperken sıkıca tuttu ve gözlerine baktı. "O zaman ne oldu?"

Bu canımı yakıyor. Bu an. Bu ânın gerçeği.

Sana dair sahip olabileceğim tek şey bu.

Tabii ki ona bunların hiçbirini söyleyemezdi. O da bunun

yerine önemli olan tek şeyi söyledi. “Seni seviyorum.”

King onu yeniden öptü. Aralarına uzanarak birleştikleri yerin üstündeki hassas yeri okşadı. “Bunu söylemeni sonsuza kadar dinleyebilirim,” dedi bir parmağını orada çevirirken. “Bunu bu gece tekrar tekrar söylemeni sağlayacağım. Sen gelirken söyleteceğim. Sen benim kollarımda kendinden geçerken ve beni seni toparlarken bu sözleri dudaklarından okuyacağım.”

Sophie ona bunu istediği her zaman söyleyebilirdi. Bu kelimeler onu özgür kılmıştı. King onun üstüne uzandığında, uzun, yavaş hareketlerle sarsıldığında, bedenini ve aklını yerle bir ederken Sophie bunu bir dua gibi tekrar ve tekrar fısıldadı. King’in parmağı o görkemli noktada sıkı halkalar çizmeye devam ederken Sophie’nin hissettikleri artıyor ve King tüm sözlerini tutuyordu. Sophie kaskatıydı ve doruğa ulaşmak istiyordu. Gözlerini açıp onunla göz göze geldiğinde sadece onun verebileceği zevk için sancı çekiyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı ve bu kelimeler ikisini de aşka getirerek King’in hareketlerini derinleştirmesine, hızlanmasına ve daha güçlü hale gelmesine neden oldu. Sophie’nin, King’in adı, verdiği his ve onu sevmek şeklindeki dışındaki her şeyi unutmasını sağladı.

“Bana bak, Sophie. Görmek istiyorum.”

Sophie de öyle yaptı ve yeniden zirveye ulaşırken kendisini zevkin kucağına attı. King de ona katılırken Sophie’nin isminin tınısı dudaklarındaydı.

Bu mükemmeldi.

King yanına doğru yuvarlandı ve bandajına dikkat ederek onu kendine çektiğinde parmaklarını sağlam olan omzunda

gezdirirdi. “Sophie...” dedi isminin sıcak ve karanlık odada onları sarmasına izin vererek.

Harika bir adamdı.

Sophie iç çekerek ona doğru kıvrıldı ve King başının üstünü öptü. Yumuşak öpücüğü onu en az az öncesi kadar baştan çıkarıyordu.

Birlikte mükemmeldiler.

Ama asla birlikte olamayacaklardı.

Ve Sophie bu kötü düşünceyle gerçekliğe, sevdiği ve onu asla sevmeyecek adamın kollarına döndü. Bu hayat için başka planları olan adamın. İçinde aşkı barındırmayan bir planı olan adamın.

Belki bu geceden önce aşk olmadan yaşayabilirdi. İtirafından önce. King’in de onu sevmesini istemeden onunla beraber olabileceğini bilmeden önce.

Ama yapamazdı. O yüzden gidecekti. Bu gece. Karanlıkta kaçıp gidecekti ve ailesi ile Eversley Markisi’ni evlilik tuzağına düşürme planlarını askıda bırakacaktı. King’in tuzağa düşmesini istemiyordu.

Eversley Markisi ile evlenmesinin tek yolu onun da Sophie’yi sevmesiydi. Ve bu asla olmayacaktı. Sophie de buradan başka bir yere gidecek ve hayatını bu gecenin anılarıyla geçirecekti.

Sophie ona doğruyu söylediğinde King’in yaşadığı zevkin anısıyla.

Aşkını itiraf ettiğinde.

Anılar yeterli olacaktı.

Ne büyük bir yalandı ama.

Sophie onun kollarından kayıp yatağın ucuna oturdu.

Yeterli olacaktı, dedi kendi kendine gerçeği görmezden gelerek.

Olmak zorundaydı.

20. BÖLÜM

KING FETHEDİLDİ!

Onunla evlenecekti.

Hatta bunu onunla burada, yatağında sevişmeden önce söylemeliydi. Onu tamamen mahvetmeden önce. Ama onunla sevişmekte, bir unvan beklentisi olmadan her şeyi ona vermeye istekli olduğunu bilmekte büyüleyici bir şey vardı.

Unvanları umursamadığını bilmekte.

Onu adı ya da serveti için istemediğini bilmekte.

Onu sevdiğini bilmekte.

Sophie onu seviyordu.

Sophie bunu söylediği anda King kaderlerini biliyordu. Onu buraya, bu yatağa, uyumak için çok çabalayıp kendini onu hayal ederken bulduğu bu örtülerin üstüne getirecekti. Bekâretini ve onunla birlikte geleceğini alacağını biliyordu.

Evleneceklerini biliyordu.

Sophie onu seviyordu.

Sanki zaten düzinelerce kez söylememiş gibi, bunu tekrar söylemesini istemişti. Sophie'nin bunu söylemesinden sıkılacağını sanmıyordu. Kelimelerin doğruluğunu bilmekten de öyle... Sophie Talbot onu seviyordu.

Sophie'nin sevgisi King'in onu tereddütsüzce, tamamen istemesine neden oluyordu.

Onu sevmek için bir yol bulamayacak olsa bile...

King bunun bencil, kibirli bir davranış olmanın yanı sıra, açgözlülüğün en kötüsü olduğunu da biliyordu ama Sophie'nin kelimelerindeki dürüstlüğü tatmıştı ve bunu gözlerinde görüp dokunuşlarında da hissetmişti.

Ve bunu kendisi için istemişti.

Sonsuza dek.

Sophie'yi tereddüt etmeden almıştı. Ona doğruyu söylemeden: ona sahip olmasına izin verirse evleneceklerini söylemeden. Bilseydi onu durduracağından ve evlenmek için onun sevgisini isteyeceğinde korkuyordu.

King de olabilecek en kötü hileyi yapmıştı.

Artık tamamen bozulduğuna göre onunla evlenmek zorunda kalacaktı. Bu onların sürekli gelişen anlaşmalarının bir parçası da olsa, onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Hem de hiç.

Mum ışığı ve karanlığın içinde sessizce yatağında yattıkları sırada, teni ona değerken, nefesi ikisini de ele geçirecek zevk ile yavaşlarken ve Sophie'nin sevgi uğraşı hâlâ havada asılıyken King ona bir sonraki adımı söylemeliydi.

Evlenme teklif etmeliydi.

Sophie bir teklifi hak ediyordu.

Güzel bir teklif ayarlayabilirdi. Mossband kasaba merkezinde bir fuar olabilirdi, bir maskeli balo, mücevherler ve niyetini herkese açık bir şekilde paylaşabilirdi.

Ama Sophie bu kadar abartılı şeyler istemezdi.

Sophie kollarında iç çekerek ona daha fazla sarıldı ve King onun başının üstünü öptü.

Onu tekrar labirentin merkezine götürecekti. Yanında yumuşak yün bir battaniye ve Agnes'in çilekli turtaları da olacaktı. Mossband'a gidip fırıncı Robbie'den bir sepet dolusu şekerli çörek alacaktı. King karanlıkta gülümsedi. Leydisi şekerli severdi. King de hayatının sonuna kadar onu zevkle besleyecekti.

Onu labirente götürüp doğruyu, geçmişinin aşk sözü vermesini imkânsız kıldığını söylediğinde bile ona geriye kalan her şeyin sözünü vermişti. Onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Yavan bir teklif bile olsa, Sophie onu sevdiği için evet diyecekti. Evet dedikten sonra tatlıları yiyeceklerdi. King onu battaniyeye yatırıp soyacak, sadece güneşin ve gökyüzünün şahitliğinde dudaklarındaki şekerli yalayacaktı.

Mossband kasaba meydanında bir fuar sayılmazdı ama hızlı olma artısı vardı. Onu sınırdan geçirirdi ve İskoçya'da evlenirlerdi. Yarın bu saatlerde evli olabilirdi.

Ve Sophie onun olurdu. Sonsuza kadar.

Sophie kollarının arasında kaskatı kesilerek kalktı ve yatağın ucuna oturdu. Nereye gidiyordu? Gecenin bir köründe kalıp gitmesi gereken kişi erkek değil miydi? Sophie için planları vardı. Daha fazla öpüşme, daha fazla dokunma ve daha fazla sevgi sözcüğü içeriyordu.

Ve Sophie onu bırakıp gidiyordu.

King ona uzandı, Sophie kaçamadan elini yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

Sophie sabahlığına uzandı ve kendini örttü. "Ben..."

“Sabahlığa ihtiyacın yok, Sophie,” dedi arzularını sesine yükleyerek. “Ben seni sıcak tutarım.”

Sophie kelimelerden utanarak başını eğdi. King ona arzularından utanmaması gerektiğini öğretirken çok eğlenecekti. Bir gün yatağına çıplak gelecekti. Sadece düşüncesi bile bir anda sertleşmesine neden oldu.

“Sophie,” dedi, “yatağa geri gel.”

“Gelemem,” dedi Sophie ayakta durup sabahlığın kemerini bağlarken. “Yakalanmamalıyız.”

“Yakalanmayız,” dedi King, yatağın üstünden ona uzanarak ve onu kendine çekip diz çökerek. Yakalansalar da bir önemi yoktu. King onunla evlenecekti.

Bir tutam kahverengi saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve bir parmağını onun yanağında gezdirdi. Gördüğü en güzel kadındı.

“Kal,” diye fısıldadı ona eğilip uzun ve şehvetli bir öpücük çalarken. Sophie’nin dilinin kendisinininkine uymasının ve nefessiz kalana kadar devam etmenin tadını çıkardı. Onukendine çekerek dili ve dişiyle kulağının yumuşak derisine dokundu. “Kal, aşkım. Keşfedecek çok şey var.”

Sophie iç çekse de geri çekildi. “Kalamam,” deren kelimeler boğazına takılıyordu. “Anlaşmıştık. Bir gece.”

Bu öncedendi tabii. O King’i sevmeden önce.

King onunla sevişmeden önce.

Sophie şimdi onu bırakacağını, bir gecenin yeterli olacağını düşünemezdi. Ama yine de gidiyordu. King soğuk bir farkındalık yaşadı. “Nereye gidiyorsun?”

Sophie ona baktı. “Uzağa. Buradan uzağa.”

Ondan uzağa.

“Ya kalmanı istersem? O zaman ne olacak?”

Sophie başını iki yana salladı. “Kalamam. Bu çok fazla.”

Sözlerinde yumuşak, acılı ve hüzünlü bir şey vardı ve King Sophie’nin aslında kalmak istediği için gittiğini fark etti. Çünkü King’in ona istediğini vermeyeceğini düşünüyordu.

Ve belki de uzun vadede vermeyecekti.

Belki de hiç onun hak ettiği adam olamayacaktı.

Ama deneyecekti.

Hayatının geri kalanını onu mutlu etmeye çalışarak geçirmek istiyordu.

O anda yataktan kalktı ve kapıya giden Sophie’yi takip etti. “Sophie,” dedi. “Dur.”

Sophie başını iki yana salladı ve King o dönüp kapıya giderken gözünde yaşlar olduğuna yemin edebilirdi. King’in planı değişti. Ona yarın evlenme teklif etmeyecekti. Şimdi edecekti. Onun üzüntüsüne katlanamıyordu, bir an bile olsa.

Sophie’yi seviyordu.

Tanrım.

Farkına vardığında durdu ve onu incitmiş olabileceği ihtimalini düşündü. *Onu seviyordu.* Onu bir daha asla incitmek istemezdi. İncinmesin diye her şeyi yapardı. Onun için her şeyi yapardı.

Sonsuza dek.

Ve Sophie’nin bunu bilmesini istiyordu. Hem de hemen.

“Sophie, dur,” dedi genç kadın ondan kurtulmak için kapıyı açarken sesindeki gülümsemeye engel olamadan. Onu yakalayacak, yatağa geri getirecek ve ona onu ne kadar sevdiğini söyleyecekti. Bu konuda Sophie kadar uzmanlaşana dek tekrar edecekti.

Sophie kendisine onun Sophie’ye inandığı kadar inanana dek.

Ona evlenme teklif edecek ve evet cevabını öpüşerek alacak, ardından güneş doğup onu altına boyayana kadar Sophie'yle sevişecekti.

Sophie onu seviyordu.

Ama yine de gitmişti ve gözleri yatağındaki bir şeye bakarken yüzünde dehşet ifadesi vardı. King de durdu ve Sophie başını sallarken midesine kramp girdiğini hissetti. “Hayır,” diye fısıldadı Sophie, eliyle kapıya tutunuyordu. “Hayır,” dedi bu sefer daha yüksek sesle. “Fikrimi değiştirdim.”

Fikrimi değiştirdim.

Jack Talbot kapıdan içeri girdi ve gözleri önce yatağa sonra çıplak şekilde duran King'e baktı.

Kontun kaşı kalkmıştı. “Eversley.”

King sadece Sophie'ye baktı. “Ne konuda fikrini değiştirdin?”

“Onu bozdun,” dedi babası.

King durumu anlayarak öfkeleni ve içindeki acıyı görmezden geldi. Cevabını yapıştırdı. “Ama kendisi de bunu istiyordu.”

Sophie'nin mavi gözlerinde acı belirirken King ona neredeyse inanacaktı. “King. Bunu istemiyorum.”

“Ama istedin, değil mi? Beni tuzağa düşürmek istedin.”

Sevdiği kadın tarafından ihanete uğramıştı.

Sophie başını iki yana salladı. “İstemedim. Yemin ederim.”

“Beni tuzağa düşürmek istedin,” diye tekrar etti Eversley, boğazının kelimelerle daralışından nefret ederek. Ona başka bir kadını hatırlatışlarından. Başka bir zamanı. Aşk bile olmayan başka bir aşkı. “Bir düşes olmak istedin.”

“Hayır,” dedi Sophie. “Ben gidiyordum.” King onun sesindeki acıyı duyabiliyordu. “Sana gideceğimi söyledim!”

“Gidiyorum deyip yakalanacaktın,” dedi. “Böylece *ben* de yakalanacaktım.”

“Hayır!” dedi Sophie.

“Bana yalan söyledin.”

Sophie gitmiyordu.

Son bir gece planlamamıştı.

Onu sevmiyordu.

Onu mahveden de sonuncusu olmuştu. Sophie’nin gözlerine baktı. “Bana yalan söyledin.”

Sophie’nin gözleri sözler karşısında kocaman olduğunda öfke doluydular. “Söylemedim,” dedi ve ona doğru gelip ona uzandı.

King geri çekildi. Sophie ona dokunsa ne yapardı bilmiyordu. Hiç bu kadar kırıldığını hissetmemişti. Lorna öldüğünde bile.

Lorna’yı Sophie’yi sevdiği gibi sevmemişti.

Bunu fark etmek her şeyden daha sert vurmuştu.

“Benimle evlenmek istedin.”

Sophie yutkundu. “Hayır,” dedi.

King yalanı duydu ve bu onu mahvetti. Kendisini gürlmekten geri alamıyordu. “Bana yalan söyleme!”

Babası aralarına girdi. “Ona bir daha bağırsan onunla evlenmek için hayatta olmayacaksın.”

“Kızınla evlendirmek için *başka bir* dükü daha tuzağa düşürüyorsun ve şimdi de onu koruyor musun?” Sophie de bağır-maya başladığı için King’in müstakbel kayınpederinin suratına bir yumruk geçirme şansı olmadı.

“Tamam! Seninle evlenmek istedim!”

King şaşırmamalıydı ama şaşırmıştı.

Yıkılmamalıydı ama yıkılmıştı.

Yalanı duymasına rağmen doğru olmasını umuyordu.

Seni sevdiğimi söylemek istedim.

Ne aptaldı ama. Hayatında hiçbir şeye Sophie'nin onu sevdiğine inanmak istediği kadar inanmak istememişti. Ama inanamıyordu. Sophie ona ihanet etmiş ve labirentteki Minotör'un Ariadne'si olmuştu. Ve o lanet canavar gibi, King de bunu görememişti.

“Seninle evlenmek istedim, evet. Aklı başında olan her kadının seninle elenmek ister. Sen...” Sophie durduğunda gözleri akmamış yaşlarla parıldıyordu. “Sen mükemmelsin.” Sophie onu basit kelimeleri, bu kelimeleri söyleyişi ve sanki kendisi de inanamıyormuş gibi hafifçe yükselttiği sesiyle onu mahvediyordu. “Benimle evlenmek zorunda değilsin. Diğerlerini düşün. Hiçbiriyle evlenmedin.”

Diğerlerini bozmamıştı. Dokunmamıştı bile. Onların teninin yumuşaklığını, saçlarının yatağına düşüşünü, dudaklarının çilekli turtalara bulandığında nasıl görüldüğünü bilmiyordu.

Diğerlerini sevmemişti.

King bir süre ona baktı. Gözyaşlarından ve onun yalanlarıyla uğraşırken bile o yaşlara üzülmekten nefret ediyordu. Tekrar sevmesini sağladığı için ondan nefret ediyordu. Onu sevmesini sağladığı için. Onu sevmekten nefret etmesine neden olduğu için.

“En güzeli ya da en ilgi çekicisi olmayabilirsin, ama aralarındaki en tehlikelisi sensin, değil mi Sophie?” dedi bu sözler için kendinden nefret ederek.

Bu evlilik süresince kendinden bolca nefret edeceğini düşündü.

Sophie'nin onu cezalandırdığı gibi onu cezalandırmak isti-

yordu. Ona istediği her şeyi verip sonra geri almak istiyordu.

King gelecekteki kayınpederine baktı. “Düğün olacak,” dedi ve arkasına dönüp masasına bir kalem kâğıt koydu. “şimdi çıkın gidin.”

*

King bir sonraki öğleden sonra Lyne Kalesi’nin sürüş yoluna çağırdı.

Sophie, Seleste’nin verdiği koyu renkli bir elbise ile geldi. Kardeşi Sophie’nin istediğinden daha sıkı olan bu elbisenin King’in dikkatini çekecek kadar havalı olduğuna yemin etmişti. Gösterişli saten eteği, açık yakası ve ona uygun terlikleriyle göz alıcı bir elbiseydi.

Çok sıkıydı ama Sophie, King’i ona yalan söylemediğine ikna etme şansı için gerekli her şeyi yapmaya hazırdı ve bu yüzden dar bir elbise ve rahatsız ayakkabılar ödenebilecek küçük bir bedel gibiydi. Belki de elbiseyi çekici bulursa, Sophie’nin ne olduğunu açıklamasına izin verirdi. O gece ona neden geldiğini. Neden gittiğini.

Belki de onu serbest bırakırdı.

Uzaklaşmasına izin verir, özgür kalırdı. Başka bir kadın bulma şansı olurdu. İnandığı bir kadın.

King onu yarış faytonunun üstünde bekliyordu. Faytona bağlı iki adet güzel ve siyah at vardı. Sophie başını kaldırıp ona baktı. Çenesi sıkı, şakası kaşlarını örtecek kadar aşağıdaydı ve dizginleri elinde tutuyordu. “Yarış faytonun geri gelmiş.”

“Ama tekerlekleri gelmedi,” dedi King ona bakmadan.

Sophie içinde suçluluk hissetti. “Özür dilerim.”

“Özürlerinizi boş buluyorum, Leydi Sophie,” dedi King ra-

hat bir tavırla. “Hadi bin, çok fazla gün ışığımız yok.”

Saat öğleden sonra ikiye. “Nereye gidiyoruz?”

King o anda ona döndü ve bakışları soğuk, umursamazdı. King gibi değildi. “İçeri gir, Leydim.”

Bu adam, bu ton, hiçbiri tanıdık değildi. Sophie üzüntüsü onu yiyip bitirirken bir yandan da öfkeliydi. Tırmanmak için bir basamak aradı. Yoktu. King de ona yardım etmek için uzanmadı.

King ile göz göze geldi ve King ona meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

Sophie boyun eğmeyecekti. Şimdi değildi. Bunun yerine eteğini normal bir leydinin yapacağından daha fazla, bacakları ve dizleri gözükecek şekilde kaldırarak kendisini onun yanma çekti.

King hareket hakkında hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine ustaca dizginleri tuttu ve yola koyuldu. Dakikalarca süren sessizliğin ardından Sophie o anın kendini açıklamak için en uygun an olduğunu düşündü. “Üzgünüm.”

King cevap vermedi.

“Böyle olmasını hiç istememiştim. Senin bir marki olmanı umursamadım. Ya da bir dük olacağını.” Sophie durdu ama King onu duyduğuna dair bile bir harekette bulunmadı. “Bana inanmadığının farkındayım, ama sana söylediğim her şey doğruydu. Asla Londra’ya geri dönmek istemedim. Asla bir aristokrat ile evlenmek istemedim.”

Ondan sonra sana âşık oldum.

Bunu ona söylemek istedi. Ama onun inanmamasını kaldıramazdı.

İnanmadığı için King’i de suçlamıyordu.

“Ailemi mahvettim,” dedi. “Seraphina hamile bir halde Ha-

ven'in evinden kovuldu. Babam madenleri için unvan sahibi yatırımcılarını kaybetti. Çünkü ben ani hareket etmişim. Evet. Bir an seni tuzağa düşürmeyi düşündüm, ama bunun nedeni seni umutsuzca istiyor olmamdı. Amacım asla unvan değildi. Ailemle de ilgisi yoktu. Seni istememden başka bir nedenim yoktu." Durakladıktan sonraki sözünün fısıldayarak söyledi. "Sonsuza kadar."

"Bana bir daha o sözü söyleme." Cevabı soğuk ve öfkeliydi. "Bizim bir sonsuzluğumuz yok. İkimiz de bunu hak etmiyoruz."

Sözler canını acıtsa da Sophie ağlamadı. Bunun yerine önlerinde yükselip alçalan yolu izledi. "Dün gece kapını çaldığımda..."

Sana sadece seni sevdiğimi söylemek istemişim.

Bunu söylemedi. "... fikrimi çoktan değiştirmiştin. Seninle evlenmek istemiyorum," dedi sözlerinin doğru olup olmadığını bilmeden. "Üstüne kalmak istemiyorum."

"Kalmayacaksın," dedi King soğuk ve mesafeli sesiyle. "Endişelenme."

Sophie sözlerindeki kesinliği önemsemedi. "Nereye gidiyoruz?"

King cevap vermedi. Yoldan çıkıp daha ufak bir yola geçti ve Yuvarlak Masa Şovalyeleri'nden fırlamış gibi duran, tepedeki taş kaleye doğru çıktı.

Dışarıda birisi daha yeni gelmiş gibi duran bir fayton vardı. King yarış faytonunu diğer faytonun arkasına çekti ve aşağıya atlayarak kalenin kapısına vurdu. Saniyeler sonra kapı açıldı ve Warnick Dükü yanında siyah ve yeşil tonlu bir kıyafet giymiş olan bir kadınla beraber göründü.

Warnick kaleden gülümseyerek çıktı ve King'i sırtına vurarak selamladıktan sonra ona döndü. "Leydi Sophie," dedi onu

aşağı indirmek için gelerek, “Görüyorum ki müstakbel kocanız sizi çoktan ihmal etmeye başlamış.”

Sophie gözlerini kırıştırdı. “Müstakbel kocam mı?”

Warnick kafasını yana yatırıp ona merakla baktıktan sonra King’e döndü. “Ona sormadın mı? Bunun için biraz geç olmadı mı?”

King ona bakmadı. “Evleneceğimizi biliyor. Bilmezlikten geliyor.”

Sophie kendini gülümsemeye zorladı. “Tabii ki,” dedi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. “Sadece *sizin* de bildiğinizi bilmiyordum, Ekselansları.”

Warnick güldü. “İskoçya’da rahat kurallarımız var, leydim. Ama evliliklerine şahitler toplayanlarınkı biraz daha sıkı olur. Ben ise nikâhı kıyacak kişi olarak biliyorum.”

Sophie gözlerini kırıştırdı. “Nikâhı kıyacak kişi.”

“Evet! Endişelenme, birkaç düğüne gittim. Bugünü oldukça ciddiye alacağım.”

“Bugün,” dedi Sophie.

“Evet.”

“*Bugün* evleneceğiz.”

“Evet,” dedi İskoç suratındaki gülümsemeyle. “Yoksa King neden seni İskoçya’ya getirsin ki?”

“Tabii ki,” dedi Sophie. “Neden olsun?”

Ama çılgılık atmak istiyordu.

“Çok güzel bir gelinsin, söylemem gerekirse,” dedi dük her şey normalmiş gibi konuşurken. “Tabii seni en son gördüğümde, daha... ilginç... bir giyim tarzın vardı.”

“Kes sesini, Warnick,” dedi King.

Sophie gözlerini kırıştırdı. Tüm dikkati evlenmek üzere

olduğu gerçeğine kaydığundan uşak kostümü konusunda utanmadı. “Burada evleneceğiz. Senin evinde.”

Warnick devasa kaleye baktı. “Evlerimden birinde. Ne yazık ki en güzeli değil.”

“İçeri girmeyeceğiz,” dedi King. “İskoçlar evliliklerin çıkarlarını bilirler.” Yeşil elbiseli kıza baktı. “Sanırım sen de ikinci tanıksın?”

“Evet, Lordum,” dedi kız.

“Peki adın ne?” Sesi normalde olduğundan daha alçaktı.

“Catherine.”

King ona gülümsedi ve Sophie onun yakışıklı yüzündeki gamzelerini görünce hızla atan kalbine engel olamadı. “Pekâlâ, Catherine, bana King diyebilirsin.”

Kız onun gülümsemesine sıcak bir gülücükle karşılık verdiğinde Sophie, King’e vurmak istedi. Sertçe.

King sahneyi dikkatle izleyen Warnick’e döndü. “Şu işi bitirelim.”

Warnick başını salladı. “Sanırım sevgili davetliler kısmını geçebiliriz.”

“Aynen,” dedi King.

“Bilmiyorum,” dedi Sophie. “Catherine oldukça *sevgili* görünüyor.”

Warnick kaşlarını kaldırıp King’e baktı. “O halde yapalım.”

King sırtıttı. “Nişanlım ne isterse.”

“Sevgili davetliler,” dedi düğün, “bugün bu adamın” -King’i kastederek- “ve bu kadının” -Sophie’yi işaret ederek- “evlendiklerine şahit olmak için toplandık.”

“Bekle,” dedi Sophie.

“Leydim?” dedi düğün aşırı bir ilgiyle.

“Şimdi mi yapıyoruz?”

“Evet,” dedi King.

“Warnick Dükü’nün kalesinin araç yolunda mı?”

“Vay. Gördün mü? Kaleden hoşlanmadı.” Warnick ona doğru eğildi. “Yayladaki kalem daha güzel.”

“Hayır, hayır. Sorun kale değil. Kale çok güzel. Ama yolda-
yız. Biraz daha sahici bir yer yok mu?”

King ona baktı ve ardından, “Sahici bir gelinle evleniyor olsaydım iyi bir yer bulma zahmetine katlanırdım,” dedi.

Sophie sözleri karşısında nefesini tuttu. “Çok korkunçsun.”

“Görünüşe göre öyleyim. Mükemmel bir eşleşme değil mi-
yiz?”

“Belki de durmalı ve seremoniyi başka zaman bitirmeli-
yiz,” dedi dük, King’den Sophie’ye dönerek.

“Belki de,” dedi Sophie. Onunla evlenmeyecekti. Bu şekil-
de olmazdı. O bu kadar öfkeliyken olmazdı. Sophie döndü ve
faytona doğru ilerlerken birkaç adım sonra kötü bir taş bastı.
Acıyla bağırarak terliğini inceledi. “Belki de Lord Eversley
için en iyi zaman hiçbir zamandır.”

“Yürüdüğün yere dikkat etmelisin,” dedi King gözleri Sop-
hie’nin ayağındayken. Lyne Kalesi yolunda buluştuklarından
beri ilk kez duygu belirtisi göstermişti. Çok öfkeliydi.

“Bu yontulmamış düğün için hazırlanmadığım için üzgü-
nüm. *Beni nereye götürdüğün* konusunda *sen* daha dikkatli ol-
malısın,” dedi Sophie. “Terliğimi yırttın işte.”

Warnick güldü.

“Evleneceğiz. Burada. Ve şimdi.” King bunları söyledikten
sonra bakışlarını kaçırdı, sözleri soğuk ve netti. Düke baktı.
“Yap şunu.”

Sophie durup geri döndü. “Anladığımı sanmıyorum,” diye başladı. “Ben...”

Catherine kalenin girişinden konuşarak lafını böldü. “Bitti.”

Herkes ona baktı.

“Anlamadım?” dedi Sophie.

“Bitti dedim.” Catherine, Sophie’yi işaret etti. “Sen *burada evleneceğiz* dedin.” King’i işaret etti. “Ve o da *evleneceğiz, burada, şimdi* dedi. Ben de Alec de buna şahitlik ettik.” Düke baktı. “Duydun değil mi?”

“Duydum,” dedi Warnick şaşkın bir şekilde. “O kadar basit mi? Sevgili davetliler yok mu?”

Catherine bir omzunu silkti. “Önemli olan evlilik, nasıl evlendiğin değil.” Sophie ve King’e baktı. “Oldu. Evlenme isteğinize şahitlik ettik ve artık evlisiniz.” Gülümsedi. “Tebrikler.”

Bu doğru olamazdı.

Warnick bir kaşını kaldırdı ve başını salladı. “Yeterince adil.”

“Bu olmasını umduğumdan daha az acı vericiydi,” dedi King.

“Hayır!” dedi Sophie. Onunla evlenecekse evliliğe benzer bir şey istiyordu. Bu olamazdı.

Dük ona baktı. “Onunla evlenmek istemiyor musun?”

“Bu şekilde olmaz,” dedi Sophie.

“Sadece bu şekilde oluyor,” dedi King. “Bu işin hallolmasını istiyorum.”

Sophie onunla göz göze gelirken ondan nefret etti. Onu sevdi.

“Leydim, onunla evlenmek istiyor musun?” dedi Warnick,

bu defa ciddi idi.

Sophie bakışlarını King'den uzaklaştırmadı. Uzaklaştırmadı. Ve doğruyu söyledi. O çılgın yerde bir yemin etti. "İstiyorum."

King bakışlarını kaçırmadan önce gözlerinde öfke vardı.

King yarış faytonunun zemininde bulunan bir kutuyu aldı ve onu diğer faytona götürdü.

Sophie'nin gördüğü kadarıyla iki seçeceği vardı. King'in kendisini orada, Warnick Dükü ve Catherine'nin yolunda bırakıp gitmesini izleyebilirdi ya da ona doğruyu söylerdi. Her parçasını. Ve bir sonraki adımı onun atmasına izin verirdi.

Bir ay öncesinde ilk seçeneği seçerdi.

Ama artık farklı bir Sophie'ydi ve onu takip etti. Karı koca olarak ilk kavgalarının evliliklerinden hemen sonra olacağını umursamıyordu ve evliliği de kaçırmış gibi hissediyordu zaten.

"Bunu istemiyordum," dedi Sophie. "Bu şekilde değil."

"Maalesef sosyetenin yarısının izleyeceği bir St. George evliliği için piyasada değildim," dedi King.

"Bunların hiçbiri için piyasada olman gerekmiyordu ki," dedi Sophie. "Sana hiç benle evlenir misin diye sormadım."

"Haklısın. Hiç öyle bir soru olmadı."

Sophie bu sözlerden nefret ederek gözlerini kapattı. "Başına kalmamı istemiyorsun sanıyordum."

King faytonun önüne geçti ve onu inceleyerek iki harika hayvanın da dizginlerini kontrol etti. "Kalmayacaksın," dedi atlardan birini söküp onu faytona yeniden bağlarken. "Evli olabiliriz, ama bir daha görüşmemiz için bir neden yok."

Bu sözler canını yaktı. Ona bu kadar yakın ama bu kadar uzak olmak hırsla çılgılık atmak istemesine neden oluyordu. Bunların hiçbirini istememişti. "Bu kadar basit mi?"

“Evet, öyle,” dedi King diğer ata geçerek. “Britanya içinde yarım düzine evim var. Birini seç.”

Sophie onu izledi. “Sen neredeysen onu seçeceğim.”

King’in elleri dizginlerde bir an durakladı. Neredeyse fark edilmeyecekti. “Lyne Kalesi’ni mi istiyorsun?” Neşesizce güldü. “Tabii ki. Eminim ki babam seni orada görmekten memnuniyet duyacaktır. Özellikle de bir gelinde her zaman tiksindiği özelliğe sahip olduğun düşünülürse.”

Sophie soğuk laflarla gelen acıyı görmezden geldi. “Lyne Kalesi’ni seçmiyorum. Sen nerede olursan onu seçiyorum. Bugün kale, yarın Mayfair’deki ev. Kocam ile birlikte yaşamak istiyorum, s...” *Sevdiğim kocam.*

Sesi kısılrsa da King onu duydu. “Daha fazla yalan söylemene gerek yok, Sophie. İstedğin evliliği aldın. Daha fazla ilan-ı aşk etmene gerek yok. Ve bana yalan söyleyip beni tuzağa düşürdüğünde benimle beraber yaşama şansını kaybettin.”

Sophie ona katlanmak için elinden geleni yaptı. “Ben gitmeyi planlıyordum.”

“Ve baban tarafından bulunmayı. O planları biliyorum. İyi işe yaradılar.”

“Hayır,” dedi Sophie. “*Kaleden* gidecektim. Cumbria’dan. Senden bana veremeyeceğini bildiğim tek bir şey dışında bir şey istemiyordum.”

“Fakat yine de onu bir şekilde benden istedin,” dedi hiddet dolu sözlerle. “Leydi Eversley,” dedi diğer ata geçip kontrol ederken. “Markiz. Gelecek düşes. İyi oyundu.”

“Unvan değil, King. Evlilik değil.” Durdu. “Seninle evlenmek istemedim. Sadece seni sevmek istedim.”

King yine koşum takımlarına, sonra da atların etrafından dönüp ona baktı. “Bana bir daha o sözleri söyleme. Onları duy-

maktan bıktım. İnanmaktan da. Aşk en büyük yalandan başka bir şey değil.”

“Benden gelince öyle değil,” dedi Sophie. “Asla değil.”

“Senin yalanın en kötüsüydü,” dedi King ve Sophie sözlerindeki acıyı hissetti. “Lorna’nın bana ihanet ettiği, unvanımdan başka bir şeyle ilgilenmediği gerçeğiyle geçmişimin acısını yaşarken bile sen bana yeni bir gerçeklik vermiştin. Beni gelecekle baştan çıkarmıştın.”

Bu sözler ve beklemediği itiraf karşısında Sophie’nin gözünden yaşlar geldi. Buna katlanamıyordu. “King...”

King o u susturdu. “Beni iyileştirmekle tehdit ettin,” dedi. “Güzel yerinlerinde baştan çıkardın.” Durakladı. “Yeniden sevebileceğime inanmamı sağladın.”

Sophie ona uzandı ve King geri çekilerek içeri girmesi için kapıyı açtı. “İçeri gir.”

Sophie girdi. Mahremiyet için minnettardı. Lyne Kalesi’ne geri giderlerken onu ikna etmeyi yeniden deneyecekti. Oturunca ona baktı, kapı camından göründü ama ona katılmadı.

Onunla gelmiyordu. Sophie emin olamadan konuştu. “Beni nereye gönderiyorsun?”

“Londra’ya,” dedi King. “En başından beri istediğin bu değil miydi? Her şeyi başarmış bir kahraman, bir sonraki Lyne Düşesi olarak aristokrasiye dönmek değil miydi?”

Sophie’nin midesinde bir düğüm oldu. İstedığının bununla ilgisi yoktu. “Bunu asla istemedim ve bunu biliyorsun.”

“Görünüşe göre bugün hepimiz elimizdekiyle idare edeceğiz.” Parlak yeşil ve öfkeli gözleri onun gözleriyle buluştu. “İşin ironisi ise şurada: ben sana ne istesen verirdim. Eğer sen onu çalmakta bu kadar hızlı davranmasaydın, sonsuza dek için ben sana yalvaracaktım.”

Bu sözler tüm darbelerden daha yıkıcıydı.

Sophie kendine gelemeden King kapısını kapattı ve fayton hareket etmeye başladı.

*

King faytonun uzun yolda ilerleyişini kaybolana de izledi. Sophie görüş açısından çıkana kadar.

İskoçya’da yalnızdı. Yeni evlenmişti, öfke ve çok daha tehlikeli bir hisle doluydu. Hüzün gibi bir hisle.

“Bu gördüğüm en garip düğündü.” Warnick elinde purosuyla kalenin eski alçak taş duvarına yaslanmış onu izliyordu.

“Pek fazla düğüne katıldığını sanmıyorum,” dedi King, “yarattığın karmaşaya bakılırsa.”

“Sana resmî bir tören sunmaya çalıştım. Günü hatırlamak için.”

King bunu unutacağını sanmıyordu zaten.

Ne lanet bir kâbustu.

Onunla evlenmişti. Sophie onun karısıydı.

Tanrım. Ne yapmıştı böyle?

“Şunu söylemeliyim ki...” diye başladı Warnick.

“Lütfen söyleme,” dedi King bakışlarını faytonun kaybolduğu noktadan alamayarak. “Söylemek istediklerinle ilgilenmiyorum.”

“Korkarım benim topraklarımdasm, dostum,” dedi İskoç. “Sen istedin diye sana bir düğün hazırladım. Sana bir fayton ve en iyi altı atımı verdim.”

“Düzgün bağlanmamışlardı,” dedi King Büyük Kuzey Yolu’nda ilerleyen Sophie’yi düşünerek. Altı atı da kontrol etmiş miydi?

“Gayet iyi bağlanmışlardı,” dedi Warnick. “Sadece sen biraz delisin.”

“Faytonda yemek ve su var mıydı?”

“İstediğin her şey vardı,” dedi dük.

“Kaynamış su?” diye sordu King. Onunla Lyne Kalesi’nden getirdiği kutudaki çayı yapacaktı. “Temiz bandajlar?”

Sophie’nin ihtiyacı olabilirdi.

“Ve bal, tıpkı istediğin gibi,” dedi Warnick. “Garip bir koleksiyon, ama hepsi orada. Evindeki rahatlığa sahip olacak.”

Ev.

Kelime gözünün önüne Sophie’yi getirdi. Lyne Kalesi’nin yüksek geçidinden bakıp King’e gülüyordu. Mutfakta çalışanlarla hamur işleri yiyordu. Elinde bir kitapla labirentin çeşmesinde oturuyordu.

Gözlerindeki zevk ile onun yatağındaydı.

Zevk ve güzel yalanları ile.

Bir elini saçlarına atıp Sophie’nin düşüncelerini ele geçirmesinden nefret etti. Artık gitmişti. King, Warnick’e baktı. “Bir sonraki yarışa hazırım.”

Warnick bir kaşını kaldırdı. “Karının ardından mı?”

King ona kısık bir sesle küfretti. “Kuzeye. Inverness’e.”

“Bu çok uzun bir yarış. Yollar tehlikeli.”

Mükemmeldi. Onu Sophie’yi düşünmekten alıkoyuyordu. “İstemiyor musun?”

“Her zaman isterim,” dedi Warnick. “Ve senin dikkatin bu kadar dağınıkken kazanabilirim bile. Diğerlerine haber gönderirim. Ne zaman çıkmak istersin?”

“Yarın,” dedi King. Bu yerden ve anılarından olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordu.

Warnick yarış faytonuna baktı. “Biriciğinin tamir edildiğini görüyorum.”

King arkadaşının bakışlarını takip etti ve bu kadar sevdiği faytonunun artık onun anılarıyla dolmasından nefret etti. “Bunun için sana teşekkür edemeyeceğim.”

Dük gülümsedi. “Tekerleklerini satarak akıllılık etmişti.”

“Tekerlekler o satsın diye orada değildi. O bir hırsız.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Oldukça ikna ediciydi.”

Seni sevdiğimi söylemek istemiştin.

King hayatında hiçbir şeye bu kadar ikna olmamıştı.

Hiçbir şeyin daha doğru olmasını ummamıştı.

Bu lanet fayton onunla doluydu. Satılmış tekerlekler ve karşı gelişle doluydu. Eteğini kaldırıp koltuğuna kendisi tırmamıştı.

King ona yardım etmeyerek götlük yapmıştı.

Ve şimdi Lyne Kalesi’ne geri dönerken faytonunun mükemmelliğine dair anıları silinmişti. Bu artık sadece hız ve yarış düşüncelerinden başka bir şey barındırmayan, güvenli bir alan değildi. Artık onunla ilgili düşünceleri ve Sophie’nin güzel yalanları ile doluydu.

Seni istedim. Sonsuza kadar.

“Bunu sana satarım,” dedi.

Warnick gözlerini kırıştırdı. “Faytonunu mu?”

“Şu anda,” dedi King.

Dük uzun bir süre onu izledi. “Ne kadar istiyorsun?”

Özel yapım faytonu, yüksek ve özel tekerlekleriyle, mükemmel dengelenmiş yaylarıyla ve yarış boyunca olabildiğin-

ce hafif ve rahat olunmasını sağlayan koltuğuyla bir servet değerindeydi. Diğer araçlardan daha hafifti. Britanya’daki en iyi adamlar tarafından King’in direktifleriyle yapılmıştı.

Ama King artık ona bakamıyordu bile.

Sophie onu mahvetmişti.

King başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Artık faytonu istemiyorum.” Atlarına bakıp dke döndü. “Bir eyer lazım.”

“Bana faytonunu veriyorsun yani,” dedi Warnick. “Bir eyer karşılığında.”

“Eğer istemiyorsan...” dedi King.

“Ah, hayır. İstiyorum,” dedi Warnick. İskoç aksanında bir şaşkınlık vardı ve eyer alsın diye bir uşağı göndermek için kapıya doğru ilerledi.

“Güzel,” dedi King siyah atlardan birini sökmek için hareket ederek. “Vaktin olduğunda diğer atı da getirirsin.”

İki adam Warnick’in ahırından gelecek eyeri beklerken bir sessizlik oldu. Warnick sessizliği bozarak, “Sorabilir miy...”

“Sanırım sormaman gerektiğini açıkça belirtmiştim.”

Warnick, King’in isteklerini önemsiyor gibi değildi. “Hiç bir adamın aşk yüzünden bu kadar kötü hale düştüğünü görmemiştim.”

“Onu sevmiyorum,” dedi King.

Ve bu çok büyük bir yalandı.

“Ne yazık,” dedi Warnick purosunu ayağıyla ezerken. “nk o seni epeyce seviyor gibi görünüyordu.”

Sophie ona ihanet etmişti. Unvanı için. Ki King ona bunu isteyerek verecekti zaten. Tereddüt etmeden. Sevgisiyle birlikte.

“Aşk her şey değildir.”

Eyer o an geldi ve King onu hızlıca atma yerleştirdi. Warni-

ck bir süre sessizdi ama onu bir süre izledikten sonra konuştu. “Öyle olabilir ama senin görünüşüne bakarsam buna inanamam. Ve sana baktığımda, kendim bundan kaçabildiğim için minnettar oluyorum.”

“Öyle olmalısın,” dedi King eyere çıkarak.

“Çocukları olsun isteyecek, biliyorsun,” dedi Warnick. “Hepsi çocuk ister.”

Bu sözler aklına yeninde o mavi gözlü kızları getirdi. Asla tanımayacağından emin olduğu kızları.

En başından beri haklıydı.

Soy onunla son bulacaktı.

“Bunu benimle evlenmeden önce düşünecekti.”

21. BÖLÜM

ZAVALLI MARKİ BÜYÜK BİR HATA YAPAR

King, Lyne Kalesi'ne karanlık çöktüğünde vardı ve gitgide azalan ışık evin ve içindekilerin uykuya dalmasını sağlamıştı. Kuzey Vilayet'te yaz aylarında güneş geç batardı. Sessizliği ve karanlığı seviyordu. Sarhoş olmak için gayet uygun şartlardı. Sabah olduğunda Yorkshire'daki evine doğru yola çıkacaktı.

Kütüphane onun anılarıyla dolu olduğu için gidebileceği bir yer değildi ve King de sağlam viskilerin olduğunu bildiği tek yere gitti. Babasının çalışma odasına.

Babasını odada bulmayı ummuyordu.

Agnes'i babasının kollarında bulmayı da.

Kapı açıldığında birbirlerinden ayrıldılar ve Agnes hemen kapıya arkasını döndü. Tanrım, korsesinin yeniden bağlıyordu.

Tanrım.

King tabloya mümkün olduğunca arkasını döndü. “Ben—

Tanrım. Affedersiniz.” Ondan sonra ne gördüğünü fark etti. Babası Agnes ile birlikte uygunsuz bir vaziyetteydi.

Babası, dük, evin hizmetçisinin kollarındaydı.

“Bakabilirsin, Aloysius,” dedi Agnes sessizce.

King dönüp çalışma odasının diğer ucundaki camın iki yanında duran onlara baktı. İkisini inceledi. Babası gri saçlı ve ayrıcalıklıydı, Agnes de her zamanki gibi güzel.

King babasına sert bir şekilde baktı. “Ne yapıyorsunuz siz?”

Dük bir kaşını kaldırdığında dudaklarında bir gülümseme vardı. “Sanırım bunu anlayabilecek durumdasın.”

Agnes’in yanakları kızardı ve, “George,” dedi.

King bunu doğru duyduğuna inanamadı. Kimsenin babasına unvanından farklı şekilde hitap ettiğini duymamıştı. Hatta doğru söylemesi gerekirse babasının gerçek adını hatırlaması bile biraz vaktini alırdı.

Agnes ise bir an düşünmemişti.

Babası dönüp Agnes’e göz kırptı. “Biz çocuk değiliz, Nessesie. Bu kadar şaşırmasına gerek yok.”

“Ama gerçekten şaşkınım,” dedi King. “Bu ne kadar süredir...” King başını iki yana sallayıp Agnes’e baktı. “Ne kadar süredir senden faydalanıyor?”

İkisi de sanki King çok iyi bir şaka yapmış gibi güldü.

Sanki birini öldürmek istemiyormuş gibi.

Sanki o gün hayatının en kötü günü değilmiş gibi.

“Şaka yapmıyorum,” dedi King. “Neler oluyor?”

“Olan şey şu ki evde bir sürü misafirimiz var ve Agnes doğruyu söylemektense gizlice takılmak istiyor.” Babası dolaba gidip iki bardak viski doldurdu. King’e baktı. “İçer misin?”

King şaşkınlıkla başını salladı ve dük üçüncü bardağı da

doldurup sıcak bir gülümsemeyle Agnes'e verdikten sonra King'in viskisini uzattı. "Doğrular nedir, baba?"

Lyne Dükü, King ile göz göze geldi. "Agnes'i seviyorum."

Babası bir anda kanatlarını çıkarıp odada uçsaydı King daha az şaşırırdı. "Ne zamandan beri?"

"Sonsuzluktan beri."

Sonsuzluk.

King bu kelimedenden nefret ediyordu.

"Bu ne kadar uzun oluyor?" derken içkinin mantık oluşturmamasını umarak içti.

Agnes cevapladı. "Neredeyse on beş yıldır." Sanki bu dünyadaki en sıradan şeydi.

King babasına baktı. "On beş yıl."

Dük ciddi bir şekilde ona baktı. "Sen gittiğinden beri."

King öfkesinin alevlendiğini hissetti. Ve büyük miktarda kıskaclığın. Babasının Agnes'i vardı. Onun kimsesi yoktu. "Onunla evlenmedin."

"O sürenin büyük bir kısmında ona her gün sordum," dedi dük Agnes'e bakarak. Ve King bakışlarındaki doğruluğu gördü. Birbirlerini seviyorlardı. "Evet demiyor."

King Agnes'e döndü. "Neden?"

Dük ellerini kaldırdı. "Belki de sen anlarsın."

Agnes babasını görmezden geldi. "Ben bir hizmetçiyim."

"Ah, evet. Bu bir düşes olmaktan daha iyi," dedi King.

"Öyle," dedi Agnes.

Ve King onun sözlerinde Büyük Kuzey Yolu'nda ilerlerken Sophie'yle burun buruna olduğu ve Sophie'nin onunla birlikte aristokrasiye fırça çektiği zamanı hatırladı. *Kendini beğenmişliğin, boşluğun, amaçsızlığın ve hiçbir efor sarfetmeden sahip*

olduğun unvanına olan düşkünlüğünle aristokrasiye dair nefret ettiğim her şeyin vücut bulmuş halisin. Ama bir şekilde seni evlilik tuzağına düşürmek istiyorum, öyle mi?

Agnes açıkladı. “Tüm dünyanın onu tuzağa düşürdüğümü düşünmesini istemiyorum. Saçma sapan bir nedenle onun başına kaldığımı düşünmelerini de. Aristokrasinin bize karışmasını istemiyorum.”

“Aristokrasinin canı cehenneme, Agnes,” dedi babası ona doğru giderek.

“Söylemesi kolay,” dedi Agnes bir elini onun yüzüne götürüp yanağını okşayarak. “Seninle evlenmek istemiyorum. Sadece seni sevmek istiyorum. Ve bu yeterli olmak zorunda.”

Kelimeler onu yıkıp geçti. King donup kaldı. “Ne dedin sen?”

Seninle evlenmek istemedim. Sadece seni sevmek istedim.

Üstüne kalmak istememiştim.

“Aloysius?”

Bunu kaç defa söylemişti? Evlenmek istemediğini. Bunu yapmayacağını.

King ona artık bir seçim şansı olmadığını kaç defa söylemişti?

Korkunç bir hata yapmıştı.

Babasına baktı. “Ama Lorna. Onu uzaklaştırmıştın. Aşk için evlenmeyi desteklemiyordun.”

“Onu uzaklaştırdım, çünkü senin paranın peşindeydi. Unvanının.” Babası derin bir nefes aldıktan sonra konuştu, “O şekilde gitmesini hiç istememiştim. Kızın ölmesini istememiştim. Seni buralardan gitmeni istememiştim.” Lyne büyük bir yudum alıp bardağına baktı. “Sende gençliğin öfkesi ve bende de yaşın noksanlığı vardı. Gitmene izin verdim,” dedi kehribar

rengi sıvıya bakarken. “Hiç düşünmemiştim ki bu kadar...” Sesi kesildi.

Agnes devam etti. “Ona bu kadar benzeyeceğini düşünmemişti. İkinizde çok... gururlu, çok inatçı ve dinlememekte çok kararlısınız.”

King babasını izledi. En sonunda mükemmel Lyne Dük’nün eksiklerini görüyordu. Soğuk maskeyi düşürüp nasıl bir adam oluşturduğunu görüyordu.

Dük ona baktı. “Leydi Sophie’yi beni sinirlendirmek için getirdin. Ben de sana istediğini verdim. Çünkü senin benim olmamı istediğin adam olmak, kendi istediğim adam olmaktan daha kolay.” Agnes’e baktı. “Ama onun senin unvanının peşinde olduğunu düşünmüyorum.”

Agnes gülümsedi. “Onun çok daha değerli bir şeyin peşinde olduğuna her şeyimle bahse girerim.”

Sadece seni sevmek istedim.

Ve King onu bir faytona koyup uçaklara göndermişti.

King babasına baktı. “Onunla evlendim.”

Babası başını salladı. “Bugün babasıyla konuştum. Kızın ona oldukça yüklü yatırımları kaybettirdiğini söyledi. Haven ve göl hakkında bir şeyler olmuş sanırım.”

“Balık havuzu.”

“Neyse. Babası evlilik planını kendisinin yaptığını söyledi.”

Ama öyle olmamıştı. Tam olarak değildi. Sophie bunu kendisi de söylemişti: King reddedebilirdi. Yeterince skandal olmuşlardı, *Sophie* yeterince skandaldı ve kimse bu kararı sorgulamazdı.

Ama onunla evlenmek istedi.

Onu cezalandırmak için bile onu kendisine istiyordu.

Sonsuza dek.

“Sophie istemiyordu.”

“Akıllı kız,” dedi Agnes düke bakarak.

Akıllıydı. Ve King onu hak etmiyordu. Sophie çok daha iyilerine layıktı. “Ben onu zorladım.”

“Akıllı çocuk,” dedi babası Agnes’e bakarak. “Belki ben de senin iznin olmadan davetiyeler göndermeliyim. Belki o zaman benimle evlenmek zorunda kalırsın.”

King bardağını koydu. “İskoçya daha hızlı olur.”

Dük kaşını kaldırdı. “Gretna Green mi?”

“Warnick’in yolu.” King gözlerini kapattı. “Yemin bile etmedik.”

Bu doğru değildi. Sophie etmişti. Onun gözlerine bakmıştı ve King’den daha gururlu, daha güçlü durmuştu. Ve herkesin duyabileceği şekilde, “İstiyorum,” demişti.

King hayatında bu kadar öfkeli olmamıştı. Ne kadar pislik birisi olmuştu.

Babası ciddileşti. “Yanlış bir şeyler mi yaptın?”

Sophie evlendiği günün gecesi tek başına bir faytondaydı. Onunla birlikte olması gerekirken. “Evet.”

“Seni seviyor mu?”

“Evet.” Onunla yaşadıktan sonra onsuz da yaşayabileceği hikâyesine inanmakla meşgul olduğundan bu sözlerle kendini kapatmıştı. Onsuz bir gün bile geçirebilirmiş gibi davranıyordu. Babasına baktı ve önem arz eden tek şeyi söyledi. “Onu seviyorum.”

Lyne Dükü kapıyı işaret etti. “O zaman gidip kırdığın şeyi tamir etmelisin.”

King harekete geçmişti bile.

Gece saatlerinde boş yolları yararlanarak ilerleyip han han Sophie'yi aramış ama izini bulamamıştı. Her durduğunda daha da sinirleniyordu. Yaptığı hatayı düşündüğünde umutları sönüyordu, ama onu bulup her şey düzeltmek istiyordu.

Nasıl bitecekti?

Umarım mutlu bir şekilde biter.

Öyle bitecekti. King öyle olmasını sağlayacaktı. Onu bulacaktı. Onu ağlarken uzaklara göndermişti ve şimdi onu bulana ve bir daha ağlamadığından emin olana dek durmayacaktı. Gerekirse hiç durmadan Londra'ya gidecekti. Onunla Mayfair'de buluşacaktı.

Onun bir daha ağlamadığından emin olmak için her şeyi yapacaktı.

Atın üstünde eğilerek onu sevdiğini fark ettiğinden beri ilk kez ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladı. Tamamen sahip olmanın.

Sonsuza kadar.

Onu kollarında, yatağında ve içini sohbet, kitaplar ve bebeklerle doldurduğu evinde hayal etti. Soy artık onunla son bulmayacaktı. Ona çocuk verecekti. Tıpkı hayatında tanıdığı en maceracı kadın olan anneleri gibi macera meraklısı güzel kızları olacaktı.

Liverpool çitlerinden indiği andan itibaren, Sophie Talbot onu bir maceraya çıkarmıştı.

Artık Sophie Talbot değildi.

O Eversley Markizi, Leydi Sophie'ydi.

Karısıydı.

Aşkıydı.

Tanrı aşkına, ona asla yetişemeyecek miydi?

Daha düşünce kafasında tam oluşmadan birkaç metre ileride içindeki lambaları karanlıkta sallanan bir faytonun köşeyi döndüğünü gördü. Aradığı olabilecek kadar büyüktü ve yaklaştıkça altı atın ayaklarından çıkabilecek kadar yüksek nal seslerini duydu.

Bu oydu.

King ona ulaşmak, onu yeniden kazanmak istiyordu.

Onu sevmek.

Ona bir kedi alacaktı. Beyaz patileri ve beyaz burnu olan bir kedi. Belki o zaman onu affederdi.

Metreler gitgide azaldı ve King fayton bir sonraki dönemeçten geçerken onun doğru fayton olduğunu gördü. Bu Sophie'nin faytonuydu, arkasında Warnick amblemi vardı.

Fayton dönerken kendini, "Sophie!" diye seslenmekten alamadı. Atlarını daha hızlı koşmaya itiyordu. Hiç fark etmeden yanında olacaktı ve ondan sonra yine ona sahip olacaktı.

Tabii Sophie onu isterse.

Bu düşünce canını yaktı.

Sophie onu isterdi. King onu kazanmak için her şeyi yapacaktı. Her hareketi yapardı. Faytonunu durdurup eşkıyalar gibi onu kaçırabilirdi. Onu güzel ve sakın bir yere götürüp tüm hatalarını düzeltebilirdi. Ona onu ne kadar sevdiğini, onu herkesten çok sevebileceğini kanıtlayabilirdi.

Hayatının geri kalanını bunu ona kanıtlayarak geçirecekti. "Leydi Eversley!" dedi bu defa. Sanki evlendikten sonraki adı evreni King'in, Sophie'yi hak ettiğine ikna edebilirmiş gibi.

Ondan yeterince uzak kalmıştı.

Artık onunla birlikte olmak istiyordu.

Sonsuza kadar.

Fayton yoldan döndü ve King dönüşü ona yaklaşmak için

kullandı. Ön taraftaki tekerleğin çıkardığı sesi duyabilecek kadar yakındı. Bu sesi daha önce de duymuştu ama o gece nereden geldiğini bilmiyordu.

Korku her şeyi ezip geçti.

“Dur!” diye bağırdı atların sınırlarını zorlarken. “Faytonu yavaşlat!” diye bağıırken bile atların hızlanması için yalvarıyordu.

Çok geçti.

Dönüş çok sertti ve fayton çok genişti. Tekerlek gene ses çıkardı. King, “Hayır!” diye bağırdı. Sürücünün onu duymasını istiyordu ama sözleri çatlaklarda kayboluyordu. Ardından fayton sarsılırken atların sesini duydu ve sürücünün fayton devrilmeden önce yerinden uçtuğunu gördü. Korkmuş olan atlar durmadan önce fayton birkaç metre ilerlemişti.

“Sophie!” diye bağırdı King yerinden atlayarak. Ona ulaşmak istiyordu. “Hayır! Hayır, hayır, hayır,” diye tekrar etti faytona doğru koşarken. Bir lambayı alıp hiç durmadan onu bulmak için kapıyı açtı.

Lütfen hayatta olsun.

Tanrım. lütfen hayatta olsun.

Hayatta olması için her şeyi yaparım.

“Hayatta olmalısın, aşkım. Sana söyleyecek çok şeyim var,” dedi King karanlığın içinde onu duymasını isteyerek. “Seni kaybetmeyeceğim, Sophie. Sen daha henüz bulmuşken kaybedemem. Henüz benimle işini bitmedi.”

İçerisi karanlıktı ve King onu arayarak lambayı kaldırdı.

“Hayatta ol,” dedi. “Lütfen, hayatta ol.”

Sophie’nin günün önceki saatlerinde giydiği güzel mor elbisenin ipek kumaşını bulduğunda sözleri bir duaya döndü.

Elbisenin içinde Sophie yoktu.

Faytonda da yoktu.

King içinde bir rahatlık hissetti. Kalbi yeniden atmaya başlamıştı.

Hayattaydı.

Ve o anda bir şey daha fark etti. Yıkıcı bir şeyi.

Sophie onu terk etmişti.

22. BÖLÜM

Sophie, İskoçya’da başladığı yolculuğun ilk birkaç saatini gözyaşları içinde geçirmişti.

Beraber geçirdikleri her dakikayı, her konuşmalarını ve her dokunuşunu hatırladığında yaşlar özgürce akıyordu. Babasının onları bulduğu akşamki öfkesini ondan saklamayışını. King çıplak ve öfkeli bir şekilde beklemişti, ihanete uğramış Minotor gibiydi.

Ama Sophie ona ihanet etmemişti.

O imkânsız labirentin merkezinde onunla sonsuza kadar kalabilmek için her şeyi yapardı.

Ama ikisi de sonsuzluğu hak etmiyordu.

King bunu onu Warnick’in faytonuna bindirirken kendisi söylemişti. Son ve yıkıcı sözleri bunlardı.

Eğer sen onu çalmakta bu kadar hızlı davranmasaydın, sonsuza dek için ben sana yalvaracaktım.

Gözyaşları en nihayetinde kurumuştu ve Sophie ondan sonra kırsal alanlara, koyunlara, ineklere, saman balyalarına baka-

rak sonsuzluk gibi gelen saatler geçirmişti ve en sonunda gece çöktüğünde hiçbir şeye bakamamıştı.

Tek düşünebildiği King'in en sonunda onu mahvettiği idi. Diğerleri için.

Sonsuza dek.

Ve Sophie karanlıkta güç buldu. Kararını verdi.

King onu ara dolu bir cüzdan, bandaj, bal ve onu bir daha görmek istemediğine dair söylemleriyle bırakmıştı. Görmeyecekti de.

Faytonu atları değiştirmek için durduğunda yol kendi atlarını faytoncusunu değiştiren bir posta faytonu tarafından kapatılmıştı. Ve fayton oradan ahır çalışanı bir çocuk gibi giyinmiş olan yeni bir yolcuyla ayrılmıştı.

Ne de olsa kız kardeşinin mükemmel elbisesiyle yeni bir hayata başlayamazdı. Warnick'in faytoncusu yolcusunun kaybolduğunu fark etmemişti bile.

Sabah ışığı posta faytonunun içine girerek içeriye grileştirmiş ve diğerlerinin uykuda olduğunu ortaya çıkarmıştı. Sophie onların nereye gittiğini merak etti. Kendisinin nereye gittiğini de. Belki de Sprotbrough'a geri dönerdi.

O kasabayı düşünmek aklına King'i getirdi.

Onu banyodan çıkarışını.

Onu öpüşünü.

Onu babasının adamlarından gizleyişini.

Gözyaşları onu akmakla tehdit ediyordu.

Hayır. Sprotbrough olmazdı.

Fayton yavaşlamaya başlarken Sophie gözlerini kapattı ve onu mahveden anılarını, onun dokunuşlarını, gülüşünü, adını fısıldayan derin ve mükemmel sesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

O ses onu asla terk etmeyecekti.

“Sophie!”

Sophie bunu duyunca durdu. Olamazdı.

Faytondaki diğer yolcular da uyanmaya başladı. Pencerenin yanındaki adam sesin kaynağını görmek için perdeyi araladı. Oturuşunu düzeltti. “Bir handa değiliz.”

Sophie gözlerini kapattı.

“Eşkiyalar mı var?” dedi yanındaki kadın panikle.

“Sanmıyorum,” dedi adam. “Ama çılgın bir adama benziyor.”

Sophie pencereden bakmak için eğildi.

Kalbi hızla atmaya başladı.

Çılgın bir adama benzemiyordu. Aksine mükemmel bir adamdı.

Ama sesi öfkeliydi. “Sophie Talbot, ben gelip seni almadan o lanet faytondan in!”

Pencerenin yanındaki adam kadına döndü. “Senin adın Talbot mu?”

Kadın başını iki yana salladı.

Adam kadınlara tek tek sorarken Sophie’yi görmezden geldi. Elbiseli tüm kadınlarda ret cevabı alınca pencereyi indirdi ve, “Bu faytonda Talbot adında birisi yok,” dedi. İçeri döndüğünde ise ona bakanlara, “Bana inanmıyor,” dedi.

Sophie olduğu yere sinerek şapkasını indirip görünmez olmaya çalıştı. Kapı hızla açıldığında içeri sabah güneşi ve kocası girdi. Gözleri onu hemen bulmuş kıyafetlerini inceliyordu. “Lanet ülkedeki kimse insanların ayakkabılarına bakmıyor mu?”

Sophie çok dar olan terliklerine baktı. “Bana uyan çizme yoktu.”

Penceredeki adam yeniden konuştu. “O bir kız!”

“Aynen öyle,” dedi King eğlenmediğini belli eden bir sesle. “Posta faytonları için ne demiştin, Sophie?”

Sophie kaşlarını çatı. “Birkaç saat önce beni Londra’ya gönderip beni bir daha görmek istemediğini söylediğini düşünürsek nasıl seyahat ettiğim hakkındaki görüşlerin hiç umurunda değil.”

“Ah. Âşık kavgası,” dedi yanındaki kadın neşeli bir şekilde.

“Biz âşık değiliz,” dedi Sophie.

“Seni almak için posta faytonunu kovalıyorsa, olacaksınız,” dedi pencere yanındaki adam. Şapkasını indirip geri yaslandı.

Ama olmayacaklardı.

“Siz ne biliyorsunuz? Benden hoşlanmıyor bile.”

“Faytondan in, Sophie.”

“Hadi, Sophie, hepimizin gitmesi gereken yerler var,” dedi bir başkası.

“Benim de var!” dedi Sophie.

King bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Nereye gidiyorsun?”

Sophie o kısmı bilmiyordu. Henüz. Ama ona bunu söylemeyecekti. “Sprotbrough. Belki hatırlarsın. Yakışıklı doktor vardı ya.”

“Hatırlıyorum, aşkım. Her dakikasını.”

“Bana öyle seslenme.”

“Neden? Seni seviyorum.”

Sophie sözleri karşısında nefesini tuttu. Tam bir pislikti. “Çık dışarı,” dedi yavaşça. Öyle dediği için ondan nefret ediyordu. Sophie’ye onların doğru olmasını dilediği için.

“Ya içeri ya dışarı Lordum,” dedi faytoncu King’in arkasından. “Uymam gereken bir program var.”

Sophie'ye yavaşça, "Ben mi içeri gireyim, sen mi dışarı çıkarsın?" derken bakışlarını ondan kaçırmadı.

"O gitmezse ben giderim," dedi faytondaki bir kadın.

"Git kızım," dedi penceredeki adam.

Sophie onu görmezden geldi. "Sen beni başka yere gönderdin."

"Aptallık yaptım."

"Aynen öyle."

"İşte bu, kızım," dedi komşusu. "Kendini savun."

King ona bir elini uzattı. "Lütfen, Sophie. Söyleyecek çok şeyim var. Dışarı gel ve beni dinle."

Sophie sürücünün minneti, yolcuların karmaşık hisleri ve kendi şüpheleriyle faytondan indi. Fayton saniyeler içinde hareket etmeye başladı ve onları Büyük Kuzey Yolu'nda sadece binek hayvanının şahitliğinde yalnız bıraktı.

Faytonun sesi uzaklaşarak kaybolduğunda Sophie ona döndü. "Ne..."

King soruyu derin ve baştan çıkarıcı olmasına rağmen kaygılı bir öpücükle yarıda keserken yüzünü ellerinin arasına almıştı. Sophie kendini hemen o anda kaybetmiş ve onu bir daha öpebileceğini hayal etmediği gerçeğiyle harap olmuştu.

Onu öpmesine izin vermemeliydi.

Ama onu öpmesini bu kadar çok istemesi adil değildi.

King ikisini de nefessiz bırakan öpücükten sonra onu serbest bıraktığında Sophie ellerinin titrediğini fark etti. Ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "King?"

"Öldüğünü sandım," diye fısıldadıktan sonra yine dudaklarına yöneldi.

Sophie geri çekildi. "Ne? Ölmedim tabii. Posta faytonundaydım."

“Fayton devrildi.”

Sophie, King’in seyahat hazırlığı yaparken atların takımlarını nasıl dikkatlice incelediğini düşündü; Lorna’nın kazasından kalma bir şeydi. “Nasıl?”

“Tekerlek kırıldı,” dedi King. “Faytonun düşüşünü gördüm.” Başını iki yana salladı. “Onu durduramadım. Ölebilirsin.”

Sophie onun ellerini sıkıca tutarken o anı, en kötü kâbusunu yeniden yaşadığını biliyordu. “Peki faytoncu?”

“İyi. Mucizevi bir şekilde iyi.”

“Tanrıya şükürler olsun.”

“Ama ölebilirdin,” diye tekrar etti King.

Sophie onun ellerini yanaklarına bastırdı. “Oldukça hayat-tayım.”

“Seni neredeyse kaybediyordum,” dedi King, sözleri sessiz ve yıkıcıydı. “Ve sonra faytonda olmadığını, hayatta olduğunu anladığımda, seni yeniden kaybettim.”

Sophie onu bırakarak derin bir nefes aldı ve sözlerinden uzaklaştı. Gerçekliklerinden. “Beni uzağa gönderdin.”

King ona uzandı. “Sophie...”

Sophie geri çekildi. “Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen beni uzaklara gönderdin.”

King bir elini saçlarına götürerek küfretti. “Biliyorum. Hatalıydım.”

“Seninle evlenmek istemiyordum,” dedi Sophie sözlerindeki üzüntüden ve zayıflıktan nefret ederek. “O şekilde istemedim.”

“Biliyorum,” dedi King.

“Bildigienden emin değilim,” dedi Sophie, artık ona bakamı-

yordu. Dönüp posta faytonunun gözden kaybolduğu yere baktı.

Orada sıkışıp kalmıştı.

Tıpkı King gibi.

“Seninle evli olamam, King. Bu şekilde olmaz. Faytondan bu yüzden ayrılmıştım.” Durup ona, o güzel yeşil gözlerine baktı. Onu arada güven olmadan onunla evli olamayacak kadar çok seviyordu. Sevgi olmadan evli olamayacak kadar. “Sana her şeyi söyledim. Kendimi açtım. Aşkımı. Ve yeterli olmadı. Sen istemediğin bir evlilikte hapis olmaktan daha iyisini hak ediyorsun.” Başını iki yana sallayarak ekledi. “Ve ben de daha fazlasını hak ediyorum.”

Ondan uzaklaşmak için arkasına döndü. Nereye gittiğini bilmiyordu ama onunla kalamayacağını biliyordu.

King arkasından seslendi. “Ben istiyorum.”

Sophie gözlerini kapattı ama durmadı.

“Tanrı biliyor ki sen daha fazlasını hak ediyorsun, ama üzgünüm, daha fazlasını alamazsın, Sophie. Sen benim karımsın. Ve seni istiyorum. Her şeyini. Seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden daha fazla. Tam bir pislik gibi davrandım. Seni dinlemeliydim. Sana inanmalıyım.”

Sophie kendini durduramadan onunla yüzleşmek için döndü. King ona gelirken sözleri içinden taşıyor gibiydi.

“Sana dün gece evlenme teklif etmeliydim. Seninle sevişmeden önce. Ama bir embesil gibi düzgün bir şekilde teklif etmek istedim. Seni labirente götürecektim, aşkım. Çilekli turtalarla. Bunu ister miydin?” Sophie’nin önünde durdu. “Lütfen, Sophie.”

“İsterdim,” dedi Sophie yavaşça.

“Bunu yapacağım,” dedi King. “Eve gider gitmez. Seni oraya götüreceğim ve bunu yapacağım.”

“Buna gerek yok. Zaten evliyiz.”

“Var,” dedi King. “Var. Bana ellerini ver.”

Sophie ona ellerini uzattı ve King dizlerinin üzerine çöktü. “Hayır. King.”

King önce bir elini sonra diğerini öptü. “Şahitlerimiz yok ama bu işe yaramak zorunda olacak. Seni seviyorum, Sophie Talbot. Senin güzelliğini ve zekanı seviyorum. Ve burada senin, tanrının ve Büyük Kuzey Yolu’nun önünde yemin ediyorum ki dün seninle evlenmek istedim, bugün de istiyorum ve hayatlarımızın geri kalanı boyunca her gün isteyeceğim.”

Sophie onun başının üstüne baktı. O güzel dalgalara bakarken onun orada olduğuna ve onu istediğine inanamıyordu.

“Bana inanıyor musun? Seni tuzağa düşürmek istememiş-tim.”

King ayağa kalktı ve alnını onun alınına dayadı. “Tam bir pisliktim. Öfkeli ve şaşkındım.” Duraksadı. “Sanırım sen tuzağa düşürmek istedim. Ve sonra bir salak gibi seni başka yere gönderdim.” King gözlerini kapattı. “Faytonun devrildiğini gördüm ve...” Gözlerini açtı. “Tanrım. Sophie. O anda öldüm. Ne yapardım bilm...”

“Ben hayattayım.” Sophie onun elini kalbinin attığı göğsünün üzerine götürdü. “King. Ben hayattayım.” Gülümsedi. “Beni kurtarmak konusunda kariyer yaptın sanki.”

King o elini çenesine götürüp başını kaldırarak gözlerine baktı. “Seni her zaman kurtaracağım.” Devam etmeden önce onu bir daha öptü. “Seni gönderdim çünkü senden korkuyordum. Bana hissettirdiklerinden korkuyordum. Yaşamak istememi sağladığın hayattan korkuyordum. Seni gönderdim, çünkü asla seni hak edecek bir adam olamamaktan korkuyordum.

“O adam olmak istiyorum, Sophie. Seni sevmeye ihtiyacım var. Ve beni tekrar sevmene. Senin çocuklarımıza nasıl sevi-

leceğini öğretmene ihtiyacım var.” *Çocuklarımız*. “Umarım sakıncası yoktur ama kahverengi saçlı, mavi gözlü ve kitap kurdu kızlardan bir koleksiyon yapmak isterdim.”

“Beni seviyor musun?”

King parmaklarını onun parmaklarına geçirip ellerini dudaklarına getirdi. “Hem de ümitsizce.”

Sophie başını iki yana salladı. “Asla buna sahip olabileceğimi düşünmedim,” dedi yavaşça. “Hiçbir zaman yeterince ilgi çekici olduğumu düşünmedim. Birilerinin beni seveceğini düşünmedim. Doğru söylemek gerekirse bu konuda hiç endişelenmedim de. Ailem vardı ve mutluydum. Ondan sonra seninle tanıştım.” Durakladı. “Ve sen hayatımı altüst ettin.”

“Sanırım benim hayatımı altüst eden sendin.”

Sophie gülümsedi. “Tek istediğim beni Mayfair’e götürmendi.”

“Mayfair’e gitmek gibi bir planım olmadığından pişmanlık duyuyor musun?”

Sophie başını iki yana salladı. “Hem de hiç. Gerçi yoldaki tüm heyecanı yaşamasak da olurdu.”

“Fazla heyecan vardı.” Bir öpücük daha çaldı. “Bir daha faytonla seyahat etmiyorsun.”

“Seninle tanışmadan önce heyecanlı değildim,” dedi Sophie.

“Buna inanmıyorum,” dedi King.

“Ama bu doğru.” Parmakları King’in saçlarının arasına girerek onu kendisine çekti. “Senden önce hiç uşak çalmamıştım.” Sonra onu uzun uzun öptü.

Öpücük bölündüğünde King onun dudağını ısırdı. “Hırsız.” Bir öpücük daha. “bu mutlu bir şekilde sona eriyor,” dedi King yavaşça. Ve Sophie ona inandı. “Bir daha söyle,” dedi King, “Seni kaybetmediğimden emin olmak istiyorum.”

“Seni seviyorum. Kocam. Benim King'im.” Sophie durdu ve fısıldadı, “Bir daha söyle.”

Ve King söyledi. Tekrar tekrar. Ta ki Sophie bunun doğru olmadığı bir zamanı hatırlayamayana dek.

SON BÖLÜM

SOPHIE'S ST. JAMES SÜRPRİZİ

Kasım 1833

“Bu çok utanç verici,” dedi Sophie kocasının yarış faytonunun tepesinden. “Birçok kişi bizi görecek.”

“Salı günü, gün ortası olduğu için,” dedi King derin ve güzel bir ses tonuyla, “evet, görüleceğiz.”

Sophie'nin yanakları kızardı. “Bu çok absürt.”

“Sana aklını bundan uzaklaştıracak bir haber vereyim mi?”

Sophie ona döndüğünde attığı kahkahayı çok sevdi. Gülümsemi. “Komik mi görünüyorum?”

“Mükemmel görünüyorsun.” King Sophie'nin eldiven geçirilmiş ellerinden birini aldı ve öptü. “Bu sabah Sprotbrough'tan haber aldım.”

Sophie dimdik oturdu. Mary, John ve Bess en sonunda Sprotbrough'a yerleşme kararı almıştı. “Ve?”

“Doktorun Mary’nin kanalın bu tarafındaki en iyi hemşire olduğunu ve John’un aklının anatomiye çalıştığını söyledi. Doktor o aklın o parmaklarla birleşmesiyle, John’un bir gün harika bir cerrah olabileceğini düşünüyor. Bess öğretmenini yoruyormuş.”

Sophie gülümsedi. “Peki doktor?”

“Eminim o manyak adam kaosun her parçasını seviyordur.”

Sophie buna gülümsedi. “Bence bu harika. Herkes mutlu sona erişti.” Sophie’nin Mary’nin doktorun hemşiresi olmaktan daha ileriye gideceğine dair umutları vardı.

Fayton sola dönünce Sophie gözbağını kaldırmak için elini kaldırdı. “Bu göz bağı gerçekten gerekli mi?”

King o amacına ulaşmadan ellerini yakaladı. “Şu an pek de iyi bir Kirli S oluyorsun.”

“Kız kardeşlerim bile tüm Londra’nın önünde gözleri bağlı görünmezlerdi.”

“Sesily bile mi?”

“Sesily belki izin verebilirdi,” dedi Sophie.

Eversley ve Lyne Dükü Jack Talbot’un aristokratik değerine geri kavuşmasını sağlamak için güç birliği yapınca, kız kardeşleri hemen Londra’ya geri dönmüştü. Clare Dükü ve Mark Landry saygıdeğer Tehlikeli Kardeşler tarafından memnuniyetle karşılansa da, Derek Hawkins o kadar şanslı olamamıştı.

Derek, Talbot evinin önüne geldiğinde Sesily uşağı yoldan ittirmişti ve o kendini beğenmiş adama tüm Mayfair’in önünde hak ettiği dersi vermişti.

O zamandan beri en konuşulan Talbot kızı Sesily’di.

Ta ki o ana kadar. “Bu yarın dedikodu sayfalarında olacak,” dedi Sophie. “Başlıkları şimdiden görebiliyordun.”

“Göremeyen Sophie mi?”

Sophie güldü. “Bu yeterince müstehcen değil.”

“Yatak Odası Dışında da Gözleri Bağlı?”

Sophie yeniden kızardı ve “Bu da fazla müstehcen,” dedi.

King sesini alçalttı. “Sana bu akşam ne kadar müstehcen olacağını göstermekten mutluluk duyarım.”

Sophie ona dönüp cevap verdi. “İşte şimdi gerçekten halka açık yerde olmamak istedim.”

King inledi ve Sophie seyahat battaniyesinin altında birden sıcakladı. “Dikkatimi sürprizimden alamayacaksın,” dedi faytonu durdurarak. “Geldik.”

Sophie gözbağına uzandı. “Ben...”

“Henüz değil,” dedi King. İnerken fayton hareket ediyordu. “King!” dedi Sophie. “Sakın beni herkesin önünde böyle bırakma!”

Ve sonra araç yeniden hareket etti ve King onun üstüne gelerek fısıldadı. “Asla. Seni asla bırakmayacağım.”

Sophie sesine doğru dönünce King gözbağını çözdü ve dokunabileceği, öpebileceği kadar yakınında olduğunu gördü. Bakışları onun dudaklarına düştü ve King gülümseyerek söz verdi. “İçeri girdiğimiz zaman, aşkım.”

Sophie bakışlarını onun bakışlarına götürdü. “Sen bir seriserisin.”

“Ve sen değil misin?”

Sophie cevap veremedi King atladı ve onu orada bulunanların bakışları altında aşağı indirdi. İnsanlar şüphesiz ki bunu dedikodu sayfalarına ne kadar hızlı yetiştirebileceklerini hesap ediyordu. Eversley Markizi muhtemelen çılgın ve kesinlikle çılgınca âşık olan kocası tarafından St. James’teki son derece normal bir yere gözleri bağlı şekilde getirildi.

Ama Sophie, King’in bakışlarındaki heyecanı gördüğü için

artık bunu önemsemiyordu. Başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Neredeyiz?” Bir dükkânın önüne baktı. “Bir kitap dükkânında mıyız?”

“Herhangi bir kitap dükkânı değil,” dedi King. Bakışlarında kendini beğenmiş bir gurur vardı.

Sophie başını kaldırıp üstteki tabelaya baktı. “Matthew ve Oğulları Kitap Dükkânı.” Sophie donup kaldı. Sonra şaşkınlık ve neşeyle ona döndü, “Matthew mi?”

King sıırıttı. “Paylaştığımız ilk isim.”

Sophie bir kaşını kaldırdı. “Ve uşağımla paylaştığımız isim.”

“Sanırım *benim* uşağımlı kastediyorsun, ama evet.”

Matthew artık *onların* uşağıydı ve Mayfair evinde mutlu bir şekilde çalışıyordu.

Sophie güldü. “Bir kitap dükkânı.”

Yine o gülücük. King’i her gün daha fazla sevmesini sağlayan. “İçeri girmek ister misin?”

King’in sorusu bitmemişti ki Sophie kapıdaydı.

King cebinden bir anahtar çıkarıp elini kapıya koydu. “İçinin boş olduğunu bilmelisin. Kendin doldurmak istersin diye düşündüm.” King kapıyı Sophie’nin dünyanın tüm köşelerinden gelecek kitaplarla doldurma hayali kurmaya şimdiden başladığı o sessiz, karanlık odaya açtı.

Sophie içeri girmedii. Bunun yerine girişte durup ona ve St. James’e baktı. “Bu mükemmel.”

King’in yüzünde şaşkın ve mutlu bir ifade vardı. “Daha görmedin bile.”

Sophie başını iki yana salladı. “Görmem gerekmiyor. Mü-

kemmel.”

King ona yaklaştı. “Sensin mükemmel.”

Sophie leydilerin lordlarına insan içinde dokunmamasını umursamayarak elini onun yüzüne götürdü. O hariç hiçbir şeyi önemseiyordu. “Matthew ve Oğulları.” Başını bir yana eğdi. “Olması gereken isimi bu olmayabilir.”

“Değiştirebiliriz,” dedi King hemen. “Sen beğenmezsen. Matthew çok önemseiyor. Sanırım onun için bu adın takılmasından memnun ama yine de değiştirilebilir.”

“Sorun bu değil.”

King başını iki yana salladığında, Sophie onun sinirlendiğini görebiliyordu. “Sophie. Önemi yok. İçerisini görmek ister misin?”

İstiyordu. Hem de çok. Ama o an fazla mükemmeldi. “İstiyorum,” dedi şüpheyle, “ama birkaç ay süresinde dükkânın adının ne olacağını bilmediğimizin farkında olmalıyız.”

“Kimin umurunda o lanet...” King durdu. “Biraz ay mı?”

Sırtıma sırası ondaydı.

King ona yaklaştı ve Sophie bir leydi gibi davranırsa geri çekilmesi gerekirdi. Ama Kirli S olmanın yararları da vardı.

“İsim ne olabilir, Sophie?”

Sophie kükremesinden hoşlanmıştı.

“Şey,” dedi. “Emin olamıyorum ama Matthew ve Kızları olarak değiştirme şansımız olabilir mi?”

Dedikodu sayfaları o günden bahsettiklerinde, başlıkları ele geçiren şey gözleri bağlı olan markiz değildi. Tüm St. James’in ve yeni bir kitap dükkânının önünde, gün ışığında uygun olup olmasını önemsemeden karısını öpen o çok aşık markiden

bahsetmişlerdi.

Tüm bunlardan sonra onu kollarına almış, eşikten geçirmiş ve kapıyı kocaman siyah bir çizme ile hızla kapatmıştı.

YAZARIN NOTU

Skandal ve apkın kitaplarının ilham kaynağı benim gibi US Weekly, Defamer.com ve Tattler okuyucularının hemen anlayacağı üzere modern günün ünlüleri hakkındaki dedikodulardır. 1800’lerde günümüzdeki gibi bir zaman hayal etmek zoru olsa da, dedikodu sayfaları günümüzde olduğu kadar bol ve etkiliydi. Skandal ve apkın benim yarattığım bir şey olsa da, Sophie ve King’in zamanında da şimdiki gibi parıldayan dedikodu dergileri vardı. New York Halk Kütüphanesi ve Britanya Kütüphanesi’nin o devasa, mükemmel koleksiyonlarına minnettarım. Daha az eğlenceli bir okuma konusunda ise, Peter Nicholson gerçek birisi ve 1828’de gerçekten *Duvarcılık ve Taşçılığın Popüler ve Pratik İncelemesi* diye bir kitap çıkardı. Sophie’nin seyahatleri sırasında King’i rahatsız etmek için kullanacağı harika bir kitap.

Bu kitaba başladığımda, kimsenin vurulmasını istemiyor-

dum. Ama Sophie ne de olsa bir Tehlikeli Kız'dı. Bu sene birçok nedenden dolayı Dr. Daniel Medel'e borçluyum. En çok da on dokuzuncu yüzyıl tıbbı hakkında onu panikle aradığımda cevap vermek istemesi ve bana bazen Sophie'nin öleceğini söylemesi nedeniyle. Her zamanki gibi, herhangi bir hata varsa benimdir.

Bu kitap harika editörüm Carrie Feron, Muhteşem Nicole Fisher ve Avon Books'taki, içinde Liate Stehlik, Shawn Nicholls, Pam Jaffee, Caroline Perny, Tobly McSmith, Carla Parker, Brian Grogan, Frank Albanese, Eileen DeWald ve Eleanor Mikucki'yi barındıran harika ekip olmadan bir hiç olurdu. Sophie ve King'in var olmasını sağladıkları için ekibime ve temsilcim Steven Axelrod'a minnettarım.

The Rogue Not Taken adını uzun zaman önce miras bırakan Ally Carter'a ve inançları ile bu kitap yolunda amigoluk yaptıkları için Liy Everett, Carrie Ryan, Sophie Jordan ve Linda Francis Lee'ye teşekkür ederim. Bana ne ifade ettiğini ve arkadaşlığınızı ne kadar önemseydiğimi asla bilemeyeceksin.

Ve her zaman olduğu gibi, Eric'e, tanıdım en iyi turta hırslısına teşekkürler.

Sarah Maçlean,
zamanının çoğunu, tarihe
ve aşk romanlarına olan
tutkusunu geliştirdiği
yerel kütüphanede
geçirmektedir. Onun
tarihi aşk romanlarında
okura da yansıttığı tarih
sevgisi, Smith College ve
Harvard Üniversitesi'nde
tarihî eğitimi almasına
yetecek motivasyonu
bulmasını sağlamıştır.
Eşi, kızı ve köpeğiyle
birlikte NewYork'ta
yaşamaktadır.

Talbot kızları güzellikleri kadar skandallarıyla da meşhurdur. Be  kız kardeş, Seraphina, Sesily, Seleste, Seline ve Sophie, sosyete de Kirli S'ler olarak anılır. Herkes onların zengin ve unvan sahibi erkekleri a larına d   r p onlarla evlenerek zenginle tiklerini düşünmektedir. Henüz evlenmemiş olan en küçük kardeş Sophie, sosyetenin yapmacık görgü ve asalet anlayışına meydan okuyup ailesinin ona dayattığı kalıbı girmeyi reddeder. Büyük bir partide şahit olduğu, gizli kalması gereken bir olay üzerine kendini tutamaz ve bir skandala imza atar. Ardından yapabileceği tek şey oradan kaçmak ve hiç kimse onu görmeden Londra'yı terk etmektir.

Bunu yapmak için g rd  u ilk faytona atlar. Ancak faytonun sahibi, Soylu Serseri lakabıyla bilinen Eversley Markisi'nden başkası değildir. Markiden gizli bir şekilde faytona binen Sophie, sonunda kendini hiç tahmin etmediği bir yerde bulur. Onun gerçek bir unvan ve servet avcısı olduğunu düşünen Eversley Markisi yle yapt ı bu yolculuk, markinin karanlık sırlarını istemeden de olsa öğrenmesine neden olacaktır. Bu durum karşısında markinin ne yapacağını tahmin etmekse Sophie için bile zordur.

nemesiskitap

www.nemesiskitap.com

nemesis
K İ T A P